

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KARIN SLAUGHTER

UNSEEN

A NOVEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

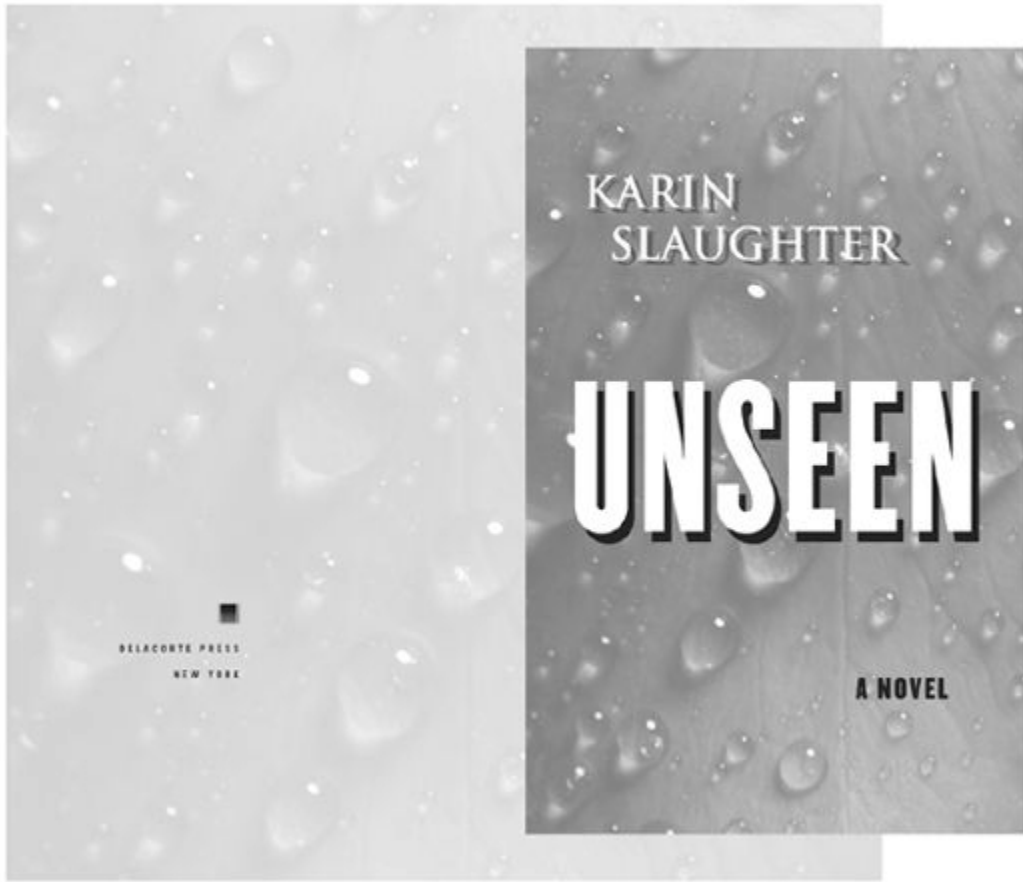
Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Görünmeyen bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright© 2013 by Karin Slaughter

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Delacorte Press tarafından yayımlanmıştır.

Random House Publishing Group, Random House, Inc. şirketinin bir bölümü, New York.

DELACORTE PRESS ve kolofon Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

KONGRE KÜTÜPHANESİ YAYIN VERİLERİNDE KATALOGLAMA

Slaughter, Karin

Görünmeyen : bir roman / Karin Slaughter.

s. cm.

eISBN: 978-0-345-53948-9

1. Hükümet müfettişleri-Kurgu. 2. Gizli operasyonlar- Kurgu. I. Başlık.

PS3569.L275U57 2013

813'.54-dc23 2013005812

www.bantamdell.comKapak

tasarımı: Carlos Beltrán v3.1

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif Hakkı

Bölüm 1: Çarşamba: Macon, Georgia

Bölüm 2: Perşembe: Atlanta, Georgia

Bölüm 3

Bölüm 4: Macon, Georgia: Yedi Gün Önce-Baskın

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7: Baskından Önceki Gün Bölüm 8:

Perşembe

Bölüm 9

Bölüm 10: Cuma

Bölüm 11: Baskından Dört Gün Önce

Bölüm 12: Cuma

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15: Baskından Beş Gün Önce Bölüm

16: Cuma

Bölüm 17: Macon, Georgia: Beş Gün Sonra

Adanmışlık

Teşekkür

Bu Yazarın Diğer Kitapları Yazar

Hakkında

1.

ÇARŞAMBA

MACON, GEORGIA

Dedektif Lena Adams tişörtünü çıkarırken yüzünü buruşturdu. Cebinden polis rozetini, el fenerini ve Glock'u için ekstra bir şarjör çıkardı ve hepsini şifonyerin üzerine fırlattı. Telefonundaki saat neredeyse gece yarısı olduğunu gösteriyordu. Lena yataktan on sekiz saat önce kalkmıştı ve şimdi tek yapmak istediği tekrar yatmaktı. Son zamanlarda bunu pek yapmamıştı. Son dört gündür, uyanık olduğu her saat bir konferans salonundaki masada oturup bir gün önce ve ondan önceki gün cevapladığı soruları yanıtlamakla, İç İşleri'ne yaptıklarını gerekçelendirmek zorunda kalmanın getirdiği olağan saçmalıkları anlatmakla geçmişti.

"Eve yapılan baskını kim yönetti?"

"Hangi istihbarata dayanarak hareket ediyordunuz?"

"Ne bulmayı bekliyordunuz?"

Macon Polis Departmanı'nın iç soruşturmacısı, kariyer sahibi bir kalemşorun asık suratlı, cansız kişiliğine sahipti. Kadın her gün aynı tarzda siyah etek ve beyaz bluz giyerek geliyordu, bu kıyafet Olive Garden'da yemek yiyenleri karşılamaya daha uygun görünüyordu. Çokça başını sallıyor, not alırken kaşlarını daha da çatıyordu. Lena hemen cevap vermediğinde, sessizlikleri yakaladığından emin olmak için kayıt cihazını kontrol ediyordu.

Lena soruların bir patlamaya neden olmak için tasarlandığından emindi. İlk gün o kadar uyuşmuştu ki

Yakında biteceği umuduyla dürüstçe cevap verdi. İkinci ve üçüncü günlerde daha az açık sözlü olmuş, sinirlilik seviyesi her geçen dakika artmıştı. Bugün nihayet patlamıştı ve bu da kadının tam olarak beklediği şeydi.

"Ne bulmayı umuyordum sanıyorsun, seni sefil sürük?"

Keşke Lena onu bulmasaydı. Keşke bir ustura alıp görüntüleri beyninden kesip çıkarabilseydi. Ona musallat olmuşlardı. Her göz kırpışında eski bir film gibi gözünün önüne geliyorlardı. Onu sürekli, amansız bir kederle dolduruyorlardı.

Lena gözlerini ovuşturmaya başladı ama sonra vazgeçti. Baskın sırasında ekibine liderlik etmesinin üzerinden altı gün geçmişti ama vücudu hâlâ olanları hatırlatıyordu. Burnunun üzerinde ve sol gözünün altındaki morluk sidik sarısına dönmüştü. Kafa derisindeki kesiği bir arada tutan üç dikiş isilik gibi kaşınıyordu.

Sonra kimsenin göremediği şeyler vardı-Lena'nın çürük kuyruk kemiği. Ağrıyan sırtı ve dizleri. Ormandaki o ıssız evde ne keşfettiğini her düşündüğünde midesindeki çalkantı.

Dört ceset. Bir adam hala hastanede. Rozetini bir daha asla takamayacak olan bir başkası. Muhtemelen mezara götüreceği korkunç anısından bahsetmiyorum bile.

Lena'nın gözlerine yaşlar doldu. Dudağını ısırđı, kederin kendi yoluna gitmesine izin verme dürtüsüyle savaştı. Çok yorulmuştu. Bu hafta çok zor geçmişti. Hatta son üç hafta bile zor geçmişti. Ama artık bitmişti. Her şey bitmişti. Lena güvendeydi. İşine devam edecekti. Sıçan ekibi müfettişi deliğine geri dönmüştü. Lena sonunda kimsenin ona bakamayacağı, onu sorgulayamayacağı, araştıramayacağı ve dürtemeyeceği evindeydi. Sadece İç İşleri değildi. Herkes baskının nasıl olduğunu, Lena'nın o karanlık, nemli bodrumda ne bulduğunu bilmek istiyordu.

Ve Lena şeyi unutmaktan başka bir şey istemiyordu.

Cep telefonu çaldı. Lena ciğerleri tamamen boşalana kadar nefes verdi. Telefon ikinci kez çaldı. Açtı. Yeni bir mesaj vardı.

İyi misin?

Lena ekrandaki harflere baktı. Paul Vickery, ortağı.

Cevap tuşuna bastı. Başparmağı klavyenin üzerinde geziniyordu. Bir motosikletin uzaktan gelen gürültüsü havayı salladı.

Lena bir yanıt yazmak yerine, telefon kapanana kadar güç düğmesine basılı tuttu. Rozetinin yanındaki şifonyerin üzerine koydu.

Jared dik araba yolunun tepesine çıkabilmek için motosikleti çalıştırırken Harley-D'nin çift kamlı motorunun kükremesi kulaklarında titreşti. Lena bekledi, tanıdık sesleri takip etti: motorun kesilmesi, kickstand'ın metalik homurtusu, kocası eve girerken botların ağır adımları, kaskını ve anahtarlarını milyonlarca kez yapmamasını istemesine rağmen mutfak masasına fırlattı. Muhtemelen postaları kontrol etmek için bir an durakladı, sonra yatak odalarına doğru devam etti.

Lena, Jared'in uzun koridorda attığı adımları sayarken sırtını kapıya dönmüştü. Adımları kararsız ve isteksizdi. Muhtemelen Lena'nın uyuyor olmasını umuyordu.

Jared kapının girişinde durdu. Belli ki Lena'nın arkasını dönmesini bekliyordu. Dönmeyince, "Yeni mi geldin?" diye sordu.

"Bitirmek için geç saate kadar kaldım." Bu tam bir yalan değildi. Jared'in de uyuyor olmasını umuyordu. "Ben de duş almak üzereydim."

". "

Lena banyoya girmedi. Onun yerine yüzünü ona döndü.

Jared'in bakışları sütyenine kaydı, sonra hızla tekrar yukarı baktı. Üniformasını giymişti, saçları kaskından dolayı tepede toplanmıştı. O da Macon Polisi'nde çalışan bir polisti; Lena'dan bir rütbe aşağıda ve on iki yaş küçüktü. Bunların hiçbirisi eskiden onu rahatsız etmezdi ama son zamanlarda hayatlarının her santimi bir provokasyondur.

Kapı pervazına yaslandı ve "Nasıl geçti?" diye sordu. "İşe dönmeme izin verdiler."

"Bu iyi, değil mi?"

Sözlerini kafasında tekrarlayarak tonunu çözmeye çalıştı.
"Neden olmasın ki?"

Jared cevap vermedi. "Bir içki ister misin?" diye sormadan önce uzun ve rahatsız edici bir sessizlik oldu.

Lena şaşkınlığını gizleyemedi.

"Sanırım artık sorun yok, değil mi?" Başını yana eğdi, dudaklarını sıkı bir gülümsemeye zorladı. Lena'dan birkaç santim daha uzundu ama kaslı yapısı ve atletik zarafeti onu daha iri gösteriyordu.

Genellikle.

Jared beklediğini bildirmek için boğazını temizledi. O da başını salladı. "Tamam."

Jared odadan çıktı ama ihtiyacı devam ediyordu; Lena'nın etrafını sarıyor, neredeyse onu boğuyordu. Lena'nın *ihtiyacı* vardı. Ona yaslanmasına *ihtiyacı* vardı. Olanların onu etkilediğini, onu somut bir şekilde değiştirdiğini göstermesine *ihtiyacı* vardı.

Onun tamamen dağılmasını engelleyen tek şeyin teslim olmamak olduğunu göremiyordu.

Lena şifonyerden pijamalarını çıkardı. Jared'in mutfakta dolaştığını duydu. Dondurucunun kapağını açtı, bir avuç buz bulmak için etrafı karıştırdı. Lena gözlerini kapattı. Vücudu sallanıyordu. Küplerin bardağa çarpmasını bekledi. Ağız beklentiyle sulandı.

Çenesini sıktı. Zorla gözlerini açtı.

İçkiyi çok fazla istiyordu. Jared geri döndüğünde bardağı yere bırakacak, birkaç dakika bekleyecek, içki olmadan da yapabileceğini kendine kanıtlayacaktı.

ihtiyacı olmadığını kanıtlamak için.

Kot pantolonunun düğmelerini açarken elleri ağrıyordu. Baskın günü tüfeğini o kadar sert kavramıştı ki parmakları kalıcı olarak kıvrılmış gibi hissetmişti. Neden her yerinin hâlâ ağrıdığından emin değildi. Şimdi daha iyi olmalıydı, ama vücudu acısına . Onu içten içe yiyen zehre tutunuyordu.

"Yani." Jared geri dönmüştü. Bu sefer odaya girdi. Ona doğru yürürken büyük bir votka doldurdu, şişe şırıldayarak

olarak ve sıvı sıçradı içine ve Cam. "Sen geri üzerinde Yarın görevde misin?"

"İlk şey."

Bardağı ona uzattı. "İzin yok mu?"

Lena içkiyi aldı ve yarısını bir yudumda içti.

"Sanırım bu aynı ..." Jared'in sesi kesildi. Ne zaman olduğunu söylemesine gerek yoktu. Bunun yerine arka pencereden dışarı baktı. Karanlık camlar onun yansımasını gösteriyordu. "Bahse girerim çavuş rütbeni bundan alırsın."

Başını salladı ama "Belki" dedi.

Ona baktı, bekliyordu. İhtiyacı vardı.

"Karakolda ne diyorlar?" diye sordu.

Jared dolaba doğru yürüdü. "Çelik gibi taşakların varmış." Silah kasasının şifresini çevirdi. Lena onun ensesine baktı. Kaskının deriyi korumadığı yerde pembe bir güneş yanığı çizgisi vardı. Lena'nın onu izlediğini biliyor olmalıydı ama belinden kılıfını çıkardı ve silahını onunkinin yanına koydu. Onunkinin yanına. Silahlarının birbirine değmesine bile izin vermedi.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu.

Kasanın kapısını kapattı, şifresini çevirdi. "Bu beni neden rahatsız etsin ki?"

Lena kelimeleri söylemedi ama kafasının içinde çığlık atıyorlardı: *Çünkü benim senden daha sert olduğumu düşünüyorlar. Çünkü sen bisikletle etrafta dolanıp futbol annelerine bilet dağıtırken karın çok kötü adamları haklıyordu.*

Jared, "Seninle gurur duyuyorum," dedi. Lena'nın yüzüne yumruk atmak istemesine neden olan o makul sesini kullandı. "Yaptığın şey için sana madalya vermeliler."

Onun ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Jared sadece önemli noktaları, Lena'nın kapalı kapılar ardında paylaşmasına izin verilen ayrıntıları biliyordu.

Soruyu tekrarladı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Bir saniye çok uzun süre durakladı. "Öldürülmüş olman beni rahatsız ediyor."

Hâlâ soruya cevap vermemişti. Lena onun yüzünü inceledi. Teni çizgisiz ve tazeydi. Jared'le yirmi bir yaşındayken tanışmıştı ve o zamandan bu yana geçen beş buçuk yıl içinde Jared bir şekilde

gençleşiyordu, sanki tersine yaşılanıyordu. Ya da belki Lena daha hızlı yaşılanıyordu. O ilk günlerden bu yana çok şey değişmişti. Başlangıçta onun ne düşündüğünü her zaman anlayabiliyordu. Elbette o zamandan beri, kendi etrafına bir duvar örmesi için ona bolca harç vermişti.

Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Sanırım gidip şu dolapları bir araya getireceğim."

Şaşkın bir kahkaha attı. "Gerçekten mi?" Mutfak üç aydır harap haldeydi, çünkü Jared her hafta sonu üzerinde çalışmamak için yeni bir neden buluyordu.

Gömleğinin yere düşmesine izin verdi. "En azından Ikea hâlâ evin erkeği olduğumu bilecek."

Artık her şey ortaya çıktığına göre, Lena nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. "Öyle olmadığını biliyorsun." Kendi kulaklarına bile bu mazeret zayıf gelmişti. "Öyle değil işte."

"Gerçekten mi?"

Lena cevap vermedi.

"Tamam." Jared'in cep telefonu çalmaya başladı. Cebinden çıkardı, numarayı kontrol etti ve aramayı reddetti.

"Bu senin kız arkadaşın mı?" Lena onun ses tonundaki incelikten hoşlanmamıştı.

Şaka komik değildi. Bunu ikisi de biliyordu.

Kirli giysiler sepetini karıştırdı ve kot pantolonunu, tişörtlerinden birini buldu.

"Neredeyse gece yarısı oldu." Lena başucundaki saate baktı. "Gece yarısını geçti."

"Uykum yok." Telefonunu arka cebine sokarak hızla giyindi.

"Gürültüyü azaltacağım."

"Dolapları birleştirmek için telefonunuza mı ihtiyacınız var?" "Şarjı az."

"Jared-"

"Bitirmesi uzun sürmez." Yine o sahte gülümsemesini takındı.

"En azından bunu yapabilirim, değil mi?"

Lena da gülümseyerek kadehini kaldırdı.

Gitmedi. "Düşmeden önce duşa girmelisin."

Başını salladı ama gözlerinin tişörtün göğsüne yapışmasını ve karın kaslarının belirginliğini izlemesini engelleyemedi. Votka ona güzel bir vızıltı vermişti. Vücudu nihayet rahatlamaya başlamıştı. Jared'in duruşunda eski anıları geri getiren şeyler vardı. Lena zihninin genellikle kapalı tuttuğu bir yere, Jared'le birlikte Macon'a taşınmadan önce yaşadığı kasabaya, polis olmayı ilk öğrendiği şehre gitmesine izin verdi.

Grant County' Jared'in babası Lena'ya polis olmak hakkında bildiği her şeyi öğretmişti. Neredeyse her şeyi. Lena, Şef Jeffrey Tolliver'in ölümünden sonra öğrendiği numaraların onu çok kızdıracağını hissediyordu. Çizgiyi her aştığında Jeffrey, Lena'yı çizgiye yaklaşırken yakaladığında ona çok sert davranırdı.

"Lee?" Jared sordu. Jeffrey'nin gözlerini takınmış, onun cevap vermesini beklerken başını aynı şekilde yana eğmişti.

Lena, başı dönmesine rağmen içkisini bitirdi. "Seni seviyorum."

Şaşkın bir atma sırası Jared'deydi.

"Beni sevdiğini söylemeyecek misin?" diye sordu.

"Söylememi istiyor musun?"

Lena cevap vermedi.

Ona doğru yürürken teslimiyetçi bir iç çekti. Üzerinde sutyen ve iç çamaşırından başka bir şey yoktu ama yine de kız kardeşine yaptığı gibi onu alnından öptü. "Duşta uyuya kalma."

Lena onun gidişini izledi. Son zamanlarda sık sık aynı kirli tişörtü giyiyordu. Sırtında ve omuzlarında, üç hafta önce boş yatak odasının tadilatına başladığı yerden kalma sarı boya lekeleri vardı.

Lena ona duvarları boyamamasını, birkaç hafta daha beklemesini söylemişti -evde önce bitirilmesi gereken en az on proje daha olduğu için değil, bunun kötü şans getireceği için.

Jared onu hiç dinlemedi.

Tabii ki onu da hiç dinlemedi.

Lena votka şişesini alıp banyoya gitti. Boş bardağı tuvaletin arkasına koydu ve başını arkaya eğerek şişeden doğrudan içti. Muhtemelen ön kapıdan girer girmez aldığı ağır kesici hapları düşününce pek akıllıca değildi ama Lena şu anda kendini pek de akıllı hissetmiyordu. Hafıza kaybının gelmesini . Hapların ve alkolün zihninden her şeyi silmesini istiyordu - baskından önce, baskın sırasında ve sonrasında olanları. Her şeyin silinmesini istiyordu ki uzanıp son altı gündür peşini bırakmayan o sessiz, titrek film yerine karanlığı görebilsin.

Şişeyi tuvaletin arkasına bıraktı. Saçlarını toplarken parmakları kalınlaşmıştı. Lena aynadaki yansımasına baktı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve bunlar sadece morluktan kaynaklanmıyordu. Parmaklarını cama bastırdı. Yüzü kaybettiği şeyleri göstermeye başlamıştı.

Ardında bıraktığı cesetlerin sayısı.

Lena aşağı baktı. Farkında olmadan avucunu düz karnına bastırmıştı. Dokuz gün kadar kısa bir süre önce karnında bir şişlik oluşmaya başlamıştı. Pantolonu dar gelmişti. Göğüsleri ağrıyordu. Jared ona dokunmaktan kendini alıkoyamamıştı. Bazen Lena uyandığında Jared'in elini karnının üzerinde buluyordu, sanki yarattığı şeye sahip çıkıyormuş gibi. Onun içine koyduğu hayata.

Ama elbette hayat orada kalmadı. Eli, Lena'yı derin uykusundan koparan acıyı durduramadı. Kan akarken sözleri onu teselli edemedi. Banyoda. Hastanede. Eve dönüş yolunda. Ardında ölümden başka bir şey bırakmayan kırmızı bir gelgitti bu.

Ve parlak sarı duvarlarıyla o lanet olası boş yatak odasının önünden her geçişinde, ona karşı öylesine soğuk bir nefret duyuyordu ki, öfkeden titriyordu.

Lena gözlerini tavana dikti. Karanlık bir sır gibi fısıldamasına izin vermeden önce bir an nefesini tuttu. Bugün her şey onu zorluyordu. Kayıp, keder. Votka ve haplar işe yaramıyordu. Asla yeterince yardımcı olmayacaktı.

Şişenin kapağını aradı ama bulamadı. Lena kapıyı açtı. Yatak odası boştu. Jared'in giysileri yerdeydi, tam da onları çıkardığında düştükleri yerde. Lena gömleğini aldı. Yoldan gelen egzoz kokusunu, bütün gün at sürmekten kaynaklanan ter ve yağ kokusunu aldı. Pantolonunun arka cebinde hâlâ cüzdanı vardı. Onu çıkardı ve yatağın başucundaki masanın üzerine koydu. Ön cepleri doluydu. Bir avuç bozuk para. Dudaklarının rüzgârdan yanmasını önlemek için küçük bir kutu Burt's balmumu. Birkaç yirmilik, ehliyeti ve üç kredi kartı, hepsi yeşil bir lastik bantla bir arada tutuluyordu. Alyansını içinde sakladığı küçük siyah kadife bir kese.

Lena parmağını kesenin içine soktu ve altın yüzüğü çıkardı. Jared, arkadaşlarından biri bisikletiyle kaza yaptıktan sonra işe giderken yüzük takmayı bırakmıştı. evlilik yüzüğü eklemine takılmış ve derisini bir çorap gibi yırtmıştı. O olaydan sonra Lena, Jared'e bisiklet sürerken yüzüğünü takmayacağına dair söz verdirmişti. Siyah kese bir uzlaşmaydı. Ona yüzüğü evde bırakmasını söylemişti ama kocası romantikti -Lena'nın şimdiye kadar tanıştığı tüm kadınlardan çok daha romantikti- ve onsuz olma fikrinden hoşlanmıyordu.

Şimdi onun bunu alışkanlıktan dolayı taşıdığını düşünüyordu.

Lena yüzüğü keseye geri koydu ve Jared'in cüzdanını açtı. Bunu Jared'e birlikte oldukları ilk yıl vermişti ve daha önce hiç cüzdan kullanmamış olmasına rağmen hâlâ taşıyordu. Aslında taşınabilir bir fotoğraf albümünden başka bir şey değildi. Lena, Jared'in son beş yıl boyunca çektiği pek çok samimi fotoğrafı karıştırdı: Taşındıkları gün evlerinin önünde Lena, bisikletiyle Lena, Disney World'de Jared ve Lena, bir Braves maçı, SEC play-off'ları, Arizona'daki ulusal şampiyona.

Atlanta adliyesindeki yargıç odasında gerçekleşen düğünlerinden bir fotoğrafın üzerinde durdu. Lena'nın amcası Hank onun bir yanında, Jared ise diğer yanında duruyordu. Jared'in yanında annesi, üvey babası, kız kardeşi, büyükannesi, büyükbabası, iki kuzeni ve her zaman iletişim halinde oldukları bir ilkokul öğretmeni vardı.

Normalde işe giderken giydiği lacivert pantolon takımını giyen Lena dışında herkes şık giyinmişti. Saçları açıktı, kahverengi bukleler omuzlarından aşağı sarkıyordu. Lenox Macy's'in tezgâhında, ten rengi hakkında ileri geri konuşan bir transseksüel tarafından makyajı yapılmıştı. O gün en azından bir kadın Lena'yı takdir etmişti. Jared'in annesinin yüzündeki ekşi ifade, damadın neden daha resmi bir törende ısrar etmediğini açıklıyordu. Şu anda Alabama'da bir yerlerde Darnell Long, oğlunun aklını başına toplayıp evlendiği kaltaktan boşanması için dua ediyordu.

Bazen Lena, Jared'e sırf kadına inat olsun diye mi bağlı kaldığını merak ediyordu.

Bir sonraki resme geçti ve dizlerinin titrediğini hissetti.

Lena yatağa oturdu.

Fotoğrafı birçok kez görmüştü ama Jared'in cüzdanında değildi. Lena'nın dolapta sakladığı ayakkabı kutusundan çıkmıştı. Fotoğraf ikiz kardeşi Sibyl' aitti. Lena acı veren bir kıskançlık duygusuna kapıldı ve sonra gülmeye başladığını hissetti. Jared belli ki resmin Lena'ya ait olduğunu düşünüyordu. Sibyl'le hiç tanışmamıştı. Jared Lena'nın hayatına girdiğinde Sibyl öleli on yıl olmuştu.

Kahkahası hıçkırığa dönüşürken elini ağzına götürdü. Lena hamile olduğunu öğrendiğinde aklına gelen ilk kişi Sibyl olmuştu. Lena kız kardeşini aramak için telefonu eline aldığı anda kısa bir mutluluk kıvılcımı çakmıştı.

Ve sonra kayıp onun göğsüne bir yumruk indirdi.

Lena fotoğrafa bakarken gözlerinin altını dikkatle sildi. Jared'in neden bu fotoğrafı seçtiğini anlayabiliyordu. Sibyl parkta bir battaniyenin üzerinde oturuyordu. Ağzı açıktı, başı arkaya eğikti. Lena'nın nadiren gösterdiği türden bir mutlulukla gülüyordu. Meksika kökenli Amerikalı büyükannelerinin genleri tam anlamıyla sergileniyordu. Sibyl'in teni güneşten bronzlaşmıştı. Kıvırcık kahverengi saçları, Lena'nın bugün saçlarını topladığı gibi aşağıya dökülmüştü. Gerçi Sibyl'in saçlarında Lena'ninkiler kadar röfle yoktu ve kesinlikle birkaç tel gri de yoktu.

Sibyl şimdi nasıl görünüyordu? Bu Lena'nın yıllar boyunca çok sorduğu bir soruydu. Biri bunun tüm ikizlerin merak ettiği bir şey olduğunu düşündü. Sibyl hiçbir zaman Lena'nın sertliğine sahip olmamıştı.

Çizgiler ve keskin kenarlar. Sibyl'in yüzünde her zaman bir yumuşaklık, insanları uzaklaştırmak yerine içeri davet eden bir açıklık vardı. Sadece bir aptal ikizlerden birini diğeriyle karıştırabilirdi.

"Lee?"

Jared'e baktı, sanki i çamaşırlarıyla oturup cüzdanı için ağlaması son derece normalmiş gibi. Jared yine kapının eşiğinde duruyordu, ayakları içeri girmek üzereydi.

"Kim ?" diye sordu. Cep telefonundan mı?"

"Numara bloke edilmiş." Kapı pervazına yaslanırken başparmaklarını alet kemerinden geçirdi. "Sen iyi misin?"

"Ben ... uh ..." Sesi takıldı. "Yorgunum."

Lena cüzdanı kapatmadan önce son bir kez Sibyl'e baktı. Gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını hissetti. Duygularını bastırmaya çalışırken çenesi gerildi. Ne yaparsa yapsın, duygular tekrar kabarmaya devam ediyor, boğazını sıkıyor, göğsünü bir bant gibi sıkıyorlardı.

"Lee?" Hâlâ odaya gelmemişti.

Lena onun gitmesini isteyerek başını salladı. Ona bakamazdı, Jared'in onu bu halde görmesine izin veremezdi. tam da Jared'in beklediği şey olduğunu biliyordu. Bekliyordu.

İstiyorum.

Ama sonra içinde bir şey koptu. Bir hıçkırık daha ıktı.

-Derin, kederli. Lena daha fazla karşı koyamadı, onu kendinden uzaklaştırmaya devam edemedi. Jared'i kendisine gelmeye zorlamadı. Odayı hızla geçti, kollarını onun omuzlarına doladı, yüzünü göğsüne bastırdı.

"Lena-"

Onu  pt . Elleri yüzüne gitti, boynuna dokundu. Jared ilk başta direndi ama o yirmi altı yaşında bir adamdı ve geçen haftayı kanepede uyuyarak geçirmişti. Lena'nın karşılık vermesi fazla zaman almadı. Nasırlı elleri Lena'nın çıplak sırtına sürtündü. Onu daha yakına çekti, daha sert öptü.

Ve sonra tüm vücudu . Ağzına kan püskürdü.

Lena saniyeler sonra silah sesini duydu.

Jared vurulduktan sonra. Ona doğru yığıldıktan sonra.

Çok ağırdı. Lena tökezleyerek yere düştü, Jared üzerine yayılarak onu sıkıştırdı. Lena hareket edemiyordu. Onu yukarı itmeye çalıştı ama bir el silah sesi daha duyuldu. Vücudu kasıldı, birkaç santim kalktı, sonra tekrar üzerine düştü.

Lena tiz bir inilti duydu. Bu ses kendi ağzından geliyordu. Jared'in altından sıyrıldı, sonra da onu ateş hattından çekmek için gömleğinden tuttu. Alet kemeri halıya dolanmadan önce onu birkaç metre hareket ettirmeyi başardı.

"Hayır-hayır-hayır," diye kekeledi Lena, sonra ellerini ağzının üzerine kapatarak gürültüyü durdurdu. Sırtını duvara dayadı ve histeri dalgasıyla savaştı. Votka ve haplar onu yakalamıştı. Kusmuk boğazının arkasına doldu. Çığlık atmak istedi. Çığlık atması gerekiyordu.

Ama yapamadı.

Jared hareket etmiyordu. Silahın sesi hâlâ kulaklarında çınılıyordu. Av tüfeği patlaması. Saçmalar dağılmış, sırtına, kafasına saplanmıştı. Parlak kırmızı kan halkaları tişörtündeki kurumuş sarı boyaya yayılmıştı. Alet kemerindeki bir tornavida böğrüne saplanmıştı. Vücudunun altında daha fazla kan birikiyordu. Elini bacağına koydu, baldırındaki yağsız kasları hissetti.

"Jared?" diye fısıldadı. "Jared?"

Gözleri kapalı kaldı. Dudaklarından kan fışkırıyordu. Parmakları yerde titriyordu. Ona takmayacağına söz vermesine rağmen alyansını taktığı yerdeki bronz çizgiyi görebiliyordu.

Lena onun eline uzandı, sonra geri çekti.

Ayak sesleri.

Tetikçi koridorda yürüyordu. Yavaşça. Metodik olarak. Çizme giyyordu. Tahta topuğun çıplak döşemeye vuruşunun yankısını, ardından ayak parmağının daha yumuşak sıyrılışını duyabiliyordu.

Bir adım.

Bir tane

daha.

Sessizlik.

Tetikçi koridordaki banyonun duş perdesini arkadan taramış.

Lena'nın gözleri yatak odasını taradı: Silahlar kasada kilitliydi. Cep telefonu odanın diğer tarafındaydı. Sabit hatları yoktu. Pencere çok açıktaydı. Banyo bir ölüm tuzağıydı.

Jared'in cep telefonu.

Elini adamın bacağına gezdirdi, ceplerini kontrol etti. Boştu. Boş. Hepsi boştu.

Ayak sesleri devam etti, koridorda yankılandı, dalların kırılmasına benzeyen bir ses.

Ve sonra, hiçbir şey.

İlk yatak odasının önünde durdu. İki masa. Kutular dolusu eski dava dosyaları. Jared dolap kapısını hep açık bırakırdı. Tetikçi koridordan görebiliyordu.

Boğazını temizledi ve yere tükürdü.

Lena'nın geldiğini bilmesini istedi.

Sırtını duvara dayadı ve kendini ayağa kalkmaya zorladı. Öldüğünde oturuyor olmayacaktı. Ayakta olacak, hayatı için, kocasının hayatı için savaşıacaktı.

Ayak sesleri tekrar durdu. Tetikçi yandaki yatak odasını kontrol ediyordu. Parlak sarı duvarlar. Dolap kapısı, Jared'in balonları boyayabilmesi için bir çift testerenin üzerine . Koridordan, onları serbest elle çizdiği ince kalem çizgilerini görebiliyordunuz. Ayrıca boş dolabın arkasını da görebiliyordunuz.

Tetikçi koridorda ilerlemeye devam etti.

Lena, Jared'e doğru uzanırken eli titredi. Kemerindeki çekiç metal halkasından yarıya kadar çıkmıştı bile. Parmaklarını kullanarak çekicinin geri kalan kısmını itti. Eli kabzanın etrafını sardı. Teninde sıcak, neredeyse sıcak bir his vardı.

Jared'in göz kapakları çırpınarak açıldı. Ayağa kalkıp sırtını tekrar duvara yaslayan Lena'yı izledi. Bakışlarında cam gibi bir ifade vardı. Acı. Yoğun bir acı. Tam içinden geçiyordu. Ağzı hareket etti. Lena parmağını dudaklarına götürdü, sessiz olmasını, ölü taklidi yapmasını ve böylece tekrar vurulmamasını istiyordu.

Ayak sesleri yatak odasının kapısının hemen önünde, belki beş adım ötede durdu. Adamın gölgesi ondan önce odaya girerek Jared'in vücudunun yarısını karanlığa gömdü.

Lena çekici pençe dışarı bakacak şekilde çevirdi. Bir pompalı tüfek sesi duydu. Ses amaçlanan etkiyi yaratmıştı. Yere düşmemek için dizlerini kilitlemek zorunda kaldı.

Tetikçi durakladı. Gölgesi hafifçe dalgalandı ama odanın içine daha fazla girmedi.

Lena gerildi ve saniyeleri saymaya başladı. Bir, iki, üç. Adam içeri girmedi. Sadece orada duruyordu.

Kendini tetikçinin yerine koyup ne düşündüğünü anlamaya çalıştı. İki polis. İkisinde de kullanmadıkları silahlar vardı. Biri yerdeydi. Diğer kıpırdamamış, karşılık vermemiş, çılgılık atmamış, pencereden atlamamış ya da ona saldırmamıştı.

İkisi de beklerken Lena'nın kulakları sessizlikte gerildi.

Sonunda tetikçi ileriye doğru bir adım daha attı; kısa, kararsız. Sonra bir adım daha. Lena'nın gördüğü ilk şey tüfeğin namlusunun ucuydu. Testereyle kesilmişti. Metal kaba kesilmişti, yeni yontulmuştu. Bir duraklama oldu, tetikçi yana doğru dönerken hafif bir ayarlama yaptı. Lena namluyu tutan elin dövme olduğunu gördü. Siyah bir kafatası ve çapraz kemikler başparmakla işaret parmağının arasını dolduruyordu.

Son, dikkatli bir adım.

Lena çekici iki eliyle tuttu ve adamın doğru savurdu.

Pençe göz çukuruna battı. Keskinleştirilmiş çelik kafatasında bir yol açarken kemiklerin çatırdadığını duydu. Tüfek patladı ve duvarda bir delik açtı. Lena başka bir darbe için çekici çekmeye çalıştı ama pençe adamın kafasına saplanmıştı. Adam sendeledi, kendini kapıya yaslamaya çalıştı. Parmakları kadının bileğine dolandı. Gözünden kan aktı, ağzına ve boynuna doğru aktı.

Lena ikinci adamı o zaman gördü. Koridorda koşuyordu, elinde Smith & Wesson beşli tabanca vardı. Lena tetiğe asıldı, tetiği bir tutamak gibi kullanarak tetikçiye çekti, onu bir kalkan olarak kullandı. Art arda üç el ateş etti; tetikçinin vücudu her darbeyi emdi. Lena onu sert bir şekilde geriye, ikinci saldırgana doğru itti. İki adam da tökezledi. S&W yerde sekti.

Lena tüfeği aldı. Tetiği çekti ama kovan sıkışmıştı. Pompayı denedi, ikinci adam ayağa kalkmak için tırmanırken fişek yatağını temizlemeye çalıştı. Adam Lena'ya doğru hamle yaptı, parmakları silahın namlusunu sıyırdı ve sonra tek dizinin üzerine düştü.

Jared onun bileğini yakalamıştı. Sıkıca tuttu, kolu çabalamaktan titriyordu. Adam geri çekildi ve yumruğunu Jared'ın şakağına indirmeye başladı.

Lena tüfeği çevirdi, namlusundan tuttu ve adamın kafasına doğru bir sopa gibi savurdu. Adamın çenesi kırılırken kan ve dişler etrafa saçıldı. Adam yere yığıldı.

"Jared!" Lena ılgık atarak onun yanına düştü. "Jared!"

İnledi. Ağzından kan damlıyordu. Bakışları boştu, görmüyordu.

"yok," dedi ona. "Sorun ."

Öksürdü. Vücudu titredi, ardından şiddetli bir nöbet geçirdi.

"Jared!" diye bağırdı. "Jared!" Gözleri yaşla dolan Lena'nın görüşü bulanıklaştı. Ellerini yüzünün her iki yanına koydu. "Bana bak," diye yalvardı. "Sadece bana bak."

Hareket. Göz ucuyla gördü. İkinci adam yatağa doğru ilerliyor, silaha ulaşmaya çalışıyordu. Vücudunun yarısı felç olmuştu. Tek koluyla kendini sürüklüyordu, yaralı bir hamamböceği kan izi bırakıyordu.

Lena kalbinin durduğunu hissetti. Bir şeyler değişmişti. Hava değişmişti. Dünya dönmeyi bırakmıştı.

Kocasına baktı.

Jared'in vücudu tamamen gevşemişti. Göz kapakları bir yarığa kadar kapalıydı. Onun yüzüne, ağzına dokundu. Eli o kadar sert titriyordu ki parmak uçları derisine değdi.

Sibyl. Jeffrey. Bebek.

Onların

bebeği. Lena

ayağa kalktı.

Bir makine gibi hareket ediyordu. Çekiç hâlâ ilk adamın yüzüne . Lena ayağını adamın alnına dayadı, ellerini çekicin sapına doladı ve pençeyi çekip çıkardı.

Hamamböceği hâlâ yatağa doğru sürünüyordu. Adım adım ilerliyordu. Lena acele etmedi, dizini sırtına indirmek için silahtan birkaç santim uzaklaşmasını bekledi. Tüm ağırlığı altında kaburgalarının kırıldığını hissetti. Kırık dişler ağzından ıslak kum parçaları gibi fişkırdı.

Lena çekici başının üzerine kaldırdı. Kıymık gibi bir çatırtıyla adamın omurgasına indi. Adam çığlık attı, kolları dışarı fırladı, vücudu kadının altında sarsıldı. Lena dayanmış, zihni odaklanmış, vücudu öfkeden kaskatı kesilmişti. Çekici başının üzerine kaldırdı ve kafatasının arkasına nişan aldı, ama sonra -aniden- her şey durdu.

Çekiç hareket etmiyordu. Havada sıkışmıştı.

Lena baktı. Üçüncü bir adam vardı. Uzun boylu, sırık gibi bir yapısı ve Lena'nın ölümcül darbeyi indirmesini engelleyen güçlü elleri vardı.

Cevap veremeyecek kadar şok olmuştu. Bu adamı tanıyordu. Tam olarak kim olduğunu biliyordu.

Başında bir motorcu bandanası vardı, deri kemerinden zincir sarkıyordu. Bir parmağını dudaklarına götürdü, tıpkı birkaç dakika önce Jared'e yaptığı gibi. Gözlerinde bir uyarı vardı ve bu uyarının altında gerçek bir korku görüyordu.

Lena yavaşça kendine geldi. Önce duymaya başladı; kendi nefes alış verişinin hırıltılı sesi. Sonra gerilen kaslarının acısını hissetti, av tüfeğini tuttuğu avuçlarının derisi yanmıştı. Ölümün keskin kokusu burnuna doldu. Ve bunun hemen altında, açık yolun, Jared'in her gece eve getirdiği egzoz, yağ ve terin tanıdık kokusunu yakaladı.

Jared.

Gömleğinin arkası sıırılsıklam olmuş, tenine yapışmıştı. Kurumuş boyanın sarı lekeleri kaybolmuştu. Artık siyahtılar, tıpkı saçları gibi, kanla kararmışlardı.

Lena'nın vücudu gevşedi. İçindeki mücadele tükenmişti. Çekici indirdi, yere düşmesine izin verdi.

Sirenler havayı deldi. İki, üç, sayamayacağı kadar çok.

Dışarıdan boğuk bir ses seslendi. "Dostum, neredesin?"
Sirenlerin sesi yükseldi. Daha da yaklaştı.
Will Trent, Lena'ya son bir kez baktıktan sonra odadan çıktı.

2.

PERŞEMBE

ATLANTA, GEORGIA

Hastane asansörlerinin güvenilmezliği herkesçe bilinir, ancak Dr. Sara Linton Atlanta'daki Grady Memorial'dakilerin özellikle gıcırtılı olduğunu düşünüyordu. Yine de, kumar makinesine vuran bir kumar bağımlısı gibi, kapıların açılma ihtimaline karşı her seferinde düğmeye basıyordu.

"Haydi," diye Sara, kapıların üzerindeki rakamlara bakıp yediyi göstermelerini dileyerek. Ellerini beyaz önlüğünün ceplerine sokarak bekledi, dijital ekran önce onu, sonra dokuzu gösterdi, sonra da sekizde sabit kaldı.

Sara ayağını yere vurdu. Saatine baktı. Ve sonra Oliver Gittings'in kendisine doğru koştuğunu görünce vücudunun korkuyla dolduğunu hissetti.

Grady Hastanesi'nin acil pediatri uzmanı olarak görev yapan Sara, aksi yöndeki bazı kanıtlara rağmen bir gün doktor olacaklarını varsayan birkaç öğrenciden sorumluydu. Gece vardiyaları özellikle sıkıcıydı. Ayda onların küçük beyinlerini lapaya çeviren bir şey vardı. Sara sık sık bazılarının tıp fakültesine girmeyi bırakın, giyinmeyi bile nasıl başardıklarını merak ederdi.

Oliver Gittings en iyi örneklerden biriydi. Ya da daha kötüsü, durum böyle olmaya meyilliydi. Son sekiz saat içinde çoktan

idrar örneğini kendi üzerine ve yanlışlıkla laboratuvar önlüğünün koluna steril bir bez dikti. En azından bunun kazara olduğunu umuyordu.

"Dr. Linton-" diye seslendi.

"Bu taraftan," dedi Sara ona, asansörden vazgeçip merdivenlere doğru ilerlerken.

"Seni bulduğuma sevindim." Oliver hevesli bir köpek yavrusu gibi onun peşinden koştu.

"İlginç bir vaka ortaya çıktı."

Oliver tüm davalarının ilginç olduğunu düşünüyordu. "Bana önemli noktaları söyle." dedi.

"Altı yaşında bir kız," diye başladı, çıkış kapısının dışa doğru açıldığını fark etmeden önce kapıyı iki kez çekti. "Annem kızın gece yarısı su içmek için onu uyandırdığını söylüyor. Merdivenlerden aşağı iniyorlarmış. Kız düşmeye başlıyor. Annem kolunu tutuyor. Bir şey patlamış. Kız çığlık atmaya başlamış. Annesi onu buraya atıyor."

Sara merdivenlerden inerken önden gitti. "Röntgen spiral kırığı mı gösterdi?" diye tahmin etti.

"Evet. Kızın kolunda bir çürük vardı."

Sara onun işaret ettiği yeri görmek için arkasına baktı. "Yani istismardan şüpheleniyorsun. İskelet incelemesi istediniz mi?"

"Evet ama radyolojide var. Vardiyam neredeyse bitmek üzere. İşleri hızlandırmak için D-FACS'ı arayayım dedim."

Sara aniden inişini durdurdu. Aile ve Çocuk Hizmetleri Bölümü. "Devam etmek ve çocuğu sisteme dahil etmek istiyor musunuz?" diye sordu.

Oliver sanki bu hiçbir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Kız çok sessiz. Annesi huzursuz ve sinirli. Tek bilmek istediği ne zaman gidebilecekleri."

"Ne zamandır buradalar?"

"Bilmiyorum. Sanırım bir civarında triyaj yapıldı."

Sara saatine baktı. "Saat sabahın 5:58'i. Bütün gece buradaydılar. Ben de gitmek isterdim. Başka ne var?"

Oliver ilk kez kendinden şüphe ediyor gibiydi. "Şey, kırık-"

Sara merdivenlerden inmeye devam etti. "Hiçbir kırık, çocuk istismarı için patognomonik değildir. D-FACS'ı arayın ve bu yasal bir mesele. Eğer bu anne bir istismarcıysa, onun bir çocuk istismarcısı olduğundan emin olmak istersiniz.

bundan kurtulamaz. Doğrulayıcı kanıtlara ihtiyacın var. Kız annesinden korkmuş görünüyor mu? Gözlerinizin içine bakıp sorulara cevap veriyor mu? Başka çürükler var mı? Gelişimsel gecikmeler? Kontinans sorunları? Acil servis ziyareti geçmişi var mı? Başka türlü nasıl görünürdü?" Oliver hemen cevap vermedi. Sara, "Sağlıklı mı? İyi besleniyor mu?"

"Evet, ama-"

"Dur." Sara tartışmak istemiyordu. Saatini tekrar kontrol etti. "Dr. Connor benim yerime bakacak ama tüm numaralarım sende var. Geçmişte herhangi bir kırık veya çatlak olup olmadığını görmek için iskelet incelemesi isteyin. Anneye göz kulak olmaları için güvenliği bilgilendirin. Kızın daha önce hastaneye yatırılıp yatırılmadığını öğrenmek için diğer acil servisleri ara." Sara ses tonunu yumuşattı, onu cezalandırmak yerine bir şeyler öğrettiğini belli etmeye çalışıyordu. "Oliver, çocuk istismarı vakalarının yüzde altmış beşi acil servislerde görülüyor. Eğer pediatriye kalırsan, bu tür vakalarla her hafta karşılaşacaksın. Yanıldığınızı söylemiyorum. Sadece bu kızın hayatını üst etmeden önce tüm gerçekleri bilmeniz gerektiğini söylüyorum. Ve annesinin de."

"Evet, hanımefendi." Ellerini ceketinin ceplerine sokarak merdivenlerden aşağı indi.

Sara hemen peşinden gitmedi, Oliver'ın egosunun onun peşine takılmadan da yeterince kırılğan olduğunun farkındaydı. Bunun yerine en alttaki merdivene oturdu ve hastanedeki BlackBerry'sini kontrol etti. Posta kutusunu dolduran idari döküntüler arasında gezinirken Sara'nın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Toplantılar, konferanslar, reddedilen talepler ve talepte bulunmak, konferanslara katılmak ve toplantıları planlamak için yeni prosedürler.

Diğer cebini karıştırdı ve BlackBerry'yi kişisel telefonuyla değiştirdi. Bu çok daha iyiydi. Babası, Wame House'da duyduğu salyangozlarla ilgili aptalca bir şakayı e-postayla göndermişti. Annesi asla gerçekleşmeyecek bir yemek tarifi göndermişti. Kız kardeşinden gelen uzun bir e-postaya Sara'nın yeğeninin bir resmi eklenmişti. Bunu okunmamış olarak işaretledi ve daha sonrası için sakladı. Bir sonraki mesaj Sara'nın erkek arkadaşından geliyordu. Bir saat önce Sara'ya

ona kahvaltısının fotoğrafını gönderdi: altı mini çikolatalı çörek, bir yumurtalı ve peynirli bisküvi ve büyük bir kola.

Sara hangisinin önce kalp krizi geçireceğini bilmiyordu.

Kapı açıldı. Dr. Felix Connor kafasını merdiven boşluğuna uzattı. Sara'ya şüpheyile baktı. "Neden bu kadar mutlu görünüyorsun?"

"Sonunda geldin diye eve gidebileceğim için mi?"

"Tenekeye vurmam için bana bir dakika ver."

Sara ayağa kalkarken telefonu cebine geri koydu. Buradan gitmek isteyen tek kişi Oliver değildi. Sara hastaneyi kasıp kavuran mide gribi yüzünden arka arkaya birkaç gece nöbeti tutmuştu. Kendi sağlığı için cezalandırıldığını hissetmeye başlamıştı.

Ev. Uyku. Sessizlik. Acil servisten geçerken planlar yapmaya başlamıştı bile. Çılgın iş programı sayesinde Sara'nın önünde dört tam gün özgürlük vardı. Kitap okuyabilirdi. Köpekleriyle koşuya çıkabilirdi. Erkek arkadaşına neden birlikte olduklarını hatırlatabilirdi.

Bu son kısım gülümsemesini oldukça genişletti. Karşılığında bazı meraklı bakışlar aldı. Atlanta'da kamu tarafından finanse edilen tek hastane olan Grady'de kendini bulan pek çok insan mutlu değildi. Personel, savaş gazilerinin sert tavırlarını takınmaya meyilliydi. Eğer doktorluk yapmak zorlu bir mücadeleyle, Grady'de çalışmak Guadalcanal'da çalışmakla eşdeğerdi. Bıçaklamalar, dayaklar, zehirlenmeler, tecavüzler, silahlı saldırılar, cinayetler, aşırı dozda uyuşturucu.

Ve bu sadece pediatriydi.

Sara hemşire odasının yanındaki bilgisayarın başında durdu. Monitörde Oliver'ın hastasını görüntüledi. Röntgen çocuğun sağ kol kemiğinin nerede büküldüğünü açıkça gösteriyordu. Ya anne merdivenlerde olanlar konusunda doğruyu söylüyordu ya da inandırıcı bir yalan uyduracak kadar bilgiliydi.

Sara başını kaldırdı ve tahmin edilebileceği gibi sürekli müşterilerle dolu olan açık perde alanını taradı. Birkaç sarhoş içki alemlerinden uyuyordu. Her tutuklandığında kendini öldürmekle tehdit eden bir keş ve bir akıl hastanesine ait olan ama nasıl oyun oynanacağını bilen yaşlı bir evsiz kadın vardı.

Böylece sokaklarda kalabilecekti. Oliver'ın küçük kızı son sedyede kıvrılmış uyuyordu. Annesi de yanındaki sandalyedeydi. O da uyuyordu ama elleri kızının ellerinin arasındaydı. Birkaç metre ötede duran güvenlik görevlisini henüz fark etmemişti.

Sara ilk kez doğanın, çocukları istismar eden insanları dünyanın geri kalanına bildirecek bir sistem geliştirmiş olmasını dilemiyordu. Kırmızı bir harf. Bir canavar işareti. Düzgün insanların bu canavarlara güvenilemeyeceğini anlamasını sağlayacak bir işaret.

Sara birkaç yıl öncesine kadar Atlanta'nın dört saat güneyinde küçük bir kasabada yaşıyordu. Kasabanın çocuk doktoru ve adli tabibi olarak çifte görev yapıyordu. Babası Sara'nın iki işi arasında gidip geldiğini söyleyerek şaka yapmayı severdi. Bu kesinlikle doğru olsa da, Sara pek çok kez insanların çocuklara yapabileceği korkunç şeylere ilk elden tanıklık etmek kalmıştı. Defalarca kırılmış kemikleri gösteren röntgenler. İhmal yüzünden çürümüş dişleri gösteren diş kayıtları. Yanıklardan ve dayaklardan dolayı sonsuza dek iz bırakan deri.

Artık Atlanta'da yaşadığı için Sara, devlet bakımında büyümüş bir adamla çıkmanın getirdiği ek bilgilere sahipti. Sara'nın erkek arkadaşı çocukluğu hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu. Parmaklarını göğsündeki iyileşmiş sigara yanıklarına dokundurduğunda ya da üst dudağında derinin ikiye ayrıldığı sivri yara izini öptüğünde, onun nasıl bir cehennemden geçtiğini ancak hayal edebiliyordu.

Yine de bir çocuğun başına gelebilecek çok daha kötü şeyler vardı. Sistem birçok yönden kusurluydu, ama aynı zamanda bir nedeni vardı.

"Keşke gülümsemeyi bıraksan." Felix Connor, Sara'ya doğru yürürken ellerini bir kâğıt havluyla kuruladı. "Bu gripten kurtulmakta hâlâ zorlandığımı ."

Sara sesini neşeli bir hale getirdi. "Evde hasta olmaktansa işte hasta olmak daha iyidir."

"Hastalarınıza böyle mi söylüyorsunuz?"

"Sadece bebekler." Felix ayrılmak için bir bahane bulamadan Sara vakaları gözden geçirmeye başladı. Oliver'ın hastasıyla ilgili ayrıntıları tamamlamak üzereydi ki, içini bir sıcaklık kapladı.

ensesini okşadı. Sara izlendiğini hissederek omzunun üzerinden baktı. Erkek arkadaşını gördüğünde bir kez daha baktı.

Will Trent duvara yaslanmıştı. Zayıf vücuduna güzelce oturtulmuş, kömür rengi üç parçalı bir takım elbise giymişti. Elleri ceplerindeydi. Kumlu sarı saçları nemliydi, ensesine doğru kıvrılıyor ve yakasının hemen altında duruyordu.

Ona gülümsedi.

Sara gülümseyerek karşılık verdi ve göğsünde tanıdık bir karıncalanma hissetti. Will'i neredeyse iki yıldır tanıyordu -onunla tam da bu hastanede tanışmıştı- ama son zamanlarda aralarındaki ilişki daha fazlasına dönüşmüştü. Duygularının derinliği beklenmedik bir hazineydi. Sara kocasını beş yıl önce kaybetmişti. Hayatının geri yalnız geçireceğini düşünmüştü.

Ve sonra Will'le tanıştı.

Sara, "Felix, ben-" dedi. Etrafına baktı ama adam gitmişti.

Will duvardan uzaklaştı ve ona doğru yürüdü. "Güzel görünüyorsun."

Sara bu bariz yalana güldü. "Burada ne yapıyorsun? Çalıştığını sanıyordum."

"Brifingime daha bir saat var."

"İkinci kahvaltı için vaktin var mı?" Will yavaşça başını salladı.

"Oh." Sara fark etti o yapmamıştı. sadece düştü tarafından. O sordu,

"Sorun nedir?"

"Belki bir yere gidebiliriz?"

Onu doktorların odasına doğru götürdü. Kapı yaklaşık otuz adım ötedeydi ve Sara'ya endişelenmesi için yeterli zamanı veriyordu.

Will, Georgia Soruşturma Bürosunda özel ajandı. Son on gündür gizli görevde çalışıyordu. Sara'ya görevinin ayrıntılarını anlatmıyordu ya da anlatamıyordu ama garip numaralardan aramaya ve tuhaf saatlerde ortaya çıkmaya devam ediyordu. Nereden geldiği ya da nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve ne zaman sorsa ya konuyu değiştiriyor ya da

Gitmek için bir sebep. Sara tüm bu olanlardan hafifçe sinirlenmekle meşgul olmadığı zamanlarda, kötü bir şey korkusuyla yanıp tutuşuyordu. Ya da çoktan . Sara'nın rahmetli kocası bir polisti. Görev başında öldürülmüştü ve onu kaybetmek Sara'yı neredeyse öldürüyordu. Aynı şeyin Will'in de başına gelebileceği düşüncesi dayanılacak gibi değildi.

"Dur ben bakayım." Will kapıyı açmak için Sara'nın önüne uzandı. Neyse ki salon boştu. Karşısındaki sandalyeye oturmadan önce onun masaya oturmasını bekledi.

"Sorun ne?" diye tekrarladı.

Sessizce onun elini tuttu. Sara, Will'in parmaklarını avucunun içinde gezdirmesini, bileğinin iç kısmını takip etmesini izledi. Will de onu izledi, masmavi gözleri parmaklarının hareketini takip ediyordu. Kendisini ona izleyişinde, Sara'nın tenini karıncalandıran bir şey vardı.

Elini sabitledi. Tek ihtiyacı olan, öğrencilerinden birinin içeri girmesi ve onu kedi gibi mırıldanırken bulmasıydı. Ayrıca, Will'in oyalama taktiklerini artık biliyordu.

Öne doğru eğildi. "Ne oldu?"

Yarım bir gülümseme verdi. "Şaşırtmaca işe yaramıyor mu?" "Neredeyse," diye itiraf etti.

Will derin bir nefes aldı ve "Görevim biraz daha karmaşıklaştı," dedi.

Sara da bunu bekliyordu ama yine de bilgiyi özümsemek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Dedi ki, "Size nedenini söyleyemem ama daha uzun saatler çalışacağım. Atlanta'ya o kadar çok gelemeyeceğim. Görüşürüz."

Will'in ona işinden bahsedemeyeceğinden o kadar emin değildi ama Sara, birlikte geçirdikleri kısa zamanı, sonuçsuz olduğu kanıtlanmış bir tartışmayı tekrarlayarak geçirmek istemiyordu.

"Tamam." dedi.

"Güzel." Tekrar ellerine baktı. Sara da onun bakışlarını takip etti. Bilekleri bronzdu ama sadece gömleğinin manşetlerine kadar. Saçlarında sarı röfleler vardı. Will her ne yapıyorsa, güneş altında zaman geçirmesini gerektiriyordu.

"Söylemek istediğim şey," diye devam etti, "seni bırakıp gittiğimi düşünmeni istemediğimdi. Ya da ben ..." Sesi kesildi. "Yani, ne yaptığımızı." Will durdu. "Yaptığımız şey..."

Sara bekledi.

"Burada olmayışımı-" Doğru kelimeleri arıyor . "İlgisizlik mi?" Ellerine bakmaya devam etti. "Çünkü ilgileniyorum. İlgileniyorum yani."

Sara onun başının tepesini, saçlarının tepeden spiral şeklinde çıkışını inceledi. Yakın gelecekte onun kaçamaklarını daha fazla kabul edemeyeceği bir nokta gelecekti. Ya ona açılmak zorunda kalacak ya da seçeneklerini değerlendirmek zorunda kalacaktı. Sara bunu düşündükçe, yaklaşmakta olan yol ayrımına daha da yaklaştığını hissediyordu.

Bunu düşünmeyi bıraktı.

Onun yerine, "Ne yaparsan yap, dikkatli olacağına dair bana söz ver" dedi.

Will başını salladı ama o sözleri gerçekten söylemiş olsaydı daha iyi hissedecekti. Will ilişkideki tek dedektif değildi. FBI Birleşik Devletler için neyse, GBI da Georgia eyaleti için oydu. Uyuşturucu ticareti ya da çocuk kaçırma vakaları dışında, teşkilattan bir vakada çalışması özellikle istenirdi ve yerel polis departmanları çaresiz kalmadıkça bunu istemezdi.

Sara nasıl bakarsa baksın, Will'in gizli göreve gitmesine neden olan suç her neyse, yerel halkın üstesinden gelemeyeceği kadar riskliydi. Daha da kötüsü, gizli görevde olması Will'in ortağının ona destek olamayacağı anlamına geliyordu. Tamamen yalnızdı, muhtemelen etrafı şiddet geçmişi ve bağımlılıkları olan adamlarla çevriliydi.

Will, "Yani, iyi miyiz?" diye sordu.

Sara dudaklarını birbirine bastırarak gerçekten söylemek istediği kelimeleri geri çekmeye zorladı. "Elbette iyiyiz."

"Güzel." Will sandalyesinde geriye doğru yığıldı, rahatlaması neredeyse elle tutulabilirdi. Sara, yetişkinlik hayatının tamamını bulmaca çözerek geçirmiş bir adamın özel hayatında nasıl olup da bu kadar kasıtlı olarak kalın kafalı olabildiğini ilk kez merak etmiyordu.

"Bu ne kadar sürer?" diye sordu.

"İki, belki üç hafta."

Daha fazlasını bekledi ama sonunda Will gözlerini kaçırdı. Sanki sıradan hareketlerden oluşan bir kontrol listesinden geçiyormuş gibi, bu hareketi ustaca yapmıştı. Göz kırpma. Çenesini kaşıdı. Duvardaki ilanlara ilgi gösteriyormuş gibi yap.

Sara aniden dikkatini çeken posterlere bakmak için döndü. Bu afişler tipik bir hastane afişiydi: HIV ve Hepatit C ile ilgili uyarıların yanı sıra Sünger Bob Kare Pantolon'un kabaca tahrif edilmiş bir hijyen serisi.

Sara arkasını döndü. Pasif agresif oyunlarda hiçbir zaman iyi olmamıştı. "En azından başka bir şeyler olduğunu kabul edebilir miyiz? Çünkü bunu hissedebiliyorum Will. Bu işte başka bir iş var ve sanırım bunu benden saklıyorsun çünkü endişelenmemi istemiyorsun."

Hakkını yemeyelim, sahte protestolar yapmadı. "Bu seni daha iyi hissettirir mi?"

Başını salladı.

". "

Sara alt dudağını çiğnedi. Daha fazlasını bekledi, sonra emekli olacak yaşa gelmeden hastaneden ayrılmak istediğini hatırladı. "Bu kadar mı?"

Omuz silkti.

Kayayı tepeye doğru itmeye devam edemeyecek kadar yorgundu. "Beni tamamen delirtiyorsun."

"İyi anlamda mı?"

Onun elini sıktı. "Tam olarak değil."

Adam güldü ama ikisi de kadının şaka yapmadığını biliyordu. "İç Güvenlik'in Sünger Bob'u havaalanında tutukladığını duydun mu?" diye sordu.

"Will."

"Ben ciddiylim. Bu sabah haberlerde gösterdiler." Sara inledi.

"Kamu ahlaksızlığı mı?"

"Bunu söylemeye gerek yok ama asıl büyük suçlama uçağa çok fazla sıvı almaya çalışırken yakalanmasıydı."

Başını iki yana salladı. "Bu korkunç."

"Kendisine komplo kurulduğunu söyledi." Will etki yaratmak için durakladı. "Ama belli ki kimse onu kuruması için asmamış."

Sara başını sallamaya devam etti. "Bunu bulman ne kadar sürdü?"

Will öne doğru eğildi ve onu öptü; dudaklarına özür dileyen bir dokunuş ya da hızlı bir veda değil, daha uzun, daha anlamlı bir öpücüktü.

Sara kısa bir süre, tüm acil servisin kapının diğer tarafında olduğunu, herhangi birinin içeri girebileceğini düşündü ama sonra Will öpücüğü derinleştirdi ve bunların hiçbir önemi kalmadı. Will sandalyesinden kalkmış, Sara'nın önünde dizlerinin üzerine çökmüştü. Daha da yaklaşarak Sara'yı sandalyeye doğru itti. Sara başının döndüğünü hissetmeye başladı.

"Jöle kabı!" diye bağırdı bir adam acil servisten.

Sara sıçradı. Will topuklarının üzerine oturdu. Elinin tersiyle ağzını sildi.

"Özür dilerim," diye özür diledi, sanki hastaları kontrol edebiliyormuş gibi. Sara, Will'in yakasını düzeltti, kravatını düzeltti. Will'in nabzının boynunun yan tarafında attığını hissedebiliyordu. Kendi atan kalbiyle eşleşiyordu. "Sarhoşlar uyanıyor."

"Ben de jöle
severim." "Will-"

"Muhtemelen işe gitmeliyim." Ayağa ve pantolonundaki kiri fırçaladı. "Ne dediğimi unutma, tamam mı? Hiçbir yere gitmiyorum." Sırıttı. "Yani, şimdi gidiyorum ama geri geleceğim. Elimden geldiğince çabuk. Tamam mı?"

Zihni ona söyleyeceği şeylerle dolup taştı; ondan tehlikeden uzak duracağına dair söz vermesini, her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermesini istiyordu. Sara bu sözlerin en iyi ihtimalle anlamsız, en kötü ihtimalle de bir yük olacağını biliyordu. Bir polisin ateş hattındayken düşünmesi gereken son şey kız arkadaşının bunu onaylayıp onaylamayacağıydı.

Sonunda ona "Tamam." dedi.

Ona gülümsedi ama Sara yine bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordu. Adamın gözlerinde bunu görebiliyordu; bir tereddüt, bir endişe. Her zamanki gibi Will ona soru sorması için zaman vermedi.

Adam kapıyı açıp çıkarken kalabalık koridora bir göz attı. Sabah telaşı başlamıştı. Bipleyn monitörlerin ve makinelerin kakofonisi yükselmeye başlamıştı. Hastalar çoktan sedyelerin üzerinde koridora park etmişti. Sarhoş yine jöle diye bağırdı, sonra bir başkası ilkinin çenesini kapatmasını ve kendisinin de jöle istediğini haykırdı.

Sara ellerini kucağında birleştirmiş, sessizce Will ile yaptığı konuşmayı gözden geçiriyordu. Ona gerçekten ne anlatmaya çalışıyordu? Söylediği her şey telefonda aktarılabilecekken neden hastaneye gelmişti? En azından başka bir şeyler olduğunu kabul etmişti. Will esrarengiz olabiliyordu ve Sara sık sık kendini üstün bulduğunu itiraf etmekten gurur duymuyordu.

Parmaklarını dudaklarına götürdü ve Will'in ağzının olduğu yeri hissetti. Ziyaretinin amacı bu muydu? Will'in onu öpmesi, o yokken onu unutmadığından emin olmak için miydi? Yoksa kasabadan ayrılmadan önce kendi bölgesini mi işaretliyordu?

Bu seçeneklerden sadece biri gurur vericiydi.

Sara'nın telefonu çaldı. Cebini karıştırdı ve telefonun titreşimini hissetti. Arayanın Will olmasını bekliyordu -umuyordu- ama arayanın kimliğinde TALLADEGA CO, AL yazıyordu. Geçen hafta boyunca pek çok tuhaf yerden aramıştı ama Alabama'dan hiç aramamıştı.

Sara cevap verdi, "Alo?"

Yanıt gelmedi, sadece alçak bir uğultu duyuldu.

Sara tekrar denedi. "Alo?" Hâlâ yanıt yoktu ama uğultu daha da yükseldi, elektronikten çok hayvani bir uğultuydu.

"Alo?" Sara aramayı sonlandırmak üzereydi ama nedensiz bir şekilde zihninde Will'in kaldırımında yattığı, vücudunun ikiye ayrıldığı görüntü canlandı. Sandalyeden kalktı. "Will?"

Hattın aşağısında bir hava vardı.

"Alo?" Sara kapıyı çekerek açtı. Koridorda koşarken neredeyse bir hastayla çarpışıyordu. Bu çok saçmaydı. Will iyiydi. Daha iki dakika önce çıkmıştı. Ağzını hâlâ üzerinde hissedebiliyordu.

"Alo?" Sara telefonu kulağına götürdü. "?"

"S-s-s-ara?" Diğer uçtaki kadın zar zor konuşabiliyordu.

Sara elini gözlerine götürdü ve rahatlama hissi vücudunu kapladı.
"Evet?"

"Bu.. Bu... Özür dilerim, ben..."

"Nell?" Sara parçaları hızla birleştirdi ve kocasının lise aşkının sesini tanıdı. Darnell Long'dan bir çocuğu olmuştu ama başka bir şeyi yoktu.

"Nell?" Sara tekrarladı. "İyi misin?" "Ben Jared!" diye feryat etti kadın. "Oh, Tanrım!"

Sara sırtını duvara yasladı. Jared, üvey oğlu. Sara onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştı. O da babası gibi bir polis .

"Yapmadım-" Nell'in sesi takıldı. "Yapmalıydım-"

"Nell, lütfen. Bana ne olduğunu söyle-"

"Seni dinlemeliydim!" diye bağırdı. "Onu yakaladı... Tanrım..."

"Dinledim-" Sara durdu. Nell'in kimden bahsettiğini çok iyi biliyordu.

Lena Adams.

Sara'nın kocası Lena'yı akademiden yeni mezun eğitmiş, onu kanatları altına almış ve dedektifliğe terfi ettirmişti.

Jeffrey Tolliver'ın güvenine karşılık Lena Adams onu öldürtmüştü.

Nell hıçkırdı, "Tanrım, Sara! Lütfen!"

"Nell," diye başardı Sara, kelimeyi söylerken nefesi kesiliyordu.

"Anlat bana. Bana ne olduğunu anlat."

Kadın razı olamayacak kadar histerikti. "Neden seni dinlemedim? Neden yasaklamadım? Neden..." Sözleri yürek burkan bir iniltiye dönüştü.

Sara ciğerlerine hava girmesi için zorladı. Göğsünün titrediğini, ellerinin titrediğini hissedebiliyordu. Bütün vücudu korkuyla titriyordu.

"Nell, lütfen. Sadece bana ne olduğunu anlat."

3.

Will Trent, Doğu Belediye Binası'nın en üst katında, patronunun odasında durmuş şehre bakıyordu. Atlanta yeni yeni uyanıyordu, güneş gökdelenlerin arasında parıldıyor, BMW ve Audilerin içindeki yolcular korna çalıyordu. Caddenin karşısında, Home Depot alışveriş merkezinin önünde düzinelerce adam sıralanmıştı. Will, kamyonların birbiri ardına yanaşmasını ve arka lambalarının kırmızı yanmasını izledi. Eller havaya kalkıyor, parmaklar işaret ediyor ve her seferinde iki, üç, bazen dört adam kamyonun arkasına atlayarak o günkü işlerine başlıyorlardı.

Will'in de böyle bir hayatı olabilirdi. Atlanta Çocuk Yuvası'nda pek kariyer tavsiyesi verilmemişti. Will on sekiz yaşına geldiğinde, ona yüz dolar ve evsizler barınağına giden bir harita vermişlerdi. Sonraki birkaç ayını kamyonlara atlayıp inerek, inşaatlarda ya da bulabildiği her işte çalışarak geçirmişti. Will, doğru insanlar araya girdiği için çok şanslıydı. Aksi takdirde asla GBI ajanı olamazdı. Ne evi, ne arabası, ne de hayatı olurdu.

Sara'yı almazdı.

Will başını pencereden yana çevirdi. Amanda Wagner'in yanında çalıştığı neredeyse on beş yıl boyunca pek fazla değişikliğe uğramamış olan ofisine baktı. Yeri birkaç kez değişmiş ve GBI müdür yardımcılığına kadar yükseldikçe elektronik eşyalar daha şık hale gelmişti ama Amanda'nın dekorasyonu hep aynıydı. Duvar da aynı fotoğraflar. Devasa masasının altında aynı Doğu halısı. Sandalyesi bile George Bailey'nin *Şahane Hayat* filmindeki düşmanına aitmiş gibi görünen *gıcırdayan* eski ahşap ve deriydi.

Düz panel televizyon, modernliğe verdiği birkaç tavizden biriydi. Will uzaktan kumandayı buldu ve Atlanta'daki tüm haber kanallarını kontrol ederek Macon'da son olanları öğrenip öğrenmediklerini kontrol etti.

Gece. Eyalet başkentine arabayla iki saatten daha kısa bir mesafede bulunan Macon, 150.000'den fazla nüfusu ve gelişen üniversite sistemiyle oldukça önemli bir şehirdi. Coğrafi olarak eyaletin kalbinde yer alması nedeniyle şehir, Atlanta'yı çok yoğun ve küçük kasabaları çok yavaş bulan insanlar için bir uzlaşma noktası olarak hizmet veriyordu. Macon birçok açıdan Georgia'yı Atlanta'dan daha iyi temsil ediyordu. Sanat müzeleri hurda dükkanlarının yanında yer alıyordu. Bir avuç saygın teknoloji üniversitesi, yaratılışçılık öğreten pahalı özel okullardan birkaç blok ötedeydi. Ziyaretçi bürosu hem Tubman Afro-Amerikan Müzesi'ni hem de Konfederasyon hazinesinin bekçisi tarafından inşa edilen on sekiz bin metrekarelik bir antebellum evi olan Hay House'u tanıttı.

Anlaşılan Atlanta haber kanalları Macon'u o kadar ilginç bulmamıştı. Will televizyonu kapattı ve kumandayı Amanda'nın masasına geri koydu. Ne dilediğine dikkat etmeliydi. Muhtemelen bütün kanalların Jared Long'a yapılan saldırıyla ilgili kanlı ayrıntılarla dolması an meselesiydi. Atlanta'daki haber yapımcıları muhtemelen hikâyeden henüz haberdar olmamışlardı. Bazen telefon görüşmelerinin yapılması, insanlara hayatlarının geri dönülmez bir şekilde değiştiğinin söylenmesi acı verici derecede uzun zaman alırdı.

Sara aradığında Will, Grady Hastanesi'nin dışında arabasında oturuyordu. Daha önce hiç kimsenin ilk aradığı kişi olmamıştı ama kötü bir şey olduğunda Sara'nın aklına o geliyordu. Ağlıyordu. Ona hikâyeyi anlatabilmek için birkaç kez durmak zorunda kalmıştı ama Will'in zaten bildiğini bilmesine imkân yoktu. Eksik kalan bazı ayrıntıları ona anlatabilirdi.

Jared vurulmuştu.

Hayatı pamuk ipliğine bağlıydı.

Lena bir şekilde bu işin içindeydi.

Will, Sara'nın kelimeleri çıkarmaya çalışmasını dinlerken boş gözlerle ön cama bakıyordu. Zihninde Lena'nın o küçük yatak odasındaki görüntüsü canlandı. Yarı çıplaktı. Kanlar içindeydi. Will koridorda koşarken paniğe kapılmış, duvarlara çarpıp durmuştu. Sanki ağır çekimde ilerleyen bir video izliyormuş gibi hissediyordu. Lena dizini adamın sırtına sapladı ve çekici başının üzerinde kavisli bir şekilde yukarı kaldırdı. Çekiç yere düşerken ağır çekim daha da yavaşladı.

ilk seferinde. Koridor uzadı. Will bir kum dağına doğru koşuyor olabilir. Yaklaşıyordu ama nedense her adım onu biraz daha uzaklaştırıyor gibiydi.

Ama Sara bunların hiçbirini bilmiyordu. Sadece Jared'in vurulduğunu biliyordu. Lena Adams bir kez daha başka bir iyi adamın hedef alınmasına seyirci kalmıştı. Bu beş yıl önce Sara'nın kocasının başına gelmişti ve şimdi de kocasının oğlunun başına gelmişti.

Sara için bunun Will'in de bařına gelebileceđini dűřünmek zor deđildi.

İşin sinir bozucu yanı, Will'in bu sabah hastaneye özellikle temize çıkmak için gitmiş olmasıydı. Sara'ya, onu endişelendirmek istemediği için gizli görevi hakkında yalan söylediğini, sonra anlamasın diye nerede çalıştığı konusunda yalan söylemek zorunda kaldığını, sonra da en başta gerçeği söylemenin daha kolay olacağını fark edene kadar tekrar tekrar yalan söylemek zorunda kaldığını anlatacaktı.

Ama sonra Will onu hemşire odasında ayakta dururken gördü ve cesaretini kaybetti. Aslında, nefesi kesilmişti. Bu yeni bir şey değildi. Son zamanlarda Sara Linton'ı her gördüğünde, Will kelimenin tam anlamıyla onun nefesini kesmiş gibi hissediyordu. Bu beyni için iyi olamazdı. Oksijensiz kalmıştı. Belli ki bu yüzden itiraf etmek yerine, sanki birbirlerini bir daha hiç g rmeyeceklermiş gibi dizlerinin üzerine çöküp onu öpmüştü.

Sonunda durum böyle olabilir. Will, durum üzerindeki kontrolünün ne kadar zayıf olduğunun acı bir şekilde farkındaydı.

Sara'ya.

Amanda Wagner, ce'ye girerken BlackBerry'sinde gezinirken "Geç kaldın," dedi.

Will, genellikle merhaba yerine otomatik olarak söylediği bu yoruma cevap vermedi. Ona, "Raporumu bir saat önce gönderdim," dedi.

"Okudum." Amanda odanın ortasında durmuş bir e-postaya yanıt verirken başparmakları çalışmaya başladı. Kırmızı bir takım elbise giymişti, eteği dizinin hemen altına kadar iniyordu, beyaz bluzu düzgünce beline sokulmuştu. Tuzlu ve biberli saçları her zamanki kaskının içindeydi. Tırnakları kesilmişti, şeffaf cilası parlıyordu.

İyi dinlenmiş görünüyordu ama Will, Amanda'nın dün gece fazla uyumadığını biliyordu. Macon polis şefi. GBI müdürü. GBI olay yeri birimi. GBI adli tabibi. GBI suç laboratuvarı. Her birinin emirlerinin okunması, gönderilmesi ya da iletilmesi gerekiyordu. Yine de Amanda, güneş doğmadan önce Will'i üç kez daha aramayı başarmıştı. Ses tonundaki sakinlikten, sanki bir kan gölüne girmiş gibi değil de otoyol kenarında lastiği patlamış gibi konuşmasından endişelendiğini anlayabiliyordu. Amanda genellikle Will'i mutsuz etmekten zevk alırdı ama dün gece farklıydı.

Aynı zamanda .

"Yani." E-postayı bitirdi ve başka bir e-postaya geçti. "Kendini ne büyük bir karmaşanın içine sokmuşsun, Wilbur."

Hangi karmaşadan emin değildi.

"Artık dalda olmadığımızı söylememe gerek yok; dalın ince kısmındayız. Dalın."

"Evet, hanımefendi."

"Bu adamlar her kimse, polislerin peşine düşmekten çekinmiyorlar." Amanda başını kaldırıp ona baktı. "Kendini öldürmemeye çalış, olur mu? Yeni birini alıştırmak için sabrım yok."

"Evet, hanımefendi."

Dikkatini tekrar e-postasına verdi. "Faith nerede?" Faith Mitchell, Will'in ortağı. "Yedi buçukta buluşalım demiştin."

Saatini kontrol etti. "Altı dakikası var."

"Ne harika. Zamanı söylemeyi öğrenmişsin." Amanda masasına gidip sandalyesine otururken okumaya devam etti. Yaşlı minder domuz homurtusuna benzer bir ses çıkardı. "Müdürü gece yarısı kaçamaklarınızdan haberdar ettim. Bunu yakından takip ediyor."

Will bu bilgiye nasıl karşılık vermesi gerektiğini bilmiyordu, bu yüzden yerine oturdu ve bir sonraki ayakkabının düşmesini bekledi. Kısa bir süre önce Will, Amanda Wagner'in bir anneye sahip olabileceği en yakın şey olduğunu kabul etmeye başlamıştı - tabii anneniz sizi bir buzdolabına kilitleyecek ya da arabasının arka koltuğuna bir göle yuvarlayacak türden biriye.

BlackBerry'sini bıraktı ve okuma gözlüklerini çıkardı.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır, hanımefendi."

Alışılmadık bir şekilde, Amanda baskı yapmadı. Bilgisayarını açtı ve açılmasını bekledi. Will, Amanda'nın altmışlı yaşlarının ortalarında ya da sonlarında olduğunu tahmin ediyordu ama tam yaşını bilmenin hiçbir yolu yoktu. Hâlâ formdaydı, hâlâ kendi yaşının yarısı kadar, daha doğrusu Will'in yaşı kadar erkekle başa çıkabilecek . Yine de onu bir bilgisayar faresini çalıştırmaya çalışırken izlemek, bir kedinin çakıl taşını kaldırmaya çalışmasını izlemek gibiydi.

"Bu şeyin nesi var böyle?" diye mırıldanarak fareyi masaya vurdu.

Will yardım teklif etmekten daha iyisini biliyordu. Pantolonunun dizindeki bir kir lekesini fırçaladı. Bu ona Sara'yı düşündürdü. Muhtemelen şu anda arabasına binmiş, Macon'a doğru gidiyordu. Yol yaklaşık bir buçuk saat sürüyordu. Will onu götürmeyi teklif etmeliydi. Yol boyunca tüm iğrenç gerçeği itiraf edebilirdi.

Ve sonra Sara ona bir seçenek sunacaktı: Atlanta'ya geri dönmek ya da Macon'a kadar yolun geri kalanını yürümek.

Amanda, "Kara kara düşünüyorsun." dedi.

Will açıklamayı düşündü. "Bunun için kırlara ihtiyacın yok mu?"

"Zekice." Amanda sandalyesinde arkasına yaslandı ve tüm dikkatini Will'e verdi. "Geçen yıl Lena Adams'ı sen mi soruşturdun?"

Will, "Bir buçuk yıl önce," diye düzeltti. "Faith bana yardım etti. Lena'nın ortağı bıçaklanmıştı. Neredeyse sokakta kan kaybından ölüyordu. Sonra şüpheliyi tutukladı ve adam onun gözetiminde öldü."

"Dikkatsizce tehlikeye atma, ihmal?"

"Evet," diye cevapladı Will. "Resmi olarak azarlandı ama bir hafta sonra Grant County'den ayrıldı ve Macon kuvvetlerine katıldı. Bu lekeyi pek umursamışa benzemiyorlardı."

Amanda gözlüğünün sapıyla oynadı. Sesi yumuşadı.

"Jeffrey Tolliver öldürüldüğünde onun ortağıydı, ne? -beş, altı yıl önce?"

Will pencereden dışarı baktı. Kadının gözlerinin yüzünün yan tarafına hissedebiliyordu.

"Eric Clapton'ın doğruyu söylemekle ilgili bir şarkısı var. Tüm şovun seni nasıl geçip gittiğiyle ilgili bir şey. İçine bak

kalbini. Vesaire."

Will boğazını temizledi. "Senin Eric Clapton dinlediğini düşünmek beni çok rahatsız ediyor."

Amanda'nın iç çekişinde, üzerinde durmak istemediği bir hüznü vardı. "Bunun tam olarak nasıl biteceğini düşünüyorsun?"

Güneşi aniden bastıran gri bulutları işaret etti. "Sanırım yağmur yağacak."

"Kesinlikle bir fırtına geliyor." Ses tonu hızla değişti. "Ah, Binbaşı Branson. için teşekkürler."

Will, lacivert polis üniforması giymiş bir kadın girerken ayakta durdu. Kurdeleler ve takdimnameler göğsünü dolduruyordu. Elinde ağır görünümlü deri bir evrak çantası vardı. Kısa boylu ve tıknazdı, kıvrıcık siyah saçları kafasına yakın kesilmişti. Burada olmaktan en az Will kadar mutlu görünüyordu.

Amanda tanıştırmayı yaptı. "Özel Ajan Trent, bu Macon Polis Departmanı'ndan Binbaşı Branson. Denise, Jared Long'un vurulmasıyla ilgili irtibat görevlimiz."

Will bağışsıklarının gevşediğini hissetti. "Soruşturmayı ben mi yapıyorum?"

"Hayır, Faith liderliği üstlenecek" demeden önce Amanda'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Şimdiden mı?" Branson'ın öfkesi patlamaya hazır gibiydi. "Size karşı dürüst olacağım, Müdür Yardımcısı. Adamlarınızın benim bölgemde sanki buranın sahibiymişsiniz gibi dolaşması fikri beni pek mutlu etmiyor."

Amanda'nın sesi hafif kaldı. "Yine de şefiniz sizi tüm dosyalarınızı teslim etmeniz için iki saat kuzeye gönderdi."

"Bir buçuk saat," diye düzeltti Branson. "Adam için çalışıyor olabilirim ama her zaman onunla aynı fikirde değilim."

"Yeterince makul." Amanda masasının önündeki sandalyeyi işaret etti. "Neden Ajan Trent bize kahve getirirken küçük sidik yarışımızı aradan çıkarmıyoruz?"

Branson oturmuş, çantasını kucağına sıkıştırmıştı. Will'e bakmadan, "Siyah, iki şekerli," dedi.

Amanda kedi gibi . "Benim için sadece siyah."

Will getirip götürmekle görevlendirildiği için mutlu değildi ama oyalanmaktansa daha iyi biliyordu. Dışarıda o ce, Caroline, Amanda'nın

sekreter masasında oturuyordu. Will'e gülümsedi. "Krema. İki Sweet'N Lows."

Will koridorda yürürken onun isteği üzerine selam verdi. Ayakkabıları yerdeki dolgulu halıya battı. Havalandırmanın serinliğini hissetti. Doğu Belediye Binası, 1920'lerde inşa edilmiş eski bir Sears binasında yer alıyordu. Doksanlı yıllarda belediye devraldığında, sadece önemli kısımlar, yani yönetici odaları yenilenmişti. Will'in ayakkabı kutusundan bozma binasının üç kat aşağısındaki hava bayattı ve muhtemelen zehirliydi. Pencereler paslanmıştı. Yerdeki çatlak asbest karolar, neredeyse yüz yıldır kanat uçlarıyla taşınan Georgia kilinden dolayı kırmızıya boyanmıştı.

En üst katta daha iyi olan sadece hava değildi. Mutfak koyu kiraz rengi dolapları ve paslanmaz çelik aletleriyle tam bir gösteri merkeziydi. Kahve makinesi, bir Transformer'ın bacağından sallayacağı bir şeye benziyordu. Will, makinenin kapsül gerektiren süslü makine olduğunu tahmin etti. Dolapları kontrol etti ve iki kutu buldu. Amanda'nın pembe ve turuncu Dunkin' Donuts'ın yüksek testini içtiğini varsaydı. Diğer kutuda, folyosunda çiçekler ve vanilya çekirdekleri olan mor ve sarı kapsüller vardı. Will üç fındık çıkardı ve dolabın kapağını kapattı.

Birkaç yanlış başlangıçtan sonra, bir kapsülün nasıl yükleneceğini buldu. Bir dakika daha geçtikten sonra su tankının kapağını açmayı ve tankı ağzına kadar doldurmayı başardı. Kancalardan üç fincan aldı ve suyun kaynamasını bekledi.

Will alışkanlıkla buzdolabının kapağını açtı. Buzdolabında birkaç kâğıt torba vardı ama eski paket servis kapları ya da morga aitmiş gibi kokan çürümüş yiyecekler yoktu. Will, Sara'yla çıkmaya başlamadan önce yediği her şey, lavabonun üzerinde dururken mideye indirdiği bir kâse mısır gevreği ya da eve dönerken benzin istasyonundan aldığı sosisli sandviç gibi, ayaküstü yenen şeylerdi.

Will eve gittiğinde, bu genellikle Sara'nın dairesi ve akşam yemeği için bütün gün ısı lambasının altında yuvarlanmayan bir şeyler anlamına geliyordu.

Ya da şimdilik bu anlama geliyordu.

Sonunda kahve makinesinin kırmızı ışığı yandı. Will, kapsülün üzerindeki kolu bastırdı ve sıcak sıvının fışkırmasını izledi. Koku ona, bazı kadınların sigara kokusunu gizlemek için sürdükleri iğrenç parfümü hatırlattı.

Su haznesini bir tur daha doldurdu. İlk fincana toz kremayı karıştırırken fındık kokusu burnuna doldu. Will kahvenin tadını hiç sevmezdi ama her sabah Sara'ya kahve yapardı. Sara kahveyi sert severdi ve aromalı bir şey istemezdi. Bu kokuyu onunla bağdaştırmaya başlamıştı.

Will kaşığı bıraktı ve makineye baktı.

Artık bununla savaşımanın bir faydası yoktu. Kendini tamamen Sara'yı düşünmeye verdi, kaybedeceği her şeyi aklından geçirmesine izin verdi. Onun uzun kumral saçlarının yüzünü gıdıkladığını hissetti. Dudaklarını sırtının küçük kısmındaki çillerin üzerinde gezdirdi. Ona dokunduğunda göğsünün kıpkırmızı kızarmasını izlemek. Sonra bazen onu öpme şekli vardı, ağzıyla ona ne yapmasını istediğini gösteriyordu.

"Will?"

Başını kaldırıp baktığında Faith Mitchell'ın kapıda durduğunu görünce şaşırdı.

"Neyin ?" diye sordu. Hasta görünüyorsun."

Kırmızı ışık yanıp sönüyordu. Will bir kapsül daha yükledi. "Bir tane ister misin?"

"Bugün biraz daha kafein alırsam kafam patlayacak." "Emma seni uyutmuyor mu?"

Emma, Faith'in on aylık kızıydı. Will bebeğin bu hafta babasıyla birlikte biliyordu ama Faith'i sanki bu haberi ilk kez duyuyormuş gibi dinledi.

"Her neyse." Faith bebeğinin babasıyla ilgili şikayetlerini sıraladıktan sonra, "Tasadüfler hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Will hileli soru duyduğunda anladı.

"Bir dakika önce gizli bir dava üzerinde çalışırken, bir dakika sonra başka bir Lena Adams fırtınasının içine çekilmen gibi" dedi. Ellerini açık bir şekilde omuz silkerek uzattı. "Tasadüf mü?"

"Onunla karşılaşmamın mümkün olduğunu hep biliyorduk."

"*Yaptık mı?*" Son kelimedede sesini yükseltti, sanki yeni yürümeye başlayan bir çocuğu sorgular .

Will dikkatini tekrar kahve makinesine verdi. Faith'in kontrolü ele alması için belirsizlik numarası yaparak hareketlerini yavaşlattı.

Yemi yutmak yerine, "Sara on beş dakika kadar önce beni aradı," dedi.

Will, su tankını tam olarak işarete kadar doldurmaya odaklandı.

"Eyaletin ölümlü vakaları araştırdığını biliyor." Bir sonraki kapsülü yükledi.

"Jared'le aranızda neler olduğunu öğrenmek istedi." Faith bir an durakladı, sonra ekledi, "Seni bu konuda rahatsız etmek istemedi, ama ikimiz de biliyoruz ki Lena'ya bulaşmandan çok korkuyor, o yüzden..." Faith omuz silkti. "Ona araştıracağımı söyledim."

Will boğazını temizledi. "Bu kolay olmalı. Amanda seni soruşturmanın başına getiriyor."

"Harika ama Sara'ya söylediğimde bunu bilmiyordum. Ona yalan söylüyordum. Tıpkı senin kim bilir nerede gizli görevde çalıştığının ve bu işin içine çekilmeyeceğinin iyi bir şey olduğunu kabul ettiğimde yalan söylediğim gibi, çünkü bunu bildiğinden emin değilim ama Sara, Lena'nın etrafında olmandan çok korkuyor."

Will mutfak çekmecelerinde tatlandırıcı olup olmadığını kontrol etti. İki pembe paket buldu ve üstlerini yırttı.

Faith, "Sara'nın kocasının öldürülmesinden Lena'nın sorumlu olduğunu düşündüğünü biliyorsun. Bu arada ben de onunla hemen hemen aynı fikirdeyim."

Will tatlandırıcıyı bardağa döktü.

"Ayrıca Jared'in vurulmasının Lena'nın suçu olduğunu da düşünecektir ki geçmişi göz önüne alındığında bu gerçek bir olasılık." Faith tekrar durakladı. "Aslında, bu artık bir kalıp. Bunu bir buçuk yıl önce Lena Adams'ı araştırırken de görmüştüm. Ona yaklaşan insanların sonu ölüm oluyor. Sara korkmakta haklı. Jared sadece son kurban."

Will çöpü çöp kutusuna attı. Paslanmaz çelik, tıpkı aletler gibi. Amanda'nın kendi parasını kullanıp kullanmadığını merak etti.

Faith iğneledi, "Jared, Sara'nın Lena'yı öldürttüğünü düşündüğü ölü kocasından olan üvey oğlu."

Kahve makinesinin kırmızı ışığı yanıp sönmeye başladı. Will kapsülün kolunu aşağı bastırdı. Hava durumu şeyini denedi. "Sanırım bugün yağmur yağacak."

Faith inledi. "Sen aptalın tekisin, bunu biliyor muydun?"

Yüzünü buruşturdu, çünkü ona karşı çıkamıyordu.

"Sara'yı kızdıracak olan dava değil, örtbas edilmesi." Faith durakladı ama sadece nefes almak için. "Aslında bu onu . Onu incitecek. Onu mahvedecek. Bu da kızgın olmasından çok daha kötü bir şey. İnsanlar kızgınlığın üstesinden gelirler."

Will elindeki üç fincanı aldı. "Amanda bekliyor."

Faith onu mutfaktan çıkarken takip etti. Will ondan yayılan hayal kırıklığına karşı omuzlarını kamburlaştırdı ama Amanda'nın o ce'sine kadar onu takip ederken mutlu bir sessizlik içindeydi. Bunun bittiğini düşünmemesi çok iyi biliyordu. Faith muhtemelen kafasında bu konuda haklı olduğu tüm farklı yolları sıralıyordu.

Ne yazık ki Will'in söyleyebileceği hiçbir şey yoktu, çünkü Faith haklıydı. Sara kızmayacaktı. İncinecekti. Harap olacaktı. Ve sonra da muhtemelen Will'in normal hayatına getirdiği dumanı tüten saçmalığın envanterini çıkaracak ve buna değmeyeceğine karar verecekti. Dickensvari çocukluğu. Ailesine olanlar. Sara ne kadar nazıkçe bastırırsa bastırsın, her iki konuyu da tartışmamak konusundaki ateşli arzusu. Onu tavsiye edecek pek bir şey yoktu. Will neredeyse liseden atılıyordu. Evsiz kalmıştı. Üniversiteden zar zor mezun olmuştu. Ve bunlar Will'in nefret dolu karısına değinmiyordu bile, boşanma evraklarını doldurduğu anda yeryüzünden buharlaşıp gitmiş ama yine de bir şekilde Sara'nın arabasının sileceğinin altına ara sıra kötü mesajlar bırakmayı başarmıştı.

Caroline hâlâ masasındaydı. Will'in bardakları taşımasına yardım etti ve kremalı olanı aldı. Siparişleri berbat ettiğini fark ettiği anda umursamadığını da fark etti.

İnanılmaz bir şekilde, Amanda'nın yüzündeki gerginlik Will'in gittiği zamankinden fazlaydı. Amanda'nın çenesi sabitti. Denise Branson'ın vücudu

kaskatı kesilmişti, elleri yumruk olmuştu. Sidik yarışı henüz bitmemişti.

Amanda'nın sesi çeliği bile kesebilirdi. "Binbaşı Branson, bu Özel Ajan Mitchell."

Garip bir şekilde Denise Branson Faith'e sıcak bir şekilde gülümsedi. "Çaylakken annenle birlikte çalışmıştım. Umarım emekliliğinin tadını çıkarıyordur?"

"Evet." Faith kadının elini sıktı. "Anneme onu sorduğunu söyleyeceğim."

Branson devam etti, "Evelyn her zaman mükemmel bir profesyoneldi." Hâlâ Amanda'ya bakmıyordu ama hepsi onun ne demek istediğini anlamıştı. "Şehirdeyken onu araştırarak vaktim olmadığı için üzgünüm."

Faith'in yapmacık gülümsemesi ve cevap vermemesi, Amanda'nın yanından o kadar kolay ayrılmayacağını açıkça gösteriyordu.

Garip anı bozmak için Will kahveleri uzattı. Amanda kupayı dudaklarına götürdü, sonra kokuyu alınca geri çekildi. Branson bu hareketi not etti ve elindeki bardağı masanın üzerine koydu.

Amanda, "Bunu kısa tutmaya çalışalım. Hepimizin yapacak işleri var."

Will kadınların bekledi, sonra pencere kenarına yaslandı ve kendini -kelimenin tam anlamıyla- dışlanmış hissetti. Etrafının kadınlarla çevrili olmasına alışkındı ama bu grupta bacak bacak üstüne atma ihtiyacı hissetmesine neden olan bir şey vardı.

Amanda başladı, ", bu o cer- ilgili ile başlayalım..." uygun kelimeyi aradı. "... çekiçleme." Will bu gözlemin neden komik olmadığını ilk elden görmüş olsa da, bu son kısımda gülümsedi. "Denise, Adams ve Long'un neden hedef alındığına dair bir ipucu var mı?"

"Bazı teorilerimiz var."

Hepsi bekledi ama Branson onları paylaşmadı.

"Pekâlâ," dedi Amanda. "Tüm son dava dosyalarını incelememiz, ortakları ve ekip üyeleriyle konuşmamız ve herhangi bir şey bulup bulamayacaklarını görmemiz gerekecek-"

"Bunu zaten yaptık," diye araya girdi Branson. "Kimse göze çarpmadı. Onlar polis cers. Onlar için teşekkür notları yok

insanları tutuklamak."

Amanda hiç istifini bozmadı. "Yine de bir sebepten dolayı hedef alındılar."

"Adams'ın on iki ay öncesine kadar olan tüm davalarını inceledik. Long için de aynı şey geçerli. Çoğunlukla rutin işler yapıyorlarmış. Tehlikeli bir iş yok. Bu tür bir dikkat çekecek bir şey yok."

Amanda sırttı. "Altı saatten kısa bir sürede bu sonuca varabilmen çok etkileyici."

"Macon'da çok iyi bir ekibiz."

Amanda kadını analiz etti. Will de öyle. Branson'ın oyundan zevk aldığı belliydi ama bir şey sakladığında dudaklarının kenarı titriyordu. Sanki bir gülümsemeyle savaşıyor gibiydi.

Amanda, "Charlie Reed ile tanıştın mı?" diye sordu.

"Adli tıp adamınız bu mu?" Branson başını salladı. "Hiç şansı yoktu. Şefime yaptığınız talep üzerine, Jared Long hastaneye kaldırıldıktan hemen sonra ev mühürlendi. Oraya gidip adamlarınızın gelmesini beklemek zamanımı iyi kullanmak gibi görünmedi."

"İşbirliğiniz için teşekkür ederim Binbaşı. Eminim soruşturmamızın daha sorunsuz ilerlemesine yardımcı olacaktır. Çok fazla aşçı var." Amanda durup yapmacık bir gülümseme sundu. "Laboratuvar Charlie'nin bulduğu her izi aceleyle getireceğini biliyor. Doğrudan bana rapor verecek ve ben de konuyla ilgili her şeyi departmanınızla paylaşacağım. Faith soruşturmanın başında." Faith'e, "Macon'a haber verdiğimizden emin olalım" dedi.

"Evet, hanımefendi." Faith not defterini çıkardı ve yeni bir sayfa açtı. "Binbaşı, bana ne söyleyebilirsiniz?"

Branson belli ki hazırlıklı gelmişti. Amanda'ya, "Git ve zip sürücüsündeki fotoğrafları çıkar." dedi.

Amanda bu emir karşısında kaşlarını kaldırdı ama yine de emre uydu, fareyi hareket ettirdi ve sanki bir şey olmasını bekliyormuş gibi televizyona baktı. Ekran sabit kaldı. "Bu neden çalışmıyor?"

Will sessizliğini korudu ama Faith, "Açık mı?" diye sordu.

"Tabii ki açık." Amanda uzaktan kumandayı aldı ve kırmızı düğmeye bastı. Ekran titreyerek açıldı, sonra bir fotoğraf.

Will, Jared Long'un iş fotoğrafına baktığını tahmin etti. Genç adamla daha önce bir kez karşılaşmıştı. Long, onu doğal bir lider yapan büyüleyici bir özgüvene sahip yakışıklı bir çocuktü. Tüm raporlara göre, babasına çok benziyordu.

Branson, "Jared Long, Lena Adams'ın kocası. O bir motorcu, yedi yıldır Macon'da çalışıyor. İşinde iyi. Motosiklete binmeyi seviyor. Kırmızı bayrak yok. Stellar o cer."

Faith mırıldandı, "Karısının aksine."

Branson bu yorumu duyduysa da görmezden gelmeyi tercih etti. "Long yarım saat önce ameliyattan çıktı. Durum belirsiz ama bu bizim açımızdan bir şeyi değiştirmiyor. Bir memur vuruldu. Bir diğeri neredeyse öldürölüyordu. Birisi suikastı ortaya çıkarmış. Sonraki resim lütfen."

Amanda fareye tıkladı. Ekranı bakarak görüntünün değişmesini bekledi. "Oh, Tanrı aşkına-"

Faith, "Boşluk bas." dedi.

"Bu işe yaramaz." Amanda boşluk çubuğuna dokundu. Resim değişti. Yeni fotoğrafta yüzü çukurlu, gözleri kısık, yaşlı bir adam vardı. Turuncu bir hapishane kazağı giymişti. Çenesinin altında adının ve mahkûm numarasının yazılı olduğı bir levha vardı.

Branson, "Samuel Marcus Lawrence, eve giren ilk saldırgan, kısa bir süre sonra öldü. İlk tetikçimiz o. Sırasıyla iki ve üç yıl içeride kalmasına neden olan birkaç saldırısı olan orta düzey bir haydut. İyi erken şartlı tahliye, çarpı iki. Kendisini dinleyen herkese eski bir Hells Angel olduğunu söylemiş ama bu işe bulaştığına dair hiçbir kanıt yok."

Faith defterine yazmaya devam ederken "Uyuşturucu mu?" diye sordu.

"Meth. Yüzünde arka koltuktaki bir fahişeden daha fazla yara vardı."

Amanda, "Her iki durumda da, o artık ölü." dedi. Boşluk çubuğuna tekrar dokundu. Ekranı başka bir sabıka fotoğrafı geldi. Adam ilkiyle hemen hemen aynı yaştaydı, saçları kırışmış ve boynundaki hindi taşlığına doğru katlanmış bir kobra başının soluk dövmesi vardı.

"Fred Leroy Zachary," dedi Branson. "Ölümcul bir saldırı suçundan sekiz yıl yattı, ardından adam kaçırma ve tecavüz suçlarından tam on sent aldı. Kasabada kiralık katil olarak biliniyor. Yaşıyor ama zar zor.

Çenesi kırılmış. Omurgası kırılmış. Kaburgaları kırılmış. Tüm vücudu alçıda. Ağzı telle kapatılmış. Konuşamıyor, konuşabilse bile avukatı buna izin vermiyor."

Amanda, "Adams'ı titiz olmamakla suçlayamazsınız. Kendisi için ne söyleyecekti?"

Branson yine ketum davrandı. "Pek bir şey yok. Doktorlar şokta olduğunu söyledi. Onu olay yerinde tedavi etmek zorunda kalmışlar. Önemli noktaları özetledi. Silahlı bir erkek eve girmiş. Long sırtından vurulmuş. Testereli tüfek, bu yüzden saçmalar yayılmış. Adams, Long'un alet kemerinden çekici almış ve kendini savunmuş. İkinci bir silahlı erkek ona doğru geldi. Bir boğuşma oldu ama iki saldırganı da etkisiz hale getirmeyi başardı."

Branson bitirmiş gibi görünüyordu. Amanda sordu, "Bu mı?"

"Dediğim gibi, Adams şiddetli şok nedeniyle tıbbi bakım altındaydı. Kocasının vurulduğunu gördü. Hayatı için savaştı. Onun da hayatı söz konusu. Ona daha sonra geri döneceğiz, ama oturduğum yerden, biraz nefes almayı hak etti."

Amanda sessizce parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. Faith defterine yazmaya devam ediyordu ama Will onun kulaklarının dikildiğini görebiliyordu. Hikâyenin sonunda büyük bir parça eksikti. Ya Lena, Will'in evde olduğu konusunda yalan söylemişti ya da Branson, Lena'nın ona söyledikleri hakkında yalan söylüyordu.

Amanda, "Faith Adams'a geri dönecek. Sanırım yeterince nefes aldı. Dün gece tam olarak ne olduğunu bilmemiz gerekiyor. Hoşunuza gitmeyebilir ama bu bizim davamız ve böyle de olacak."

Branson'ın çenesi gerildi ama başıyla onayladı.

Faith bu kez gerilimi düşürdü. "Binbaşı, belki benim için bazı temel ayrıntıları doldurabilirsiniz?" Not defterinde yeni bir sayfaya döndü. "Bir yerleşim bölgesinden mi bahsediyoruz?" Branson başını salladı. "Gecenin bir yarısı bir pompalı tüfek patlıyor. Bir şey gören var mı? Bir şey duyan?"

Görünüşe göre Branson da Amanda'nın hoşuna gitmeyen soruları kendi tatlı zamanında yanıtlama alışkanlığını paylaşıyordu. Bir an gereğinden fazla durakladıktan sonra, "Komşular ilk başta emin olamadılar. Oldukça kırsal bir bölge. Gece yarısını biraz geçe bir ses duyarsınız.

Belki kaçak avcılar, belki de bir arabanın geri tepmesi. Bölge ağaçlık. Evler beş dönümlük arsalar üzerinde. Biz sizin gibi şehirde fareler gibi üst üste yığılmış değiliz."

Faith başını salladı, iğnelemeyi görmezden geliyor ya da belki de onaylıyordu. "Polisi kim aradı?"

"Dört kapı ötede oturan bir komşu. Patronun nasıl açacağını bulabilirse, zip sürücüsünde onun adı ve ifadesi var." Amanda'ya doğru bir bakış attı, sonra Faith'e döndü. "O sokakta iki polis daha var. Biri bir sağlık görevlisiyle evli, diğeri de bir itfaiyeciyi birlikte yaşıyor. Long'un olay yerinde ölmemesinin tek nedeni bu. Oraya vardıklarında kalbi durmuştu. Ambulans gelene kadar sırayla üzerinde çalışmışlar. Neredeyse yirmi dakika sürmüş."

Amanda, "Eğer Long gelirse, Faith ifadesinin karısınıninkiyle uyuşup uyuşmadığını görmek için onunla görüşecek" dedi.

Branson uzun bir an daha bekledi. Dudaklarının kenarı titredi, sonra gülümsedi. "Dün gece cinayetlerin işlendiği sırada oğlunun o evde olduğunu nereden bildiğimi merak etmiyor musun?"

Will, söz konusu çocuğun kendisi olduğunu düşündü. Çekici, metali çıplak eliyle kavradığında kanın hâlâ sıcak oluşunu düşündü. Kurumuş kandaki parmak izlerinin kıvrımları, Denise Branson kadar deneyimli bir polis için neon ışığı gibi olurdu.

Amanda derin bir nefes aldı. "Sanırım Will'e adam diyebiliriz, çünkü dedektifinizin bir şüpheliyi öldüresiye dövmesini engelleyen tek şey o oldu. Yani ikinci bir şüpheliyi."

Branson tersledi, "Öyle mi düşünüyorsun?"

Amanda hesaplanmış bir tahminde bulundu. "Anladığım kadarıyla, adamlarınızı olay yerimden uzak tutma emrime rağmen parmak izlerini araştırmışsınız."

Branson omuzlarını dikleştirdi, sanki kendini bir savaşa hazırlıyordu. Muhtemelen Amanda kilitleme emrini verir vermez Lena'nın evine bir ekip göndermişti. Will, GBI dosyası bilgisayarında belirttiğinde binbaşının öfkesini ancak hayal edebilirdi. O

kadını suçlayamazdı. Kimse kandırıldığını fark etmekten hoşlanmaz.

"Pekâlâ." Amanda Will'e döndü. "Paylaşma sırası bizde. Binbaşı için akşamınızı anlatın lütfen."

Will katkıda bulunmayı beklemiyordu ama şöyle dedi: "Dün gece, gizli bir operasyonun parçası olarak çalıştığım bir bağlantı bana ulaştı. Bana bir ev soygunu için gözcüye ihtiyacı olduğunu söyledi. Şiddet yokmuş, ev sakinleri evde değilmiş. Belli ki her ikisi de yalan. Grubun içine girmek için iyi bir yol gibi görünüyordu, ben de evet dedim."

"Macon'da mıydın?" Kimse cevap vermeyince Branson sırttı. "Bu kişinin bir adı var mı?"

Amanda, "Anthony Dell" diye cevap verdi.

Branson cevabı kabul etmedi. Will'e, "Dell bir işi olduğunu söyledi. Sırada ne var?"

"İşe gittik. Dell beni sokağın sonunda bıraktı ve yaklaşan olursa cep telefonundan aramamı söyledi. Arabayla aşağı indi ve dik bir araba yolu olan bir evin önüne park etti. Açık gri bir minibüs zaten sokağa park edilmişti. İçinden Zachary ve Lawrence olduğunu tahmin ettiğim iki erkek indi. Eve girdiler. Dell dışarıda minibüsün yanında kaldı. Silahlı olduklarını görmedim ama yaklaşık elli metre uzaktaydım."

Branson, "Bu yarım futbol sahası eder," dedi. "Minibüsün plakasını mı?"

"Gece yarısıydı."

"Dolunay."

"Sokak lambası yok. Durduğum yerden görebildiğim tek şey gölgelerdi."

Branson sanki bir yalanı ortaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi onu incelemeye devam etti. Sonunda, "Ekiplerimiz geldiğinde Dell'in kullandığı Kia hâlâ olay yerindeydi," dedi.

Will midesinin bulandığını hissetti. Tony'nin arabasıyla ilgili her şeyi unutmuştu. Branson devam etti, "Bu sabah Dell'i evinde uyandırdık.

Arabası garaj yolundan kaybolduğu için gerçekten şok olmuş görünüyordu. En kısa zamanda çalıntı araç ihbarında bulunmak istedi.

Onu kontrol ettik.

barut kalıntısı, düşük seviyeli saçmalıklarla dolu olan kâğıdını inceledi - ama eminim bunu biliyorsunuzdur."

"Gitmesine izin mi verdin?" Amanda sordu.

"Onu neye dayanarak tutacağım? Tanık onu olay yerine mi koyacak?"

Will, Amanda'nın burun deliklerinin açıldığını gördü.

Branson devam etti, "Dell'in arabasının ön camında bir etiket olduğunu fark ettim-Macon General çalışan park yeri. Bu bana bir şeyler çağrıştırdı, çünkü geçen ay hastane eczanesinden kaybolan bazı haplarla ilgili bir soruşturma yapmıştık. Hiçbir somut ipucu elde edemedik ama GBI'nın kontrole tabi maddelerin çalınmasıyla ilgili tüm raporların bir kopyasını aldığını biliyorum. Bu sabah Dell'in iş arkadaşlarını kontrol etmek için hastaneye gittim." Will'e "Hastanedeki işini nasıl buluyorsun?" diye sordu.

Amanda sesini hem sinirli hem de sıkılmış çıkarmayı başardı. "Evet, Binbaşı, mükemmel iş. Aferin sana. Dell'in Kia'sı nerede şimdi?"

"Garajımızda. Bize evi mühürlememizi söylemişsiniz, sokağı değil." Amanda'ya "Konuyla ilgili her türlü bilgiyi departmanınızla paylaşacağımdan emin olabilirsiniz" demekten büyük zevk alıyor gibiydi.

"Ne kadar nazıksınız. Teşekkür ."

"Bir şey değil." Branson dikkatini tekrar Will'e çevirdi. "İki erkek evin içine girdi, sen ve Dell sokakta kaldınız. Sırada ne var?"

Will kaldığı yerden devam etmeden önce bir saniye zorunda kaldı. "Tüfeğin patladığını duydum. Eve doğru koştum."

"Yarım futbol sahası uzakta," diye not etti. "Peki ya sonra?"

"Dell içeri girmemi engellemeye çalıştı. Bir süre boğuştuk. Ne kadar sürdü bilmiyorum ama görüldüğünden daha güçlü ve belli ki korkmuştu. Biz boğuşurken birkaç el daha ateş edildi."

Branson ona bir göz attı. "Kavga etmiş gibi ."

"İçeri girmemi engellemeye çalışıyordu, beni bayıltmaya değil."

"İyi adammış."

Will omuz silkti ama suç dünyasında Dell ona yapıyordu. Will'in kaçmak yerine gitmesini sağlamaya çalışıyordu.

bir ateş fırtınasına dönüştü.

Will sözlerine şöyle devam etti: "Eve girdiğimde iki adam da etkisiz hale getirilmişti. Lena Adams beni tanıdı ya da en azından öyle görünüyordu. Ona çekici bıraktırdım, sonra dışarı çıktım. Dell gitmişti. Polis çok yakındaydı. Siren seslerini duyabiliyordum. Evin arkasına geçtim, çitlerden atlayıp ormana girdim ve uzaklaştım."

Will pencereye yaslanırken ellerini ceplerine soktu. Teknik olarak yürümemişti ama Will'in o ormandan cehennem köpekleri arkasındaymış gibi hızla geçtiğini bilmelerine gerek yoktu.

Branson, "Siz ve ortağınız bir buçuk yıl önce onu araştırdığınızdan beri Lena Adams ile herhangi bir temasınız oldu mu?" diye sordu.

Will doğruyu söyledi. "Soruşturma sona erdiğinden beri ikimiz de Lena'yı görmedik."

"Dün gecedен beri onunla konuştun mu?"

Will başını salladı, parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmasını söylediğinde Lena'nın yüzünün aldığı şekil gözünün önüne geldi. Görünüşe göre bunu ciddiye almıştı.

Branson, "Dedektif Adams'ın herhangi bir koordinasyon olmaksızın kimliğinizi gizlemeyi tercih etmesini ilginç buluyorum" dedi.

Faith, "Bu onu iyi gösteriyor, değil mi? Will'in onu iki numaralı adamın beynini dağıtmaktan alıkoyması yerine, o kendini durduruyor."

Branson, "cers'larından birine alenen yüklenmek üzere değildi.

"Gri minibüse bir BOLO koyacağım ve haber istasyonlarına göndereceğim." "Son model," diye ekledi Will. "Muhtemelen bir Ford.

Camları yok.

sırt veya yanlar. Açık gri, koyu değil."

Branson çantasından BlackBerry'sini çıkardı. "Ve eve girmeden önce tam üzerinde olmanıza rağmen plakada hiçbir şey yok." Bilgileri bir e-postaya aktarmaya başladı.

Amanda, "Lawrence ve Zachary adına kayıtlı araçları aramadınız mı?" diye sordu.

Branson yazmaya devam etti. "Tabii ki biliyorum. İkisi de I-16'da aynı karavan parkında yaşıyorlar. Zachary bir Harley'e biniyor. Lawrence

kamyon kullanıyor. İki de kendi çöplüklerinin dışına park etmişler. İki de adına kayıtlı gri bir minibüs yok."

"Macon'dan mı geliyorlar?" "Doğma büyüme."

"Aileye haber verildi mi?"

"Lawrence'ın gittiği için çok mutlu görünen bir eski sevgilisi var. Zachary'nin Holman'da iğne bekleyen bir kardeşi var. Soygun sırasında bir benzin istasyonu görevlisini öldürmüş. Cinayet aileden geliyor."

"Genelde öyle olur." Amanda belli ki toplantıyı hazırdı. "Görünüşe göre yapacak işlerimiz var." Faith'e dönerek, "Macon'a vardığında bir numaralı önceliğin Lena Adams'la konuşmak ve Will hakkında çenesini kapalı tutmasını sağlamak olacak. Onun son davalarını gözden geçirmen gerekecek. Eminim binbaşı, adamlarının yaptığı iyi işlere bir başka gözün daha bakmasına aldırmayacaktır. Adams'ın ekibiyle konuş, neler yaptığına dair bir fikir edin. Kitap dışı çalıştığını öğrenirsem şaşımam. Bakalım konuşacak biri çıkacak mı?"

Branson BlackBerry'sini çantasına bıraktı. "Onunla hastanede görüşmeniz gerekecek. Long'un yanından ayrılmıyor. Onu kelepçeleyip götürmek zorunda kalacağımızı söyledi."

"Bunu ayarlayabiliriz," diye teklif etti Faith. Bir önceki Lena soruşturmasında perde arkasında çalışmıştı ve davayı bir türlü sonuçlandıramamalarını bir türlü hazmedemiyordu. "Adams bir adamı öldürmeye teşebbüs etti."

Branson ona ters ters baktı. "Kale Doktrini'ni bilmiyor musunuz Ajan Mitchell? Devlet, bir vatandaşın evini davetsiz bir misafirden koruma hakkını garanti altına alır. Benim düşünceme göre, bu olay yasanın en başta kabul edilme sebebidir."

Faith yasalara karşı çıkamazdı ama hiçbir zaman kin tutmayı bırakan biri olmamıştı. "Her ne olursa olsun, Binbaşı Branson, Lena Adams hayatını bu şekilde yaşarsa, eninde sonunda kendini bir hücrenin yanlısı tarafından bakarken bulacak."

"Bence Lena'nın şu anda baktığı tek şey kocasını nasıl . Hepimiz hissediyoruz. Jared Long iyi bir

Polis. Lena da öyle ve bu işe başka türlü düşünerek girmeniz beni endişelendiriyor Ajan Mitchell."

Faith . "Kanıtlar beni nereye götürürse oraya gideceğim."

"Ne olursa olsun," dedi Amanda. "Lena'yı Will'in gizliliğini koruma konusunda sıkıştırmalıyız. O hastanede hâlâ oynanacak bir oyun var ve dün geceki olaylar göz önüne alındığında, bu iş çok daha tehlikeli bir hal aldı. Binbaşı, gizlilik talebimize saygı göstereceğinizi umuyorum. Bu işe yüzümüze gözümüze bulaştırmak istemeyecek kadar çok zaman harcadık."

"Bu şey," diye yineledi Branson, kelimelere dikkatle ağırlık vererek. Amanda sessizdi. Zaman kazanmıyordu; Branson'ı bekletiyordu. Denise Branson ise dışarı çıkmaya hazır görünüyordu. Bir uyku tulumu, ne .

Sonunda, tam bir dakika gibi gelen bir sürenin ardından Amanda, "Will?" diye sordu.

Onun gözlerinin içine baktı ve ne kadarını açıklamasını beklediğini merak etti. Eliyle açık bir hareket yaptı, sanki hiçbir şey saklamaması gerektiğini söyler gibiydi. Elbette Branson'a işaret ettiği şey ile gerçekte kastettiği şey farklıydı.

Will gerçeği dikkatlice eğip bükte. "Birkaç gün önce, yüksek mevkili birinin Macon'a taşınacağına dair bir ihbar aldık. Sokaktaki adı Big Whitey. Onu sistemde araştırdık ve Florida'dan bir sinyal aldık ama başka bir şey çıkmadı."

Branson, "Florida'nın neresi?" diye sordu.

"Sarasota."

"Bir resmin var mı?"

Will bir an çok uzun süre tereddüt etti. Amanda masasının çekmecelerinden birini açarak büyük bir gösteri yaptı ve bir gözetleme fotoğrafı çıkardı. "Bu dört yıl önce çekilmiş," diyerek masasına doğru kaydırды.

Branson eğildi ve grenli görüntüyü incelemeye başladı.

Will bu resmi uykusunda bile tarif edebilirdi. Koca Whitey, kenarı aşağı doğru çekilmiş bir Marlins beyzbol şapkası takıyordu. Ceketi hantaldı, Florida sıcağında pek beklenmeyecek bir şeydi. Aynalı güneş gözlükleri yüzünün üst kısmını sarıyordu. Sakalı koyu ve sıktı, çok az deri gösteriyordu. Elleri ceplerindeydi. Koca Whitey kapalı devre güvenlik kamerasına nasıl poz verileceğini biliyordu. İşte

adamin ne kadar uzun ya da kısa, beyaz ya da beyaz söylemenin hiçbir yolu yoktu.

Will, "Florida onu şahsen hiç görmedi. Bu fotoğraf Tamiami Yolu üzerindeki bir tavuk lokantasının güvenlik kamerasından çekildi."

Branson sordu, "Florida bunun Koca Whitey olduğundan emin mi?"

"Kızartma aşçılarından biri onu ele verdi. Onu yerel hap dükkanından tanıdığını söyledi."

"Onu ne için ele verdin?"

Will fotoğrafı işaret etti. "Bu görüntü çekildikten yaklaşık yarım dakika sonra Whitey kameradan uzaklaştı, bir polisi başından vurdu ve bir arabanın beklediği arka çıkıştan kaçtı."

Branson'ın sesi kuşkulu geliyordu. "Sarasota bir polis katilini aramak için canını dişine takmadı mı?"

"Aşçı onun sokak adından başka bir şey bilmiyordu. Ertesi gün ona geri döneceklerdi ama o gece evinin önünde vurularak öldürüldü."

"Sarasota tek önemli tanığının evine gitmesine izin mi verdi?"

"Onu Whitey'nin yaptığını bilmiyorlardı ve yasal olarak adamı sebepsiz yere tutamazlardı."

Amanda, "Ve Sarasota, FDLE gelip bunu onlar için yapana kadar Büyük Whitey'nin parçalarını bir araya getiremedi," diye ekledi. Gereksiz bir açıklama yaparken ses tonunda alaycılık vardı: "Florida Emniyet Müdürlüğü de GBI gibi çalışır. Davaları ilçe sınırları arasında koordine ederler. Resmin tamamını, yerel kuvvetlerin kaydedemeyecek kadar miyop olduğu türden ayrıntıları sağlamakta çok iyiler."

Branson yine bir an durdu ve "Bu Koca Beyaz hakkında daha fazla detaya sahip misin?" diye sordu.

Will, "Yeni bir şey yok. FDLE onun Palmetto Street Rollers'la birlikte çeteleştğini düşünüyor. Miami merkezli bir gruptu, çoğu Kübalı, bazıları Kafkasyalıydı. FBI'a göre Doğu Yakası'nda yirmi bin civarında üyeleri varmış." Branson başını sallayınca Will devam etti: "Çete, bazı bölge savaşlarından sonra gruplara ayrıldı. Florida, Big Whitey'nin Sarasota'dan Keys'e kadar olan bölgeyi ele geçirdiğine inanıyor ancak bundan emin değil. Tahminimizce

iki yıl önce Savannah ve Hilton Head'e taşındı."

"Neye dayanarak tahminde bulunuyorsunuz?"

"Hem Savannah hem de Hilton Head onun adını sürekli . Çoğunlukla muhbirler, ama somut bir şey yok. İlk başta yerel halk onun bir şehir efsanesi, bir tür öcü olduğunu düşündü. "Düzgün oyna yoksa Koca Whitey seni yakalar. 'Ben yapmadım, O cer, Koca Whitey yaptı.' " Will ekledi, "Savannah onun gerçek olduğuna inanıyor ama Carolina altı ay önce Hilton Head görev gücünü dağıttı. Bunun yerine daha geniş bir ağ olduğunu düşünerek parayı kıyı tra cking'e yatırdı."

"Savannah'yı bu Koca Whitey'nin bir tür şehir efsanesi olmadığına ne ikna etti?" Branson belli ki dayanamayıp ekledi: "Büyük GBI'nın mükemmel karşı-miyop hizmetlerinden başka?"

Will alaycılığı duymazdan geldi. "Bir düzen görmeye başladılar. Keşler ve dolandırıcılar birdenbire daha sofistike oldular. Suçlar arttı ama kovuşturmalar azaldı. Kötü adamların avukatlar için daha fazla parası vardı -genellikle aynı firmalardan aynı avukatlar. Daha iyi arabalar, daha iyi kıyafetler, daha büyük silahlar. Birileri bir grup düşük seviyeli haydutu alıp iş adamına dönüştürdü."

"Dolayısıyla, Koca Whitey gerçek," diye Branson. "Kasabadaki tüm kötü adamlar birlikte mi oynadı?"

"Tabii kendilerini yüzükoyun kumda bulmak istemiyorlarsa." Will ona, polislerin çoğunun da kendi yöntemleriyle bu oyuna katıldıklarını söylememişti. Tayin istemeyen dedektifler erken emeklilik istemişlerdi. "Suçluların çoğu buna uydu. Para kaybetmek için uyuşturucu satıcısı olmadılar."

Branson, "Ve şimdi de Büyük Whitey'nin Macon'da aynı türden bir organizasyon kurmaya çalıştığını düşünüyorsunuz çünkü bir ipucu aldınız," diye sözlerini tamamladı. "Whitey'nin Tony Dell'in hastane eczanesinden aşırıldığı haplar konusunda uzmanlaştığını varsayıyorum?"

Will, "Bu onun işinin bir parçası ama eroin onun son oyunu. Whitey banliyölere taşınıyor, zengin beyaz mahallelerine dallanıyor. Haplarla başlıyorlar, onları eroine yönlendiriyor."

Branson, "Dell'i ilk nasıl hedef aldın?" diye sordu. Amanda,

"Gizli kaynak" diye cevap verdi.

Branson Amanda'ya bakmadı. "Seni Big Whitey'e kaynakla aynı kaynak mı?"

Amanda, "Genelde işler böyle yürür" dedi.

Branson onu görmezden gelmeye devam ederek Will'e sordu: "Ve bu yüzden mi dün geceki sözde soygunda gözcülük yapmayı kabul ettin, Dell'in gözünde kötü çocuk itibarını artırmak için mi?"

Will başını salladı.

"Evet, her şey mantıklı. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Branson evrak çantasını yerden aldı ve tekrar kucağına koydu. "Bana nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz, Müdür Yardımcısı."

Amanda nadiren fırlatılırdı ama Denise Branson onu şaşırtmayı başarmıştı. "Bu kadar mı?"

"Belli ki bana başka bir şey söylemeyeceksin ve ben de seninle hiçbir şey paylaşmayacağım." Branson ayağa kalktı. "Bu sabah sevişmek isteseydim, vibratörümle yatakta kalırdım."

Kadın nasıl çıkış yapılacağını biliyordu. O ce'den ayrılırken başını dik tuttu, evrak çantası yanında duruyordu.

Will, sessizce boş kapı aralığına bakan Amanda'ya baktı.

"Vay canına." Faith sessizliği bozdu. "Bu tam bir gösteriydi."

Amanda okuma gözlüğünün sapıyla tekrar oynadı. "Long'u öldüren tüfeği Lawrence'ın ateşlediğini biliyordu. Sanırım bazı testler istemiş olduğumu göreceğiz."

Will de bunu fark etmişti. "Kilitlenmeden önce bir noktada evdeymiş. Lawrence'ın yüzünde metamfetamin yaraları olduğunu biliyordu ama kayıt fotoğrafında yoktu. Dell'e Tony diyordu, Anthony değil."

Amanda, "Charlie ve ekibi Macon'a varmadan önce yaklaşık iki saati vardı. Belli ki paralel bir soruşturma yürütüyor." Amanda Will'e sert bir bakış fırlattı. "Ve Dell'in arabasında ne bulduğunu -eğer bir şey bulduysa- bize söylemeden önce cehennem donacak."

Will, hak ettiği bu azarlama karşısında başını salladı.

"Arabanın işe yarayacağından şüpheliyim." Faith notlarını tekrar gözden geçirdi. "Branson belli ki kimliklerini almak için cesetlerin parmak izlerini almış."

Zachary ve Lawrence cüzdanlarıyla içeri girecek kadar aptal değillerdi. Muhtemelen minibüste bırakmışlardır."

Will, "Dell muhtemelen şimdiye kadar kredi kartlarını satmıştır. Lisansları kendi kullanımı için saklayacaktır. Minibüs de muhtemelen parça almak için soyulmuştur." Kia'yı olay yerinde bırakmak riskli bir hamleydi, ama Tony Dell kolay bir fırsatı kaçırarak biri değildi.

Amanda Will'e, "Dell'in sabıka kaydı önemsiz, doğru mu?" diye sordu.

Will, "Evet," diye cevap verdi. Tony Dell şimdiye kadar çok şanslıydı. "Bazı kabahatlerden dolayı hapse girmiş ama hiç büyük eve gitmemiş."

"Onu gördüğünde hikayen ne olacak?"

"Kızgınlım. İş hakkında neden yalan söyledi? Polislere ne söyledi? Şehri terk etmeli miyim? Hâlâ para alıyor muyum?"

"Güzel. Fazla abartma."

Will yine başını salladı.

Faith sandalyesine geri oturdu. "Lena neden Branson'a orada olduğunu söylemedi?"

Will, "Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti. "Şokta olduğunu tahmin ediyorum. Göz bebekleri şişmişti. Ter içindeydi. Çıplak elleriyle bir adamı öldürmüştü ve bir diğerini de öldürmek üzereydi."

"Evet, buna ne dersin?" Amanda sordu. "Soğukkanlılıkla cinayet işlemeye tamamen hazır olduğunu aklımızda tutalım."

Will dedi ki, "Branson Kale Doktrini konusunda haklı. İki kişi Lena'nın evine girdi ve onu öldürmeye çalıştı. Kocasının öldüğünü düşündü. Hayatından endişe ediyordu. Bunu mahkemeye götürebilirsiniz ama onu mahkum edecek bir jüri yok." Lena Adams'ın sorunu buydu, ya da en azından Will'in sorunu. Onun yaptıklarına göz yummuyordu ama içgüdüsel olarak onları anlıyordu.

Amanda'nın ses tonu canlıydı. "Bunu aklımızda tutalım dedim. için onu hapse atmanı söylemedim." Faith'e, "Will ve Lena'yı aynı odada bir araya getirmeye çalış. Onunla daha açık konuşabilir."

"Sara hemen koridorun sonunda olduğuna göre bu kolay olmalı." Faith, Will'e hoşnutsuz gözlerle baktı. "uğraştığımızı da unutmayın. Belli olmuyorsa diye söylüyorum, Lena'nın

son seferinde kaçtı. Bu sefer bunun neden olduğunu ve kimin emrettiğini tam olarak bildiğini öğrenmek beni hiç şaşırtmaz. Belki de yanlış baskından para çalmıştır. Yanlış kötü adamlardan komisyon almıştır. Binbaşı Branson'ın kendi soruşturmasını yapmasının nedeni bu olabilir. Lena onun ekibinden biri. Branson elinde kirli bir polis olduğunu fark etmeyen bir aptal gibi görünmek istemiyor."

Will, "Lena diğer tarafta çalışmıyor," diye karşı çıktı. Bir ömür boyu Lena Adams gibi hasarlı kadınlarla uğraşmıştı. Neye bakacağınızı bildiğinizde motivasyonlarını okumak kolaydı. "O asla rüşvet almaz. Kötü şeyler yapar ama her zaman bunları doğru bir sebep için yaptığını düşünür."

"Her neyse." Faith hiçbir zaman nüanslardan hoşlanmamıştı. "Binbaşı Branson Macon'a gelme nedeninin hastane eczanesi hırsızlığı olduğunu düşünüyor. Muhbirinin kim olduğunu öğrenene kadar da durmayacak."

Amanda bariz olanı ifade etti. "Sadece biri ona söylese öğrenecek."

Will, "Koca Whitey'nin fotoğrafı olmadığını sorması sence de tuhaf değil mi?" dedi.

"Evet," diye yanıtladı Amanda. "Soracağım ilk şey bir resim olmazdı."

Faith, "Onu gördüğünde ağzıyla o garip şeyi yapmadı ama kim bilir?" dedi. Defterini kapattı. "Sence bize söylemediği başka ne var?"

Amanda, "Ona söylemediğimizden daha fazlası, ki bunu son derece sinir bozucu buluyorum" dedi. Sesini yükseltti. "Caroline, bana FDLE'dan Gil Gonzalo'yu bağla."

"Merkezi saatle çalışıyor," diye bağırdı Caroline. "Yarım saat daha bekleyin, tabii eğer bir çömezle konuşmak istemiyorsanız cer."

"Sanırım orada istedikleri zaman çalışıyorlar," diye homurdandı Amanda. "Will, raporunda Dell'in dün gece on bir buçuk civarında sana yaklaştığı yazıyor. Seni doğruca işe mi götürdü?"

"Hastane vardiyamdan yeni çıkıyordum. Otoparkta beni durdurdu." Will o ana kadar zamanlamayı hiç düşünmemişti. "Belki de başka birinin yerini doldurmamı istiyordu."

Faith, "Dell işi nasıl sundu?" diye sordu.

"Ağzımı kapalı, gözlerimi açık tutmam karşılığında beş yüz dolar nakit para kazanmak isteyip istemediğimi sordu."

Faith, "Beş yüz dolar gözcülük yapmak için çok para. Bundan daha azına bir adamı öldürtebilirsiniz."

"Haklısın." Will dün gece pek çok şeyi kaçırdığını düşünmeye başlamıştı. Adrenalin ve panik, hiç kimsenin kısa süreli hafızasını güçlendirmemişti.

"Lena'nın evinin dışındayken hepsinin el sıkıştığını fark ettim. Omuz tokuşturmak gibi bir şey değil, sadece resmi bir el sıkışma, sanki birbirlerini iyi tanııyorlarmış gibi."

Faith durumu düşünürken dudaklarını yana doğru büktü. "Yani, plan son dakikada bir araya getirilmiş. Hazırda bir ekipleri yoktu."

Will, "Dell hemen her gece Tipsie's diye bir yerde takılıyor. Otoyol kenarında bir striptiz kulübü, çoğunlukla motorculara ve eski mahkumlara hitap ediyor. Yakınlık kurmak için birkaç kez onunla gittim."

"mu?" Faith .

Will onun alaycılığını görmezden geldi. "Macon'da birkaç polisi öldürmene yardım edecek bir adam arıyorsan, Tipsie'nin yeri tam sana göre."

"Kontrol edeceğim," dedi Faith. "Umarım Macon Polisi Binbaşı Branson'dan daha fazla yardımcı olur. Onda benim için biraz fazla istekli bir şeyler var. Şehir merkezindeki bir toplantı için kim bütün kurdelelerini takar ki? Ve dudaklarındaki o kısık gülümseme de neydi?"

Amanda onlara, "Bu bir karakter geliştirme egzersizine benziyor. İki polis cinayete teşebbüs ediyor, biri ölüyor, diğeri ağır yaralanıyor ve şef onu bize bilgi vermesi için mi gönderiyor? Bu iyi bir görev değil."

"Özellikle de sabahın birinden beri ayaktaysa," diye belirtti Faith. "Ne olursa olsun, Branson bana Lena'nın tarafındaymış gibi geliyor. 'Dünyaya karşı biz' gibi bir şey olabilir, sanki ikisi de aynı türden kötülermiş gibi."

"Belki," diye izin verdi Amanda. "Sefalet arkadaşlığı sever."

Will onların seslerini duymuyordu. Dün geceyi, Lena'nın evine gidişlerini düşündü. Dell kıpır ama bu hemen hemen her zaman yaptığı bir şeydi. Radyoyla oynamış, parmaklarını

Her ikisinin de kolay bir skor olduğunu düşündüğü şeye doğru tek eliyle sürerken ön panele, direksiyona, bacağına baktı. Dell konuşuyordu: hava durumundan, Teksas'ta yaşayan hasta annesinden, hastanede yatmak için can attığı bir kadından. Will'in tek yapması gereken, devam etmesini sağlamak için ara sıra başını sallamaktı. Dell'in daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Aslında kendi iyiliği için çok fazla konuşuyordu. Binbaşı Branson'a hikâye tersten anlatılmıştı. Tony Dell, Will'in soruşturmasının asıl hedefiydi. Gizli görevdeki ilk gününde Dell, Big Whitey adında büyük bir torbacı hakkında susmak bilmiyordu.

Will, Amanda ve Faith'in sessizliğe gömüldüğünü fark etti. Faith, "Ne oldu?" diye sordu.

Will başını salladı ama yine de onlara "Koca Whitey" dedi.

"Bu tesadüf olamaz," dedi Amanda. "Oraya Dell için gittin. Dell seni Büyük Whitey'ye yönlendiriyor. Koca Whitey polisleri öldürüyor. Bir haftadan biraz fazla bir süre sonra iki polis memuru saldırıya uğruyor."

Will dedi ki, "Beni rahatsız eden zamanlama. Eğer birkaç polis öldüreceksem, bunu aniden yapmam. Planlarım. Onları takip ederim. Alışkanlıklarının ne olduğunu öğrenirim. Bir ekibi bir araya getirmek birkaç gün, belki bir hafta sürer. Suikast için bir zamanları olmalı, yoksa Dell'i asla kullanmazlardı ve beni de görmeden işe almazlardı."

Faith, "Sence asıl mürettebattan bazıları korkup kaçmış mıdır?" diye sordu. Kendi sorusuna kendisi cevap verdi. "İlk tercihleri çekip gittikten sonra sana ve Dell'e gerçekte neyin peşinde olduklarını söylememeleri mantıklı olurdu."

Will, "Bu beş yüz doları açıklıyor. Soruları düşük tutmak ve kolay bir evet almak için fazla ödeme yapıyorsunuz." Zamanlamaya geri döndü. "Kötü adamlar uzun vadeli oyun oynamazlar. Bu yeni bir şeydi. Suikast en fazla son iki hafta içinde yapıldı. Biz de son iki haftada ne olduğunu bulacağız."

"Macon artık Bibb County'de." Amanda bilgisayarındaki bazı tuşlara dokundu. "Bu bölge ...?"

"On iki," diye ekledi Will.

Amanda yine sesini yükseltti. "Caroline, bana Nick Shelton'ı bağla."

Will, "Her gün Macon gazetesi okuyorum," dedi. Kendisine yöneltilen şaşkın bakışları görmezden geldi. "Yaklaşık bir hafta önce, çoğunlukla metamfetamin ve hap satan bir atış poligonuna baskın yapan iki polis yaralanmış. Detaylar yarım yamalak. Biri hala hastanede. Diğer malulen emekli oldu."

"Başka bir şey var mı?" Amanda sordu.

"Uyuşturucuya el koyma kuralı kapsamında bir miktar nakit elde ettiler. Gazete tam bir rakam vermedi ama Macon Polisi bu parayı yeni ekip araçları ve SWAT için birkaç AK almak için kullanmaktan bahsediyordu." Will yine omuz silkti. "Gerisi zamanki olaylardı - kayıp genç kızlar, okulda esrar baskını, tuvalette ölen bir adam."

Amanda ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Belli ki konuşmayı bitirmişti. "Pekâlâ. Bir planımız var mı?"

"Hastane vardiyam saat on birde başlıyor." Will Faith'e, "Kimliğimi açığa çıkarmadan beni ve Lena'yı aynı odaya sokmanın bir yolunu bulman gerekecek," dedi.

"Eminim işbirliği yapacaktır." Faith'in sesi şüpheli geliyordu. Amanda'ya, "Sence Zachary ve Lawrence'ın yaşadığı karavan parkına gitmeme değer mi?" diye sordu.

Amanda başını salladı. "Branson muhtemelen şimdiye kadar her yeri alt üst etmiştir. Bir ya da iki gün bekleyin. Yumuşak gir ki güzel bir kontrast oluşsun."

"," diye kabul etti Faith. "Branson'dan bahsetmişken, bize verdiği bilgileri iki kez kontrol edeceğim, Zachary ve Lawrence ile ilgili kayıtları inceleyeceğim, atladığı bir şey olmadığından emin olacağım. Hazır başlamışken Adams ve Long'u da araştırayım. Her şeyi veri analizine göndereceğim, böylece banka hesaplarını, ipotekleri, bilinen ortakları, aile üyelerini, başka ne çıkarsa izleyebilirler."

Amanda, "gereken çok fazla bilgi olacak. Saha ekibinden yardım alın. Jared Long'la ilgili işin büyük kısmını onlara yaptırın ki bu iş mahkemeye giderse elimizde uzun bir belge olsun. Önyargılı düşünmekle suçlanmak istemeyiz."

"Yine mi demek istiyorsun?" Faith kendini sandalyesinden yukarı itti. "Cep telefonu şirketini arayıp Adams'ın evinin yakınındaki kulelerin bir listesini alacağım. Gece yarısı kırsal bir bölgede, o kadar çok aktif arama olamaz."

Amanda, "Size herhangi bir geri adım atarlarsa haberim olsun," dedi. GSM operatörleri son zamanlarda veri madenciliği konusunda cimri davranmaya başlamışlardı. "Arama emrine ihtiyacımız olursa, bu birkaç gün sürer."

"Amanda?" Caroline bağırdı. "Nick Shelton ikinci hatta."

Amanda ahizeyi kaldırdı ama kulağı yerine omzuna dayadı. "Will, dikkatli ol. Telefonunu her zaman yanında tut ki tam olarak nerede olduğunu bilelim."

"Evet, hanımefendi." Faith'i kapıya kadar takip etti.

"Ayrıca-" Amanda onların geri dönmesini bekledi. "Will zamanlama konusunda haklı. Bunu başlatan her neyse yakın zamanda olmuş olmalı. Faith, bir zaman çizelgesi hazırla. Dün gecedен başla, sonra gün gün, gerekirse dakika dakika geriye git. Lena Adams tüm bunları harekete geçirmek için ne yaptıysa bul."

4.

MACON, GEORGIA

YEDİ GÜN ÖNCE, BASKININ OLDUĞU GÜN.

Baskın minibüsü çakıllı yolda kükreyerek ilerlerken şafak, sabah ışığını kobalt mavisine çevirdi. Arkada on polis vardı, beşi bir yanda, beşi diğer yanda, hepsi omuz omuza sıkışmıştı, böylece tekerleklerin her çarpışında hep birlikte sarsılıyorlardı. Radyo hoparlörlerinden Ice-T'nin "Cop Killer" şarkısı çalıyordu. Minibüsün içindeki hava şiddetli ritimle titreşiyordu.

Polis katili. Sen benden daha iyisin.

Lena Adams yoldaki başka bir çukura tüfeğini sabitledi. Kalçasına bağlı Glock'u kontrol etti, cırt cırtın silahı sıkıca yerinde tuttuğundan emin oldu. Hedefe yaklaştıkça kafasının içindeki ses Ice-T'ninkiyle birlikte çığlık atıyordu. Zihnini boşaltmak için değil ama döndürmek, adrenalini yükseltmek ve kariyerinin en büyük baskınına birkaç dakika uzaklıkta olduğunu bilmenin verdiği mutlak yüksekliğe ulaşmak için birkaç hızlı nefes aldı.

Ve sonra her şey durdu.

Müzik kesildi. Kırmızı ışık başlarının üzerinde yandı. Sessizlik.

Varışa iki dakika.

Minibüs yavaşladı. Lastiklerin altındaki çakıllar çıtırdadı. Silahlar çekildi, şarjörler kontrol edildi. Kasklar ve koruyucu gözlükler ayarlandı. Testosteron kokusu daha da yoğunlaştı. Dokuz adam ve bir

Kadın. Hepsi de elik yelek ve siyah tulum giymiş, küçük bir orduyu alt etmeye yetecek kadar cepbane yüklenmişti.

Lena ağızından nefes alarak minibüsün içinde dolaşan korku ve heyecanı tattı. Ekibine baktı. Gözleri kocaman. Gözbebekleri on sent büyüklüğünde ydi. Beklenti neredeyse cinseldi. Etrafındaki coşkunun arttığını, herkesin koltuklarında nasıl kıpırdadığını, silahlarını nasıl daha sıkı kavradığını hissedebiliyordu. Son iki haftadır evi gözetliyorlardı, keşler ve fahişeler bir höyüğün üzerindeki karıncalar gibi içeri girip çıkarken bile saldırılarını planlamışlardı. Para yığınları olacaktı. Percocet. Vicodin. Hillbilly eroini. Kokain. Silahlar.

Bir sürü silah.

Gece boyunca izlenen kamera kayıtlarına göre evin içinde dört adam vardı. Biri saldırı suçundan şartlı tahliye edilmiş düşük seviyeli bir hayduttu. İkincisi, Oxy alışkanlığını beslemek için bir kpeğı emen keş bir pislikti. Üçüncüsü Diego Nuñez'di, ellerini kirletmekten hoşlanan eski usul bir infazcıydı. Dördüncüsü ise bir tecavüz ve iki farklı cinayetten sorgulanmış ama bir şekilde hepsinden sıyrılmayı başarmış Sid Waller adında bir piç olan liderleriydi.

Waller onların ana hedefiydi. Lena sekiz aydır onu takip ediyor, mazoşist bir pokus yapıyordu - onu kilitleyor, bırakıyor, kilitleyor, bırakıyordu.

Bu sefer değıl.

Uyuşturucu ve silahlar Sid'i en az yirmi yıl hapse mahkûm ederdi ama Lena bundan daha fazlasını istiyordu. Sid'in sefil hayatının geri kalanında bir kadının onu kelepelediğini, hapse attığını ve mahkûm ettiğini bilmesini istiyordu. Lena'nın işi bittiğinde uzun bir hayatı olmayacaktı. Sid Waller'ın idam edilmesini istiyordu. İğneyi koluna saplamalarını izlemek istiyordu. İçindeki son yaşam kırıntısının da tükendiğini görmek istiyordu. Ve kariyerini bunun gerçekleşmesine bağılıyordu.

İki haftadır st düzey yetkililerle mücadele ediyor, operasyonu devam ettirmeleri için onları zorluyor, fazla mesaiyi uzatmaları, insan gücünü yetkilendirmeleri, para harcamaları ve hepsini ormanın ortasındaki bu eve getiren muhbir için iyilik yapmaları için yalvarıyordu.

Sid'in ekibi parmaklıklar ardında fazla dayanamazdı. Diego Nuñez dayanabilirdi ama diğer ikisi keşti ve Sid Waller'ın aradan çekilmesiyle kafayı bulmak sadık olmanın önüne geçecekti. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde ikisi de anlaşma yapmak için çabalayacaktı ve Lena'nın elinde onları dağıtmaya hazır bir savcı vardı. Sid Waller on dokuz yaşında bir çocuğu öldürmüştü. Öz yeğenine tecavüz etmiş ve 911'i arayan kız kardeşinin boğazını kesmişti. Bu minibüsteki her polis onu indirecek kişi olmak istiyordu.

Lena bunu istemekle uğraşmadı. O aslında yapacaktı o.

Tavana baktı, kırmızı ışık sönene kadar ona baktı. titreyerek kapandı ve sonra tekrar açıldı.

Bir dakika.

Lena gözlerini kapadı ve planı gözden geçirdi. Evin kayıtlarını çıkarmışlardı. Hacizli bir evdi, şehrin kenar mahallelerindeki pek çok evden biriydi. Tuğla olması iyiydi çünkü kurşunları durduruyordu. Tek katlı yapı, bir tarafında ulusal orman, diğer tarafında Macon'u ikiye bölen ve Atlanta'nın kuzeyine giden 75 numaralı eyaletler arası yola bağlanan kırsal bir yolla sınırlanan iki nokta beş dönümlük bir arazinin ortasındaydı. Vergi dairesini aradıklarında bir inşaatçı şeması bulmuşlardı: çalışma odası, banyo ve arkada iki yatak odası. Ön tarafta yemek odası ve mutfak, lavabonun karşısında da bodruma inen merdiven vardı.

Baskını o kadar çok prova etmişlerdi ki Lena bunu koreografisi sıkı yapılmış bir dans gibi görüyordu. DeShawn Franklin ve Mitch Cabello Monoshock Ram ile yan kapıdan gireceklerdi. Lena, geçen yılki partneri Paul Vickery ile evin ön tarafını ele geçirecekti. Eric Haigh ve Keith McVale banyoyu ve arkadaki iki yatak odasını temizleyecekti. DeShawn ve Mitch mahkûmların güvenliğini sağlayacaktı. Kalan adamlar evin çevresini koruyacak ve kimsenin pencereden ya da kapıdan kaçmadığından emin olacaklardı. Lena ekipte en az sekiz ceset daha olmasını istemişti ama operasyon şimdiden milyon dolar sınırını zorluyordu ve Lena üst düzey yetkililerden daha fazlasını istememesi gerektiğini biliyordu.

Her zaman ikili gruplar halinde çalışırlardı; kimse bir odaya tek başına girmezdi. Evin düzeni dalgalı bir şekildeydi, her oda duvarlarla çevriliydi.

ama bir giriş ve çıkış kapısı. Karakola döndüklerinde garajı bantlamışlar ve odaların haritasını çıkarmışlardı. Lena ve Paul'ün bodruma ulaşmadan önce uğraşmaları gereken iki kapı vardı: çalışma odasından yemek odasına, yemek odasından mutfığa. Her açıklık vurulmak için yeni bir fırsat demektir.

Bodrum katı en zor kısım olacaktı. İnşaatçının şeması geniş ve açık bir alan gösteriyordu ama bu şema evin inşa edildiği ellili yıllarda çizilmişti. Son altmış yıl içinde bodrum katı tamamlanmıştı. Bilmedikleri duvarlar olabilirdi. Kapalı kapılar ve dolaplar. Dışarıya açılan bir kapı yoktu, sadece yetişkin bir adamın sığamayacağı iki dar, tahtalı pencere vardı. Bodrum tam bir ölüm tuzağıydı.

İstasyona döndüklerinde, ilk kimin düşeceğini görmek için çöp çekmişlerdi. Lena'nın takımı kazanmıştı ama bunun tek nedeni çöpleri onun tutuyor olmasıydı.

Minibüs vites küçülterek sürünmeye başladı. Arkada pencere yoktu ama Lena sürücünün kafasının arkasını görebiliyordu. Güneş siperliğin altından göz kırptıyordu. Evin yan tarafında sık çam ağaçları yükseliyordu. Havadan çekilmiş fotoğraflar, ormanın iki yüz metreden daha az bir kısmından geçen kırsal yola doğru düz bir yol olduğunu gösteriyordu. Kötü adamlar kaçmaya karar verirlerse, gidecekleri yön buydu, bu yüzden yolun o kısmında devriye gezmek için iki polis memuru görevlendirilmişti.

Minibüs durdu. Tepedeki kırmızı ışık tekrar yanıp söndü, bu kez sönük kaldı.

Lena tüfeğini pompaladı ve fişek yatağına bir fişek doldurdu. Glock'u tekrar kontrol etti. Ekibi de aynı şekilde silahlarını kontrol etti. Kirk Davis adında yaşlı bir adam olan şoför telsize fısıldayarak geldiklerini haber verdi. Mobil komuta merkezi bir mil ötedeki Piggly Wiggly otoparkına park edilmişti. Tarihe bakılırsa Denise Branson, Lena'nın ekibi evin güvenliğini sağlayana kadar bekleyecek, sonra da içeri girip her şeyin sorumluluğunu üstlenecekti.

olsun.

Lena, Sid Waller'ı yere yatırıp ayağını boynuna geçirdiğinde ve kalın plastik bağlarla şişko bileklerini kestiğinde itibarını kazanacaktı. Hayatında yapmak istediği tek şey buydu-

yapabiliyordu. Sabahları onu kaldırıyor ve her gece onunla birlikte boş yatağına gidiyordu.

Lena kapının kolunu tuttu, sonra tekrar gruba baktı ve hazır olduklarından emin olmak için her birinin gözlerinin içine baktı. Herkes başını salladı. Kapıyı çekerek açtı.

Ve dans başladı.

Lena ilk atlayan oldu ve hızlı bir tırısla eve doğru ilerledi. Arkasından gelen ayak seslerini duydu; tepeden tırnağa silahlı ve birkaç kafa kırmaya hazır dokuz adam. Araba garajına doğru koşarken tüfeğini göğsünde sıkı sıkı tutuyordu. Glock'u kalçasına vuruyordu. Evin etrafındaki ormanı taradı, yerdeki çöplere, kırık şişelere ve sigara izmaritlerine baktı.

Çevre ekibi pozisyon aldı. Lena adamlarının geri kalanını otoparka yönlendirdi. Her iki tarafa ikişer kişi dizildiler. Paul Vickery omzunu Lena'nın omzuna dayadı. Lena yeleğinin altından göğsünün inip kalktığını görebilmesine rağmen, hiçbir şey olmamış gibi ona göz kırptı. Evin içinde bir televizyon programının kahkaha sesini, ardından da müziği duydular. *The Jeßersons*. "Movin' On Up."

Lena saatindeki zamanlayıcıyı başlattı. Monoshock'u tutan ve onun işaretini bekleyen DeShawn ve Mitch'e başıyla onay verdi.

İvme kazanmak için koçu iki kez geriye savurdular, sonra da altmış kiloluk metal silindiri doğrudan kapıya çarptılar. Tahta cam gibi kırıldı.

Lena, "Polis!" diye bağırdı, silahlarını çekmiş, ortalığı aydınlatmaya hazır bir şekilde içeri daldılar.

Ama partiye geç kalmışlardı.

İki adam televizyonun karşısındaki sarı kadife kanepede oturuyordu. Gömleklerini çıkarmışlardı. Kot pantolonları aşağıya sarkıyordu. Biri elini ön cebine sokmuştu. Diğerinin elinde bir kutu bira vardı. İkisinin de gözleri açıktı. Ayrık dudaklarda eksik dişler görünüyordu. Önlerindeki hırpalanmış sehpanın üzerinde bir dizi tabanca duruyordu.

İkisi de kıpırdamadı ve adli tabip kararını açıklayana kadar da kıpırdamayacaktı.

Boğazları kesilmişti. Derileri açılmış, boyunlarındaki koyu kırmızı sinew arasında beyaz omur uçları görünüyordu.

Paul nabız kontrolü yaptı ama Lena iki adamın da saatlerdir ölü olduğunu üç metre öteden bile anlayabiliyordu. Mumsu deri. Çürüme kokusu. Keş ölenlerden biriydi -Elian Ramirez. Çıplak göğsü içbükeydi, kaburgaları kürdan gibi öne çıkıyordu. Katili onu kendini Oxy ile öldürme masrafından kurtarmıştı.

Paul ikinci adamı kontrol etti ve ona daha iyi bakabilmek için başını çevirdi. "Kahretsin," diye . Hayal kırıklığı odaya .

Diego Nunez, Sid Waller'ın sağ kolu. Lena bir sineğin onun göz küresi üzerinde gezinmesini izledi. Nuñez'in mor-siyah dili ağzından bir domuzunki gibi sarkıyordu. İfadelere göre Diego, patronu Sid Waller'ın yeğeniyle işini bitirdikten sonra sırasını ona vermişti. Waller'a laf atacak kadar aptal olan on dokuz yaşındaki bir çocuğun öldürüldüğü araba saldırısı sırasında direksiyon başındaydı. Lena'nın tahminine göre Diego, iyi hizmetinin ödülü olarak Waller'ın kız kardeşiyle birlikte eğlenceye katılmıştı. Kadın vahşice tecavüze uğramış ve boğazı kesilip açılmadan önce dövülmüştü.

Katil. Tecavüzcü. Eşkıya. Elinde birası ve gözleri televizyona yapışık bir şekilde ölmüştü.

"Kahretsin," diye tekrarladı Paul. Kanepenin arkasında ceset daha bulmuştu. Bu cesedin boğazı kesilmemişti ama kafasının bir kısmı yoktu. Tam boydan boya kesilmişti. Lena bunun nedeninin duvara yaslanmış balta olduğunu tahmin etti. Uzun saç telleri, kafa derisi ve beyaz kemik parçaları bıçağın kenarına yapışmıştı.

Eric Haigh'in eli ağzına kenetlendi. Kapıdan koşarak çıkarken parmaklarının arasından kustumuk fişkırdı. Lena'ya göre koşmaya devam edebilirdi. Zayıflığa pek tahammülü yoktu. Ve ekibinin, onlar kışlarını kaldırıp etrafta dolanırken pusuya düşürülmesine izin vermeyeceğinden emindi.

Dikkat çekmek için parmaklarını şıklattı, keskin ses televizyondan yükselen koroyu kesti. Lena üç cesedi işaret etti, sonra elini kaldırarak dört parmağını gösterdi. Güvenlik kameraları evde dört adam olduğunu tespit etmişti. Sid Waller henüz bulunamamıştı.

Daha fazla telkine ihtiyaçları yoktu. DeShawn kapıyı koruyordu, böylece arkadan herhangi bir sürprizle karşılaşılmayacaktı. Mitch, Eric'in

ve Keith'i arka koridora kadar takip etti. Lena yemek odasına yöneldi, Paul de onun arkasındaydı.

Yürürken alçaktan çömelmeye devam ettiler. Çöpler yere saçılmıştı; çoğunlukla bira kutuları ve boş fast food poşetleri. Altındaki halı kirden kalınlaşmıştı. Yemek odasına açılan kapıya doğru ilerlerken Lena'nın botlarının tabanına yapışmıştı. Bodrum katına dikkat ederek adımlarını hafif tuttu. Sid Waller'ın aşağıda, silahını yukarı doğrultmuş, ateş edebileceği bir ses aradığını hayal etti.

Jeßersons'ın teması bir müjde havasıyla sona erdi. Lena, açık yemek odası kapısının yanında dururken kulaklarına hücum eden kan sesini zar zor duyabiliyordu. Omzu duvara dayanmıştı. Sıva, çita, birkaç çivi. Lena'nın Sid Waller'ın tercih ettiği cephane olduğunu bildiği dokuz milimetrelik bir Parabellum tarafından kolayca delinebilirdi.

Paul bacağına iki kez dokunarak ona git işareti verdi. Alçak bir duruşla kapı çerçevesinin etrafında döndü ve tüfeğini odanın içine doğrulttu. Yemek masası yoktu, sadece yerde kan lekeli bir şilte ve bir atış poligonunda bulunan olağan döküntüler vardı. Çatlak borular. Yanmış alüminyum folyo. Kullanılmış hipodermikler. Eroinin keskin sirke kokusu Lena'nın burun deliklerini yakıyordu. Yakın zamanda yağın yağmurdan kaynaklanan su hasarı tavanın çökmesine neden olmuştu. Yerde sıva parçaları vardı. Parke eğrilmiş, bir kanonun gövdesi gibi çukurlaşmıştı. Lena girişlerde kimsenin saklanmadığından emin olmak için yukarı doğru baktı.

Oda boştu. Lena kırık pencereden ön bahçedeki diğer dedektiflerden birini gördü. Colt AR-15'ini göğüs hizasında tutarak bir sarkaç gibi ileri geri tarıyordu. Durup Lena'ya başını sallayarak evden kimsenin işaret etti.

Paul'e tekrar baktı, sonra bir sonraki kapıyı işaret etti. Bu kapı kapalıydı. Mutfak ilerideydi, sonra da bodrum kapısı.

Prova edildiği gibi, Paul önden gitti. Lena tüfeğini omzuna dayayarak geriye doğru yürüdü ve arkayı korudu.

Mitch yatak odalarından "Temiz!" diye bağırdı.

Lena Paul'ün bacağına dokunarak gitmesi gerektiğini işaret etti. Kapıyı tekmeleyerek açıp Glock'unu mutfığa doğrulttuğunda Paul'ün hareketleri onunkileri yansıtıyordu. Lena tüfeğiyle birlikte döndü.

Boş.

Dolapların hiçbirinin kapağı yoktu. Tavanın yarısı çökmüştü. Diğer yarısı koyu kahverengi lekeliydi. Lavabo yerinden çıkarılmıştı. Bakır boruların ve elektrik tellerinin duvarlardan sökülüp hurda olarak satıldığı yerlerde sıvalar dökülmüştü. Açık giderden gelen pis koku mide bulandırıcıydı. Paul saklanacak yer olup olmadığını kontrol ederken Glock'unu tavana doğrulttu, sonra başını sallayarak temiz olduğunu gösterdi.

İkisi de bodrum kapısına baktı. Bu beklenmedik bir şeydi.

Ahır kapılarında olduğu gibi ahşap bir destek vardı. Kapı kasasının her iki tarafına cıvatalanmış iki metal U kanalı iki dörde dörtlük bir destek duruyordu.

Paul Lena'ya meraklı bir bakış attı. Onun düşüncelerini neredeyse duyabiliyordu. Bodrum kapısı hakkında çok konuşmuşlardı. Tüm senaryolarda iki şeyi varsaymışlardı: Kapı kilitli olacak ve kötü adam diğer tarafta elinde dolu bir silahla duracaktı. Plana göre sırtları duvara dönük olarak çalışacaklardı; tüfeğin kabzasını kullanarak topuzu, kilidi ya da önlerine her şeyi kıracaklar, sonra kapıyı çekip açacaklar ve kendilerini bekleyen cehenneme koşacaklardı.

Destekler işleri değiştirdi ama belki de çok fazla değil.

Lena yan , sırtı duvara dönüktü ve tüfeğinin namlusunu kullanarak tahtayı yukarı itmeye çalıştı. Çok sıkı oturuyordu. Dışarı kaydırmanın bir yolu yoktu. İçlerinden birinin iki elini birden kullanarak tahtayı kaldırması gerekecekti, bu da kendi bedenini kapının diğer tarafında durabilecek her kimse ona açık bir hedef olarak bırakacaktı.

Lena bunu uzun süre düşünmedi. Tüfeğini Paul' fırlattı. Paul boştaki eliyle tüfeği yakaladı, sonra da onu korumak için geri çekildi.

Diz çöküp yukarı doğru iterek omzunu desteğin üzerine koymak zorunda kaldı. Lanet şey oraya sıkışmıştı. . Tekrar denedi, dizlerini iyice büktü ve

patlıyor. Bu işe yaradı -bir bakıma. Tahta sonunda serbest kaldı ama Lena bu sırada tökezledi, dengesini kaybetti ve kışının üzerine düştü.

Sürpriz unsuru için çok fazla.

Tahta yere çarptı. Kuyruk sokumu kemiği kırılmış gibi hissetti. Kafasının laminat tezgahın keskin kenarıyla buluştuğu yerde, kafa derisinde keskin, ısırıcı bir ağrı vardı. Kaskı öne doğru devrilmiş, koruyucu gözlükleri burnunun köprüsüne çarpmıştı. Lena elini başının arkasına götürdü. Saçları ıslaktı. Parmaklarına baktı: kan.

Paul ona baktı, kaşları çatılmıştı, sanki bu kadar kolay bir şeyi nasıl berbat ettiğini anlayamıyordu. Lena da anlayamıyordu ama bunu çözecek zaman yoktu. Kendini yukarı çekti, bir gözü kapalı kapıdaydı. Silkelenmeye çalıştı. Görüşü bulanıktı. Burnunun içi bir metronom gibi çarpıyor gibiydi. Güvenlik gözlüklerini çıkardı. Köprülerinden çatlamışlardı. Onları açık dolaplardan birine fırlattı.

Diğer odadan alçak bir ıslık sesi geldi: *Ateş etmeyin*. Keith mutfığa geldi. Mitch de onu takip etti. İkisi de iri adamlardı, omuzları o kadar genişti ki mutfığı daha çok bir dolap gibi hissettiriyorlardı.

Lena ensesinden aşağı bir ter damlasının yuvarlandığını hissetti. Bunu silmek için elini kullandı. Parmakları yapış yapıştı. Bu ter değil, kandı.

Paul dilini ön dişlerinin arasında , bu tiki birlikte çalışmaya başladıkları ilk hafta fark etmişti. Bu, onunla aynı fikirde olmadığı anlamına geliyordu. pek yapmazdı ama yaptığında da ciddiye.

Lena emri geri almak için ağzını açtı, ama sessiz bir anlaşmayla Mitch ve Keith öne çıktılar, kapının iki yanında dururken el fenerlerini çıkardılar. Hepsi Lena'ya baktı ama bu kez beklentiden çok kızgınlık vardı.

İsteksizce lavaboya doğru ilerledi ve en azından onları destekleyebilmek için tüfeği omzuna dayadı. Televizyondaki kahkaha tufanı onunla alay ediyor gibiydi. Lena ne dediğini anlayamıyordu.

Kelimeler, sadece Weezy'nin alçak sesinin ardından George'dan gelen yüksek perdeden bir yanıt.

Mitch bodrum kapısını açtı. Kimse ona ateş etmedi, o da merdivenlerden aşağı indi. Keith de onu takip etti. Paul en üstte durdu, Glock'u aşağıya doğrultmuştu, biri dört yüz kilodan fazla polisi geçmeyi başarırsa diye.

Ve sonra bekleme başladı.

Zaman değişti. Havadaki parçacıklar bile farklı bir frekansta yüzüyordu.

Paul hareket etmedi. Ellerinden damlayan ter zemini . Lena bir tür çözüm beklerken nefesini tuttu

-Silahlar ateşleniyor, adamlar bağılıyor. Kafası saniyeleri sayıyordu. Beş. On. Televizyondan bir kahkaha sesi daha geldi. Yine Weezy. Sonra Lionel.

Yirmi saniye. Paul hâlâ hareket etmemişti. Heykel gibiydi.

Lena tuttuğu nefesi sessizce dışarı verdi. Tekrar nefes aldı.

Otuz beş saniye. Kırk.

Sonunda Keith "Temiz" dedi.

Paul'ün elleri aşağı indi. Lena nefes verirken ciğerlerinin titrediğini hissetti.

"İkinci taramayı yap," diye emretti, tüfeği tezgâha dayayarak kaskını çıkarabildi. Aşağıdan bir dizi küfür duyuldu ama Lena'nın umurunda değildi. Evde üç ölü adam vardı; yirmi dört saat gözetim altında tutulan bir evde. Bu saçmalık için departmanın bir milyon dolarını harcamıştı. Kafa derisini yırtmayı ve burnunu morartmayı başarmıştı. Kıçı çok fena ağrıyordu. Başы çatlayacak gibiydi. Bu sırada Sid Waller muhtemelen bir plajda margaritasını yudumluyor ve bu gece hangi kadını eve kadar takip edip tecavüz edeceğini düşünüyordu.

Lena saatine baktı. Zamanlayıcı hâlâ çalışıyordu.

Dört dakika otuz iki saniyedir evdeydiler.

"Şşşt," Lena kelimeyi uzatarak söyledi. Başını kaldırıp tavana baktı. Çıplak kirişlerde beyaz küf lekeleri görünüyordu. Bir yığın plastik torba asfalt kiremitlerdeki bir deliğe itilmişti. Ağır bir ses duydu

Ekibin geri kalanı ne olduğunu görmek için içeri girdiğinde yan odada bip sesleri duyuldu.

Lena sesini evin içinde duyulacak şekilde yükseltti ve "Buradan çıkıyoruz A-SAP. Burası aktif bir suç mahalli."

DeShawn geri aradı, "Branson yolda. Adli tabip otuz dakika uzaklıkta."

"Harika," dedi. "Ne kadar çok o kadar iyi."

Paul kaskını çıkardı. Elini terli saçlarında gezdirdi. "İyi misin?"

Lena başını salladı, konuşamayacak kadar öfkeliydi. Bunun bir şeyleri değiştirmesi gerekiyordu. Bunun her şeyi daha iyi hale getirmesi gerekiyordu. Şu anda hayatında işe yarayan tek şey işiydi ve onu da berbat etmeyi başarmıştı.

Nefes alabilmek için yeğinin etrafındaki cırt cırtlara çözdü. Gömleği sırtına yapışmıştı. Boynunun kanla kaplı olduğunu biliyordu. Bu iş Denise Branson'la bitmeyecekti. Şef cevap isteyecekti. Üst düzey yetkililer ortaya çıkacaktı. İç İşleri. Lena'nın kocasını arayıp ona kıyafet getirmesini söylemesi gerekecekti, böylece onlar onu azarlarken kışına tekme yemiş gibi görünmeyecekti. Jared onun telefonlarına cevap vermiyordu. Muhtemelen artık kendini kocası olarak bile görmüyordu.

Lena elleriyle yüzünü kapattı. Başını salladı. Kendini toparlaması . Şimdi dağılamazdı.

"Branson'la birlikte sana destek olurum," dedi Paul. "Neye ihtiyacın olursa."

Lena ellerini indirdi. "O kapının neden desteklendiğini bilmem gerekiyor."

Paul'un kaşları yine çatıldı. Onun bu kadarını düşünmediğini görebiliyordu.

Lena dedi ki, "Üç adamı doğradın ve defolup gittin. Evin içinde kalmayacaksın. Bodruma barikat kurmayacaksın." Kapıyı gösterdi. "Ahşabın kenarına baksana, biri dövmüş." Lena alnında biriken teri sildi. Ev bir fırın gibiydi. "Lanet olsun. Branson muhtemelen bunun için beni devriyeye çıkaracak."

"Sen ve Jared birlikte binebilirsiniz." "Cehenneme kadar yolun var."

"Hey." Paul Glock'unu tezgâhın üzerine koydu. Eli önce kızın kolunda, sonra da yüzündeydi. Ona gülümsedi, her şeyi yoluna koymaya çalışıyordu.

Lena ondan uzaklaştı. Botunu yere vurdu, böylece bodrumda onu duyabileceklerdi. "Cabello? McVale? Aşağıda bu kadar uzun süren ne?"

"Biraz para buldum!" Keith geri seslendi. "Zengin olduk!"

"Tanrı'ya şükür." Lena bodruma doğru yöneldi. "Lütfen bir milyon dolar olsun." Böyle bir uyuşturucu ele geçirilmesi en azından fazla mesai ücretini karşılardı.

Paul'e "Herkesi evden çıkar. Olay Yeri İnceleme'ye ışık getirmeleri gerektiğini söyle. Adli tabip buraya geldiğinde onunla konuşmak istiyorum."

Ona sert bir selam verdi. "Emredersiniz, patron."

Lena aşağı inerken pantolonunun cebinden Maglite'ını çıkardı. Alt sahanlığa ulaştığında duvarda bir ışık düğmesi aradı. Elektrik panosu açıktı. Yuvalara takılı eski sigortaları görebiliyordu. Birkaç tanesine dokundu ama hiçbir şey olmadı.

Tahmin edildiği gibi bodrum katı küçük odalara bölünmüştü. Lena'nın el fenerinin ışıkları merdivenlerden aşağıya atılmış, bükülmüş, ucuz kaplamaları ve kırılıp açılmış çöp torbalarını seçiyordu. Merdivenlerin arkası açıktı, daha fazla çöp dışında boştu. Koridor yoktu, sadece bir dizi açık kapı vardı, bir oda doğrudan diğerine açılıyordu. Toplamda dört kapı vardı, yani içinde durduğu odayı da sayarsak beş oda.

Uzakta yumuşak bir ışık parıltısı gördü, muhtemelen Keith ve Mitch son odadaki para zulasını sayıyorlardı. Lena'nın gözleri ışıktaki bulanıklaştı. Elini başının arkasına götürerek bir dizi küfrü bastırdı. Kan düzenli bir şekilde akıyordu. Muhtemelen dikiş atılması gerekecekti. Baş ağrıyla zonkluyordu. Burnu çatlamış gibi hissediyordu. Günün utançları üst üste yığılıyordu. Ameliyatı kurtarmak için tek şansı, tavana değecek kadar yüksek bir yüz dolarlık banknot yığını bulmaktı.

Lena çocuklara seslenmek için ağzını açtı ama bir şey onu durdurdu. Altıncı his. Polis sezgisi. Hiç ses yoktu. Keith ve Mitch herkesin duyacağı şekilde anlatmadan sıçamazlardı. Bir yığın para bulmuşlardı ve bunu nasıl harcayacakları konusunda şaka yapmıyorlar mıydı?

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Lena'nın eli Glock'una sarıldı. Feneri kapattı, sonra gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi.

Üst kattaki televizyondan gelen gürültüyü engellemeye çalışarak sesleri almak için zorlandı.

Hiçbir şey.

Yan odaya doğru ilerledi. Lena ne kadar dikkatli hareket etse de ses çıkarmaması imkânsızdı. Yerde çok fazla çöp vardı; boş bira kutuları, cam pipolar, alüminyum folyo. Halı kalın ve ıslaktı, botlarının tabanına vantuz gibi yapışuyordu. Kalabalık alanda her ses yükseliyordu. Şarkı söylemeye de başlayabilirdi.

Hayır.

Yapması gereken şey yukarı çıkıp destek almak. Bir odaya asla yalnız girmezdin. Her zaman çiftler halinde çalışırdınız. Lena kendi temel kuralını çiğniyordu.

Ama zaten kışının üstüne düşmüş, kafasını kesmiş ve üç ölü adamı yakalamak ve muhtemelen yerel kamyon durağındaki erkekler tuvaletinden daha fazla DNA içeren bir suç mahallini güvence altına almak için bir servet harcamıştı. Kötü bir büyü hissettiği için itibarından geriye kalanları riske atmayacaktı.

Lena yine de Kevlar yeleğinin gevşek kayışına dokundu ve onu beline doğru sıkıca çekti. İlerledi, dizleri bükülmüştü, yere dalması ya da bir saldırganı karşı koyması gerekirse diye ağırlık merkezini alçaltmıştı. Son odaya yaklaştıkça bir şeylerin korkunç bir şekilde yanlış gittiğinden daha da emin oluyordu.

Yirmi ayak. On beş. Lena bir botun ucunu gördüğünde yaklaşık on adım uzaktaydı. Siyah deri. Çelik burunlu. Tıpkı kendi giydiğine benziyordu, sadece üç numara büyüktü.

Ve tavanı işaret ediyor.

Lena dondu kaldı. Gözlerini kırptırdı. Görüşü iki katına çıktı. Yeleğinin yakasının etrafında kan birikiyordu. Ağzı kupkuruydu.

Bir adım daha attı. Lena önündeki zemini seçebiliyordu. Diğer odanın fenerleri yanıyordu, biri kapıyı, diğeri duvarı gösteriyordu. Kapının karşısında bir bavul vardı. Para yere saçılmıştı. Yüzlerce, tıpkı dua ettiğı gibi.

Lena Glock'u iki eliyle tuttu. Artık terlemiyordu. Hiç korku hissetmiyordu. Tüm gereksiz düşünceler zihnini terk etmişti. Adımlarını saydı -bir, sonra iki, sonra son odadaydı ve silahını Sid Waller'a doğrultmuştu.

Keith'i boğazından tutmuş, dokuz milimetrelik Sig Sauer'in namlusunu adamın boynuna dayamıştı. Mitch sırt üstü yatıyordu. Kafa derisi yırtılmıştı. Yüzünü kan kaplamıştı.

Akademide elinize bir silah verdikleri andan itibaren, parmağınızı asla tetiğ'e değil, daima tetik korkuluğuna dayamayı öğretiler. Bu, beyninize neye baktığınızı işlemesi, dosta mı düşmana mı ateş ettiğınızı anlaması için fazladan birkaç milisaniye verirdi. Birini vurmaya hazır olmadığınızı sürece parmağınızı asla tetiğ'e koymazdınız.

Lena parmağını tetiğ'e koydu.

Sid Waller, "Geri çekil," diye emretti. Lena başını iki yana salladı. "Hayır."

Sig'i sıkıca tuttuğunu gösteren bir hareket yaptı. "Bir araba istiyorum. Yolun açılmasını istiyorum."

"Hiçbir şey alamayacaksın." Lena bir adım daha yaklaşınca Keith'in gözleri büyüdü. "Bırak onu."

"Bir arabulucu bulun."

"Ben senin arabulucunum," dedi ona. "Ya bırakın gitsin ya da ölsün."

"Geri ." Waller Sig'i Keith'in boynuna daha sert sapladı.

"Ben ."

"Yap şunu." Bir adım daha attı. Keith'i bu bodrumdan çıkarmasına izin vermesine imkân yoktu. "Onu her şekilde öldüreceksin. Şimdi yap ki ben de gidip seni öldürebileyim."

"Ciddiyim."

"Ben de öyle."

Waller'ın gözleri titremeye başladı. Bu Lena'ya ilk bakışı değildi ama bunu ilk kez kafasına silah doğrultulmuşken yapıyordu. "Sen kafayı yemişsin."

"Haklısın amına koyayım." Lena ileri doğru bir adım daha attı. Kendini uyuşmuş hissediyordu, sanki bunu yapan başka birini izliyordu. Başka bir kadın Glock'unu tutuyordu. Farklı bir kadın bu katile, bu çocuk tecavüzcüsüne bakıyordu. "Silahını indir."

Keith hıçkırıklara boğuldu. "Lütfen..." diye fısıldadı.

Waller Sig'i Lena'ya çevirdi. "Seni öldüreceğim o zaman. Buna ne dersin?"

Ağzın karanlık hiçliğine baktı. "Bakalım şu merdivenleri çıkabilecek misin?"

"Geri lan!" Waller ağzından tükürükler saçarak bağırdı.

"Ben !"

"Yap ." Lena iki adımdan daha az .

"Yapacağım!"

"Yap !" diye bağırdı. "Çek tetiği, seni lanet amcık!"

Waller'ın eli hızla hareket etti. Bir bulanıklık bile yoktu. Bir saniye önce Sig Lena'ya doğrultulmuştu, sonra kafasına bastırıldı. Parmağı sarsıldı. Bir parlama oldu ve kafasının yan tarafı patladı.

"Yüce Tanrım!" Keith boynuna sıçrayan kafatası ve beyin parçalarını tokatladı. "Tanrım!" Uzaklaşmak için çabaladı, ayakları ıslak halının üzerinde kayıyordu.

Lena elini duvara dayadı. Tüm heyecan vücudunu terk etti. "Mitch'i kontrol et."

"Siktir!" Keith kendini yukarı itti ve tökezleyerek odadan çıktı.

"Tanrım!"

"Lee?" Paul merdivenlerden inerken sesi panikle doluydu.

"Sağlık görevlilerini çağırın!" diye bağırdı. Lena Mitch'in yanına diz çöktü ve onun orada olduğunu bildiğinden emin oldu. "Sakin ol," demeyi başardı. "Yardım getiriyoruz."

Mitch öksürdü. Efor sarf etmekten göğsü kabarmıştı. Gözleri Keith'inkiler kadar vahşiydi.

"Bu da ne-" Paul gözle görülür bir şokla manzarayı inceledi. "Ne-" Başka bir şey söylemedi, sadece Waller'ın elindeki silahı tekmeledi.

Kafasının yarısı olmayan bir adam hala bir tehditmiş gibi.

DeShawn'ın sesi bodrumun diğerk tarafından geldi.

"Hepiniz iyi misiniz?"

"Biz iyiyiz. Olduğun yerde kal." Lena topuklarının üzerine oturdu ve Glock'unu kılıfına geri yerleştirdi. Paul'e, "Waller kendini başından vurdu." dedi.

"canım," dedi Paul. "Mitch? Sen-"

"Çıkarın beni buradan." Mitch , parmaklarını kafatasının çıplak kemiğine dokundurdu. Gözlerini Lena'ya dikti. Lena onun yüz ifadesini okuyamadı. Ya dehşete kapılmıştı ya da etkilenmişti. Ona, "Ölmek istiyorsun," dediğinde hâlâ emin değildi.

"Haydi." Paul Mitch'in kafa derisini bir kumaş parçasıymış gibi katlayarak yerine yerleştirdi. "Ayağa kalkabilir misin?"

Mitch denedi, ama Paul çoğuk kaldırdı, Lena'ya söyledi,

"Branson beş dakika uzaklıkta."

Lena boynunu bir şeyin gıdıkladığını hissetti. Parmaklarını noktaya götürdü ve Sid Waller'ın beyninin kumlarını ovarak temizledi.

Bodrumun diğerk ucundan el feneri ışıkları geliyordu. Lena silah sesini duyduklarında ekibin çoğunun merdivenlerden indiğini tahmin etti.

"Tanrım, çıkın buradan!" diye bağırdı. Neden herkese buranın aktif bir suç mahalli olduğunu hatırlatmak zorundayım?"

Protesto homurtuları vardı ama kimse emre itiraz etmedi. Paul ona "İç İşleri bunun üzerine gidecek" dedi.

Lena cevap vermedi. İçişlerine yabancı değildi.

"Keith'le konuşup onun da katıldığından emin olacağım." Paul Mitch'in kolunu omuzlarına doladı. Lena'ya "Hikâyenı doğru anlattın mı?" diye sordu.

"Mitch'i yukarı çıkar."

Paul, Mitch'in ayaklarını yerden kaldırarak bodrum merdivenlerine doğru sendelemelerini sağladı. Tırmanmak zahmetliydi ama belli ki birkaç adam Lena'nın emirlerine itaat etmemiş ve Paul'ün Mitch'i dışarı taşımasına yardım etmek için etrafta kalmıştı. Onların mutfağa doğru beceriksizce yürüdüklerini duydu ve sonunda gitmişlerdi.

Ev sessizdi. Sıcaklık değışmeye başladıkça ahşap gıcırıyor ve esniyordu. Güneş hızla yükseliyordu. Orada

kapalı pencerelerin kenarlarından sızan bir miktar beyaz ışık vardı.

Lena'nın tüm enerjisi tükenmişti. Görüşü hâlâ bulanıktı. Odada bir tuhaflık vardı. Bir ayrılık hissi onu ele geçirdi. Yalnızlık yalnızlığa dönüştü. Jared'i istiyordu. Onun bir an önce odaya girmesini ve kollarını kendisine dolamasını istiyordu. Eğer yeterince düşünürse, ellerinin sırtını okşadığını hissedebilir, kulağında onun sakinleştirici sesini duyabilirdi.

Lena gözyaşlarını sildi. Neden Jared onun için bu kadar acı çekiyordu da, Jared her karşısında durduğunda tek düşünebildiği onun gitmesini ne kadar çok istediği oluyordu?

Aşağı baktı. Eli yine karnına gitmişti. Avuç içi karnına doğru düzleşmişti.

Lena başını salladı, kendini odaklamaya çalıştı çünkü Paul bir konuda haklıydı: Branson buraya gelir gelmez net bir hikâye isteyecekti. Polisler beş yüz metreden daha az bir mesafede bir gözetleme kamyonunda otururken üç adam gece öldürülmüştü. Keith muhtemelen boynuna silah dayandığı için hâlâ altına sığıyordu. Mitch'in neredeyse kafa derisi yüzölüyordu. Sid Waller kendi elleriyle ölmüştü.

Lena ne diyebilirdi ki? Bir parçasının Sid Waller'ın onu öldürmesini umduğunu mu? Öyle olsaydı Lena'nın hayatındaki herkesin daha iyi olacağını mı?

Hayır. Branson'a eğitimini takip ettiğini söyleyecekti. Rehineyi deli bir adamın yanında bırakmazsın. İkinci bir yere izin vermedin. Fırsatını bulduğunda ateş ettin.

Ya da kötü adamın ateş etmesine izin verirsin.

El fenerini Sid Waller'a çevirdi. Ağzı açıktı. Ön dışındaki titanyum kapağı görebiliyordu. Üzerinde bir kafatası ve çapraz kemikler vardı. Lena bunu sorgulamalar sırasında hafızasından çıkaracak kadar çok görmüştü. Waller masada bacaklarını sanki taşakları fazladan alana ihtiyaç duyuyormuş gibi açarak otururdu. Lena'ya neredeyse hiç bakmıyordu ama baktığında da öyle bir iğrenme duygusu yayıyordu ki Lena onun yanında olmaktan bile rahatsız oluyordu. Avukatı yanındayken bile alay ediyor, ona tükürüyor, ona aptal bir amcık diyordu. Bu

Paul'u delirtti ama Lena bunu görmezden geldi. Waller bir tepki istiyordu. Yüzüne gülebilmek için ona saldırmasını istiyordu. Kadınlardan nefret eden bir adamı tanımak için dahi olmaya gerek yoktu. O piç kurusu, bir kadına kapılmaktansa kendini öldürmeyi tercih ederdi.

El fenerini Waller'ın kafasının yan tarafının eskiden olduğu yerde parlayan ıslak deliğe tuttu.

Dileğin kabul oldu.

Lena cesetten uzaklaşarak ışığı bavula tuttu. Bu konuda yanılmıştı, yüzlüklerden çok ellilikler vardı. Belki yarım milyon dolar. Denise Branson, gazeteye resmini koyduklarında göğsünü tüm kurdeleleri ve takdirnameleriyle yeniden doldurmak zorunda kalacaktı. İki deneyimli polisin kötü adamın onları alt etmesine izin vermiş olması hikâyenin bir parçası

Lena yine de sorunun cevaplanmasını istiyordu. Mitch ve Keith bundan daha iyiydiler. En azından öyle olduklarını düşünüyordu. Maglite'ıyla odayı taradı ve ne olduğunu anlamaya çalıştı. Duvardan eğri büğrü sarkan bir panel parçası vardı. Arkasını görmek için boynunu bükte. Waller'ın saklandığı yer. Temelin etrafındaki toprak kazılmıştı. Keith ve Mitch tuzığa düşmüş fareler gibi doğruca paranın peşine düşmüşler, Sid Waller duvarın arkasından fırlamış ve seslerini çıkaramadan ikisini de yere sermişti.

Önce Mitch, muhtemelen Sig'in ağzıyla beynini dağıtmış. Sonra Keith'in bildiği bir sonraki şey, Sig'in boğazına saplandığı. Kafasından vurulma düşüncesinden çok daha korkutucu. Boynundan vurulursan, yaşayabilirsin. Bir daha asla yürüyemeyebilir, hayatınızın geri kalanında bir nefes alabilir ya da bir torbaya işeyebilirsiniz ama yaşarsınız.

Merdivenlerde biri vardı. Lena, Denise Branson'ın pis bodrum katında yolunu bulmasını bekledi.

"Adams? Burada ne oldu böyle?" Denise bağırdı. "Şef Gray bu yüzden seni tutuklamazsa çok şanslı olacaksın."

Lena bu tehdidi daha önce de duymuştu, hem de Denise Branson'dan çok daha korkunç insanlardan. "Waller Keith'i rehin aldı. O

silahı bana doğrulttu. Ben de silahımı ona doğrulttum. O bir seçim yaptı."

Denise, Waller'ın ölü bedenine kaşlarını çatarak baktı. Tükürecek kadar kızgın görünüyordu. "Şimdi Koca Whitey'yi bize kim verecek sanıyorsun?"

Lena bu lanet ismi duymaktan bıkmış usanmıştı. "Denise, gerçekten umurumda değil."

"Ben söylemeden önce şu tavrını kontrol etsen iyi olur-" Durdu.

Bir ses vardı. İkisi de duydu. Waller'ın saklandığı yer. Duvarın arkasında başka bir şey vardı.

Lena'nın Glock'u elindeydi. Onu çektiğini bile hatırlamıyordu.

Denise daha yavaş hareket etti. Geri çekildi, yan kolunu çekti.

Ses tekrar geldi. Lena sağa doğru ilerledi, panelin arkasını görmek için el fenerini kullanmaya çalıştı. Tıpkı daha önce olduğu gibi omzunu duvara dayamıştı. Diz çöküp ışığa açı verdi. Deliğın sol tarafının tamamı görünmüyordu. Lena'nın gördüğü tek şey ıslak, siyah toprak ve kirli, dolanmış bir atletik çoraptı.

Lena tekrar ayağa kalktı. İki kadın birbirlerine baktılar. Tahmin edilebileceğı gibi Denise, Lena'nın liderlik etmesi için başıyla işaret etti.

Lena hissizliğin geri gelmesini, otomatik pilotun devreye bekledi. Gelmedi ya da gelmeyecekti. Önceden sahip olduğu tüm kabadayılık buharlaşıp uçmuştu. Vücudu hareket etmek istemiyordu. Beş dakika önce ölmek istiyordu ama şimdi fırsat yeniden karşısına çıktığında kendini isteksiz buldu.

Denise dişlerinin arasından tıslama sesi çıkardı. Lena dönüp ona baktı. Binbaşı bekliyordu, silahı aşağıya doğrultmuş, parmağını tetik korkuluğuna dayamıştı. Gözleri kocaman açılmıştı. Dudakları dişlerini gösterecek şekilde ayrıldı.

Lena arkasını döndü. Sid Waller'ın sürünerek çıktığı karanlık deliğe, kirli, ıslak çoraba baktı.

Ses tekrar geldi. Artık düşünmek yok.

Lena paneli geri çekti.

5.

Sara Macon'u sadece birkaç kez ziyaret etmişti ama her seferinde şehrin, yüz milden daha az kuzeydeki liberal eyalet başkenti ile eyaletin çoğunluğunu oluşturan daha küçük, daha muhafazakâr kasabalar arasında sıkışıp kalmış, sonsuza dek arafta kalmış bir şehir olduğu izlenimini edinmişti. Atlantalıların çoğu Macon'u ikinci kez düşünmezdi ama Macon'la ilgili her şey daha zengin komşusunu etkileme ihtiyacıyla geriliyor gibiydi.

Macon Genel Hastanesi bu sonsuz çabanın mükemmel bir örneğiydi. Sara yeni asfaltlanmış otoparka girdiğinde bile, Grady'nin yükselen monoliti ile çok daha küçük olan ilçe sağlık kompleksini oluşturan mimari açıdan süslü üç tuğla bina arasındaki ölçek farkını fark etmekten kendini alamadı. Grady 1960'lara kadar biri siyahlar, diğeri beyazlar için olmak üzere iki farklı koğuşa ayrılmıştı. Modern Güney'deki pek çok bölgede olduğu gibi Macon'da da farklı bir tür ayrımcılık hüküm sürüyordu. Artık mesele ırk değil, sınıftı. Giriş ücretini karşılayabildikleri sürece herkes kabul ediliyordu.

Sara, çıkış işaretlerini fark edene kadar otoparkın arka tarafına doğru gittiğini fark etmedi. Arabayı ağaçların altındaki bir boşluğa çekti. Birkaç dakika arabanın içinde oturup ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Sonra beyni devreye girdi ve elinin kapıyı açmasını, ayaklarının asfalta basmasını, hastaneye doğru yürürken bacaklarının hareket etmesini sağladı. Dairesel yolun ortasındaki büyük fıskiye, o yanından geçerken ıslak bir sis gönderdi. Suyun ritmik şırıltısı muhtemelen ziyaretçileri sakinleştirmek içindi ama Sara'ya göre bu ses dişlerini daha da germekten başka bir işe yaramıyordu.

Ana hastane binasının ön kapısına doğru yürürken zamanın geriye doğru aktığını hissetti - onlarca yıl değil, yıllarca. Bir anda Grant County'ye geri dönmüştü.

kocası öldürülmüştü. Sara'nın vücudu bağlantıyı beyninden önce kurdu. Muhtemelen tüm polis , otoparkı, ön girişı ve lobiyi dolduran mavi bir denizdi.

Onları görmek Sara'nın kalbine bir adrenalin sarsıntısı gönderdi. Kulakları tiz bir çınlamayla doldu. Baş ağrıyordu. Kasları seğıirdi. Sanki vücudunu bir arada tutan tüm kablolar aniden gerilmişti.

Ya da belki adrenalin değildi. Belki de öfkeydi, çünkü Sara hastaneye girdiğinde o kadar öfkeliydi ki zar zor işlevini yerine getirebiliyordu.

Hayır, sadece kızgın değildi. Öfkeliydi.

Burada olduğu için öfkeliydi. Evde duş almadığı, kahvaltı yapmadığı, köpeklerini gezdirmediğı, yatağında uyumadığı ya da normal hayatına devam etmediğı için öfkeliydi. Bir kez daha Lena Adams'ın ölümcül ağlarından birinin içine düştüğü için öfkeliydi.

Teller gerildiyse, bunun tek nedeni Lena'nın onları çekmiş olmasıydı.

Öfke, Sara telefonu Nell'le kapattığı anda Grady Acil Servisi'nde yavaş yavaş birikmeye başlamıştı. Sara, sözlerini hatırlayamadığı bir şarkı gibi arka planda mırıldandığını duymuştu. Will'i aramıştı. Hastanede sakladığı yedek kıyafetleri ve tuvalet malzemelerini paketlemişti. Köpek bakıcısıyla, bölüm başkanıyla, öğrencileriyle ayarlamalar yapmıştı. Arabasına benzin doldurdu. Şehirden çıkarken hız sınırının biraz üzerinde sürmüştü. Jared'in ona ihtiyacı vardı. Darnell'in ona ihtiyacı vardı. Sara'nın ilerlemesini sağlayan da buydu. Önemli olan tek şey onlardı. Sara'nın onlar için orada olmak gibi bir görevi vardı. Bunu Jeffrey'e borçluydu. Jared ve Nell'e borçluydu.

Ancak Macon'a giden yolun yarısına gelindiğinde şarkı daha da yükselmiş ve Sara'nın beyni melodiye kelimeler eklemeye başlamıştı.

Jeffrey. Lena'nın ortağı. Sara'nın kocası.

Sara'nın hayatı.

Ölmek üzereyken onu kollarına almıştı. Parmaklarını son bir kez onun gür saçlarında gezdirmişti. Yanağının pürüzlü derisine son bir kez dokunmuştu. Dudaklarını onunkilere bastırmış, son nefesini ağzında hissetmişti. Ona yalvarmıştı

Hayatın güzel gözlerini yavaşça terk etmesini izlerken bile gitmemek için.

Sara onu takip etmek istemişti. Keder akıntıya bırakmış, önemli olan her şeyden koparmıştı. Haftalar, aylar geçti, ama acı bir türlü dinmek bilmeyen amansız bir dalgaydı. Sonunda Sara çok fazla hap içmişti. Annesine bunun bir hata olduğunu söylemişti ama Sara hata yapmamıştı. Ölmek istemişti ve ölemeyeceğini anladığında yapabileceği tek şey her şeye yeniden başlamaktı.

Ailesini, evini, hayatını terk etmiş ve Atlanta'ya taşınmıştı. Jeffrey ile paylaştığı eve hiç benzemeyen bir daire satın almıştı. Jeffrey'nin beğenmeyeceği mobilyalar satın almış, onun asla giymesini beklemeyeceği kıyafetler giymişti. Sara, Jeffrey'nin onu yaparken hiç görmediği bir işi bile kabul etmişti. Hayatını onsuz da devam edebilecek bir hale getirmişti.

Ve Will'le tanıştı.

Will.

Onun adını düşünmek bazı keskin kenarları yumuşattı. Sara şu anda onunla birlikte olmayı o kadar çok istiyordu ki neredeyse arkasını dönecekti. Kendini arabasına binerken, otoyola doğru ilerlerken ve Atlanta'ya geri dönerken gördü.

Sara'nın dolabında yapışkan kırmızı bir elbise asılıydı. Onu, Will'in her gördüğünde dudaklarını yalamasına neden olan acı verici yüksek topuklu ayakkabılarla giyecekti. Sara saçlarını tarar, Will'in sevdiği şekilde omuzlarına dökerdi. Eyeliner'ını koyulaştırır, maskarasını artırır. Kendisini öpmesini istediği her yere parfüm sıkardı. Ve Will kapıdan içeri girer girmez, Sara ona derinden, geri dönülmez bir şekilde aşık olduğunu söyleyecekti. Bu sözleri ona daha önce hiç söylememişti. Doğru zamanı bulamamıştı.

Zaman.

Keskin ve ürkütücü bir anı Sara'yı planlarından alıkoydu. Eski evindeki şöminenin önünde duruyordu. Üzerinde ne vardı? Sara'nın uzun süre düşünmesine gerek kalmadı. Kocasının cenazesinde giydiği siyah elbisenin aynısını giymişti. Annesi Sara'nın elbiseyi çıkarmasını sağlayana kadar günler geçmişti.

Jeffrey'nin ölümünün kokusunu taşımayan bir şeyler giymek için.

Sara yine de şömineye dönüp duruyordu. Şöminenin üzerindeki kiraz ağacından yapılmış saate bakmaktan kendini alamıyordu. Çok güzel, eski bir şeydi; Sara'nın büyükannesinin düğün hediyesiydi ve tıpkı kolundaki saat gibi Sara'ya geçmişti. Sara'ya iki saatin miras kalmış olması, şimdiye kadar dikkate değer bulduğu bir şey değildi. Cenazeden sonraki günlerden en çok hatırladığı şey, büyükannesinin saatinin saniye ibresinin hareketini izlemek, zamanı gösteren dişlilerin gürültülü tik taklarını duymaktı.

Sara saati durdurmuştu. Saatini bir çekmeceye koymuştu. Artık uyuyamadığı yatağının yanındaki saatin fişini çekmişti. Jeffrey'nin tezgâhında elektrikçi bandı bulmuş ve mikrodalga fırının, ocağın, kablo kutusunun üzerindeki üzerini kapatmıştı. Bu bir takıntı haline gelmişti. Kimse eve saatle giremezdi. Kimse zamanın nasıl geçtiğine dair bir şey söyleyemezdi. Sara'ya hayatın Jeffrey olmadan da devam ettiğini hatırlatan her şey gözlerden saklanmalıydı.

"Bayan Tolliver?"

Sara bir sarsıntı daha hissetti. Yürümeyi bırakmıştı. Sanki yıldırım çarpmış gibi hastane lobisinin ortasında kıpırdamadan duruyordu.

"Bayan Tolliver?" diye tekrarladı adam. Daha yaşlıydı, beyaz-gri saçları ve iyi kesilmiş bıyıkları vardı.

Nell'in telefon olduğu gibi Sara'nın hafızasının geçmişinden bilgi toplaması birkaç saniye sürdü. Sonunda "Şef Gray" dedi.

Sara'ya sıcak bir şekilde gülümsedi ama gözlerinde tanıdık bir çekingenlik vardı. Sara bunun Dul Bakışı olduğunu düşündü - bir dulun verdiği değil, aldığı bakış. İzleyen ne diyeceğini bilemediğini, çünkü gizliden gizliye tek hissedebildiği şeyin kendi başına gelmediği için çok şanslı olduğunu söyleyen bakış.

Elini uzattı. "Lonnie."

"Sara." Adamın elini sıktı, eli tıpkı adam gibi sağlam ve güven vericiydi. Lonnie Gray eski kafalı bir polisti, işini asla bırakamayan bir tipti. Emekli olduğu dönemde bile

çeşitli kolluk kuvvetlerini yola getirmek için eyalet eyalet dolaşarak danışmanlık yapıyordu. Sara, Gray'i cenazeden beri görmemişti. Ya da en azından bunun son kez olduğunu varsayıyordu. Sara cenaze töreni sırasında o kadar ağır ilaçlar almıştı ki, sahip olduğu tek anı annesi ve kız kardeşinin oraya yerleştirdikleri anılardı.

"Artık Macon'u yönettiğini bilmiyordum" dedi. "Danışmanlık, kulağa geldiğinden daha da sıkıcı olduğunu kanıtladı. I iyiliksever bir diktatör olmayı özledim." Gray, ikisinin de gerçek olduğunu kabul ettiği bu şakaya gülümsedi. Büyükbaba gibi görünmesine rağmen Sara, Lonnie Gray'in kimsenin uymak zorunda olmadığını tavsiyeler verdiğini göremiyordu.

"Macon sana sahip olduğu için çok şanslı." dedi.

"Oylamaya sunulmadığına sevindim diyelim." Muhtemelen yeniden evlenip evlenmediğini anlamak için Sara'eline baktı. "Artık Atlanta'da yaşadığınızı duydum?"

"Evet." Sara aşikâr olanı kabul etmeye karar verdi. "Sen ve ben kötü koşullar altında karşılaşmaya devam ediyoruz."

"Gerçekten de öyle." Gray onun açık sözlülüğünü takdir etmiş görünüyordu. "Jared'in durumu şimdilik stabil. Doktorlar ona çok iyi bakıyor."

Sara daha rahat bir zeminde olduğu için rahatlamıştı. "Neden MCGG'ye götürülmediğini bir sakıncası var mı?" Central Georgia Tıp Merkezi 1. Seviye bir travma merkeziydi ve ateşli silah yaralanmaları için Macon General'dan çok daha iyi bir donanıma sahipti.

Şef Gray konuyu saptırdı. "Özür dilerim. Ben sizi aradım Bayan Tolliver. Siz doktorsunuz, değil mi?"

"Evet." Sara onun soruyu neden geçiştirdiğini sadece tahmin edebiliyordu. Ambulans ekibi belli ki dakikalarla değil saniyelerle düşünüyordu. Jared'in yaraları onu en yakın acil servise yetiştirmeyi gerektirmişti.

"İçiniz rahat olsun, üvey oğlunuza bunu kimin yaptığını bulacağız." Gray, Sara'ya adamlarını her zaman yakaladıklarını hatırlatırcasına bilgece bir baş hareketiyle onu onayladı. Bazı insanlar için her şey çıldırtıcı derecede siyah ve beyazdı. İntikamın işleri kolaylaştırdığını sanıyorlardı, oysa aslında tek yaptıkları acıyı daha da derinleştirmektir.

Gray sözlerine şöyle devam etti: "Jeffrey son birkaç yıldır kesinlikle özleniyordu. Bu işte onun becerilerinden faydalanabilirim."

Sara cevabı zaten biliyordu ama "Eyaletten mi aradınız?" diye sordu.

"Fazladan ellere sahip olmaktan asla zarar gelmez."

Diplomatik davranmıyordu. Lonnie Gray de Jeffrey gibi bir şefti. Şan şöhretle ilgilenmiyorlardı. Sadece kötü adamların yakalanmasını ve iyi adamların gece evlerine gitmesini istiyorlardı.

Sara, "Bunun neden bulacağından eminim" dedi.

"Ben de öyle, Dr. Tolliver. Buna söz veriyorum." Sesi, muhtemelen görev çağırdığında kullandığı pratik bir ton aldı. "Jared iyi bir çocuk. Keşke onlardan elli tane daha olsaydı. Dedektif Adams da ekibe harika bir katkı sağladı. Onları kısa sürede ayağa kaldıracağız. Bilirsiniz, biz adamlarımıza iyi bakarız."

Sara uygun bir yanıt düşünmeye çalıştı ama Lonnie Gray belli ki bir yanıt beklemiyordu. Sara'nın hissettiği kadar bitkin görünüyordu. Jeffrey'i de aynı durumda birçok kez görmüştü. Omuzları üzerine yüklenen yüklerden dolayı çökmüştü. Yüzü çizilmişti. Polislik bir meslekti ama hiç kimse gerçek bir çağrı hissetmeden şef olacak kadar uzun süre bu meslekte kalamazdı.

Sara, Gray'in bakışlarını takip etti. Beş yıl önceki benzerlikleri kataloglamamaya çalıştı. Kollarındaki yara bantları, hepsinin kan verdiği yerler. Can sıkıntısının onları strafor kahve fincanlarının kenarlarını yontmaya zorlaması. Yeni biri ortaya çıktığında gözlerindeki beklenti dolu bakışlar.

Lonnie Gray, "Oğlum kısa süre önce vefat etti." dedi. Sara onun bir oğlu olduğunu bilmiyordu. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Teşekkür ederim." Sesi teslim olmuş gibiydi. "Eminim bunun hiç kolay olmadığını biliyorsundur."

Sara tekrar başını salladı. Boğazında yutkunamadığı bir yumru vardı. "Gitmeliyim."

"Seni yukarı çıkarayım."

"Hayır," dedi, neredeyse onun sözünü keserek. "Teşekkür , ben iyiyim."

Adamlarınla birlikte burada kal."

Rahatlamış görünüyordu. "Annesi yukarıda. Anladığım kadarıyla dedektifimle aralarında bir sevgi bağı yok. Belki siz...?"

Koşullara rağmen Sara dudaklarında bir gülümseme hissetti. Onunla herhangi bir kıdemli memurun karısıyla konuştuğu gibi konuşuyordu. Bunun orduda ya da erkekler dışarı çıkıp dünyayı fethederken kadınların evi ve ocağı sorunsuzca idare etmesinin beklendiği diğer erkek egemen mesleklerde de aynı olduğunu hayal etti.

"Bunun bana emin değilim." dedi.

"Adams kocanızın ortağıydı."

"Öyleydi," diye onayladı Sara, ama Gray'in aralarındaki karmaşık geçmişi bilmediğini anladı. Eklemeden önce durakladı, "Gerçekten gitmeliyim. Nell beni bekliyor."

"Teşekkür ederim." Onun elini kendi elinin arasında kavradı. "Ve unutma, senin için yapabileceğim bir şey olursa, sadece sor."

Sara sadece başını sallayabildi, Şef Gray'in ihtiyacı olan yanıt da buydu. Uzaklaşmadan önce onun dirseğine dokundu. Sara onun dedektiflerinden birine yaklaşmasını izledi. Adamın rahat duruşu bir anda askeri bir duruşa büründü. Adam Sara'ya, herhangi bir cer onun bir polisin dul eşi olduğunu öğrendiğinde beklediği o tanıdık, abartılı saygıyla başını salladı.

Sara başıyla onayladı, bu duygunun boğucu hale gelene kadar rahatlatıcı olduğunu düşündü. Trajik olmak istemiyordu. Genellikle her üç odadan birinin önünde bir polisin nöbet tuttuğu Grady'de yıllarca bu damgayla mücadele etmişti. İşin tuhafı, Sara Will'le çıkmaya başlayana kadar insanlar onun bu kaideden inmesine izin vermemişti.

Tekrar yukarı tırmanacak gücü kendinde bulamadı.

Sara zemindeki yeşil şeridi takip etti, bunun kendisini asansöre biliyordu, tıpkı mavi tabelanın kendisini yoğun bakım ünitesine yönlendireceğini bildiği gibi. Parlak ışıkları ve neşeli resimleriyle hastalarının çoğunun para ödeyen müşteriler olduğunu tüm dünyaya duyuran özel hastanelerde güven verici bir aynılık vardı.

Sara asansör kapısının yanındaki düğmeye bastı. Sadece birkaç saat önce Atlanta'da da aynı şeyi yaptığını inanmak zordu. Grady'nin içi de dışı gibi Macon General'dan farklıydı. Buradaki her şey temiz ve moderndi, 'ye yakışıyordu.

Müşteri kitlesi. Hastanenin parasının çoğu muhtemelen lüks doğum sütlerinden, rutin kolonoskopilerden ve baby boomers'ın dizlerine çekilen MR'lardan geliyordu. Duvarların boyası dökülmemişti. Sızdıran boruların altına stratejik olarak kovalar yerleştirilmemişti. Bölgede kalıcı bir polis karakolu ya da hapisane mahkumları ve cezai ehliyeti olmayan deliler için bir tutma alanı yoktu.

Açıkçası, Sara Grady'yi tercih ederdi.

Asansörün kapıları küçük bir gıcırtyla açıldı. Sara arabaya bindi. Yalnızdı. Kapılar kapandı. Mavi işaretin yanındaki düğmeye bastı. Kabin beşinci kata çıkarken rakamların önce yanıp sonra sönmesini izledi. Her ışık patlamasında, kafasının içinde tekrar tekrar çalan cümleyi söyleme isteğini bastırdı: *Burada olmak istemiyorum. Burada olmak istemiyorum. Burada olmak istemiyorum.*

Jeffrey ölmeden önce bile Sara, Lena Adams'tan hiç hoşlanmamıştı. Tehlikeli biriydi. Kibirliydi. Özensizdi. Jeffrey sürekli Lena'nın inatçı tavırlarından şikâyet ederdi ama Sara kocasının aklının nasıl çalıştığını biliyordu. Aralarında cinsel bir çekim yoktu - Sara bazen bunun bu kadar basit olmasını diliyordu. Lena, Jeffrey'nin vazgeçemeyeceği bir meydan okumaydı. Her şeyi affeden ağabeyine karşı yıkıcı bir küçük kız kardeş gibiydi. Jeffrey onun sertliğini seviyordu. Onun mücadelesini seviyordu. Lena ne kadar sert vurursa vursun, yere düştükten sonra her zaman ayağa kalkmasını seviyordu.

Ve eğer Lena kendini toparlayamazsa, Jeffrey yardım etmek için her zaman oradaydı. Sonuçlarına başkasının katlanacağını bildiğinizde risk almak kolaydı, beş yıl önce olan da tam olarak buydu. Lena bir kez daha kendi başına yola çıkmış, pervasızca bazı kötü insanların peşine düşmüştü. Lena'nın baş edemeyeceği kadar tehlikeli oldukları ortaya çıktığında, daha önce sayısız kez yaptığı gibi, onu kurtarması için Jeffrey'i aramıştı. Ama bu sefer, bu son sefer, kötü insanlar geri adım atmamıştı. Bu sefer Lena'ya bedel ödetmek yerine Jeffrey'i öldürmüşlerdi.

Sara'nın aynı senaryonun Jared için de geçerli olduğundan hiç şüphesi yoktu. polislerin evlerine suikast timleri girmezdi. Sara tüm birikimini Lena'nın, tıpkı son kötü adamlar gibi, bir kez daha bazı kötü adamları kızdıracağına yatırılabildi.

Lena'yı cezalandırmanın en iyi yolu en sevdiği şeyi elinden almaktı.

Sanki Lena Adams herhangi bir şeyi sevebilirmiş gibi.

Asansörün kapıları açıldı. Aynı keskin beyazlık. Aynı parlak ışıklar. Sara, yoğun bakım ünitesinin bekleme odasına giden okları takip ederken otomatik pilottaydı. Mavi ve turuncu beyzbol şapkası takmış uzun boylu bir adamın yanından geçti. Adam onu tanımadı ama Sara, Darnell'in kocası ve Jeffrey'nin çocukluk arkadaşı Jerry Long'u hemen tanıdı. Yasadışı havai fişeklerle ilgili bir çocukluk kazası nedeniyle herkes ona Possum derdi. Jeffrey'ye sadece heteroseksüel erkeklerin yapabileceği o tuhaf şekilde tapardı. Possum, Jeffrey'nin oyun kurucusu olarak oynamıştı. Jeffrey'nin eski kız arkadaşıyla evlenmişti. Jeffrey'nin çocuğunu büyüttü.

Sara yürümeye devam etti. Başını eğdi, fark edilmeden geçip gitti.

Bir doktor olarak hayatı bir sonraki adımda ne olacağını tahmin etmekle, üç ya da dört adım düşünmekle geçmişti ama nedense Sara'nın günü küçük dilimler halinde kendini gösteriyordu. Önündeki sıradan görevlerin ötesini düşünmesine izin vermiyordu: Grady'den ayrıl. Şimdi otoyoldan aşağı sür. Şimdi çıkışa gir. Şimdi arabayı park et. Şimdi hastaneye git.

Possum'u görmek, hakkında küçük bir fikir veriyordu. Jeffrey hakkında anılarını tazelemek isteyeceklerdi. Şakalar, eşek şakaları, hafifmeşrep kadınlar ve öfkeli kocalar hakkında eski hikâyeler anlatmak isteyeceklerdi ve Sara sanki Jeffrey'nin hayatı durduğu anda kendi hayatı da durmuş gibi orada oturup tüm bunları dinlemek zorunda .

Ve durmuştu. Her şey durma noktasına gelmişti. Ama eninde sonunda yeniden hareket etmeye başlamak zorunda kaldı ve Sara kendine yeni bir hayat kurdu - onların anlayamayacağı bir hayat.

Suçluluk duygusu omzuna oturmuş, onu yutmak için doğru anı bekleyen akbaba gibiydi.

Sara koridorda ilerlemeye devam ederken sadece bir ayağını diğerinin önüne atabildi. Yoğun bakım ünitesinin kapalı çift kapısının hemen dışındaki küçük bekleme odasına döndü. Saçları kahverengiden çok gri olan yaşlı bir kadın dışında içerisi boştu.

"Sara," dedi Nell. Bir pencerenin altındaki aşk koltuğunda oturuyordu. Kucağında bir yığın örgü vardı. Yanında birkaç dergi yayılmıştı.

Aralarında sadece beş yıllık bir fark vardı, ama Nell iyi taşra kadınlarının yaptığı gibi yaşlanmıştı - saç rengi yoktu, makyaj yoktu, güneş lekelerini gidermek veya kırışıklıkları düzeltmek için lazer tedavisi yoktu. Aslında tamamen kendi yaşında görünüyordu ve bu Sara'nın Atlanta'da görmeye alışık olduğu bir şey değildi.

"Kalkma," dedi Sara ona, eğilip Nell'i sıkıca kucaklamak için. Nell her zaman sağlam ve güçlüydü ama şimdi onda kırılğan bir şeyler vardı. Çaresizlik onu küçültmüştü.

Yine de Sara, "değişmemişsin," dedi.

Nell bir kahkaha attı. "Kahretsin, tatlım, yalan söyleme. Alabama'da da aynalarımız var." Sara'nın yanına oturabilmesi için dergilerin yerini değiştirdi. Sara'nın elini tuttu ki bu alışılmadık bir şeydi. Nell sevecen biri değildi. Konuşkandı ve bazen kabalığa varacak kadar ani davranırdı, ama aynı zamanda inanılmaz derecede nazikti - kaç yıl geçmiş olursa olsun gecenin bir yarısı arayabileceğiniz ve yanınıza gelmek için her şeyi göze alacak türden bir kadındı.

Sara'nın olması gerektiği gibi bir kadın.

Nell'in elini daha sıkı tuttu. "Böyle bir şey olduğu için çok üzgünüm."

"Seni rahatsız etmemeliydim. Ben sadece ..."

"Bunu yaptığına sevindim," dedi Sara ona ve o anda bunu gerçekten kastetmişti. Atlanta'da kalmasının hiçbir yolu yoktu. Burası onun ait olduğu yerdi. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Nell derin bir iç çekti. "Beklemekten başka ne yapabilirsin bilmiyorum. Bana hiçbir şey söylemiyorlar. Yirmi dört saat sonra daha fazlasını öğrenebileceklerini söylüyorlar. Bu ne anlama geliyor ki?"

Sara bunun hiçbir fikirleri olmadığı anlamına geldiğini biliyordu; artık her şey Jared'e bağlıydı. Yine de Nell'e, "Bu onun genç ve güçlü olduğu ve vücudunun bununla savaşmak için zamana ihtiyacı olduğu anlamına geliyor," dedi.

"Umarım haklısındır." Nell Sara'nın elini bıraktı. Örgüsünü kot çantasının içine soktu. "Onun hakkında haklıydın Sara. Önce Jeffrey, şimdi de bu. O kadın zehirden başka bir şey değil."

Sara boğazında tanıdık bir sıkışma hissetti. "Şu anda sadece Jared'e konsantre olmalıyız."

Nell başını salladı. "Odadan çıkmıyor. Köşede lanet bir çirkin yaratık gibi oturuyor." Dudakları ince beyaz bir çizgiye dönüştü. "Ona bakmaya bile dayanamıyorum. Yüzüne tükürmemek için kendimi zor tutuyorum."

Sara kabul etme dürtüsünü geri çekmeye zorladı. Birbirlerinden beslenmelerinin hiçbir yararı olmazdı. "Doktoru kim?"

"Shammers. Şaman. Hatırlayamıyorum. Yabancı bir şey."

"Bu hastaneden mi yoksa Central Georgia'dan mı çağırdılar?"

"Hiçbir fikrim yok. Bana kartını verdi." Nell aramak için çantasını eline aldı. "Buranın iyi bir hastane olup olmadığını bile bilmiyorum."

Sara ona, travma merkezinden daha büyük silahları çağırmış olmalarını umduğunu söylese de, "Bu iyi," dedi. "Ameliyattan çıkmalı ne kadar oldu?"

Saatine baktı. "Yaklaşık bir saat." "Size herhangi bir ayrıntı verdiler mi?"

"Kahretsin Sara, ben o tıbbi şeyleri bilmem. Av tüfeğiyle vurulmuş. Saçmalar her yere dağılmış. Kafasına, boynuna ve sırtına."

"Kafatasına giren oldu mu?"

"Beynindeki şişmeyi izliyorlar. Sanırım bu beynine girdiği anlamına geliyor." Sara'ya döndü. "Basıncı azaltmak zorunda kalabileceklerini söylediler. Bu kötü bir şey mi?"

Sara şöyle açıkladı: "Kafatasının sabit bir hacmi vardır. Eğer beyin şişerse, gidecek bir yere ihtiyacı vardır."

"Yani sadece kafasının üstünü mü gördüler?"

"Düşündüğünüz gibi değil. Bu çok hassas bir cerrahi işlem." Elini Nell'in omzuna koydu. "Mecbur kalana kadar bunu düşünme, tamam mı?" Nell isteksizce başını salladı. "Peki ya omuriliği?"

"Sakat kalacak mı demek istiyorsun?" Omuz silkti, gergin, sarsıntılı bir hareketle. "Onu bayıltıyorlar. Uyumasının daha iyi olacağını söylediler ama oğlumu tanırım. Ağrı kesici haplarla doldurulmaktan nefret eder."

Sara, Nell'in oğlunun ne kadar acı çektiğini anlayamadığını biliyordu. "Jared onu bayıltmadan önce bir şey söyledi mi?"

"Şef Gray bana onu getirdiklerinde bilincinin yerinde olmadığını söyledi. Onu tanıyor musunuz?"

"Gri mi?" Sara başıyla onayladı. "Jeffrey biz tanışmadan önce onunla bir davada çalışmıştı. Ona güvenirdi. Diğer herkes de öyle. Gray eyaletin her yerinde çalıştı, her türlü ödülü aldı."

Nell etkilenmemişti. "Ne olursa olsun. Jared'in vurulmasını engellemedi." Çantasından bir şeyler çıkarmaya başladı. Bir saç fırçası. Cebindeki İncil. Bir kutu Burt's Bees dudak kremi. "O lanet kartı nereye koydum?"

Sara, "Jared son zamanlarda nasıl?" diye sordu. "Bir at kadar sağlıklı."

"Hayır, sağlığı değil." Sara konuyu nasıl açacağını bilmiyordu, o yüzden hemen konuya girdi. "Endişelendiği bir dava üzerinde mi çalışıyordu? Yoksa Lena bir şeyler mi yapıyordu?"

"Oh, onun aleyhinde tek kelime etmez, Küçük Bayan Mükemmel." Nell bir paket sakız çıkardı. Sara'ya bir parça uzattı.

Sara başını salladı. "Onunla en son ne zaman konuştun?" "Beni her Pazar ve Çarşamba kiliseden sonra arar. Zihin kendisi gitmiyor. Onunla buluştuktan sonra bunu yapmayı bıraktı."

Bugün perşembeydi. Sara, "Dün gece onunla konuştun mu?" diye sordu.

"Saat dokuzda arkadaşlarıyla bir bardaydı. Bu size ne anlatıyor?" Nell bir cevap beklemiyordu. "Bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyor, işte size söylediği bu. Çarşamba gecesi evde karısıyla birlikte olmalıydı, arkadaşlarıyla içmeye gitmemeliydi."

Sara fikrini kendine sakladı. Jared yetişkin bir adamdı. Evli olsun ya da olmasın, dışarıda bir gece geçirmeye hakkı vardı. "Telefonda kulağa tuhaf gelen bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Her gibi. İşler iyi. Lena harika. Babana selamımı .' Yavru köpekler ve güneş ışığından başka bir şey yok." Bu düşünceye homurdandı. "Kilisede bile evlenmediler. Sanki bir kontrat imzalamışlar gibiydi. Amcasıyla tanıştın mı?" Sara tekrar başını salladı. "Orada onun tarafında olan tek kişi oydu. Bu

bilmeniz gereken her şeyi anlatıyor. Arkadaş yok. İşten kimse yok. Sadece yolun kenarında insanları para için taciz eden yaşlı bir et parçası gibi görünüyor." Çıplak kollarını işaret etti. "Kollarında iğne izleri vardı. Saklamaya bile zahmet etmemiş. Eski mi yeni mi Tanrı bilir."

Sara dudaklarını birbirine bastırdı ve kendini zar zor çekip çıkarmayı başardığı o dipsiz kuyuya bir an için göz attı. "Nell, bu şekilde heyecanlanmanın bir yararı olmaz."

Nell'in bırakmaya isteksiz olduğu ama sonunda, "Haklısın. Eğer onun hakkında konuşmaya devam edersem, sonunda oraya gidip onu öldüreceğim." Nell tekrar çantasına baktı ve doktorun kartını bulmaya odaklandı. "Pijamalarına ihtiyacı var. O önlüklerden biriyle uyanmaktan nefret eder."

"Ona pijama alırsınız," diye teklif etti Sara, bunun bir anlamı olmadığını biliyordu.

"Evi görmek istiyorum. Sadece resimlerini gördüm. Buna ne diyorsun? Dört saatten daha az bir mesafedeyim ama beni Noel'e ya da tatillere falan hiç davet etmedi."

Sara Lena'yı savunacak değildi ama Nell'in işleri kolaylaştırdığından da şüpheliydi. "Adli tıp ekibi muhtemelen hâlâ oradadır."

"Adli tıp ekibi." Nell kelimelerin yerleşmesine izin verdi. "Eve gitmek istiyorum. Olayın nerede olduğunu görmek istiyorum."

"Bu muhtemelen iyi bir fikir değil," diye karşı çıktı Sara. "Polis ayrılmadan önce temizlik yapmaz. Tıpkı dün geceki gibi görünecektir."

Nell bu bilgi karşısında şok olmuş gibiydi. Çabucak toparlandı ve çantasından küçük bir not defteri ile bir kalem çıkardı. "Possum'a dolar dükkanına gitmesini söyleyeceğim. Hemen çıkışta bir tane var." Kalemi tıkladı ve yazmaya başladı. "Bir sürü paçavraya ihtiyacımız olacak. Lysol sprey. Çöp torbaları. Birkaç eldiven. Başka ne var, çamaşır suyu mu?"

Sara onu ikna etmeye çalıştı. "Bu tür şeylerle ilgilenen servisler var."

"Bir yabancıнын bebeğimin evini temizlemesine izin vermeyeceğim." Sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey."

Sara tartışmaması gerektiğini biliyordu.

"Bir insan bunu neden yapar ki?" Nell sordu. "O her zaman çok tatlı bir çocuk olmuştur. Kimseye karşı kötü bir söz söylemezdi. Her zaman insanlara yardım ederdi. Karşılığında hiçbir şey istemezdi. Neden, Sara? Neden biri ona zarar versin ki?"

Sara başını iki yana salladı ama Lena'nın adı dilinin ucundaydı.

"Gözleri bantla kapatılmış. İçinden bir sürü tüp çıkıyor. Yan tarafında Connect Four'a benzeyen plastik bir şey var."

Sara, "Bu muhtemelen bir Pleur-evac," diye tahmin etti. "İyileşmesine zaman tanımak için akciğerini açık tutmaya yardımcı oluyor."

"Bana herkesten daha fazla şey anlattınız, çok teşekkür ."

Sara bunun doğru olduğundan şüpheliydi. Nell'in gözlerindeki o donuk ifadeyi daha önce de görmüştü. Travmatik durumlarda, dikkat çekici sorular sormak bir yana, doktorlar tarafından aktarılan bilgileri anlamak bile zordu.

Sara, Nell'e hastalarının ailelerine söylediği şeyin aynısını söyledi. "Aklınıza gelen tüm soruları yazın. Eğer ben cevaplayamazsam, o zaman cevaplayacak birini buluruz. Tamam mı?"

"Bu iyi oldu. Bunu yapmayı düşünmeliydim. Ben sadece çok ..." Düşüncesini tamamlayamadı. "Yani, onu görmek-" Sözleri gırtlaktan gelen bir sesle kesildi. Defteri ve kalemi kucağına indirdi, alışveriş listesini unuttu. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. Sara kocasının geri dönmesini dileyip dilemediğini merak etti. Daha çok, oğlunun kapıdan içeri girmesi için dua ediyordu.

Sara tekrar Nell'in elini tuttu ama ona bakamadı. Acısı çok tazeydi. Sara neredeyse her gün ölüm olasılığına tanık olsa da, Nell'i tanımak, Jared'i tanımak durumu farklı kılıyordu. Dışarıdan bakan bakış açısını kaybetmişti.

"Bu işe yaramaz." Nell'in sesi kendini suçlamakla doluydu. "Ağlamanın kimseye faydası olmadı." Çantasından bir paket selpak çıkardı ve gözlerini kuruladı. "Delia'ya söylemedim." Jared'in kız kardeşi, Nell'in en küçük çocuğu. "Körfez'de çalışıyor. Artık bir veteriner. Bunu biliyor muydun?" Sara başını salladı. "Onu

deniz kaplumbağalarından petrolü kazıyor. Tüm sahilin hâlâ bir katran çukuru olduğunu söylüyor."

"Ona söylemelisin."

"Ne diyeyim? 'Kardeşinin evlendiği o kaltak onu öldürtmüş olabilir' mi?" Nell gözle görülür bir kızgınlıkla başını salladı. "Onunla görüştüğünü öğrendiğimde bundan iyi bir şey çıkmayacağını biliyordum."

Sara hiçbir şey söylemedi.

"Tam bir yıl boyunca bunu benden sakladı. Onaylamayacağımı biliyordu. Nedenini de biliyordu." Nell mendiline burnunu sümkürdü. "Beni uyarmıştın Sara. Onu da uyarmıştın. Şu anda kocaman bir 'Ben sana söylemişim' demenin hiçbir zararı yok."

Sara cevap vermedi. Haklı olmaktan hiç keyif almıyordu.

"Jared dinlemedi. Jeffrey'nin rozeti taktığında riski bildiğini söyleyip durdu. Sanki onunla hiçbir ilgisi yokmuş gibi. Sanki işler zorlaştığında onu terk etmemiş gibi." Nell'in ağzı tiksintiyle buruştu. "Bir yanım, eğer onun hakkında çenemi kapatsaydım, belki de yeni birine giderdi diye düşünüyor."

Tartışmalar o kadar tanıdıktı ki Sara bunları Nell'le birlikte ezbere söyleyebiliyordu. Jeffrey öldükten sonra da aynı suçlamalarla kendine işkence etmişti. Sara onun Lena'yla çalışmasına engel olmalıydı. Ayağını yere basmalıydı. Ona Lena'nın hayatına karışmanın çok tehlikeli, çok riskli olduğunu söylemeliydi.

Ancak odak noktası her zaman diğer insanları kurtarmak olmuş, kendini kurtarmaya hiç odaklanmamıştı.

Sara, Nell'e "Kendini ikinci kez sorgulayamazsın" dedi.

"Yapamaz mıyım?" Bekleme odasını işaret etti. "Yanlış yaptığım her şeyi düşünmek için dünya kadar zamanım var."

Sara konuyu zorla değiştirdi. "Koridorda Possum'u gördüm."

Nell kanepeye doğru yığıldı. Birkaç saniye konuşmadı. "O tam bir enkaz. Sürekli yıkılıp duruyor. Beş yıldır onu böyle ağlarken görmemiştim. Doktorları dinlemiyor. Jared'in odasına girmiyor. Lena yüzünden değil. Onunla hep iyi geçinirdi. Ne kadar arkadaş canlısı olduğunu bilirsin. Adam bir kütükle düğümleri hakkında konuşabilirdi. Ama tüm bu şeyler-" Elini havada salladı,

hastaneyi göstererek. "Bu onun için her şeyi geri getiriyor. Sanırım seni de."

Sara, Nell'in yanından geçip duvardaki çiçekli tabloya baktı. Hiç beklenmedik bir anda Will'i düşündü. Onunla birlikte kanepede uzanmayı. Televizyon seyrederken. Kollarını ona dolamıştı. Köpekleri etraflarında yığılmıştı.

Nell, "O gece hepimiz hastaneye gittik" dedi. Hangi gece olduğunu söylemesine gerek yoktu. "Hiç durmadan geçtik. Sanki hastanede olmasının bir faydası varmış gibi. O zamana kadar onun için hiçbir şey yapılamazdı. Yapılacak bir şey olsaydı, sen ."

Sara, Will'in görüntüsünün kaybolduğunu hissetti. Akbaba suçluluk duygusuyla geri dönmüş, pençelerini etine geçirmişti.

Nell sözlerine şöyle devam etti: "Seninle irtibatı kaybetmemizin bir nedeni olduğunu biliyorum. Çok acı verici, değil mi? Ve ben seni tüm bunların içine geri sürükledim. Bunun için özür dilerim Sara. Başka kimi arayacağımı bilemedim."

Sara başını salladı. Tek yapabildiği, "Jeffrey beni burada isterdi," demek oldu.

Nell, "Keşke ona Jared'den daha önce bahsetseydim. Oğlunu tanıması için ona bir şans verirdim."

"Senin neden yapmadığını anlıyordun," dedi Sara, bunun sadece yarım bir yalan olduğunu düşünerek. Jeffrey ölmeden önce Jared'le bağlantı kurmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Bu zor bir öneriydi. Nell zor bir kadın olabilirdi ve Possum başka bir adamın gelip Jared'in babası olmaya çalışmasından daha iyisini hak ediyordu.

Nell, "Seninle ilk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu. Yüz yıl önceymiş gibi geldi ama Sara "Evet" dedi.

"Jeffrey'nin seni İsa'nın sandaletlerini kaybettiği yere götürürken deli olduğunu düşünmüş olmalısın."

Sara gülümsedi. Sylacauga, Alabama, kırsalın tam tanımıydı ama Jeffrey'nin onu ailesiyle, halkıyla tanıştırmak istemesinden çok memnun olmuştu. "Bahçe partinizi bastık."

"Bana striptizci olduğunu söylemiştin."

Sara güldü. O kısmı unutmuştu. Nell, Sara'ya hostes mi yoksa striptizci mi olduğunu sorarak bu yanıtı vermesini sağlamıştı. Hepsinin kafasında Jeffrey hakkında bir fikir vardı - nasıl bir adam olduğu, nasıl bir kadınla çıktığı.

Ve çok .

"Her neyse," dedi Nell. "Geçmişî kurcalamadan da yeterince perişan durumdayız. Hâlâ her gün bununla uğraştığını biliyorum." Sara'nın elini tekrar kendi elinin içine aldı, ama bu kez Sara'nın alyansının olduğu parmağı . "Onu çıkardığına sevindim, sevgilim. Bir gün yeterince zaman geçtiğinde, hayatına devam etmenin bir yolunu bulacaksın."

Sara gözlerini kaçırmamak için kendini zorlayarak tekrar başını salladı. Beş yıl.

Beş yıl boyunca kocasının yasını tutmuştu. Beş yıl boyunca yalnız kalmıştı. Beş uzun, yalnız yıl boyunca acısının geçmesini beklemiş ve beklemişti.

"Sara?"

Sara bir soruyu kaçırdığını fark etti. "Evet?"

"Gidip onu kontrol edebilir misin diye sordum? Lena içerideyken zor olacağını biliyorum ama belki doktor konuşmalarından bazılarını yapabilir ve söylemedikleri bir şey bulup bulamayacaklarına bakabilirsin?"

Sara bunu yapmamak için bir neden düşünemiyordu. Ne de olsa bu yüzden buradaydı. Nell'e yardım etmek için. Jared'e yardım etmek için. Oğlu hastane yatağında yatarken kocasının vekili olmak için. Şef Lonnie Gray bile Sara'nın rolünü oynayacağını varsaymıştı.

O da öyle yaptı.

Sara koltuktan kalktı ve küçük bekleme odasından çıktı. Hâlâ hastane önlüklerini giymişti. Yoğun bakım ünitesinin kapısını iterek açıp koridorda yürürken hemşirelerin gözleri Sara'nın üzerinden geçti. Masanın arkasındaki panoda Jared'in oda numarası yazıyordu ama Sara dışarıda bekleyen polisten nerede olduğunu öğrenebilirdi. Polis hemşire odasının birkaç metre aşağısında duruyordu, eli kılıfındaydı. Jared'in odasını koridordan ayıran cam bir duvar vardı. Perde yarı kapalıydı. Kapı açıktı.

Polis Sara'ya başıyla onay verdi. "Hanımefendi."

Cevap vermedi, sadece odanın kapısında durdu ve sanki oraya aitmiş gibi davrandı.

Tepedeki ışıklar kapalıydı. Makineler görmek için yumuşak bir parlaklık sağlıyordu. Jared'in yüzü şişmişti. Vücudu hareketsizdi. Sara'nın tablosunu görmesine gerek yoktu. Odadaki ekipman her şeyi anlatıyordu.

Pnömotoraks için duvar emişine bağlı plör-evac. Solunuma yardımcı olmak için ventilatör. Sıvı ve antibiyotik veren üç serum pompası. Mideyi boş tutmak için duvar emişine bağlı NG tüpü. Nabız oksijen monitörü. Kan basıncı monitörü. Kalp monitörü. İdrar kateteri. Cerrahi drenler. Bir acil durum arabası duvara yaslanmıştı, defibrilatör beklemedeydi.

Jared'in yakın zamanda toparlanmasını beklemiyorlardı.

Sara büyük bir teslimiyetle kendini yatağın karşısındaki köşeye bakmaya zorladı.

Lena uyuyordu. Ya da en azından gözleri kapalıydı. Büyük bir sandalyeye yığılmıştı. Kollarını bacaklarına dolamış, dizlerini göğsüne çekmişti. Üzerinde hastane önlüğü vardı, muhtemelen giysileri kanıt olarak kaydedildiği için.

O da aynı görünüyordu. Sol gözünün altında sararmış bir çürük vardı. Burnunun köprüsünde kabuk bağlamaya başlamış çizgisel bir kesik vardı. İkisi de beklenmedik değildi. Sara, Lena'nın hayatını bu kadar zor yaşamasından kaynaklanan görünür bir çürük ya da izi olmadığı bir zamanı düşünemiyordu. Farklı olan tek şey saçlarıydı. Sara'nın onu son gördüğü zamankinden daha uzundu. Cenazede mi? Sara hatırlayamıyordu. Linton ailesinden hiç kimse kadının adını ağzına almaya dayanamıyordu.

Sara derin bir nefes aldı, sonra odaya girdi.

Birçok açıdan Jared'i görmek Lena'yı görmekten çok daha zordu. Jeffrey'e çok benziyordu - koyu renk saçları, teninin tonu, narin kirpikleri. Babası gibi yapılıydı. Aynı atletik zarafetle yürüyordu. Jared'in sesi bile aynı derinlikteydi.

Sara elini onun yüzüne götürdü. Kendini durduramadı. Başparmağını alnında gezdirdi, kaşının kavisini takip etti. Saçları kalındı ve Jeffrey'ninki gibi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Sakalları bile tanıdık geliyordu, Jeffrey'ninkiyle aynı şekilde uzuyordu.

Lena hâlâ hareket etmemişti ama Sara onun artık uyandığını söyleyebilirdi
-İzliyorum.

Sara elini yavaşça Jared'in yüzünden çekti. Ona dokunduğu, bariz düşünceleri düşündüğü, bariz bağlantılar kurduğu için utanç duymasına izin vermeyecekti.

Lena sandalyede kaydı. Kendini açtı, ayaklarını yere dayadı.

Sara Jared'in elini tuttu. Avuç içi nasırlıydı. Jeffrey'nin elleri her zaman pürüzsüzdü. Tırnakları kesilmişti, ısırılmamıştı. Tırnak etleri kenarlarından yırtılmamıştı. Sara bazen onu yataklarının yanındaki masada duran yulaf ezmesi kokulu losyonu kullanırken yakalıyordu.

Lena sandalyeden ayağa kalktı.

Sara'nın kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Nedenini bilmiyordu. Lena'yla aynı odada olmak bile onu gergin hissettiriyordu. Dışarıda polis olsa bile. Lena'nın ona zarar vermesinin mümkün olmadığını bilse bile Sara kendini güvende hissetmiyordu.

Lena ise her zamanki gibi kayıtsızdı. Yatağın yanında durdu. Jared'e dokunmadı. Onu rahatlatmak ya da hâlâ orada olduğuna dair kendini için uzanmadı. Ona sarılmak yerine kendine sarıldı. Kolları beline sarılmıştı. Her zaman kendi içine kapanık biriydi.

"Sara-" diye nefes aldı Lena. Bu daha çok bir hıçkırık gibiydi. Lena ağlamaktan hiçbir zaman utanmamıştı. Bunu büyük bir etki yaratmak için kullanırdı. Bir ağız dolusu havayı tıslayarak içine çekti, vücudu bu çabadan dolayı titriyordu. Eliyle yatağın parmaklıklarını kavradı. Alyansı sarı altındı ve üzerinde küçük bir elmas vardı. Ayarına kan bulaşmıştı. Sara'nın her şeyi daha iyi hale getirecek bir şey söylemesini bekliyordu.

Otomatik olarak Sara'nın aklına sayısız hastane yatağında verdiği öğütler geldi: *Ona dokunmakta bir sakınca yok. Elini tutabilirsin. Onunla konuş. Öp onu. Vücudundan çıkan tüm tüpleri görmezden gelin ve yanına uzanın. Temel bir düzeyde yalnız olmadığını bilmesini sağlayın. Geri dönüş yolunda savaştasına yardım etmek için burada olduğunuzu.*

Sara bunların hiçbirini söylemedi. Bunun yerine, kan tadı alana kadar dilinin ucunu çiğnedi. Kalbi hâlâ çarpıyordu. Korku gitmişti. İçini bir soğukluk kaplamıştı. Sara onun vücudunda dolaştığını hissedebiliyordu; buz gibi parmakları gövdesini sarıyor, boğazını tırmalıyordu.

"Yapamam-" Lena'nın sesi kesildi. Sara için bu sanki beş yıl önceki kendisini dinlemek gibiydi. Sadece bu iki kelimeyle, her şeyi yeniden hissetti. Yıkımı. Kaybı. Yalnızlığı.

"Yapamam-" Lena tekrarladı. "Bunu yapamam. Onsuz yaşayamam."

Sara elini yavaşça Jared'inkinden çekti. Çarşafı düzeltti ve Jared'in yan tarafına sıkıştırdı. Lena'ya baktı - gerçekten gözlerinin içine baktı.

"Güzel," dedi Sara ona. "Artık nasıl bir his olduğunu biliyorsun."

6.

Will, Sara'nın BMW'sini görene kadar motosikletiyle Macon General otoparkında dolaştı. Bu aptalca bir şeydi ama zaten son zamanlarda kendini oldukça aptal hissediyordu. Doktorların otoparkını atlamış ve arka tarafta, gölgelik ağaçların altında bir yer bulmuştu. Bisikletinden inip arabasının kaputuna dokunma arzusunu bastırdı. Will kendine bunun sadece ne kadar süredir orada olduğunu görmek için olduğunu söyledi ama içten içe bir tür bağlantı kurmak istediğini biliyordu.

Bu utanç verici ve acınası durum, motoru çalıştırmasına ve tavsiye edilmeyen bir hızla çalışan otoparkına doğru ilerlemesine neden oldu.

Neyse ki, otoparkta biraz lastik yakmak tam da ikinci kişiliğinin yapacağı türden bir şeydi. Will daha önce de gizli göreve gitmişti. Karaktere bürünme konusunda oldukça iyi olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu. Kuzey Georgia'da onun yeteneklerini onaylayabilecek mutlu bir şekilde emekli olmuş tavuklar vardı. Bir horoz dövüşü çetesini çökertmek şu anki görevi kadar tehlikeli olmasa da, GBI'nın istihbarat görevlileri Will'e bu sefer daha da etkileyici bir kılıf hazırlamayı başarmıştı.

Tıpkı Home Depot'un önündeki gündelik işçilerde olduğu gibi, Will de gizli kimliği Bill Black'in neler olabileceğine dair bir fikir verdiğini düşündü. Adam bir dolandırıcıydı, sistemin içinde yolunu bilen türden bir adamdı. Mühürlü bir ıslahevi kaydı ve Hava Kuvvetleri'nden onursuz bir terhisi vardı. Daha da önemlisi, yetişkin kayıtlarında üç ciddi suçlama vardı - ikisi çeşitli kadınları dövmekten, diğeri de bir alışveriş merkezi polisini yürüyen merdivenden aşağı itmekten.

Son suçlama Bill Black'i doksan günlüğüne Fulton County hapisanesine atmıştı. İyi halden şartlı tahliye edilmişti, ancak doğrudan Amanda'ya rapor veren bir şartlı tahliye memuru tarafından sıkı bir tasma altında tutuluyordu. Şartlı tahliye memuru sürpriz kontroller için birkaç kez hastaneye uğramıştı bile. Bill Black korkutucu bir adamdı. Başka

Polislerin onu aradığı suçlar. Bir benzin istasyonu soygunu. Kentucky'de bazı pis işler. Bir adamın tek gözünü kör eden bir saldırı. Black, bu işi bilenlerin "şüpheli kişi" dediği biriydi.

GBI, hoşgörü karşılığında Black'in örtbas hikâyesini destekleyecek birkaç muhbir bulmayı başarmıştı. Başka bir dolandırıcı, Bill Black'in hapiste olduğu süre boyunca hapishanede dolaşan tüm dedikoduları Will'e anlattı. Gardiyanlar, *Cool Hand Luke* ve *The Sopranos*'un karışımı gibi görünen korkunç ayrıntıları doğrulamışlardı. Sonra da Will'in, üzerinde Black'in adı ve mahkûm numarasının yazılı olduğu bir pankartı tutarken çekilmiş hoş olmayan fotoğraflarını çekmişlerdi. Hapishanede acınası dövmelelerinin olmaması bir yana, Will'in geçmişindeki boşlukları bulması çok zor olacaktı.

Elbette her zaman bulunacak boşluklar vardı ama Will en büyük boşluğu Amanda'yla paylaşmayacaktı: Amanda'nın gümüş bir tepsideymiş gibi gururla Will'e sunduğu Bill Black ismi, Will'in beynini Salvador Dali'nin bir tablosuna aitmiş gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Bill, Will ile kafiye," demişti ona, ezberlemesi gereken dosyayı uzatırken. "Ve tabii ki Siyah bir renktir."

Will onun tavrından minnettar olması gerektiğini anladı. Gerçek şu ki, o da bir mayo giymiş ve ismi yorumlayıcı dansla canlandırmış olabilirdi.

Will disleksikti, bu gerçeği Amanda sadece çekmecesinde daha keskin bir bıçak bulamadığında ortaya atıyordu. Sorunu hakkında açık bir konuşma yapmak istemiyordu - internet bunun için vardı - ama Amanda zahmet edip araştırırsaydı, disleksinin bir okuma bozukluğu değil, bir dil işleme bozukluğu olduğunu fark ederdi. Bu yüzden Will'in kafiye kulağı yoktu ve büyük harf bir isim olduğu anlamına gelirken Siyah'ın nasıl bir renk olabileceğini anlayamıyordu.

Ama Will, Amanda'nın odasında oturmuş ve Bill Black'in dosyasını çok mantıklı bir şeymiş gibi karıştırmıştı.

"İyi görünüyor," demişti ona.

İkna olmamıştı. "Büyük kelimeler konusunda sana yardım etmemi ister misin?"

Will dosyayı kapatmış ve onu ce bırakmıştı.

Okuyabiliyordu - tam bir embesil değildi - ama bu biraz zaman ve çok sabır gerektiriyordu. Yıllar geçtikçe Will, daha akıcı okumasına yardımcı olacak birkaç numara öğrenmişti. Harflerin atlamasını önlemek için metin satırının altına bir tutmak. Raporlarını dikte etmek ya da e-postalarını okumak için bilgisayarı kullanmak. Okulda ona ikinci sınıf seviyesinde okuduğu söylenmişti. Öğretmenleri ona resmi olarak aptallıktan başka bir teşhis koymamıştı. Will, kendisinde disleksi olduğunu öğrendiğinde üniversitedeydi ama o zamana kadar kimsenin öğrenmemesi için Tanrı'ya dua etmekten başka bir şey yapamayacak kadar geç kalmıştı.

Çoğunlukla, çok fazla insan yapmadı. Amanda bunu cephaneliğinde bir silah olarak tutmaktan mutlu görünüyordu. Faith bunu ilk davaları sırasında keşfetmişti ve ne zaman okumayla ilgili bir şey gündeme gelse, Will'in kafasını odun öğütücüsüne sokmak istemesine neden olan anne tonuna bürünüyordu.

Ve tabii ki Sara biliyordu. Bunu hemen anlamıştı. Will, doktor olmasının işaretleri fark etmesine yardımcı olduğunu tahmin ediyordu. İşin tuhaf yanı, ona eskisinden farklı davranmıyordu. Disleksisini, saçının rengi ya da ayaklarının büyüklüğü gibi Will'in başka bir özelliği olarak görüyordu.

Onu normal biri olarak görüyordu.

Ve eğer motosikletini devirmeye devam ederse, pencereden dışarı bakar ve onun otoparktan geçtiğini görürdü.

Son on gününü Sara'dan gerçeği saklayarak geçiren Will'in kendini sadece aynı şehirde değil, aynı binada, aynı insanlarla uğraşmak zorunda bulması ironikti. Onu, yalanların çok daha kolay aktığı Atlanta'ya geri için her şeyi yapardı. Macon'da Will'in bir köşeyi dönmesi ya da bir kapıyı açması ve Sara'yı orada cevaplar beklerken bulması ihtimali her zaman vardı.

Triumph'u çalışan girişinin yanındaki her zamanki yerine yanaştırdı. Yağmur, Atlanta'dan buraya kadar olan yolculuğun büyük bölümünde ona eşlik etmiş, yüzüne ince iğneler tükürmüştü. Will'in kaskı, etrafı saran türden değil, kafasına yasaların izin verdiği minimum koruma sağlayan kısa bir kasktı. Bereye daha yakındı. Ne zaman bir

Büyük bir kamyon onu otoyolda sıkıştırırken Will, ölmeden önce asfaltta beynini gerçekten görüp göremeyeceğini ya da ölümün anlık olup olmayacağını merak etti.

Bu yeni bir düşünce değildi. Will yirmili yaşlarında bir Kawasaki'ye binmişti çünkü motosiklet ucuz, benzin pahalıydı. Ve büyük, titreşimli bir makinenin üzerinde oturma hissinin, sınırlı flört deneyimi olan genç bir adam için hoş olmayan bir duygu olmadığını söylemek gerekirdi. Bir on yıl daha eklendiğinde hikâye oldukça karanlık bir hal alıyordu. Sırtı ağrıyordu. Elleri acıyordu. Omuzları çılgılık atıyordu. Diğer bölgeleri de aynı derecede hoşnutsuzdu. Will bisikletten inerken bacaklarını silkeledi. Kaskının kemerini çözdü ve kafasından çıkardı.

"Hey, Bud," diye seslendi bir hemşire.

Will yukarı baktı. Kadın binaya yaslanmış, sigarasını emiyordu. İnsanlara kendisine Buddy demelerini söylemişti çünkü Bill Black'in adını her duyduğunda Amanda ile yaptığı konuşmayı hatırlamak istemiyordu. Hastanedeki meslektaşlarının hepsinin bu ismi Bud olarak kısaltması beklenmedik bir gelişmeydi.

"Yolculuk iyi miydi?" diye sordu.

Will homurdandı, bu tipik bir Bill Black tepkisiydi.

"Bu çok hoş." Ona gülümsedi. Beyaz-sarı saçları esintide hareket etmiyordu. Dar pembe önlüğü sıçrayan yunuslarla kaplıydı. "Dün gece o iki polisle olanları duydun mu?"

"Evet." Will başındaki bandanayı çıkardı ve yüzündeki yolu silmek için kullandı.

"Bir tanesi yoğun bakımda. Uyanamayabilir." Dilinin ucuyla bir şey seçti. "Po-po her yerde sürünüyor."

Will yine homurdandı. Bandanayı arka cebine soktu.

Uzun bir duman çıkardı. "Tony bu sabah onun evinde olduklarını söylüyor. Aptallar arabasını çalıp suikast için kullanmışlar. Buna inanıyor musun?"

Will ona baktı ve retorik yapıp yapmadığını anlamaya çalıştı. En iyi seçeneğinin soruyu tamamen görmezden gelmek olduğuna karar verdi. "Giriş yapmam gerekiyor."

Kapıya doğru yürürken kaskını kolunun altına sıkıştırdı. Hemşire sigarasından son bir nefes çekti. Adamın huysuzluğuna aldırıyor gibiydi. Bill Black'in sosyal çevresindeki kadınlar için tipik bir durumdu bu. Erkeklerinden sessiz olmalarını, homurdanmalarını, ters ters bakmalarını, tırmalamalarını ve tükürmelerini bekliyorlardı. Daha bezini çıkarmadan klozet kapağını yerine koyma eğitimi almış olan Will için bu, ayda yaşamak gibi bir şeydi.

Ya da ütopya, nasıl baktığınıza bağlı.

Hemşire, "Kendine iyi bak," dedi. Will kapıyı açarken ona göz kırptı. Will kapıyı onun için açık tutmaya zahmet etmedi. Kadının tipini biliyordu, hayatı boyunca onu hep etrafta görmüştü. Çocuk evindeydiler. Sokaklardaydılar. Çoğu zaman, bir ekip arabasının arkasındaydılar. Yanlış adamları seçtiler, yanlış kararlar verdiler. Onlara ne kadar kötü davranırsanız, o kadar sıkı tutunurlardı.

Will bu tip kadınların onu çekici bulduğunu her zaman biliyordu. Belki de yüzündeki yara izleriydi. Belki de çocukluğundan kalan ve sadece yol arkadaşlarının görebildiği görünmez bir izdi. Her iki durumda da, Will'in hasarlı, tehlikeli ya da her ikisi birden olduğunu düşündükleri için ona ilgi duyuyorlardı. Hayatını onlardan kaçarak geçirmişti. Çaresiz bir kadının ilgisini çekmenin tek yolu, belli bir erkek tipi olmaktı. Will hiçbir zaman o adam olmak istememişti.

"Hey," diye seslendi hemşire. Açık kapı aralığında duruyordu, eli kalçasındaydı. "Bu arada ben Cayla."

Will ona baktı. Çalışanların soyunma odasının dışında duruyordu. Kadın üç metre uzaktaydı. Gömleğindeki gri yunuslar şımarık spermlere benziyordu.

Cilveli bir gülümseme verdi. "C ile ."

Will bir homurdanmanın daha işe yarayacağını sanmıyordu. Zeki olmaya çalıştı. "Bunu yazmamı ya da başka bir şey yapmamı ister misin?"

"Elbette." Kendisini küçük hissetmesine neden olacak şekilde güldü. "İşten sonra ne yapıyorsun?"

Omuz silkti.

"Neden akşam yemeği için evime gelmiyorsun? dışarı çıktığından beri ev yemeği yememiştir."

Bill Black'in geçmişi hızla yayılmıştı. Will hastanede iki haftadan az bir süredir çalışıyordu ve onun hapse girdiğini zaten biliyordu.

"Ne dersin? Yedi civarı? Bir tavuğı iyice haşlayabilirim."

Will tereddüt etti. Cayla Martin'in adını, dört yıl önce alkollü araç kullanmaktan tutuklandığını gösteren sabıka kaydından biliyordu. Alkollü araç kullanmanın pahalı cezaları vardı. Cayla'nın işe gidip gelmekten başka bir şey yapmasına izin verilmeden önce ödemesi gereken bin dolar daha vardı. Aynı zamanda bir eczane hemşiresiydi, bu da alınmaya devam eden tüm haplara erişimi olduğu anlamına geliyordu.

Cayla ayağını yere vurdu. "Haydi Bud. Sana güzel bir şeyler pişireyim."

Tony Dell soyunma odasından çıktığında Will seçeneklerini düşünüyordu. Adam paniklemişti. Kaçmaya çalışırken ayağı takılıp düştüğü için spor ayakkabıları yerde gıcırđıyordu.

Dolandırıcı ya da polis, fark etmezdi. Biri sizden kaçmaya çalışıyorsa, onu durdururdunuz. Will kaskını yere düşürdü. Tony'yi ensesinden yakaladı ve yüzüstü kapıya çarptı.

"Hey!" Tony ağladı. Ufak tefek bir adamdı. Will neredeyse bir buçuk metre daha uzundu ve en az elli kilo daha fazla kas taşıyordu. Tony'yi ayağından kaldırmak, Sara'yı kaldırmak kadar kolaydı.

Will sesini hırıltıya dönüştürdü. "Beni neyin içine soktun?"

"Ben yapmadım-" Tony denedi. Belli ki yüzü kapıya çarpmış halde konuşmak onun için bir külttü. "Hadi ama Bud! Sana bir şeyler ayarlamaya çalışıyordum!"

"Seni lanet olası bir ilmeğe bağlayacağım."

"Bud! Ben ciddiylim, dostum. Bilmiyordum!" Ayak parmaklarıyla kapıyı tekmeleyerek içeri girmeye çalıştı. "Hadi ama!"

Will onu bıraktı. Tony'nin ayakları tekrar yere kaydı. Kendini toparlaması birkaç saniye sürdü. Zor nefes alıyordu. Alnından ter boşanıyordu ama bunun kafası iyi olduğu için mi yoksa korktuğı için mi olduğundan Will emin değildi. Ne olursa olsun, Tony artık korkmuyordu.

Boynunun kırılmasından korktuğu için sert muameleye sinirlendi. "Tanrım, dostum. Neyin var senin?"

Will, "İşi kim ayarladı?" diye sordu.

Tony yalnız olduklarından emin için koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. Cayla ortadan kaybolmuştu. Böyle kadınlar ne zaman yoldan çekileceklerini bilirlerdi.

"Lanet olsun." Tony ensesini ovuşturdu. "Bu acıttı, dostum." "Bunu kim ?" Will parmağını Tony'nin omzuna sıkıştırdı.

"Söyle bana, seni küçük pislik."

Tony elini omzuna vurdu. "Bilmiyorum. Bardaki iki adam gelip biraz para kazanmak isteyip istemediğimi sordu."

"Dün gece mi?"

"Evet, işten sonra."

"Onları tanıyor
muydun?"

"Onları etrafta gördüm." Omzunu ovmaya başladı. "Gördün Onlar da. Özel köşede adamlar."

Tipsie'nin VIP bölümü. Will her şeyi görmüştü. Eyalet hapisanesindeki duş odası kadar sıcak bir yerdi. "Ne kadar para teklif ettiler?"

Tony kaypaklaştı.

Will elini Tony'nin göğsüne koydu ve onu kapıya doğru itti. Tutuşun arkasında güç yoktu ama tehdit, küçük adamı konuşturmaya yetmişti.

"Bin beş yüz dolar."

Will yumruğunu geri çekti. "Sen anne-"

"Bana güvende olacağımızı söylediler!" Tony ellerini havaya kaldırarak bağırdı. "Yaptığımız gibi sokakta durmamız gerektiğini söylediler. Yapacak bir şey yok."

Will yumruğunu hazır tuttu. "Yani sen bir binlik alıyorsun, ben de beş banknot mu alıyorum?"

"Eve en yakın olan bendim." Gönülsüzce omuz silkti. "Benim yerim daha tehlikeliydi."

Will yumruğunu indirdi. "Bunun bir soygundan fazlası olduğunu biliyordun."

Tony ağzını açtı, sonra kapattı. Yalnız olduklarından emin olmak için tekrar kontrol etti. "Sana yalan söylemeyeceğim Bud. Evdeki bazı insanların zarar görebileceğini biliyordum. Yemin ederim ki

İncil yığını. Polis olduklarını bilmiyordum. Seni bu işe karıştırmak şöyle dursun, o işi asla kabul etmezdim. Biz arkadaşız, değil mi?"

"Zaten şartlı tahliyedeyken arkadaşlarım beni bokun içine atmaz." Will'in gömleği kot pantolonundan çıkmıştı. Koridorda bir aşağı bir yukarı bakarken gömleğini tekrar içine soktu. "Umarım bu bana geri dönmez."

Tony görüldüğü kadar aptal değildi. "Neden eve girmeyi bu kadar çok istiyorsun ki? O da neydi öyle?"

Milyon dolarlık soru. Will cevabını aşağı inerken bulmuştu. "Paraya ihtiyacım var. Ölüler para ödemez."

"Seni anlıyorum," dedi Tony, ama belli ki buna inanmıyordu. "Yine de oraya cehennemden çıkmış bir yarasa gibi koştun. Neredeyse kafamı koparıyordun. Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyordum."

Will tekrar koridoru kontrol etti. "Eski bir sevgilim var, tamam mı? Tennessee'de bir kız. Benden bir çocuğu var. Ona inanmamıştım ama test sonuçları geldi." Will sesine biraz öfke katmaya çalıştı. "Kaltak, bebek doğmadan önce beş bin dolar vermezsem bana dava açacağını söyledi." Birçok dolandırıcıdan duyduğu o cümleyi söyledi. "Tekrar hapse giremem dostum. Bunu yapamam."

Tony anlayışla başını salladı. Will, Tipsie'nin evindeki çeşitli konuşmalardan, en çok korktukları DNA testlerinin babalığı kanıtlayan testler olduğunu öğrenmişti. İnanması daha zor olan şey ise Will'in kablolu kanalda izlediği bir kanun kaçağı motorcu programından öğrendiği argonun gerçekten işe yarıyor olmasıydı.

"Seni anlıyorum dostum." Tony, cildinde kalıcı kırmızı çizgiler bırakan gergin bir alışkanlıkla kolunu kaşıdı. "İstersen seninle birlikte oraya gidip onunla konuşabilirim."

"Sesini alçaltmak ister misin?" Will sordu. "İlçedeki bütün domuzlar yukarıda. O polis başaramayabilir. O zaman ne olacağını tahmin etmek ister misin?"

Tony kolunu kaşımaya devam etti. "Peki, ne gördün?" Tekrar koridoru kontrol etti. "Evin içinde. Ne gördün?"

"Biri öldü, biri de çıkmak üzere." Will, Lena'nın Fred Zachary'ye sarılmış, omurgasını ikiye ayırmaya hazırlandığı kanlı görüntüsüyle savaşımaya çalıştı. "Elinde çekiç olan çılgın bir hatun."

"Seni gördü mü?"

"Sence öyle olsaydı hayatta olur muydu?"

Tony sesini alçalttı. "Pençeyi kullandığını duydum."

"Onu tanıyor musun?" Will açıkladı, "Polis olan. Sana hiç çaktı mı?"

"Kahretsin, hayır. Hiçbir sürtük beni edemez, kardeşim."

Will, sekiz kiloluk bir Chihuahua'nın Tony Dell'i alt edebileceğini tahmin etti. "Neden iki polisi öldürmek istesinler ki? Rüşvet mi alıyorlar?"

"Adamlar söylemedi, ben de sormadım." Tony, Will'in onu oraya koymasına izin vermektense kendini kapıya yasladı. "Dürüst ol Bud. Hiçbir fikrim yok."

Will, Bill Black gibi bir adamın bu durumda ne için endişeleneceğini düşündü. "Minibüsü ne yaptın?" diye sordu.

Tony belli ki bu soruyu beklemiyordu. " değil. Bazı adamlar tanıyorum."

"Sana ne ödedilerse, yarısı benim." Tony

denedi, "Fazla bir şey almadım."

"Saçmalık." Will, adamın dikkatini verdiğinden emin olmak için Tony'nin kolunu tuttu. "Bunu sana sadece bir kez daha soracağım: Kimin için çalışıyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok, dostum. Gerçekten."

"Bunu iyice düşünsen iyi edersin, çünkü sen ve ben şu anda iki yarım kalmış iş gibi görünüyoruz."

"Sence peşimizden gelirler mi?"

"Sence bunu harekete geçiren kişi konuşmaman için sana güvenecek mi?"

"Yüce Tanrım." Tony'nin yüzündeki renk soldu. "Koca Whitey olmalı. Bu tür taşaklara sahip olduğunu düşündüğüm tek adam o."

Will, Tony'nin kolunu daha sıkı kavradı. Birinin ödünü koparabildiğinizde onu sorguya çekmek çok daha kolaydı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü daha önce de polisleri öldürdü. Bunu herkes biliyor. Florida'da bir federal ajanı öldürdüğünü duydum."

Araştırılacak bir cinayet daha. Will, "Onlara adımı söylemediğine emin misin?" diye sordu.

"Hayatta olmaz, kardeşim. Kesinlikle hayır."

"Eğer senin yaptığını öğrenirsem..."

"Söz veriyorum!" Tony'nin sesi birkaç oktav yükseldi. "Bak dostum. Ben muhbir değilim. Sana açık açık söylüyorum." Boştaki eliyle arka cebini karıştırdı. "Bak, tamam mı?" Bir tomar para çıkardı. "Minibüs için tüm param bu. Sen al, tamam mı? Ödeştik diyelim. Tamam mı?"

Will parayı aldı. Paraları sayarken çalıştığı gibi nemliydi. "Altı yüz dolar. Hepsi bu kadar mı?"

"Bu, dün gece alacağını daha fazla."

Will homurdandı. Bill Black bu miktardan memnun kalacaktı. "Şuna bak." Tony yine kolunu kaşdı. "Koca Whitey bir işadamı. Gidip onunla konuşabiliriz. Onu ikna etmeye çalışabiliriz."

"Hiçbir şekilde-"

"Sadece beni dinle, Hoss." Tony kolunu kana bulamış olmasına rağmen kaşımaya devam etti. "Sana söyledim, burada bir hap işim var. Sen ve ben ikiye katlayabiliriz ve-"

"Hayır," dedi Will. "Bu işi bana PO'm verdi. Bir ton hap kaybolmaya başladığında kime bakacaklarını sanıyorsun?" Tekrar Tony'nin üzerine yürüdü. "Bu sabah kapını çalan polise ne dedin?"

O kaçamak bakış geri gelmişti. "Bunu nereden duydun?"

"Şu hemşire. Muhtemelen şimdiye kadar tüm hastaneye söylemiştir."

"Cayla," dedi Tony. Adını yumuşak bir şekilde söylemesi bir şeyler çağrıştırdı. Cayla Martin, Tony'nin dün gece Lena'nın evine giderken hakkında konuşmaktan vazgeçmediği kızdı. Bir hap manyağının bir eczane hemşiresiyle ilişki kurmak istemesi mantıklıydı.

Tony, "Benim hakkımda başka bir şey söyledi mi?" diye sordu. "Hayır."

"Emin misin?"

Will bundan sıkılmaya başlamıştı. "Bana akşam yemeği pişirmeyi teklif etti."

Tony bu haberi Will'in beklediğinden daha sert karşıladı. Çenesini göğsüne doğru eğdi. "Gidecek misin?"

"Bana bu sabah polislere ne söylediğini anlat."

Tony cevap vermedi. "Arkadaşım olduğunu sanıyordum Bud. Onunla çıktığına inanamıyorum."

Will bu konuşmayı yaptığına inanamıyordu. "Polislere ne söyledin Tony? Bana bunu söyletme."

Hâlâ suratı asıktı ama "Araba çalınmış olmalı" diye cevap verdi. Benden karakola gelmemi ve rapor tutmamı istediler."

Will, "O istasyondan uzak dur," diye uyardı. "Seni oraya sokarlarsa bir daha asla çıkamazsın."

"Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Sence bu önemli mi? İki polis neredeyse ölüyordu. Bunu bulabildikleri ilk salağın üzerine atacaklar."

"Aptalları yakalamışlar," dedi Tony. "Dün geceki iki adam -Biri öldü. Diğer hareket bile edemiyor ve ağzını açmasına imkan yok. Sana söyleyip duruyorum, Büyük Whitey'nin eli uzundur. Onları hastanede halledecek. Hapishanede. Hapishanede. Koca Whitey'nin sana ulaşamayacağı hiçbir yer yok. Güven bana, dostum. O kötü bir adam."

Will dişlerini sıktı. Tony Dell ile yaptığı her konuşma, bir noktada Büyük Whitey Yolu'na dönme eğilimindeydi. Bu konuda bir şeyler doğru gelmiyordu ve Will'in içgüdüğü konuyu kapatmaktı. "Her neyse, dostum. Beni bu işin dışında tut yeter."

Tony dinleyicilerini kaybettiğini hissetti. "Onunla konuşabiliriz. Ona söyle. Belki maaş bordrosuna gireriz."

"Hayır." Will kaskını yerden aldı. Kolunun tersiyle çizikleri sildi. Daha fazla motorcu konuşması yapmayı denedi. "Ödemem gereken bir çocuğum var, PO'm kışımnda. Daha fazla bela aramama gerek yok."

"olmak zorunda değil."

"Her neyse, kardeşim. Sadece adımlı bu işe karıştırma."

Will soyunma odasının kapısını çekerek açtı. Alan boştu. Mavi dolaplar duvarlardan aşağı uzanıyor ve odayı üç bölüme . Tony Dell'in onu takip edip etmeyeceğini merak ederek birkaç saniye bekledi. Kapı kapalı kalınca, Will arka duvardaki dolaplara doğru yöneldi.

Bill Black'in adı, dolabına yapıştırılmış bir parça maskeleye bandının üzerine yazılmıştı. Will bir kalemle üstünü çizip BUD yazmıştı.

Üç harf. Güzel değildi - Will'in el yazısı hiçbir zaman mükemmel olmamıştı - ama birisinin sadece bir topu olan boşalan bir penis çizdiği yanındaki dolabı geride bırakıyordu.

Will bunun bir şaka olduğunu düşündü.

Will, dolabını güvenceye almak için şifreli kadran yerine bir bagaj kilidi almıştı. Sol ve sağ hiçbir zaman kolay olmamıştı ama Will'in sayılarla arası iyiydi. Dört rakamı Sara'yı ilk öptüğü tarihe kadar çevirdi. Ya da teknik olarak, Sara'nın onu öptüğü tarihe. Kilidin ayrıntıları bilmesine gerek yoktu.

Will kaskını dolabın içine astı ve katlanmış iş gömleği ile pantolonunu çıkardı. Bakım görevi fena bir iş sayılmazdı. Will bir şeyleri tamir etmekte iyiydi. Ona doldurttukları formlar, İngilizceyi çok az bilen biri için tasarlanmıştı. İşaretlenecek ya da işaretlenmeyecek sadece beş kutu ve yanında X işareti olan tek bir uzun satır vardı, bu da sıra imzasını atmaya geldiğinde işini kolaylaştırıyordu. Will imzasını atmadı. İki büyük B harfi yazdı ve öylece bıraktı.

Will sokak kıyafetlerini çıkardı ve iş için giyindi. Bill Black'in fotoğrafı kimliğini boynundaki bir kordona takmıştı. Kemerindeki geri çekilebilir bir kabloya bir güvenlik kartı ve bir dizi anahtar takılmıştı. Yan taraftaki metal halkaya bir el feneri asılmıştı. Will, Tony Dell'den aldığı hâlâ nemli parayı iş pantolonunun ön cebine koydu ve daha sonra kanıt olarak kaydettiğinde paraların kurumuş olacağını umuyordu. Mavi cırt cırtlı cüzdanda Black'in birkaç kredi kartı, ehliyet yerine geçen hız cezasının bir kopyası ve Bay Black'in tüm alışverişlerini Ocmulgee Yolu'nun ağzındaki RaceTrac'ten yapmayı tercih ettiğini gösteren bazı fişler vardı.

iPhone'unun pilini kontrol etti. Will gerçek hayatında akıllı telefon kullanmıyordu ama Bill Black biraz daha sofistike biriydi. Gerçi bu cihazı kullanmak için roket bilimci olmak gerekmiyordu. Will, Bill Black'in haftalık oda kiraladığı köhne e ciency motelde saatlerini geçirirken programların çoğunu kendi başına çözmüştü.

Black'in birincil e-posta hesabı hastane sunucusundaydı. İkincil hesap Gmail üzerinden kullanılıyordu. Gelen kutusunda, Black tarafından yazıldığı anlaşılan ve giderek kötüleşen bazı mesajlar bulunuyordu.

Tennessee'de kızgın hamile bir kadın. Bazı sahte hesaplardan gelen birkaç hafif ırkçı mesaj da vardı ama Bill Black'in pek arkadaşı yoktu. Postalarının büyük bir kısmı av malzemeleri ve çıplak kadınların reklamını yapan posta listelerinden gönderilen ıvır zıvırlardan ve kurutulmuş et ve Old Spice gibi şeylerin kuponlarından oluşuyordu.

Black'in müzik zevki country müzikten yanaydı ve şarkıcının memleketi Macon'a bir gönderme olarak araya biraz Otis Redding de sıkıştırılmıştı. Otoyoldan çekilmiş bazı manzara resimleri vardı. Black bir avcıydı, bu yüzden ormanları ve ağaçları takdir etmesi mantıklıydı. Black kadınlardan da hoşlanıyordu. İnternette indirilmiş birkaç müstehcen fotoğraf vardı. Çoğunlukla sarışınlar ve Asyalılar. Will kısa bir süre oraya birkaç kızıl saçlı koymayı düşünmüştü ama Sara yüzünden bu ona tuhaf gelmişti. Ayrıca Sara yüzünden, onların gerçekten kızıl olmadıklarını da biliyordu.

GBI'daki teknoloji uzmanı, telefona bazı gizli özellikler ekleyerek geri kalan ağır işleri halletmişti. Uygulamalar arka planda çalışıyor ve tam olarak ne araması gerektiğini bilmeyenler için görünmez oluyordu. Bunlardan biri telefona girip çıkan tüm telefon numaralarını ve mesajları otomatik olarak siliyordu. Bir diğeri, güç düğmesine üç kez dokunduğunuzda hoparlörleri bir kayıt cihazına dönüştürüyordu. Bir diğeri ise Will'in bir arama yapmak zorunda kalması ve konumunun istememesi ihtimaline karşı hareketli bir telefon numarası sağlıyordu. En önemli uygulama ise cihazı ordunun takip sistemine bağlıyordu - tüm dünyanın kullanabildiği GPS değil, insansız hava araçlarını hedeflemek ve bomba dağıtmak gibi işler için kullanılan gerçek zamanlı küresel konumlandırma.

Will'in pili sürekli kontrol etmesinin nedeni bu son uygulamaydı. Amanda pek çok konuda haklıydı ama hiçbirisi Will'in Büyük Whitey soruşturmasıyla Lena Adams ve Jared Long'a yapılan saldırı arasında bir bağlantı olduğu inancından daha fazla değildi. Tony Dell bile bağlantıyı kurmuştu.

Will, telefonunu prize takmayı unuttuğu için şebekeden ayrılmak istemedi.

Kapı çarparak açıldı. Will arkasını döndü. Karşısında Tony Dell'i bulmayı bekliyordu ama yeni gelen adam, gür saçlı ve cam kesecek kadar keskin bir çeneye sahip, iri yarı biriydi.

Will bir polisi gördüğünde tanırdı. Tam olarak Bill Black'in yapacağı şeyi yaptı; dolabını kapatıp çıkışa doğru yöneldi.

Polis rozetini kaldırdı. "Dedektif Paul Vickery, Macon PD."

Lena'nın ortağı. Bu mantıklıydı. Will hâlâ onu kabul etmemişti. Kapıya doğru ilerlemeye devam etti.

Vickery, Will'in omzunu tuttu ve onu etrafında döndürdü. Will'den birkaç santim kısaydı ama rozeti ve silahı vardı ve belli ki bunun ona bir pislik olma hakkı verdiğini düşünüyordu. "Nereye gidiyorsun?" Will'in gömleğinin üzerindeki isme baktı. "Dostum."

Will ortalığı sakinleştirmeye çalıştı. "Bela istemiyorum, tamam mı?"

Vickery ayaklarının üzerinde zıplıyordu, belli ki dövüşmek için sabırsızlanıyordu. "Birazdan haklayacaksın, orospu çocuğu. Tony Dell nerede?"

Will omuz silkti ve Lena'nın ortağının, arabası Jared Long'un neredeyse öldürüldüğü evin önüne bırakılan adamla yüz yüze gelmesine gerek olmadığını düşündü. Ve Lena'nın da öyle. "Bilmiyorum dostum. Ön tarafa sor ce."

"Sana soruyorum, sık kafalı. Sen Bill Black'sin, değil mi?" Vickery bir cevap beklemiyordu. Gözleri Will'in boynuna asılı hastane kimliğini taradı. "Patronun, Dell'le aranızın çok iyi olduğunu söylüyor. Hırsızlar kadar sıkı."

Will, Ray Salemi'nin Paul Vickery'yi o ce'den çıkarmak için her şeyi söyleyeceğini hayal etti. Will, "Bu özel bir ilişki değil," dedi. "İkimiz de başka insanlarla görüşmeyi kabul ettik."

"Komik, göt herif." Vickery yaklaştı. "Dün gece neredeydin? O ve ekibi ortağımı öldürmeye çalışırken Dell'in yanında mıydın?"

Will mazeretini çoktan ayarlamıştı. "Şartlı tahliye memuruma sor. Gece yarısı gibi bana uğradı."

"Bunu yapacağım." Vickery'nin boncuk gibi gözleri daha da kısıldı. "Sende doğru olmayan bir şeyler var, pislik. Bunu içimde hissedebiliyorum." Will bariz şakadan kaçındı.

"Göğsüne kadar bu boka batmışsın. Kokusunu alabiliyorum." Vickery konuyu açıklamak istercesine burnunu çekti. "Dell profesyonel bir . Sadece

Seni ispiyonlaması an meselesi. Neden ondan önce ? Bana dün gece ne olduğunu anlat, seni hapisten uzak tutayım."

"Yardım edemediğim için üzgünüm, O cer." Will tekrar gitmeye çalıştı ama Vickery'nin eli göğsüne gitti ve onu durdurdu.

Vickery, "Bana erkek arkadaşının nerede olduğunu söylemek için bir şansın daha var yoksa acısını senden çıkarmaya başlarım" diye uyardı.

" söyledim-"

Vickery onun yüzüne yumruk attı. Will yumruğun geldiğini gördü ama yoldan çekilmek için yeterli zamanı yoktu. Will'in başı döndü. Çenesi patladı. Ağzındaki kanın tadını aldı. Otomatik olarak Will'in yumrukları havaya kalktı.

Onları geri çekilmeye zorlamak zorunda kaldı. Vickery, Lena'nın ortağıydı. Will'in, biri Faith'i ve ailesini tehdit ettiğinde ne kadar aptalca şeyler yapabileceğini düşünmesi için uzun süre düşünmesine gerek yoktu.

"Haydi, Buddy." Vickery açık avucuyla Will'in yüzüne bir tokat attı. "Bana vurmak mı istiyorsun, Buddy?" Bir köpeği çağırır gibi ıslık çaldı. "Haydi oğlum. Haydi."

Will parmaklarını avuçlarından sıyrarak çözülmelerini sağladı. Paul Vickery'nin canına okumak yerine, "Burada bir güvenlik kamerası olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Vickery'nin gözleri köşeye doğru kaydı. Kamera dümdüz aşağı bakıyordu ve kırmızı ışığı yanıp sönüyordu. Will'i öldüresiye dövmenin rozetini kaybetmeye değip değmeyeceğini düşünüyor gibiydi.

Görünüşe göre öyle değil.

Vickery, Wille "Bu iş bitmedi." dedi. Kapıyı tekmeleyerek açtı ve ellerini iki yanında yumruk yaparak hışımına dışarı çıktı.

Will, dokuz voltluk bir pille çalışan ve hiçbir şeye bağlı olmayan kameraya baktı çünkü Yüksek Mahkeme, çalışanların soyunma odasında mahremiyet beklentisi olduğuna karar vermişti.

Bir dedektifin bunu bilmesi gerekirdi.

Will lavabonun üzerindeki aynada yansımalarını kontrol etti. Vickery gözle görülür bir hasar vermemişti. Will, ağzındaki kanın kaynağını bulmak için dilini kullandı. Yanağının iç kısmı dişlerini kesmişti. Musluğu açtı ve biraz su yudumladı. Suyu içti.

yara acımaya başladı. Will, tükürüğü hafifçe pembeleşene kadar suyu çalkaladı.

Cebindeki telefonu çaldı. Yardımcı patronu Ray Salemi'den gelen e-postayı dinlemek için kulaklığı kullandı. Will kelimeleri tiz bilgisayar sesiyle birlikte okudu. Faith'in onu ve Lena'yı aynı odaya sokmanın bir yolunu bulduğunu anladı.

Yoğun bakım ünitesinde sızıntı yapan bir boru vardı. Will onu tamir etmekle görevlendirilmişti.

Will kuzey merdivenlerinden beşinci kata çıktı. Gitmek kolay değildi. Alet çantası her adımda daha da ağırlaşıyordu. Vücudu ona bir gece önce sadece birkaç saat uyuduğunu hatırlatıp duruyordu. Will normalde her gün birkaç mil koşmaya çalışırdı ama Bill Black'in hayatı böyle lükslere izin vermiyordu. Üçüncü katın sahanlığında Will'in kolu titriyordu. Dördüncü seviye, beline ağırlar girmesine neden olmuştu. Alet kutusunu yere bıraktı ve yüzündeki teri silmek için bandanasını kullandı.

"Hey."

Yukarı baktı. Faith parmaklıklara yaslanmıştı.

"Bodrumdan mı çıktınız?" diye sormadan önce açık merdiven boşluğuna baktı ve yalnız olduklarından emin oldu.

Alet çantasını kaptı ve tekrar tırmanmaya başladı. "Asansör, diğer merdivenlerin yanındaki bekleme odasının karşısında açılıyor."

"Neden asansöre binip dördüncü kata çıkmadınız ve oradan yukarı çıkmadınız?"

Will, bir damla terin burnundan aşağı yuvarlanıp beton basamaklara sıçramasını izledi.

"Will?"

Sahanlığı yuvarladı. Faith'in yüzünde onun aptal olduğunu anladığını ama bu gözlemini dile getirmeyecek kadar nazik davrandığını gösteren bir gülümseme vardı. "Son on beş dakikadır bütün kapıları kontrol ediyorum."

"Boruyu kırdın mı yoksa kırılmış gibi mi yaptın?" diye sordu. "Su tabancası. ." Bir sonraki kata doğru başını salladı. Merdivenler. "Sence misin?"

Faith basamakları ikişer çıktı. Kıyafetlerini değiştirmişti. -Siyah spor ayakkabıları, ten rengi kargo pantolonu ve arkasında parlak sarı renkte *GBI* harfleri olan uzun kollu mavi bir polo tişörtü vardı. Sarı saçlarını aynı logolu mavi bir şapkanın içine sokmuştu. Glock tabancası kalçasına bağlıydı.

Will alet çantasını yoğun bakım ünitesinin kapısına bıraktı. İnce pencereden koğuşa baktı. Masanın arkasında bir hemşire vardı. Jared Long'un odasını koruyan polis o kadar gençti ki, sanki plastiğe sarılmış gibi görünüyordu. Will daha önce de polis cinayetlerini araştırmıştı. Eğer Macon da gezegendeki diğer polis teşkilatları gibiyse, bütün tecrübeli polisler kapıları kırıp kaynakları tehdit ediyorlardı.

Will, Faith'in ardından merdivenlere yöneldi. Eklenen ağırlık olmadan tırmanış oldukça kolaydı.

Metal kapıyı iterek açtı. Ani güneş ışığından gözleri yaşardı. Yağmur bulutları çekilmiş, parlak mavi bir gökyüzü açmıştı. Will, çakılların üzerine atılmış sigara izmaritlerinden, personelin çatı çıkışına aşına olduğunu anladı. Tıbbi kompleksi taradı. Beş katlı hastane binası merkezdeydi. İki alt bina her iki tarafı çevreliyordu. Doktorlar buraları kiralamıştı. Will'in anladığı kadarıyla çok sayıda bebek doktoru vardı. Doğum sütlerine birkaç kez gitmişti. Daha çok otel odalarına benziyorlardı. Macon'un sanayi bölgelerinin ve fabrikalarının çoğu ekonomik kriz sırasında kapanmıştı ama Maconlular hâlâ bebek yapıyorlardı.

" tarafa," diye Faith.

Çıkış kapısını örten bir kulübe vardı. Faith kimse onları şaşırtmasın diye arkadan dolaşmıştı.

Will, "Sara?" diye sordu.

"Nell ile alışverişe gitti. Jared'in annesi. Evi temizlemek istiyor."

"Olay yeri evi mi?" "İşte o."

Will kaşlarının çatıldığını hissetti. Sara'nın bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü hayal bile edemiyordu.

Faith, "İyi olduğundan emin için daha sonra eve gideceğim," dedi. Gözlerini kısarak adamın gömleğindeki isme baktı. "Buddy?"

Will, "Son adama aitti," diye yalan söyledi. "Bu sabah Tony Dell ile konuştum."

"Ve?"

"Düşündüğümüz gibi. Zachary ve Lawrence onu Tipsie'nin yerinde buldular ve bir iş için birkaç adama ihtiyaçları olduğunu söylediler."

"Tony onları tanıyor muydu?"

"Hayır diyor, onları sadece barın etrafında gördüğünü söylüyor. Ona belki yüzde doksan inanıyorum. Yetkili diğer cahillerle arka tarafta takılıyorlar. Tony'nin maaş derecesinin çok üstünde."

Faith cebinden bir güneş gözlüğü çıkarıp taktı. "Branson'ın bu sabah bize söylediklerini doğruladım. Tetikçiler hakkında yalan söylemiyormuş. Onlar orta seviye haydutlar. Geçmişlerinde bu kadar vahşi bir şey yok. Kesinlikle kiralık katil değiller."

"İkinci tetikçi Fred Zachary'nin durumu nedir?" "Bana sorma. Ona yaklaşıyorum. Avukatı bir dükkân açtı. hastane odasında. Yanından ayrılmayacak." "Kulağa pahalı geliyor."

"Adam, Savannah'daki havalı bir firmanın parçası. Vanhorn ve Gresham. Macon'da yeni bir ofis açtılar." Onun takip ettiğinden emin olmak için göz ucuyla baktı. "Sarasota ve Hilton Head ile aynı yöntem. Büyük Whitey oraya taşınıyor, yerel pislikleri örgütlüyor, onlara havalı avukatlar veriyor ve yoluna çıkan polisleri ortadan kaldırıyor."

Will, "Baz bir şey çıktı mı?" diye sordu.

"Lena saat 11:50 civarında Paul Vickery'den bir mesaj aldı. Önemli bir şey değil, sadece iyi olup olmadığını kontrol ediyor. On beş dakika sonra Long engellenmiş bir arama aldı, izini sürmeye çalışıyoruz. Yarına kadar sürebilir."

"On beş dakika sonra mı?"

"Evet, saldırıdan yaklaşık on dakika önce."

Will, otoyol ve alışveriş merkezlerinin iç karartıcı bir karışımı olan manzaraya baktı. "Jared'in arkadaşlarından biri kontrol etmek için aramış olabilir."

"Olabilir."

"Lena'nın ekibiyle konuştun mu?"

"Geriye ne kaldıysa. DeShawn Franklin bunun önemli bir şey olmadığını düşünüyor. Paul Vickery bir pislik."

Will elini onun çenesinde gezdirdi. "Ortağı neredeyse öldürüldüğü için üzgün. Bu sabah Tony Dell'i aramak için buradaydı."

"Onu buldu mu?"

"Eğer Tony'nin ağzı burnu kırılırsa, o zaman onun yaptığını anlarız."

"Vickery bana öyle bir adam gibi geldi," diye itiraf etti Faith. "Lena ve Jared'e suikast düzenleyen kişiyi aramak varken benim onun zamanını boşa harcamam konusunda kendini çok beğenmiş."

Will, "Vickery, Bill Black'in işin olduğunu düşünüyor." dedi.

"Muhtemelen ben de aynı varsayımı yapardım. Black şiddet geçmiş olan dolandırıcı. Dell'in arabası olay yerindeydi. İkisi de aynı yerde çalışıyor."

"Patronum Vickery'ye Tony Dell ve Bill Black'in iyi arkadaş olduklarını söyledi."

"Güzel. Sırtındaki hedef nasıl bir his?"

"Bıçak gibi," diye itiraf etti Will. Vickery'yle tekrar karşılaşmak gibi kötü bir şansa sahip olursa, onun yanında çok dikkatli olması gerekecekti. "Karakol nasıl bir yer?"

"Görünüşte hepsi yardımcı oluyor, ama ipi çekmeye başladığınız anda sizi kesiyorlar."

"Ne ipi?"

"Olay raporları. Günlük brifingler. Evrak işlerinde iyi değiller, bu da bir polis karakolu için garip."

Will, "Benim izlenimime göre polis memurları her şeyi yazmak zorunda" dedi.

"Benimki de. Belki de gidip Macon için çalışmalıyız." Kulübeye yaslandı. "Şef Gray işi sıkı tutuyor ama basını da arkasına almış durumda - hem Macon hem de Atlanta'da - ayrıca birisinin 75'ten aşağıya doğru giden bir CNN kamyonu gördüğü söyleniyor."

Will, "Harika," diye mırıldandı. Medyanın işleri daha iyi hale getirdiği bir davada nadiren çalışmıştı.

Faith, "Gray, kendisi de dahil olmak üzere tüm güçlü kuvvetli polisleri sokaklara salıyor. Yaşlı adamın hakkını vermek lazım. O da herkes gibi kollarını sıvamış durumda. Dezavantajı ise Branson'ın tüm karakolu kendine ayırmış olması. O ve Paul Vickery. I

DeShawn Franklin'in bu işe gönül vermediği hissine kapılıyorum. Birkaç yıl önce teşkilatın başına geçtiğinde Şef Gray tarafından seçilmişti. Sadakati sarsılmış olmalı."

"Sence mı?"

"Ölü bir kadınla ya da canlı bir çocukla yatakta yakalanmadığı sürece hayır." Faith bir nefes üfledi. Kızın sinirli olduğu belliydi. "Jared ve Lena'nın kredilerini araştırdım, hesaplarını kontrol ettim. Koku testini geçtiler. Lena'nın Celica'sının borcu bitmiş, kamyonetinin de bir yıllık borcu var. Kredi kartlarında düşük bakiye var. Jared'in öğrenci kredilerinde birkaç kalmış. Tasarruflarında bir binlik daha var. Büyük seyahatler ya da göl evleri yok. Mortgage'ları biraz batmış ama kim batmaz ki?"

"Peki ya davaları?"

"Her tarafımız dava dolu. Jared en çok ceza yazma yarışmasını kazanmaya çalışıyordu. Lena'nın bu kadar büyük bir tutuklama yığını var." Faith ellerini iki yana açtı. "Onları evrak işlerine boğduğum için beni öldürmek isteyen dört ödünç çalışanım var. On sekiz saatlik vardiyalar halinde çalışacaklar."

"Adlarını bilmiyorsan onlara kötü davranmak daha kolaydır."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Faith. "İstedğim ilk şey

"Gazetede okuduğunuz o silah galerisi baskınıyla ilgili dava dosyası."

Will, onun bunu bir nedenle yaptığını düşündü. "Ve?" "IA'de bütün dosyalar var. Her bir parça."

İç İşleri. "Bu mantıklı. Baskın sırasında iki polis yaralandı."

"Keith McVale ve Mitch Cabello. Sakın etkilenmeyin. İsimlerini sadece görev listesini kontrol ettiğim için öğrendim."

"Onlarla konuştun mu?"

"Biri Florida'da maluliyetini geçiriyor, diğeri de bu sabah hastaneden çıkış yaptı. Aramalarım cevap vermiyor ve evde de değil." Arka cebinden telefonunu çıkardı ve Will'e bazı fotoğraflar göstermeden önce ekranı birkaç kez kaydırdı. "DeShawn Franklin. Mitch Cabello. Keith McVale."

Ten rengi dışında, tüm erkeklerde bir aynılık vardı - kare çeneli, temiz kesimli. Paul Vickery ile aynı. Onlar daha çok

Dedektif ekibinden çok askeri bir birlik gibi.

Faith, "Aynı saatlerde kaçan üçüncü bir adam daha var. Başka bir dedektif." Will'in fotoğrafını görebilmesi için telefonu kaldırdı. "Nasıl bağlantılı olduğunu bilmiyorum ama Eric Haigh baskının olduğu gün idari izin için başvurmuş."

Will görüntüyü taradı, aynısından daha fazlası vardı. "Kullanılamıyor mu?" diye tahmin etti.

"Telefonuna bile cevap vermiyor." Faith, "Yine deja vu oldu," dedi

Will onun ne demek istediğini biliyordu. Hilton Head ve Savannah'daki polis güçleri, Koca Whitey ağırlığını koymaya başladığı andan itibaren erken emeklilik ve tayin taleplerinde bir artış görmüştü.

"Whitey'nin torbacılarla kullandığı stratejinin aynısı. Bir polisi öldürür ya da yaralarsanız, diğerlerini hizaya getirmek ya da ortadan kaldırmak daha kolay olur."

"Ve sonra Büyük Whitey uyuşturucu piyasasını köşeye sıkıştırır." Faith konuyu değiştirdi. "Bu sabah o kadar çaresizdim ki senin gazete haberlerini bile takip ettim." Telefonundaki web tarayıcısını kaydırdı. *Macon Chronicle-Herald*'ın haber bülteni çoktan açılmıştı. "Vurulma-galeri baskını biliyoruz, en azından olduğunu. İki kaçak parti kızıydı; ertesi gün öğleden sonra eve döndüler. Okuldaki esrar baskını, milyarncı kez rehabilitasyona gidecek olan bilinen bir suçluydu. Tuvaletteki adam kalp krizi geçirmiş. Kırk üç yaşında bir girişimci olarak tanımlandı." Faith tekrar Will'e baktı. "Keşke kelime oyunları yapmakta daha iyi olsaydım."

"O sana gelecek."

İyi huylu bir şekilde kıkırdadı. "Baskın parlama noktası olmalı. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Denise Branson çok iyi. Beni tamamen uyuşturdu."

Will bu tür davalarda daha önce de çalışmıştı. Faith'i açıklama yapmaktan kurtardı. "İç İşleri, bir karara varana kadar silah galerisi baskınıyla hiçbir belgeyi yayınlamayacak. Yasal olarak ayrıntıları tartışamazlar çünkü bir o cer ya da o cers'in itibarı tehlikede ya da muhtemelen bir dava açılacakOlaya karışan herkes hakkında yayın yasağı var ve bu olmasa bile kimse

Çünkü sen burnunu ait olmadığı yere sokan kötü kadınsın."

"Kısacası," diye onayladı Faith. "Ergenlik çağında bir oğlum var, bu yüzden nefret edilmeye alışkın olmam gerektiğini biliyorum, ama bu tamamen yeni bir seviye."

Will ona her şeyin daha iyi olduğunu söylemek istedi ama yalan söyleyemezdi.

Faith telefonunu tekrar cebine soktu. "Oraya gittiğimde Lena'ya sırt çevirmelerini bekliyordum ama orada ona tapıyorlar. Onun hakkında sanki ekipteki en iyi dedektifmiş gibi konuşuyorlar. Anlamıyorum. Neden bu kadar harika olduğunu sorduğumda da bana sanki çok açılmış da ben görmediğim için aptalmışım gibi bakıyorlar."

Will, Lena'nın neden böyle bir sadakat yarattığını açıklayamıyordu. Grant County'de de buna tanık olmuştu. Sürekli çuvallayan biri için, kendi payına düşenden çok daha fazla destekçisi var gibiydi.

"Peki ya Denise Branson?" diye sordu. Ateşini ölçtünüz mü?"

"Ona karşı biraz soğuklar ama bu beklenen bir şey. O besin zincirinin daha yukarısında. Kendine güveni var. O bir kadın. Üç vuruş." Faith, "Tony Dell'den başka ne öğrendin?" diye sordu.

"Koca Whitey şöyle, Koca Whitey

." "Bu beni sinirlendiriyor."

Will onun endişesine cevap vermedi. Tony Dell'in bu ismi sürekli ortaya atmasının ne kadar tehlikeli olduğu hakkında birçok kez konuşmuşlardı. "Onu Büyük Whitey'nin muhtemelen bizi öldüreceğine ikna ettim. Gevşek uçlar."

"Mantıklı." Faith gözlerini otoyola dikti. Will onun düşüncelerini tahmin edebiliyordu ve bu düşünceler büyük olasılıkla kendisinininkileri yansıtıyordu: Koca Whitey'ye karşı harekete geçmenin zamanı gelmişti. Will, muhtemelen eczane hemşiresi Cayla aracılığıyla Tony Dell'le daha derine inmek zorunda kalacaktı.

Dedi ki, "Tony bir görüşme ayarlamamız gerektiğini düşünüyor. Koca Whitey'ye bir tehdit olmadığımızı gösterelim. Bakalım onunla iş yapabilecek miyiz?"

Faith başını salladı ama hâlâ Will'e bakmıyordu. "Ayrıntıları öğrenir öğrenmez bana ver."

"Belki benim için klozetin arkasına bir silah bantlayabilirsin." Cevap vermedi. "Tıpkı-

"*The Godfather*'ı izledim."

Will onun bakışlarını araba kuyruğuna kadar takip etti. Akla gelebilecek her büyük mağaza ve fast-food restoranı çıkış boyunca tıka basa doluydu.

"Bir kelime oyunu düşündün mü?" diye sordu. Tuvaletteki girişimci için?"

"Artık o kadar da komik görünmüyor."

Will gözlerini arabalara dikti. Bir kamyon, bir minibüsü geçmek için yanlış şeride saptı. Kornalar çalmaya başladı. Faith şapkasını kaldırdı ve saçlarını şapkanın altından geriye doğru taradı.

"O iyi mi?" diye sordu.

Faith başını salladı. "Ağzından tek bir kelime çıktığını duymadım. Bir duvarla konuşmak gibi. Hiçbir şeye cevap vermiyor. Bana bakmıyor. Hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için burnunun altına bir ayna tutmayı düşünüyordum."

Will, Faith'in sorunun bu olmadığını anlamasını bekledi.

Dedi ki, "Sara iyi. Yorgun. Söylemedi ama burada olmanın onun için zor olduğunu söyleyebilirim."

Will başını salladı.

Sonunda başını kaldırıp ona baktı. "Ona söylemen gerek Will. Bu iş artık bıçak kemiğe dayanmaya başladı."

Çenesini ovuşturdu. Vickery'nin ona yumruk attığı yerde bir düğüm oluştuğunu hissetti. "Lena bir şey söylemedi mi?"

Faith bir süre daha ona baktı, sonra tekrar başını salladı. "Oraya sadece bir tanıkmış gibi gitmeye çalıştım. Sonra onunla bir polis gibi konuşmaya çalıştım. Ama bütün bu süre boyunca sırtımdan ter damlıyordu çünkü tek düşünebildiğim öldürülecek bir sonraki polisin ben olup olmayacağımdı." Faith omuzlarını silkti ve ekledi, "Ya da sen."

Will ne söyleyeceğinden emin değildi. O da omuzlarını silkti.

Bir kahkaha duyduklarında ikisi de döndü. Bir grup doktor çatıya çıkmıştı. Will barakanın etrafında dikkatle yürüdü. Sırtını metal duvara yasladı. Grup binanın kenarına doğru yürürken çakıl taşları çıtırdıyordu.

Etrafın temiz olup olmadığını kontrol ettikten sonra kapıdan içeri süzüldü.

Will merdivenlerden inmeden önce parmaklıkların üzerinden baktı. Alet çantası hâlâ yoğun bakım ünitesinin dışındaydı. Kolu tuttu ve kapıyı iterek açtı. Sonra kalbi durdu çünkü önce pencereyi kontrol etmemişti. Neyse ki orada polis ve hemşireden başka kimse yoktu.

Adamın eli silahına gitti.

Will kimliğini kaldırdı. "Bakım. Bir boruda sızıntı olduğuna dair rapor aldım."

Polis Will'e sert bir bakış attı. Eli silahının üzerinde kaldı.

"O cer Raleigh, sorun yok." Hemşire masasından kalktı. "Tanrım, Bud, yeterince uzun sürdü." Çabucak özür diledi. "Özür dilerim, muhtemelen senin hatan değildi."

"Yine de özür dilerim," dedi Will ona. "Son işe takıldım." "Ben Ruth." Gülümseyerek onu takip etmesini işaret etti.

Will koridorda yürürken alet çantasını diğer eline aldı. Daha önce tıslayan bir klimayı kontrol etmek için bir kez yoğun bakım ünitesine girmişti. Temel düzen, hemşire istasyonunun etrafında kare şeklinde bir at nalıydı. Odalar küçüktü. Tek pencereler koridora bakıyordu. Will, yoğun bakımdaki hastaların güneş ışığını pek önemsemediğini tahmin ediyordu ama bütün kat ona klostrofobik hissettiriyordu.

O cer Raleigh, Jared'in odasının kapısını kapattı. Will'in boynunda asılı olan kimliği aldı. Bill Black'in fotoğrafını dikkatle inceledi. Will, genç o cer'in yanağındaki ince çizgiyi görebilecek kadar yakındı.

"Buradaki olay nedir?" Ruth'un kafası karışmış gibiydi. "Bu Buddy. Daha önce de buraya gelmişti."

Will kadını inceledi. Daha yaşlıydı ve siyah saçlarının bir kısmı biraz kırışmıştı. Neden sürekli onu koruduğundan emin değildi. Will yüzleri hatırlama konusunda oldukça iyiydi ve bu hemşireyle daha önce hiç karşılaşmadığından emindi.

". " Raleigh sonunda Will'in yolundan çekildi.

Will odaya girerken yüz ifadesini nötr tutmaya çalıştı, ama köşedeki sandalyeye kıvrılmış olan Lena aynı şekilde davranmadı.

Dikkatli ol. Ağzı şaşkınlıkla açıldı.

Ruth onun tepkisini yanlış anladı. Lena'ya, "Özür dilerim tatlım. Bu sızıntıyı kontrol ettirmemiz gerekiyor. Sadece bir dakika sürer."

Will'in elinden bir şey gelmiyordu. Jared dışında odanın her yerine baktı.

"İşte orada." Ruth tavandaki kahverengi bir noktayı işaret etti.

Will uzanıp dokunabilecek kadar uzundu. Fayans ıslaktı ve elma gibi kokuyordu. Jared'in yatağının yanındaki yemek tepsisine baktı. Elma suyu kabı boştu.

Will elini indirdi. Ruth, onu rahatsız edecek şekilde izliyordu.

Ona göz kırptı ve nefes nefese fısıldayarak, "Ben Cayla'nın bir arkadaşıyım," dedi.

Faith sonunda ortaya çıktığında Will, Bill Black'in homurtularından birini çıkarmaya çalışıyordu.

"Ne haltlar dönüyor?" Öfkesini polise yöneltti. "Şef Gray'in sana bundan daha iyisini öğrettiğini biliyorum. Bu adamı kontrol ettin mi?"

Raleigh tereddüt etti. Belli ki şefine karşı sağlıklı bir korkusu vardı. "Adamın kimliği var."

"Bunları Kinko'dan alabilirsin." Faith başıyla kapıları işaret etti.

"Aşağı in ve insan kaynaklarıyla görüş."

"Peki, hanımefendi." Raleigh birkaç yaş daha büyük olsaydı Faith'e siparişini nereye yapıştırması gerektiğini söylerdi ama o parmaklarını şıklattığında zıplayacak kadar yeniydi.

Ruth tavana baktı, Will'e sorarken tamamen işle ilgiliydi, "Ne düşünüyorsun Bud?"

Will de başını kaldırıp baktı. "Sanırım bir şeyler sızıyor."

Faith, "Belki Bay Long'u başka bir odaya taşıyabiliriz?" diye önerdi.

Ruth başını salladı. "Önümüzdeki bir saat boyunca burada sadece ben varım ve onu tek başıma taşıyamam." Faith, "Yardım edebilirim," diye teklif etti.

"Gerçekten buna izniniz yok-"

Will araya girdi, "Zaten odanın temizlenmesi gerekecek." Tavan döşemesini yukarı itti ve kemerindeki el fenerini kullanarak

Asma tavanın içinde. Will son on gündür neredeyse her gün hastanedeki tavanları inceliyordu. Şüpheli görünen en az bir boru bulma şansının yüksek olduğunu biliyordu ama yoğun bakım ünitesini boydan boya geçen çizgiler onu hâlâ şaşırtıyordu.

Otoriter görünmeye çalışırken herkesin görebilmesi için fayansı kenara itti. "Bu oksijen, klima için hattı, PVC boru, biraz eski polibüt olacak. Bir şemaya ihtiyacım olacak-" "Anladım," diye onu durdurdu Ruth. "Amirimi arayayım ve eğer onu buraya getirebilirim."

Kadın gitti, Faith de peşinden. Will el fenerini tavana doğru ama gözleri Jared Long'un üzerindeydi.

Genç adamın yüzü bir balon gibi şişmişti. Her yerinden tüpler çıkıyordu. Gözleri bantla kapatılmıştı. Burun deliklerinin etrafı kurumuş kanla kaplıydı. Ellerindeki et mumsu, sarı bir renkteydi. Hiçbir polis başka bir polisi hastane yatağında görmek istemezdi. Will normalde batıl inançları olan biri değildi ama omurgasına doğru yayılan ürpertiye bastırmak zorunda kaldı.

Yine de odadaki tek ibretlik hikâye Jared Long değildi.

Yavaşça, hiçbir şeyi kırmak istemiyormuş gibi, Lena kendini sandalyeden kaldırdı.

Will, "musun?" diye sordu.

"Hayır." Kollarını beline dolayarak yatağın diğer tarafında durdu. "Sara bunu yaptığını bilmiyor, değil mi?"

Lena her zaman zeki bir gözlemci olmuştu ama Will onunla Sara hakkında konuşmayacaktı. Omzunun üzerinden bakıp Ruth'u kontrol etti. Hemşire telefonda konuşuyordu. Faith neredeyse onun yanına yapışmıştı.

Lena, "Ona söylemeyeceğim. Kimseye söylemedim." Dudaklarını birbirine sürttü. Çatlamış ve kurumuşlardı. "Eninde sonunda öğreneceksin. Ağzımı kapalı tutmakta iyiyimdir. Doğru olanı yapmayı öğrendim."

Will, "Dün gece ne oldu?" diye sordu.

"Onu vurdular." Lena hikâyeyi burada keserek, tamamen tahmin edilebilir bir şekilde bu olayla ilgisini reddetti. Yine de Will, onun

artçı şokun etkisiyle sarsılıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Gözünün altındaki morluk derisini benek benek yapmıştı. Dengesini koruyamıyor gibiydi. Gözbebekleri tamamen açıktı ama bunun karanlık odadan mı yoksa bir tür ilahtan mı kaynaklandığını bilmiyordu.

"Bunun söyle bana." dedi. Başı yavaşça bir o yana bir bu yana hareket etti.

"Geçen haftaki baskın mıydı?" Durakladı. "İki polis yaralandı. Sen de bunun bir parçası mıydın? Ekipte miydin?"

Cevap vermeden önce durakladı, "Baskın hakkında konuşmaya iznim yok."

"İkimiz de kurallara göre oynamadığını biliyoruz."

"Branson'a sor."

"Sana soruyorum."

Başı tekrar titremeye başladı. Jared'e baktı. Kocasına "Özür dilerim bebeğim" derken sesi ancak fısıltı halindeydi. Çok özür dilerim."

Will, "Lena, bunu bir şey oldu." dedi. Kız cevap vermedi.

Diplomatik olmaya çalıştı. "Jared ona zarar vermek isteyebilecek birini kenara çekti mi?"

Will'e şaşkın bir bakış attı, sanki Doğu Sahili'ne kadar uzanan uyuşturucu koridorunun bir bölümünde çalışan motosikletli bir polisin kendini tehlikeli bir durumun içinde bulabileceği hiç aklına gelmemiş gibiydi.

"Bazı traçkers'ın yoluna çıktığını mı düşünüyorsun?" diye sordu. "Bilmiyorum. Sen söyle."

Bunu düşünüyor gibiydi. "Onu hemen orada vururlardı."

Will onun haklı olduğunu biliyordu ama yine de "Jared hiçbir şeyden bahsetmedi mi?" diye sordu.

"Aslında konuşmuyorduk."

Will onun sözlerinin yerleşmesine izin verdi. Evliliklerinde anlaşmazlık olmasına şaşırmamıştı. Evlerinin ön kapısından içeri girdiğinde gördüğü ilk şey, kanepenin üzerindeki bir yastık ve çarşaf olmuştu.

Will sordu, "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

Will, Ruth'u tekrar kontrol etti. Faith eliyle fazla zaman olmadığını belirten bir hareket yaptı.

Lena'ya sabrını korumaya çalışarak, "Buna her ne sebep olduysa, isteyerek yapmadığını biliyorum. Sen kötü bir insan değilsin. Ama bir şey yaptın ve bizi buraya getirdi ve bunu yapanı durdurabilmem için bana o şeyin ne olduğunu söylemen gerekiyor."

Lena'nın kafasında hâlâ küçük bir sallantı vardı. Eli korkuluğun üzerinde duruyordu. Parmaklarını esneterek açtı ve uçlarının Jared'in vücudunu örten çarşafı sıyrmasına izin verdi.

Will dedi ki, "Bana güvenebileceğini biliyorsun. Burada olmamın bir sebebi var."

Kadın onun ricasını kabul etmedi. "Ortağın. Onunla uzun süredir mi çalışıyorsun?"

"Faith." Will dilinde kan tadı aldı. Hiç düşünmeden yanağındaki kesiği çiğnemişti. "Bir süre."

"O iyi mi?"

"Evet." Will başka bir yol denedi. "Koca Whitey kim?" Bu onu kendine getirdi. Eski Lena'nın yüzeye çıkmaya başlamasıyla bir öfke parıltısı gördü. "Branson ne dedi?"

"Kim o?"

"Hiç kimse." Şimdi gerçekten korkmuş görünüyordu. "biri yok. O bir yalan."

"Lena-"

"Dur." Sesi yalvaran bir ton aldı. "Beni dinle Will. Sara'yı seviyorsan bundan uzak duracaksın." Çaresiz bir halde yatağın demirini kavradı. "Ciddiyim. Uzak dur."

Will tekrar hemşireye baktı. Belli ki telefon görüşmesini bitirmek üzereydi.

Lena'ya "Konuş benimle. Sana yardım etmeme izin ver."

Lena başını salladı. Gözyaşları akmaya başladı. "Bizim insanları korumamız gerekiyor. Onları güvende tutmamız gerekiyor."

"Jared'i güvende tutmanın en iyi yolu-"

"Nasıl karar veriyorsun?" Sertçe yutkundu. Bu ses makinelerin uğultusundan daha yüksekti. "Kimin hayatının daha önemli olduğuna nasıl karar veriyorsunuz?" Eli karnına gitti. Avuç içi

düzdü, parmakları yayılmıştı. "Bunu isterdi," diye fısıldadı.

"Jared bunu yapmamı isterdi."

Faith dönüşünü duyurmak için boğazını yeterince yüksek sesle temizledi.

Ruth onun arkasındaydı. Will'e sordu, "Sızıntı ne kadar kötü? Yani, bütün tavanın mı bahsediyoruz?"

Will acele etmeden el fenerini kapatıp kemerindeki halkaya geri taktı. Sonunda başını salladı ve aynı anda omuz silkti. "Oraya çıkana kadar bilemeyeceğim."

Ruth iç çekti. "Patronum onu taşımaya yardım edene kadar bir saat geçecek. Geri gelebilir misin?"

Bill Black devraldı. "Başka bir talepte bulunmanız gerekecek."

Ruth yine içini çekti ama hastane bürokrasisiyle uğraşmaya alışık olduğu belliydi. "Pekâlâ, Buddy. Yine de geldiğin için teşekkürler." Jared'in yanına gitti ve makineleri kontrol etmeye başladı. Lena onu bir şahin gibi izliyordu. Orada öylece durması sinir bozucuydu. Parmaklarını uzatmak dışında ona elini uzatmadı. Yüzüne neredeyse hiç bakmadı.

Ruth da hissetmiş olmalı. Lena'ya "Ona dokunabilirsin tatlım. Kırılmayacak." dedi. Bunu kanıtlamak istercesine elini Jared'in yanağına koydu. Sonra da orada tuttu. Alnı çatıldı.

Bir vardı.

Ruth'un eli Jared'in alnına gitti. Sonra boynuna. Sonra bileğine. Saatine baktı ve monitörde yanıp sönen rakamla nabzını karşılaştırdı. Will, gümbür gümbür atan kalbin normalden daha hızlı attığını görebiliyordu. Kan basıncı düşüktü.

"Ne oldu?" Faith sordu.

"Sadece biraz nemli." Ruth kumandayı aldı ve yatağın ayakucunu kaldırdı. Will'in ayaklarının altındaki zemin titredi. Hemşire ses tonuna sahte bir neşe kattı. "Eminim bir şey yoktur, ama doktoru çağırayım, tamam mı?" Hızlı adımlarla odadan çıktı. Will, Lena'nın ona başka bir şey söyleyeceğinden kuşkulansa da, Faith onu takip etti.

Alet çantasını aldı. Son bir kez daha denedi. "Lena, her şeyin kontrolün altında olduğunu düşündüğünü biliyorum ama değil."

"Hayatımda hiçbir şeyi kontrol edemedim" derken başını kaldırıp bakmadı.

Will, ona itiraf etmesi için bir şans daha vererek bekledi. Onu görmezden geldi. Orada öylece durup Jared'e baktı. Eli hâlâ karnına bastırılmıştı. Ağzı sanki dua ediyormuş gibi sessizce hareket ediyordu.

Will'in tek yapabildiği odadan çıkmaktı. Ruth masasının yanında telefonla konuşuyordu. Will'in varlığını fark etmemişti, Will bunu kötüye işaret olarak algıladı. Jared'in durumu belli ki söylediğinden daha ciddi bir meseleydi.

Koridorda Faith'e doğru yürüdü. E-postalarını okuyordu. Ya da okuyormuş gibi yapıyordu. Will ekranın karanlık olduğunu görebiliyordu.

Ondan birkaç adım ötede durdu ve alet çantasını açtı. Faith sesini alçak tuttu. "Eee?"

Will panosunu ve kalemini buldu. Tekrar Ruth'a baktı. Sırtını ona dönmüş, telefonu kulağına dayamıştı.

Yine de sesini alçalttı. "Birini koruyor." "Kendini koruyor."

Will bundan pek emin değildi. Formundaki bazı kutuları işaretledi. "Sanırım atış poligonuna yapılan baskında o da vardı. Bana bu konuda konuşmasına izin verilmediğini söyledi."

"Elbette baskında o da vardı. Eğer baskını o yönetiyorsa hiç şaşırmam."

"Beni Koca Whitey'ye karşı uyardı."

Faith BlackBerry'sinden başını kaldırdı.

Will kutuları işaretlemeye devam etti. Faith'e gerisini anlatıp anlatmayacağına karar vermek için kendine zaman tanıyordu. Sonunda, başka seçeneği olmadığını biliyordu. "Sara'yı seversem davayı bırakacağımı söyledi."

Faith tekrar telefonuna baktı. Başparmağı siyah ekranda . Kızgınlığın ötesinde bir duyguyu nadiren kaydederdi ama Will, Lena'nın sözlerinin onu çok etkilediğini söyleyebilirdi.

"Neden beş yıl önce Jeffrey Tolliver'a da aynı şeyi söylediği hissine kapılıyorum?" diye sordu.

BASKINDAN BİR GÜN ÖNCE

Lena masasında oturmuş bilgisayar monitörüne bakıyordu. Havai fişekler ekranı dolduruyordu. Tuşlardan birine dokunduğunda masaüstünün görüneceğini biliyordu. Dosyaların ne olacağını da biliyordu -açık davalar, kapanmış davalar, mahkeme belgeleri, tanık ifadeleri, şüpheli ifadeleri- binlerce insanın hayatını özetleyen sonsuz veri baytları.

Bilgisayarda önemseydiği tek bir hayat vardı. Artık bir hayat olduğundan değil.

Lena gözlerini kapattı. Bırak keder kendi yoluna gitsin.

Bir keresinde elektrik çarpmıştı. Ölüm hücresindeki gibi elektrikle değil, elektrik akımıyla çarpılmıştı. Olay olduğunda Lena on beş yaşındaydı. Sibyl'in saçını yapmasına yardım ediyordu. İkisi de aynanın önünde duruyordu. Aynanın camı yeni alınmış bir duştan dolayı buğulanmıştı. Havada küf kokusu vardı.

Büyüdükleri evin elektrik tesisatı amcaları Hank tarafından yapılmıştı, bu yüzden prizlerin tütmesine ve ampullerin patlamasına alışkındılar. Ayrıca rafları olmayan kitaplıkları da o inşa etmiş ve çatının deve sırtı şeklinde sallanmasına neden olan taşıyıcı bir duvarı kaldırmıştı. Ön kapıdan içeri girdiğinizde hayatınızı kendi ellerinize aldığınızı anlıyordunuz.

İşte bu yüzden Lena, kutu fanın fişini çekmeden saç kurutma makinesini prize takmaması gerektiğini bilmeliydi. Şok, kolundan omurgasına, oradan bacaklarına ve duştan akan suya değen ayak parmaklarının ucuna kadar yayılmıştı. Bir çeşit gecikme oldu. Lena şokun şiddetini hissetmedi.

Suyu görene kadar elektrik çarpmasından korkuyordu. *Bunun tehlikeli olduğunu* düşündü. Işıklar söndü. Vücudu tutuldu. Sonra bir de baktı ki banyoda yerde yatıyor ve Sibyl, Hank'e ambulans çağırması için bağırıyor.

Lena şimdi böyle hissediyordu-şok geçirmiş gibi. Neredeyse elektrik çarpıyordu. Sırt üstü yattı. Vücudu gerilmişti. Sinirleri yanıyordu. Ama bu sefer, etrafında ona yardım edecek kimse yoktu. Bu sefer tamamen yalnızdı.

Lena renkli ışık patlamalarının bilgisayar ekranında patlamasını izledi. Elini farenin üzerine koydu. Yavaşça aşağı bastırdı. Masaüstü ekrana geldi. Oku ultrasonu içeren dosyaya doğru hareket ettirdi. Lena fotoğrafı yırtıp atmıştı ama video kalmıştı. Eli farenin üzerinde dondu kaldı. Dosyayı açmasına gerek yoktu. Resmi görmesine de gerek yoktu. Görüntü sonsuza dek retinasına kazınmıştı. Onu her gördüğünde kendini yağmur gibi güçsüz hissediyordu.

Küçük siyah baloncuk. Beyaz kıvrımlar ve çıkıntılar. Bir yağmur damlasından daha büyük olmayan, atan bir kalbin minik çırpınışları.

Çıplak gözle bile göremediği bir şeyi nasıl bu kadar çok sevebilirdi? Kalbinin orada olduğunu bilmesi için bir makineye ihtiyacı varken, o kalp atışını içinde nasıl hissedebildi?

Nasıl bu kadar kolay kaybetmiş olabilir?

Nasıl olur da korkunç bir an haftalarca süren mutluluğu silebilir, Lena'nın kalbini beklentiden ağırlıksız hissettiren muhtemel bir ömrü yok edebilirdi?

Ok dosyanın üzerinde gezindi. Görüntüde hafif bir titreme vardı.

Cep telefonu çaldı. Lena elini fareden çekti ve telefonu açtı. "Dedektif Adams."

"Ah." Kadın Lena'nın cevap vermesine şaşırılmış görünüyordu.

"Evet?" Lena sordu. Elini fareye dokundurdu. Dosyayı tekrar görmesine gerek yoktu. Ondan kurtulmalıydı. Bilgisayarın çöp kutusuna atmalıydı.

"Hanımefendi?" dedi kadın. "Alo?"

"Evet." Lena bilgisayardan uzaklaştı. Kendini aramayı dinlemeye zorladı.

Kadın şöyle diyordu: "... Dr. Benedict'in odasından ne? Dün beni gördünüz mü?"

Lena her cümlenin sonunda sesini yükselten insanlara tahammül edemezdi. "Fatura için mi aramıştınız? Henüz elimize geçmedi."

"Oh, hayır, elbette değil." Alınmış gibiydi. "Sadece seni kontrol etmek istemiştim. Kocanız işe döndüğünüzü mü söyledi?"

Lena parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. Jared dün gece kanepede . Bu sabah Lena uyandığında gitmişti. İçeri girdiğinde nöbet listesini kontrol etmişti. Onu görmek zorunda kalmamak için vardiyasını değiştirmişti.

"Hanımefendi?"

Lena elini bıraktı. "İstediğin bir şey mi var?"

"Dr. Benedict sizi kontrol etmemi istedi, bakalım kramplarınız azalmış mı?"

Lena elini karnına götürdü. "Daha iyi," dedi, bunun doğru olup olmadığını bilmeden. Bunu her düşündüğünde, her şeyin yeniden olduğunu hissedebiliyordu. Onu derin bir uykudan uyandıran o dayanılmaz acıyı. Kendi kendine giyinmeye çalışırken yaşadığı panik. Hastaneye koşarken yaşadığı korku. Doktorun sözlerini duyarken çektiği acı. Eve döndüklerinde Jared'la girdiği çılgık çılgılla tartışma.

Lena'nın kanlı çarşafları atmasına izin vermedi. Lena'nın hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştığını söyledi. Duygusuz olduğunu. Yas tutmaktan aciz olduğunu. Çarşafları atmak onun kanıtlardan kurtulma yoluydu.

Sanki Lena'nın ne kaybettiğini anlamak için görsel bir hatırlatıcıya ihtiyacı varmış gibi.

Kaybetmişlerdi.

"Hanımefendi?"

Lena düşüncelerden kurtulmaya çalışarak başını salladı. "Evet?"

"Sordum, aşırı kanama yok mu?"

Lena "aşırı" kelimesinin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Hiçbir referans noktası yoktu.

"Bayan Long?" Kadının sesi, aptalca sorgulayıcı tonundan on kat daha kötü bir sıcaklıkla doluydu. "Dr. Long'u çağırabilirim.

Benedict sana iş için bir not yazdı. Bu kadar erken dönmemelisin. Çoğu kadın birkaç hafta, bazen bir ay, hatta o kadar uzun süre izin alabilirlerse iki ay izin alır."

"Şey, bunu yapamam," dedi Lena. Dün yeterince kötüydü. Hastaneden eve sabah on gibi dönmüşlerdi. Lena öğleden sonrayı uyuyarak geçirmiş, sonra da gece boyunca Jared'la tartışmıştı. Jared'in kapıdan girmesini beklemekten başka yapacak bir şey olmadan yine evde kapana kısılmış olma düşüncesi dayanılmazdı. Ayrıca, iş yerinde kimse hamile olduğunu bilmiyordu bile.

Hamileydi.

Lena kadına "Yapacak işlerim var" dedi.

"Eminim biliyorsunuzdur Bayan Long, ama insanlar anlayacaktır. Ne kaybettiniz-"

"Ben iyiyim," diye araya girdi Lena. Onu düzeltmek, kadına soyadının Adams olduğunu, Jared'in ona soyadını saklamasını söylediğini, çünkü Lena Long'un kulağa reklamlardan satın alınabilecek bir şey gibi geldiğini söylemek istedi.

Bunun yerine Lena, "Nota ihtiyacım yok. Teşekkür ."

"Sevgilim, lütfen kapatma." Belli ki endişeliydi. "Eve gitmelisin. Kocanla birlikte ol. İnan bana, belli etmiyor olabilir ama o da en az senin kadar acı çekiyor."

Lena parmaklarını tekrar gözlerine bastırdı. Jared bunu gösteriyordu. Sorun Lena'ydı. Kocasına göre o bir tür makineydi. Evlendiği kadın o değildi. Onunla evli kalmak istediğinden de emin değildi.

Lena saate baktı. Beş dakika içinde brifingi vardı. Ekibi onu bekliyordu. Görüşmeyi sonlandırmalıydı. Çenesini kapatmalıydı. Ama sözcükler o durduramadan ağzından çıkıverdi. "Merak ettim-"

Lena'yı itmek ya da sonunda sesini yükselterek anlamsız bir açıklama yapmak yerine kadın sessiz kaldı. Bu iyi bir numaraydı. Lena bunu sorgulamalarda kullanırdı. İnsanlar doğal olarak sessizlikleri doldurmak isterlerdi, özellikle de bir konuda kendilerini suçlu hissettiklerinde.

Lena "Kürtaj yaptırdım" dedi.

Kadın hâlâ sessizdi.

"Altı yıl önce." Lena elini yüzüne götürdü. Teni dokunulamayacak kadar sıcaktı. "Merak ettim-"

"Hayır. Bunun geçen gece olanlarla hiçbir ilgisi yok." Cevapta kesin bir kesinlik vardı. "Eğer öyle olsaydı, iki küçük çocuğum olmazdı."

Lena göğsündeki gerginliğin bir kısmının gittiğini hissetti. Hava almak için ağzını açtı. Bir an için tekrar nefes alabildi.

Kadın dedi ki, "Yas tutmak için kendine zaman tanı. Siz ve kocanız tekrar deneyebilirsiniz. İnanın bana, şu anda yaşadıklarınız giderek kolaylaşıyor. Hiçbir zaman geçmeyecek ama farklı olacak."

Lena masasından bir kutu mendil çıkardı. Kendini toparlaması gerekiyordu. İşteydi. Bunun üzerinde durmayı bırakmalıydı. Masasında hıçkıra hıçkıra ağladığını görürlerse ekibine liderlik etmesinin hiçbir yolu yoktu. Gözlerini sildi, burnunu sümkürdü.

"Tamam," dedi Lena kadına. "Teşekkür ederim. İşe dönmem gerekiyor."

"Bayan Long. Lena. Gerçekten eve gitmelisiniz. Bunu kendinize yapmayın. Kimse sert olduğu için madalya almaz."

"Tamam." Lena sesini daha da güçlendirdi. "Aradığınız için teşekkür ederim. Gitmem gerekiyor."

"Ama-"

Lena telefonu kapattı. Burnunu tekrar sümkürdü. Gözlerini çiğ hissedene kadar sildi. Belki bir doktorun durum farklıydı ama karakolda her zaman sert olduğu için madalya veriyorlardı.

Lena bilgisayarına döndü. Ultrason dosyasına tıkladı ve çöp kutusuna sürükledi. Finder menüsüne tıkladı, ardından Çöp Kutusunu Boşalt'a ilerledi. Parmağı farenin üzerinde basılı kaldı. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu.

"Lee?" Paul Vickery onun girerken kapıya vurdu. Durdu. " oldu? Biri burnundan kıl mı aldı?"

"Aptal bir soğuk algınlığım var." Lena menüyü tekrar yukarı kaydırды, Düzenle'ye gitti ve Çöp Kutusuna Taşı'yı Geri Al'ı seçti. Dosyanın güvenli bir şekilde masaüstüne geri döndüğünü görene kadar Paul'e bakmadı. "Ne oldu?"

"Kararını mı patron?"

Karar. Baskını gelecek hafta için planlamışlardı ama muhbirleri onlara bu gece büyük bir sevkiyatın geleceğini söylemişti. Bebeğini kaybetmeden önce bile Lena programın öne alınmasından rahatsızdı. Hazırlanmak için daha fazla zaman istiyordu. Görünüşe göre başka kimse böyle düşünmüyordu. İçeri girmesi için her taraftan baskı hissediyordu. Daha fazla para, daha fazla silah, daha fazla uyuşturucu, daha fazla hapis cezası.

Paul'e "Evet, senden başka herkes biliyor" dedi.

"Sadece kontrol ediyorum, Kemosabe. gerek yok."

Bilgisayarından tanıdık bir ses duydu. Heyecanlanan tek kişi Paul değildi. Denise Branson bir e-posta daha göndermişti. Lena ilk satırı taradı ve dün geceki fazla mesaiden sonra Lena'nın soruşturmasının bir milyon dolar sınırını aştığı gerçeğine daldı.

"Lanet olsun, kızım." Paul onun omzunun üzerinden okudu. "Onu haklı olarak kızdırdın. Ne yapacaksın?"

"Gazetede fotoğrafı çıkınca iyi olacak."

"Vanhorn ve Gresham," Paul e-postayı okudu. "Sid Waller'ın avukatı o şirketten, değil mi?"

Lena ayağa kalkarken e-postayı kapattı. "Bodruma ilk kimin ineceğini görmek için kura çekeceğiz. Onları ben tutacağım. Her takımdan bir kişi seçecek."

Paul bir sıçan gibi sıırttı. "İyi ki kendimi şanslı hissediyorum, ortak."

"Şemayı bantlamayı bitirdiniz mi?"

"Evet. DeShawn'ın açılçerini kullanmasını engellemek zorundaydım."

"Güzel. Bu şeyi uykumuzda öğrenene kadar prova edeceğiz." Lena çıkarken ceketini aldı.

Paul dedi ki, "Dükkan seksen derece."

"Hava durumu için teşekkürler." Lena koridorda yürürken ceketini çekti. Hormonları hâlâ . Yandığı zamanlar hariç her zaman üşüyordu. Dr. Benedict'in odasındaki o aptal kadına sorması gereken şey buydu, altı yıl önce olan bir şeyi değil.

Paul dedi ki, "Sen-"

"Kahretsin." Fermuarı gömleğine sıkışmıştı.

"İşte." Paul onun önünde durdu. Kız sanki üç yaşındaymış gibi fermuarla uğraşmaya başladı. Son zamanlarda ona daha nazik davranan tek kişi Paul değildi. Lena onun hamile kadın feromonları salgıladığını tahmin ediyordu. Ya da en azından öyleydi.

Paul, "Sanırım Eric'le bir sorunumuz olacak. Garip davranıyor."

"Nasıl?"

"Çok sessiz davranıyor." "Geçen gün minibüste yaptığı şey komikti ama bir şeyler saklıyor." diye ekledi.

"Neyi saklıyorsun?"

"Aynen öyle."

Lena, gömleğini fermuardan kurtarmaya çalışan Paul'un parmaklarını izledi. İnternette sipariş ettiği küçük mavi ceket düşündü. Jared'in ailesi Auburn futbolunu bir din haline getirecek kadar çok seviyordu. Lena çocuk odasını boyadığı için ona bağışmıştı ama geçen hafta internete girip Tiger Rags'ten bebek boyunda bir Auburn kapüşonlu sweatshirt sipariş etmekten kendini alamamıştı.

Ceket sipariş edilmişti. Ne zaman teslim merak ediyordu. Yakın gelecekte hangi gün eve gidecek ve asla var olmayacak küçük kollar için bekleyen minik bir ceket bulacaktı?

"Lee?" Paul sordu. "Nereye gittin?"

Başını iki yana salladı. "Eric'i değiştirmek için artık çok geç. Erkek gibi davranması gerekecek."

Sonunda fermuarı serbest bıraktı. "Patron sensin."

Sözcük canını ; alaycı bir anlam kazanmaya başlamıştı. "Şanslıyım," diye mırıldandı. Teknik olarak, teğmenlerinin patron olması gerekiyordu, ama özellikle agresif bir lösemi türü onu denklemden çıkarmıştı ve Denise Branson henüz uygun bir yedek bulamamıştı. Lena ilk başta bu rolü üstlendiği için mutluydu ama şimdi yeni sorumluluklarının dezavantajlarını görüyordu.

Paul, "Kahretsin, zeki görünüyorsun." dedi. Göğsünü şişirdi ve hazır ol vaziyetinde sırtını duvara dayadı.

Lena'nın nedenini sormasına gerek yoktu. Lonnie Gray koridorda yürürken cep telefonu ile konuşuyordu. Telefonu kapattığında

Paul ve Lena'yı gördüm. Giriş yoktu. "Durumunuz nedir?" diye sordu.

Lena, "Tekrar yapıyoruz. Bu sefer hata yok. Waller'ı çivileyeceğiz."

Gray'in sesi sertti. "Olması gereken de tam olarak bu, Dedektif."

"Evet, efendim," dedi, onun şaka yapmadığını biliyordu. Lena, şefi hayal kırıklığına uğrattığı için Macon Polisi'nden ayrılmayı planlamadan önce ayrılan birden fazla dedektif görmüştü. "Tüm ekibin yüzde yüz hazır olduğuna dair söz veriyorum."

Paul, öğretmenine elma getiren üçüncü sınıf öğrencisi gibi, "Bize güvenebilirsiniz efendim," diye ekledi.

"Güzel." Gray koridora geri döndü ama Paul'e başıyla onay vermeden önce değil. Lena, Vickery'nin titrediğini duyabiliyordu. Gray'e karşı da aynı saygıyı hissediyordu ama şef her etrafta olduğunda altına kaçırıyormuş gibi görünmemeyi umuyordu.

Gray gider gitmez Paul ellerini birbirine vurdu. "Şefi duydunuz. Hadi şu kötü çocuğu sallayalım."

Lena'dan önce dükkâna doğru koridorda ilerledi. Paul belli ki çok heyecanlıydı ve bunun tek nedeni şef değildi. Biraz kadınsı görünmesine neden olan o tuhaf şekilde ayaklarının üzerinde yürüyordu. Lena, Paul'ün koluna bir şarapnel parçası saplanmadan önce Afganistan'da iki tur görev yaptığını biliyordu. Fizik tedavi onu yüzde yüz iyileşmiş hale getirmişti ama eve döndüğünde savaştan aldığı zevki kaybetmişti.

Paul yine de iyi bir kavgadan zevk alıyordu, bu da ikisinin paylaştığı pek çok özellikten biriydi. Lena ilk başta mizaçlarının uyuşmasının iyi bir ortaklık oluşturduğunu düşünmüştü ama farklı fikirlerin daha iyi bir denge sağlayabileceğini görmeye başlamıştı.

Lena'nın Jeffrey Tolliver'a bu kadar saygı duymasının bir nedeni de, hatalı olduğunu düşündüğü zaman bunu her zaman Lena'ya söylemesiydi.

Paul dükkânın kapısını tekmeleyerek açtı. Metalin metale çarpma sesi hangar benzeri binanın içinde yankılandı. Dükkân, el konulan otomobilleri ve tekneleri parçalarına ayırıp uyuşturucu ya da kaçak mal aramak için getirdikleri yerdi. Ayrıca

ekip arabalarının rutin bakımını yapmak için kullanıyordu, bu yüzden üç ekip arabası asansörlerde asılı duruyordu.

Tamirciler Lena'nın ekibinin çalışması için geniş bir alan açmışlardı. Atış galerisinin kapladığı alan otuz beşe altmıştı ve bu büyük binada bile yer sıkıntısı çekiliyordu. Çalışma alanı olarak çavuşun görev masasını kullanıyorlardı, bu da çavuşu çileden çıkarmıştı ama emir emirdir. Lena, Denise Branson'ın alanı onlardan almamış olmasına şaşırılmıştı. Lena'ya saldıracak kadar kızgındı ve Branson insanları nasıl cezalandıracağını bilmeden binbaşı rütbesine ulaşamazdı.

DeShawn Franklin, Mitch Cabello ve Keith McVale görev masasının etrafında durdular. Lena, Paul'ün önüne geçti. Paul'ün kendisini geçmemesi için adımlarını uzattı. Grant County'deyken Lena, tamamı erkeklerden oluşan bir teşkilattaki tek kadın dedektifti. İşe girdiğinde kuralları biliyordu. Günün her saniyesi, sıralamadaki yerini korumak için savaşmak zorundaydı.

"Hey, patron." Mitch vergi dairesinden aldıkları şemadan başını kaldırıp baktı ce. "Üşüdün mü?"

Lena muhtemelen neye benzediğini biliyordu: ağlamaktan kan çanağına dönmüş, kırmızı çerçeveli gözler. Elinin tersiyle burnunun altını sildi. "Evet. Jared verdi."

"Bahse girerim sana o vermiştir." DeShawn homurdanır gibi bir ses çıkardı ve takımdan bir porno müzik korosu yükseldi.

"Kapayın çenenizi, pislikler. Az önce koridorda Şef Gray'e rastladım. Waller'la birlikte buraya dönmemizi ya da şehir dışına çıkmamızı söyledi." DeShawn'a sert bir bakış attı. "Bu seni de kapsıyor, altın çocuk."

Mitch, Scooby-Doo çizgi filmlerinden fırlamış gibi bir "rut-roh" sesi çıkardı, gerçi hepsi DeShawn'ın Gray'in favorilerinden biri olduğunu biliyordu. Lena dükkânın etrafına bakındı. Tamirciler öğle yemeğine gitmişlerdi ve nöbetçi çavuş muhtemelen arabasında somurtuyordu. B-Takımı dün gece gözetleme işinde çalışmıştı. Lena onlara içeri gelebileceklerini söyledi. Geç oldu. Sırasında ve Baskın, onlarvardı atanmış için koruma bu yüzden diğer ekipler gibi içeride tatbikat yapmalarına gerek kalmadı. Onlar.

Yine de biri kayıptı.

"Eric nerede?" diye sordu.

DeShawn, "göre ögle yemeğini sıçarak çıkarıyormuş." dedi.

Lena, yüzü aklından geçen düşünceyi gösterme eğiliminde olan Paul'e baktı. Hâlâ Eric için endişeleniyordu. Belki de endişelenmekte haklıydı. Eskilerin deyiimiyle, Eric'in midesi onun ruhuna açılan bir pencereydi.

DeShawn, "Bir sorun mu var patron?" diye sordu.

Lena eski halini hatırlamaya çalıştı. "Evet, takımımnda sürü küçük kız var."

Bunu beklenen feryatlar ve parmak işaretleriyle karşıladılar.

Lena onları görmezden geldi. Evi bantladıkları beton zemine baktı. Şema tam ölçekliydi. Çalışma odası, iki yatak odası, banyo, yemek odası, mutfak. Burada adım adım ilerleyebiliyorlardı, böylece baskını gerçek zamanlı olarak yaptıklarında ikinci doğa gibi . Tek bilinmeyen bodrum katıydı.

Başparmak mandalı. Sürgü. Sürgülü kilit. Seçenekleri değerlendirmek için epey zaman harcamış olsalar da kapının nasıl emniyete alınacağı belli değildi.

En büyük sorun, genellikle evde bulunan dört, belki de beş erkekti. Bazen birkaç keş geceyi burada geçirirdi ama bu genellikle hafta sonu partilerinden sonra olurdu. Tra c sabah yedi buçuk civarında akmaya başlıyordu - ya okula giden çocuklar ya da işe giden yetişkinler. İki ya da üç saat sonra anneler SUV'larıyla gelir, günlük işlerini halletmek için bir destek ararlardı. Ögle vakti trenler güvenilirmezdi, ancak trafiğin yoğun olduğu saatler dört buçukta başlıyor ve sabah üçe kadar yavaşlamıyordu.

Sid Waller o zaman ortaya çıktı. Saat gibi , Allman Yolu'nun kuzeye giden çıkışını kullanıyor, Redding Caddesi'nden sola dönüyor, sonra Corvette'ini yavaşça bozuk çakıllı araba yolundan atış poligonuna doğru sürüyordu.

Waller genellikle evde üç saat kalırdı. Oradayken ne yaptığını kimse bilmiyordu. Günün o saatinde muhbirleri içeri göndermek çok tehlikeliydi. Zaten o saatte genellikle sızmış olurlardı. Paul, Waller'ın ürünü denediğini düşünüyordu. DeShawn

birkaç kızla yattığını düşündü. Denise Branson onun bütün parayı saydığını sanıyordu.

Lena Tanrı'ya üçünü de yapıyor olması için dua etti ve o karanlık, nemli bodruma girdiklerinde Sid Waller'ın kafası çok güzeldi, çok sikilmişti ve Lena'nın bileklerine kelepçeleri geçirmesini çaresizce izlemekten başka bir şey yapamayacak kadar korkmuştu.

Yukarı baktı. Hepsi onu bekliyordu. DeShawn maniküre ihtiyacı olup olmadığına karar vermeye çalışır gibi ellerine bakıyordu. Mitch ve Keith birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlardı çünkü ikisi de kafalarına silah dayasanız susmazlardı. Paul'un yüzü her şeyi anlatıyordu. Ayaklarının üzerinde zıplayan bir köpek yavrusu gibiydi, beklentiyle altını ıslatmak üzereydi.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Eric Haigh dükkâna girerken mahcup bir gülümseme takındı. Paul haklıydı. Bu adamda bir gariplik vardı. Çok tereddütlü görünüyordu, bu da masanın etrafındaki ekibin geri kalanına katıldığında son derece net bir şekilde ortaya çıktı. Hepsi gitmeye hazırды. Eric'in gitmek istediğı tek yer az önce girdiğı kapıdan geri çıkmakmış gibi görünüyordu.

Hepsinin hayatında boktan şeyler vardı.

"Pekâlâ hanımlar." Lena ellerini birbirine vurdu. "Karar verildi. Yarın sabah saat tam otuzda bu mekâna gidiyoruz."

8.

PERŞEMBE

Sara, Nell'in kamyonetinin yolcu koltuğunda oturmuş Macon manzarasını seyrediyordu. Atlanta güzel bahçeler ve ağaçlarla dolu bir şehirdi ama ormanla çevrili olmanın Sara'ya kendini evinde hissettiren bir yanı vardı. Macon gibi Grant County de bir üniversite şehriydi ve eyaletin hâlâ daha yavaş hareket eden bir bölümünde yer alıyordu. Sadece ağaçları görmek bile Sara'ya ciğerlerinin yeniden çalıştığını hissettiriyordu. Omzundaki akbaba geçici olarak tüneğini terk etmişti. Kendini daha kendinde hissediyordu.

Belki de ona bu sükûnet hissini veren tamamen manzara değildi. Nell temizlik malzemeleri almak için alışveriş yaparken Sara kız kardeşine uzun bir e-posta göndererek içini dökmüştü. Tessa'nın yanıtı da bir o kadar uzundu ama mesajını askerlik yapmak ya da tatlı bir intikamın tadını çıkarmak gibi klişelerle doldurmak yerine listeler yapmıştı: Will Trent hakkında sevdiği on şey. Babalarının yaptığı en aptalca üç şaka. Tessa'nın Sara'nın yeğeni Izzie'nin yanında söylediği ve muhtemelen Tessa'yı cehenneme gönderecek sekiz yeni kelime. Hiç kimsenin büyükanneleri kadar güzel bisküvi yapamayacağının altı nedeni. Annelerinin yaptığı ve ikisinin de asla yapmayacağına yemin ettiği, ama şimdi neredeyse hayatlarının her günü yaptıkları beş şey.

Sara'nın durumuyla ilgili tek doğrudan açıklama sonsözde yer almaktadır:

Lütfen tekrar Dolly Parton dinlemeye başlama. Nell dedi ki, "Bunu her yapıyorum."

Sara düşüncelerinden sıyrıldı. "O da ne?"

"Jeffrey hakkında bir şeyler hatırla ve gülümse." Nell gülümsedi. "Ormanda olmayı çok severdi. Lisedeyken sürekli yürüyüşe çıkardı."

Sara onu düzeltmek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti.

"Sorun değil," dedi Nell. "Aklına gelen hikâyeyi Jared uyandığında anlatmak üzere sakla. O zaman hepimiz gülümseriz."

Sara başını salladı. Bu, Nell'in hastaneden çıkar çıkmaz başlattığı tanıdık bir nakarattı. Jared uyandığında giymek üzere temiz pijama alması gerekiyordu. Jared uyandığında evin temiz olduğundan emin olması gerekiyordu. Sara, Nell'in bu amacını yadırgamadı. Onu ayakta tutan tek şeyin bu olduğunu söyleyebilirdi.

Nell'in cep telefonu bipledi. Lena ve Jared'in evini bulmak için GPS'i kullanıyordu. "Sanırım şurada," diye mırıldandı, tembel bir sağa dönüş yaparak.

Sara dudaklarını birbirine bastırdı. Nell yaşlı bir kadın gibi sürüyor, hız sınırını asla aşmıyor, birleşmek ister gibi görünen her arabaya yol vermek için yavaşlıyordu. Arada sırada bir tabelayı okumak ya da bir yayaya dikkat çekmek için kamyonu durduruyordu. Hâlâ acele etmenin kabalık sayıldığı ve yolda bir köpek olmadığı sürece kornaya basılmadığı küçük kasaba zamanlarında takılıp kalmıştı.

Nell cadde boyunca sıralanan evlere baktı. "Fena değil," diye yorumladı, bu kamyonu bindiklerinden beri Macon hakkında söylediği en olumlu şeydi. "Sanırım bütün planları aynı dergiden almışlar."

Sara onun bakışlarını takip etti. Alt bölgede bir tekdüzelik vardı ama evler arsalarına göre aşırı inşa edilmemiş ya da kimsenin kullanmayacağı fazladan yatak odalarıyla doldurulmamıştı. İnsanlar çimenlerini bakımlı tutuyordu. Araba yollarında minivanlar vardı. Veranda direklerinde Amerikan bayrakları asılıydı. Sokak tam da iki polis memurunun yaşamasını bekleyeceğiniz türden görünüyordu cers.

Nell'in artık GPS'e ihtiyacı yoktu. Beyaz bir GBI olay yeri minibüsünün yanına park etti. Charlie Reed açık arka kapıda duruyordu. Genç bir adam ona Charlie'nin dikkatle kargo bölümüne yerleştirdiği plastik kasaları uzattı. Sara mühürlü kanıt torbalarını adli tabiplik günlerinden hatırlıyordu. Geçmiş gözünün önüne gelmeye başladı.

Özellikle de sokağın sonunda park etmiş bir kruvazörün etrafında duran iki polisi fark ettiğinde.

"Pekâlâ," dedi Nell. Eve biraz endişeyle bakıyordu.

Sara, kadının dik bir tepenin üstündeki şirin, tek katlı fiçı tahtası evi değil, bir cadı kulübesine daha yakın bir şey beklediğini tahmin etti. Yapı av tüfeği tarzındaydı, genişliğinden daha derindi ve ön kapısı tam ortasına dikilmişti. Ön verandada Amerikan bayrağı yerine, üzerinde Auburn Üniversitesi'nin logosu bulunan turuncu ve mavi bir afiş vardı.

Nell bayrağı onaylıyor gibiydi. "En azından hala geldiği yerde duruyor." dedi.

Sara cesaretlendirme olarak yorumlanabilecek bazı mırıldanma sesleri çıkardı. Belki de Nell değil ama Sara, Lena'nın bu evde yaşadığını düşünmekte zorlanıyordu. Çimenlik koyu yeşil bir halıydı. Posta kutusunun etrafına dikilmiş birkaç uzun bacaklı petunya vardı. Maymun otları ön yürüyüş yoluna sıçramıştı. Ön kapı kırmızıya boyanmıştı. Verandadaki ahşap saksılardan daha fazla petunya dökülüyordu. Sara, Lena'nın oturup feng shui üzerine bir kitaptan notlar almak şöyle dursun, çiçeklerle ilgilendiğini bile hayal edemiyordu.

"Geliyor musun?" Nell sordu.

Sara kapıyı iterek açtı. Kamyonun havasız kabinine kıyasla hava serin geldi. Sokağın sonundaki polis memurları merakla bakıyorlardı. Sara el salladı. Karşılığında iki kez başını salladı.

Nell Sara'ya, "Possum'u arayıp hemşireyle görüşüp görüşmediğini soracağım," dedi. Telefonunu çevirip açtı ve numarayı tuşladı. Eli kalçasına gitti. Possum'un cevap vermesini beklerken eve baktı.

Sara, Nell'in planlarını yeniden gözden geçirdiğini umuyordu. Yolculuklarının ilk otuz dakikası olay yerini temizlemenin gerektireceği gerçekleri geçmişti. Sara sonlara doğru geri adım atmamıştı. Oldukça acımasız davranmıştı, bu da Nell'in kararlılığını daha da artırmıştı.

Nell telefonda konuştu, "O nasıl?"

Sara onu yalnız bırakmak için kamyondan uzaklaştı. Olay yeri minibüsüne doğru ilerlerken bir esinti havayı karıştırdı. Sara

kollarını ovuşturdu, keşke ceket getirmeyi akıl etseydim diye düşündü.

"Dr. Linton." Charlie Reed Sara'ya gülümsedi. Kendisine bir salon şarkıcısı görünümü veren bakımlı bıyığı dışında hoş görünümlü bir adamdı. "Lütfen bana Amanda'nın sonunda sizin hizmetlerinizi almayı başardığını söyleyin."

"Tanrım hayır." Sara'nın dünyada yapmak isteyeceği son şey Amanda Wagner için çalışmak olurdu. "Buraya bir arkadaşımla geldim." Nell'i gösterdi. "Oğlu Jared Long."

"Oh." Charlie'nin gülümsemesi düştü. "Şüphesiz, o görmek istemiyor ...?"

"Daha da kötüsü. istiyor."

Charlie Sara'ya kendisini minibüsün önüne kadar takip etmesini işaret etti. Muhtemelen onları duymadığından emin olmak için Nell'e baktı. "İçerisi oldukça kötü. Yani, çoğu kadar kötü değil ama pompalı tüfek kullanmışlar ve epey bir boğuşma olmuş. Kan hacmi-"

Sara ellerini kaldırdı. "Benimle gelmesini sağlayabileceğimi bilsem seve seve şimdi giderdim."

Charlie tekrar Nell'e baktı. Kararlılığı belli olmalıydı. "Ona yol göstermen için burada olman çok iyi."

"Hâlâ fikrini değiştirmeye çalışıyorum."

"Bunu yapacak bir tipe benzemiyor," diye belirtti. "İsterseniz size kısa bir özet geçebilirim?"

Sara detayları duymaya bu kadar hevesli olduğu için utanarak başını salladı. Charlie'nin sesi alıştırmış bir tona büründü.

"Aradığımız adam

Saldırgan İki ön pencereden girdi." Söz konusu pencereyi gösterdi. Siyah parmak izi tozu beyaz kaplamaya bulaşmıştı. "Büyük ihtimalle bir çakı kullanmış. Çerçevelerin arasına sokmuş, başparmak mandalını iterek açmış."

Sara başıyla onayladı. Giriş yöntemi soygunlar için tipikti.

"Parmak izlerinden, Saldırgan İki'nin daha sonra ön kapıyı açtığını ve Saldırgan Bir olarak adlandırdığımız adamın eve girmesine izin verdiğini varsayabiliriz. Yerdeki ve duvarlardaki barut kalıntılarından, ilk saldırganın av tüfeğini ilk ateşlediğinde koridorun ağzındaki ön odada durduğu sonucuna varabiliriz. Remington 870, yirmi sekiz kalibre."

Sara geçmiş vakalardan, o mesafeden gelen bir tüfek patlamasının yarım inçlik bir kontrplak parçasını paralayabileceğini biliyordu. Testereyle kesilmiş namlu saçmaları dağıtmıştı, muhtemelen Jared'in oracıkta düşüp lmemesinin tek nedeni de buydu.

Charlie, "Hastanenin kabul raporunu okudum. n saha araştırmam, av tüfeği saçmalarının çoğunlukla kurbanın göğüs bölgesinde, kabaca T-2'den T-7'ye kadar yirmi santimetrelilik bir daire içinde kümelendiğini ve bazılarının kafatasına girdiğini destekliyor. Olay yerinde, kapı çerçevesinin etrafındaki ahşaba saplanmış birkaç saçma bulundu. Samaların çoğunun kurbanın içine girdiğini varsayabiliriz."

Sara insanları ifade veriyormuş gibi dinleme alışkanlığından vazgeçmişti. "Jared kapı aralığında mı duruyordu?" "Evet. Kurbanın vücudu neredeyse tam olarak kapı aralığında. Muhtemelen kollarını kavuşturmuş ya da önünde tutuyordu. Hastane raporuna göre, kollarının ya da ellerinin arkasında yara izi yoktu. Dedektif Adams'ın çekici aldığı yer olduğunu tahmin edebileceğimiz bir alet kemeri takıyordu."

Sara bu ayrıntıyı merak ediyordu. Lena'nın yatak odasında bir bulundurduğunu ama kim bilir neler yapıyordu.

Charlie sözlerine şöyle devam etti: "Adams çekici kullanarak ilk saldırganı, yani tetikiyi yatak odasının kapısında öldürdü." Gz çukurunun hemen altını işaret etti. "Pençe buraya girdi. Orbita'ya saplandı, vitreusu delip geçti. Tüfek ikinci kez ateş aldı ve uzak duvarda yaklaşık otuz iki santimetrelilik bir delik açtı. Bir noktada saldırgan yere düştü, bunun üzerine eki yüzünden çekildi. Duvarlarda yerden yaklaşık on ila on altı santim yükseklikte sıçrama ve kemik bulduk, yani eki çıkarıldığında muhtemelen sırtüstü yatıyordu. Çekiç çekilip çıkarılırken tavana da sıçramış." Charlie ürperdi. "zgnm, ekiler beni korkutuyor."

"Yalnız değilsin."

"Yine de." Tekrar rperdi. "Bir noktada, İki Numaralı Saldırgan kurtarmaya geldi. Kalıntılar, üç el ateş ettiğinde yatak odasının yaklaşık altı metre dışında olduğunu gösteriyor."

Smith and Wesson marka beş atışlık bir tabancayla ateş etmiş. Onun yerine arkadaşını vurmuş. Bunun nasıl olduğundan emin değilim ama Saldırgan Bir vurulduğunda sırtı kapıya dönük bir şekilde duruyordu. Belli ki kısa bir süre sonra yere düşmüş. Sonra bir şekilde ikinci saldırgan düştü ve Adams ona saldırdı."

"İkinci saldırgan ona vurmadan önce mi düştü?"

Charlie, "Dizlerinin üzerine düştü," diye açıkladı. "Özür dilerim. Yere düştüğü yerde kanda diz ve el izleri bulduk. Dedektif Adams'ın tüfeğin dipçigiyle kafasına vurmuş olması muhtemel. Silahın üzerinde kan ve saç var ve yerden yaklaşık otuz iki inç yükseklikteki duvar ve yataktaki sıçramalar bir beyzbol sopasını destekliyor. Yerinden çıkmış dişleri kanıt olarak aldık, böylece en azından annesi onları görmek zorunda kalmayacak." Tekrar Nell'e baktı. Nell telefonu kapatmış, kamyonun arkasında temizlik malzemelerinin olduğu çantaları karıştırıyordu.

Sara, "İkinci tetikçi öldürüldükten sonra ne oldu?" diye sordu.

"Komşular geldi." Charlie başıyla yolu işaret etti. "Mahallede iki polisin yanı sıra bir sağlık görevlisi ve bir itfaiyeci var. Pardon, itfaiyeci kadın. Jared'in kalbini tekrar çalıştırdılar. Neyse ki 911 çağrısına cevap veren nöbetçi polisler yatak odasından uzak durdular. Ben geldiğimde olay yeri tertemizdi."

Sara, "Jared'in kalbinin durduğunu mu söylediniz?" diye sordu. Bu, onu neden travma merkezi yerine en yakın hastaneye götürdüklerini açıklıyordu.

"Doğru," diye yanıtladı Charlie. "Anladığım kadarıyla ambulans gelmeden önce komşular bir süre kurbanla uğraşmışlar. Gerçeği bilmek isterseniz, hayatta kalmasına şaşırdım. Önemli miktarda kan kaybetmiş. Tahminimce -hesaplamadan bu konuda benden alıntı yapmayın- iki litre kadar."

Sara bilginin yerleşmesine izin verdi. Eğer Charlie haklıysa, Jared III. sınıf bir kanama geçirmiş ve kan hacminin yüzde otuz ila kırkını kaybetmişti. Solunum sıkıntısı ve organ yetmezliği, şiddetli taşikardiden sonra ikinci ve üçüncü sıradaydı. Eğer onun için olmasaydı

Komşular Jared'in kalbini fiziksel olarak pompalasaydı, Sara bu sabah Nell'le hastane yerine cenaze evinde buluşacaktı.

Üstelik bu, en başta kanamaya neden olan yaraların ciddiyetini hesaba katmıyordu bile.

"Merhaba," dedi Nell. Plastik poşet sapları ellerini kesiyordu ama Sara biraz almayı teklif edince başını salladı. Charlie'ye "Ben Darnell Long, Jared'in annesiyim" dedi.

"Charlie Reed," diye cevap verdi. "Eyalet için çalışıyorum. Oğlunuz için çok üzgünüm Bayan Long. Emin ellerde olduğunu biliyorum."

"Tanrı bize asla taşıyabileceğimizden fazlasını yüklemesin."

Charlie ellerini birbirine kenetledi. " 'Beni izleyen asla karanlıkta yürümeyecektir. "

Nell adamın İncil'den alıntı yaptığını duyunca şaşırılmış görünüyor. Sara da aynı şeyi hissetti. Charlie ona hiç kiliseye giden biri gibi gelmemişti. Yine de o, bebeklerin Kutsal Kitap'ı annelerinin sütüyle birlikte içtiği Güney'de doğmuştu.

"İşimin başına dönmeliyim." Charlie'nin gülümsemesi onların tepkilerinden memnun olduğunu gösteriyordu. "İzninizle hanımlar." Minibüsüne geri döndü.

"Pekâlâ," dedi Nell, Charlie'nin gidişini izlerken. Sara, Nell'in ilk kez dolar mağazasının yanındaki striptiz kulübünün park yerinin tıklım tıklım dolu olduğunu gördüğünde söylediği bu sözde belli bir yargı payı olduğunu anlamaya başlamıştı.

Sara'ya "Bu bıyık da ne?" diye sordu.

"Charlie eyaletteki en iyi adli tıp uzmanlarından biri. Ve çok iyi biri. Yaptığı işi önemsiyor."

"Peki." Nell başka bir şey söylemedi. Garaj yoluna yöneldi. Çantalar ağırdı. Sara sapların parmaklarına giden kan dolaşımını kestiğini görebiliyordu.

"Bunlara yardım etmemi istemediğine emin misin?" diye sordu.

"Ben , teşekkürler." Nell yine de homurdanarak Yolun son kısmına kadar.

Jared'in polis motosikleti garajın önüne park edilmişti. Kapının üzerindeki projektör hâlâ yanıyordu. Sara tekrar sokağa baktı. Burada bir polisin cer yaşadığına şüphe yoktu. Gecenin karanlığında bile ışık motosikleti sergileyebilirdi.

Nell, "Bu konuda ne yapacağız?" diye sordu. Kapıya polis bandı çekilmişti ama Charlie henüz evi mühürlememişti.

"Daha fazlası var," dedi Sara ona, bandı aşağı çekerek. Kapıyı henüz açmamıştı. "Nell, sana bunun kötü bir fikir olduğunu tekrar söylemem gerek. Düşündüğünden çok daha kötü olacak.

Şiddetli bir kavga oldu. Jared çok kan kaybetti. Yerde, duvarlarda, her yüzeyde olacak. Bu bir biyolojik tehlike. Tıbbi atıkların uygun şekilde imha edilmesi gerekir. Bu işi gerçekten profesyonellere bırakmalısınız."

Nell torbaları kaldırdı. "Sanırım bir pisliği nasıl temizleyeceğimi biliyorum."

"Parayı ödünç almana izin verebilirim. Ya da sana veririm. Hangisi olduğu umurumda değil-"

"Hayır," dedi Nell, ses tonundan bu konuyu tartışmayı bitirdiği anlaşılıyordu. "Teşekkür ederim."

Öylece bekledi. Sonunda Sara topuzu ve kapıyı iterek açtı.

Tüm suç mahallerinde bulunan kendine özgü bir koku vardı - demirin oksitlenmesinden kaynaklanan metalik kan kokusu değil, korkunun pis kokusu. Sara her zaman sezgilere inanan biri olmuştu. İnsan beyninin her canlıyı tehlikeye karşı uyaran daha temel bir kısmı vardı. Sara, Lena ve Jared'in evinin ön kapısından içeri girdiği anda o kısım tamamen devreye girdi.

Burada bir adam ölmüştü. İki adam neredeyse ölüyordu. Bir kadın hayatı için savaşıyordu. Şiddet tehdidi bayat havada asılı kalmıştı.

Sara, Nell'in her şeyi kavrayışını izledi. Duruşu değişti. Neredeyse çantalarından bazılarını düşürüyordu. Sara, "Neden oturmuyorsun?" diye önerdi.

"Ben iyiyim."

"Hadi ."

Nell başını salladı. Evin ön odasına göz gezdirdi. Kat planı açıktı, aile odası ve mutfak bir aradaydı. Güneş ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu. Kanepenin üzerindeki tavan vantilatörü, kanatları hareket ettikçe yumuşak bir vızıltı çıkarıyordu. Bu alanda kötü bir şey olmamıştı. Mobilyalar devrilmemiştir. Mobilya devrilmemişti.

duvarlar sessiz bir açık griydi. Dağınıklık içindeki tek alan, tadilatın geçtiği belli olan mutfaktı. Demonte dolapların düz paketleri düzgün bir yığın halinde istiflenmişti. Mutfak lavabosu eski bir lavabonun üzerinde duran bir kovadan ibaretti. Bulaşık makinesi köşedeydi, kablosu ve tahliye hortumu bir yay gibi etrafına sarılmıştı. Ocak duvardan çekilmişti ama Sara gaz hattının hâlâ bağlı olduğunu görebiliyordu.

Hiç düşünmeden, "O da Jeffrey kadar kötü," dedi.

Jeffrey'nin her zaman bir projesi vardı. Eski bir arabayı restore etmek. Banyoya ikinci bir lavabo eklemek. Mutfağını yeniden yapmak. Bir şeyleri tamir etmek ona tamamlanmışlık olmasa da bir başarı hissi veriyordu. Sara ile çıkarken, kalın bir plastik levha mutfağının dış duvarı olarak kullanılıyordu. Buzdolabı yemek odasındaydı. Bir bahçe hortumu ön pencereden geçiyor ve çeşitli vanalar aracılığıyla buz makinesine bağlanıyordu.

Nell, "Jeffrey her zaman elleriyle çalışmayı sevmiştir," dedi. Torbaları tezgahın üzerine koydu; tezgahın üzerinde kontrplak bir parça vardı. Parmağını tahta üzerinde gezdirdi. Gözleri lavabo kovasında, çıplak ama temizce süpürülmüş zeminde gezindi. "Sanırım ev idaresi konusunda onu suçlayamam. Jared'in böyle temizlik yapmasına imkân yok."

Sara cevap vermedi. Lena her zaman düzenli biriydi. İstasyondaki masası bir o ce malzeme kataloğundan fırlamış gibi görünüyordu.

"Bunu bitirmesi için babasını buraya getireceğim." Nell üst üste dizilmiş kutulara doğru başını salladı. "Possum bunları bir gün içinde monte eder. Üst dolapları asmasına yardım edeceğim. Altını kendi başına yapabilir. Tezgahları olduğunu sanmıyorum ama bir şeyler seçeriz-" Konuşmayı kesti. Sara onun bakışlarını kanepeye kadar takip etti. Üstünde düzgünce katlanmış bir çarşaf olan bir yastık vardı. Kumandanın yanındaki sehpanın üzerinde bir çift bardak, bir bardak su ve bir dişlik için plastik bir kılıf vardı.

"Alo?" Faith Mitchell açık ön kapıdan içeri girdi. Nell ve Possum'la hastanede tanışmıştı. Tanıştırma işini Sara yapmıştı.

Faith sordu, "Buraya yeni mi geldin?"

"Evet, hanımefendi." Nell gözlerini kanepeden ayırmıyordu. Faith bu düzenlemeyi fark etmiş gibiydi ama yorum yapmadı. Sara'ya gülümseyerek, yeterince rahatsızlık duyduğunu belli etti.

Sara, "Charlie'yi gördük." dedi.

"Hâlâ minibüsü topluyor."

Nell gürültülü şekilde poşetleri açmaya başladı, çamaşır suyu şişesini ve eldiven kutusunu kontrplak tezgâha vurdu.

Faith ön odada dolaşüyor, eşyaları topluyor, belli ki burayı tanımaya çalışıyordu. Will'in ortağı kendisinden bir yaş küçüktü ama GBI'a katılmadan önce Atlanta polis teşkilatında yükselmişti ve hem pragmatik hem de alaycıydı. Sara, Will'e destek olacak daha iyi bir ajan bulmayı dileyemezdi. Faith zeki ve becerikliydi. Risk almaktan nefret ederdi. Başka bir deyişle, Lena Adams'ın tam zıttıydı.

Ayrıca çok meraklı biriydi. Odanın içinde yargılayıcı bir tavırla dolaşüyor, perdeleri ve mobilyaları Nell gibi keskin bir gözle inceliyordu.

Sara yavaş hareket ettiğini hissetti. Nell buraya sadece temizlik için gelmemişti. Lena onu Jared'in hastane odasından çıkarıyordu, yani Nell Lena'nın evini işgal ediyordu.

Nell bavulları açmayı bitirmişti. Ellerini ahşap tezgâha .
"Muhtemelen önce ona bakmalıyım."

Onunla tartışmanın bir yararı yoktu. Nell belli ki ilerlemeye devam etmeye kararlıydı. Sara ve Faith sessizce onu koridora kadar takip ettiler.

Nell fazla uzaklaşmadı. Misafir banyosunun hemen dışında durdu. Duş perdesi geri çekilmişti. Bir şişe Axe şampuanın yanında kirli bir sabun parçası duruyordu. Tuvaletin oturağı yukarıdaydı. Tezgâh erkek tuvalet malzemeleriyle doluydu; deodorant, tıraş bıçağı ve tıraş kremi, değiştirilmesi gereken bir diş fırçası ve yarısı boşalmış bir diş macunu tüpü. Jared'in tıraş olduğu lavaboyu küçük kıllar doldurmuş ve kaseyi yıkamayı ihmal etmişti.

Nell koridorda ilerlemeye devam ederek, "Sanırım onu banyodan da kovdu," diye mırıldandı.

Faith aynı derecede alçak bir sesle mırıldandı, "Banyomu bir erkekle paylaşmam için bana para ödeyemezsin."

Sara, Nell'i koridorda takip ederken "Amin," diye cevap verdi. Charlie'nin DNA aldığı yerdeki beyaz tebeşir izinin üzerinden geçti. Sara, görünüşe bakılırsa birinin muhtemelen bir şey anlatmak için koridora tükürdüğünü tahmin etti.

Bu da tetikçilerin kurbanlarını rastgele seçmedikleri fikrini desteklemektedir.

Koridorun iki yanında birer boş yatak odası vardı. İlki çalışma odası olarak kullanılıyordu. İkincisi ise bitmemiş bir proje gibi görünüyordu. Duvarlar neşeli bir sarıydı. Dolabın kapısı iki testereye dayalıydı. Nell yanından geçerken başını salladı, muhtemelen bunu da Possum'un yapılacak işler listesine eklemişti. Ebeveyn yatak odasından birkaç adım ötede durdu.

Sara, Nell'in keskin bir nefes aldığını duydu. Kapının pervazına tutunan kadının elleri titriyordu.

Charlie'nin tahmini çok tutucu olabilir. Aradan geçen zamana rağmen Jared'ın düştüğü yerdeki kan birikintisi hâlâ katılaşıyordu. Islak yüzeyde ışık parılıyordu. Kenarları, parke zemine sızan koyu bir pasa dönüşmüştü.

Kanın geri kalanı saatler önce kurumuş, geriye şiddetli bir kavganın hikâyesini anlatan bordo lekeler kalmıştı. En kötüsü tavan ve duvarlar değildi. Büyük çizme izleri Lena'nın çıplak ayak izleriyle karışarak zeminde bir ileri bir geri ilerliyordu. Sıçramalar. Sıçrama. Püskürtme. Damlalar. Diz izleri. El izleri. Jared'in cesedinin altında bir halının sıkışmış olabileceği lekeler. Birinin yatağa doğru süründüğünü gösteren izler. Komşuların ve ilk müdahale ekiplerinin Jared üzerinde çalışmak için aceleyle geldikleri yerleri gösteren daha fazla ayakkabı izi. Ayrıldıklarında hepsi kana bulanmış olmalıydı. Uzun kırmızı izler banyo zeminindeki harç çizgilerine bile sızmayı başarmıştı.

Ama yatak odasının kapısının etrafındaki alan asıl hikâyeyi anlatıyordu. Jared'in vurulduğu yer burasıydı. Burası Lena'nın davetsiz misafirlerle ilk karşılaştığı yerdi. Duvarlara ve tavana sıçrayan kurumuş kanlar bir adli tıp kitabını doldurabilirdi. Boyutları ve şekilleri, kapsadıkları alan ve kapsamaları farklıydı.

Son derece şiddetli bir mücadele olduğu her saniyesinden belliydi. Diş ve kemik parçaları gitmiş, çekiç ve silahlar delil olarak alınmış olsa bile, ölümün gölgesi her köşede gizleniyordu.

Nell'in sesi kesildi. "Yapamam... Ne yapacağımı bilmiyorum..."

Sara bir şey söylemedi.

Nell burnunu çekti ama gözyaşı dökmedi. "Sence ıslak bir vakum..." Sesi yine kesildi. Kapının etrafındaki parçalanmış tahtayı sıkıca kavradı.

Sara Faith'e baktı, o da sadece başını salladı.

"Pekâlâ." Nell kendini odanın içine attı. Şifonyere doğru ilerledi. Dikkatli olmasına rağmen, katliamdan kaçmanın bir yolu yoktu. Spor ayakkabıları kurumuş ayak izlerinin üzerinde yürüyordu. Çizme izleri. Ayakkabı izleri. El izleri.

Sesi daha yüksek bir perdeden çıkıyordu. "Jared pijamalarının içinde her zaman daha rahat olmuştur." Muhtemelen Charlie'nin ekibi tarafından fotoğraflanmış ve envanteri çıkarılmış olan çekmeceleri açmaya başladı. "Kendine saygısı olan hiçbir erkek hastane önlüğüyle oturmaz. En kısa zamanda normal bir şeyler giymek isteyeceğini biliyorum."

Sara Faith'le birlikte kapının dışında duruyordu. İkisi de sessizce kadının Lena ve Jared'in özel eşyalarını karıştırmasını izlediler. En üstteki üç çekmecenin Lena'ya ait olduğu belliydi. İç çamaşırları çoğunlukla faydacıydı, ancak Nell çizgiyi aşan bir şey bulduğunda bir hu ng sesi çıkarmayı başardı. Alt çekmeceler Jared'a aitti. Basketbol şortları, tişörtler ve boxerlarla doluydu. Günün yüzde sekseninde üniforma giyiyordu. Muhtemelen dolabında düğünler ve cenazeler için bir takım elbise ve daha az resmi durumlar için birkaç polo ve hakisi vardı.

Nell aramayı bıraktı. Odaya bakarken ellerini kalçalarına dayadı. "Pijama giymeyi bırakmadığını biliyorum."

Sara, Nell komodine doğru ilerleyene kadar çenesini kapalı tuttu. "Nell."

Başını kaldırdı ama elini çekeceğinden ayırmadı.

"Bu muhtemelen Lena'nındır." Sara el losyonu ve tüpün yanında duran ve bir aşk romanı olduğu belli olan düzleştirilmiş kitabı gösterdi

dudak kremi.

Nell kıpırdamayınca Faith, "Oğlunun karısının yatağının başucunda ne sakladığını bilmek istemezsin herhalde," dedi. "Ya da oğlunun, bu konuda." diye ekledi.

"Bu da ne demek oluyor-"

Motosiklet motorlarının sesiyle kesildi. Sara arkasını döndü. Ön kapı ardına kadar açıldı. Sokakta en az altı motorlu adam gördü. Sara polisleri tanıyorsa, Jared'in annesine bakmak için buraya gelmişlerdi. Hem de tam zamanında.

Faith bu fırsatı değerlendirerek Nell'e, "Neden gidip Jared'in arkadaşlarıyla konuşmuyorsun? Eminim nasıl olduğunu bilmek istiyorlardır."

Nell, "Herkesin annesi olacak vaktim yok," diye homurdandı ama yine de odadan çıktı.

"Adamım." Faith, Nell duyma mesafesinden çıkana kadar bekledi. "Bu kadının ağzı jilet gibi."

Sara kendi öğüdünü tuttu. "Charlie ile konuştun mu?"

"Bana daha önce bilgi verdi." Faith tekrar yatak odasına baktı. "Nell birkaç dakika içinde hastaneden bir telefon alacak. Jared'in ateşi yükselmiş."

"Enfeksiyonu mu var?"

"Hemşire öyle söyledi."

Hemşireler bu konularda nadiren yanılırlardı. Sara, Nell'in sarsılmaz kararlılığını, Jared nihayet uyandığı zaman için son birkaç saat içinde yaptığı tüm planları düşündü. "Eğer ölürse bunu başarabileceğini sanmıyorum."

"En zor kırılanlar her zaman güçlü olanlardır." Sara çenesini göğsüne bastırdı.

Faith odaya girdi, kurumuş kanın üzerinde bir polis dokunulmazlığıyla yürüyordu. "Sanırım o pijamaları aramalıyım. Belki bu ona yardım ediyormuş gibi hissetmesini sağlar."

"Belki." Faith dolabı ararken Sara kapı pervazına yaslandı. Yere dağılmış ayak izlerine baktı. Kan o kadar kurumuştı ki iskeletleşmişti ama Charlie dikkatli davranmıştı. Sara hâlâ ilerlemeyi takip edebiliyordu. Lena'nın kanı

Bu kadar küçük ayaklar. Sara ne kadar ufak tefek olduğunu hep unuturdu, ancak beş-dört ve muhtemelen ağır bir günde bir-on.

Charlie Reed ilk müdahaleyi yapan dört kişinin mahalleden geldiğini söylemişti. Yerdeki kanlı parmak izlerine bakılırsa, diğerleri sırayla Jared'in üzerinde çalışırken onlar da banyo kapısının yanında beklemişlerdi. Geriye saldırganlara ait iki çift çizme izi kalıyordu. İkisi de kovboy tipi, düz plastik tabanlı, kanda belirgin ünlem işaretleri bırakan botlardı. Birinin topuğuna kafatası ve çapraz kemikler oyulmuştu. Diğer çift ise genel bir dizi olukla markasızdı. Saldırganların ikisi de muhtemelen motosiklet sürdükleri için pronasyon yapmışlardı.

Ama bu tüm parmak izlerini açıklamıyordu.

Sara yatağa doğru yürüdü. Diz çöktü ve Faith'e "İki saldırgan var, değil mi?" diye sordu.

Dolabın raflarını karıştırırken Faith'in sesi mırıldanıyordu.

"Bu doğru." "Dört müdahale ekibi mi?"

"Uhhh..." Kelimeyi çıkardı. "Evet. İki polis, görevde olmayan bir sağlık görevlisi ve itfaiyeden bir hatun."

"Peki ya bu?" Faith arkasını döndü.

Sara, Jared'in yatağının ayakkabı izini gösterdi. Bu da bir çizmeye aitti ama diğer ikisinden daha büyüktü ve topuğunda Cat's Paw kaymaz kauçuk tabanın ayırt edici logosu vardı.

Faith dolaba geri döndü. İlgilenmiş gibi görünmüyordu. "Eminim Charlie almıştır."

"Ama parmak izlerine bakın. Lena çıplak ayaklıydı. Saldırganlar kovboy çizmeleri giyyordu." Diğer parmak izlerini işaret etti. "Komşulardan ikisi spor ayakkabı giyyordu, üçüncüsü muhtemelen yatak odası terliği giymişti ve dördüncüsü de çorap giyyordu."

Faith raftan birkaç çift eşofman altı çıkardı. Kirli giysiler sepetinden bir tişört ekledi. "Bunlar pijama yerine geçebilir, değil mi?"

Sara yavaşça ayağa kalktı. "Dün gece üçüncü bir saldırganın burada olabileceğinden endişelenmiyor musun?"

"İşimi yapmadığımı mı söylüyorsunuz?"

"Hayır." Sara kendini iyice azarlanmış hissetti. "Hayır, tabii ki ."

"İlk yardım görevlilerini unutuyorsun." Faith parmaklarıyla saydı. "Üç ekip, değil mi? Önce Jared çıkarıldı. İkinci tetikçi daha sonra, ilki morga götürüldü, yani en az altı adam daha var, bu da parmak izi için on iki olasılık daha demek. Ve Tanrı bilir Macon Polisi'nden buraya kim geldi."

"Charlie bana 911 çağrısındaki polislerin yatak odasından uzak durduğunu söyledi."

"Gerçekten mi?" Faith'in sesi mutlu gelmiyordu ama Sara konuşmaya devam etti.

"Ayrıca ilk ambulansın buraya gelmesinin biraz zaman aldığını söyledi. Dışarıdaki kan en fazla beş, on dakika içinde kurumuş olurdu. Yani bir acil yardım görevlisi Jared'in etrafındaki kan gölüne bilerek basıp sonra da buraya gelmediyse, bu üçüncü izi herhangi birinin yapmış olması mümkün değil." Sara daha ince bir nokta koydu. "Bu bot izini bırakan her kimse, suç işlendiğinde buradaydı."

"İkinci saldırganın düştüğü yer orası," dedi Faith, sesi mantıklı çıkmaya zorlanarak. "Eminim ilk sağlık görevlilerinden biri onu kontrol etmiştir. Değil mi? Öylece içeri dalıp bir ceset gördükten sonra diğer ikisini kontrol etmeden bırakmazlar."

"Sağlık görevlileri büyük ihtimalle 5.11 Tacticals giyiyorlardı." Sara, özellikle sağlık görevlileri ve itfaiyeciler için tasarlanmış olan bu botlara aşinaydı. "Ve bu olmadan bile, buraya geldiklerinde kan açıkça kurumuştü. Sağlık görevlilerine ait başka parmak izi görmüyorsunuz, değil mi? Jared'in etrafında bile."

Faith derin bir iç çekti. "Dün gece bu odada çok şey oldu. O parmak izinin nereden geldiği belli değil. Tamam mı?"

Sara başını salladı ama sadece huzuru korumak için. Sağlık görevlilerinden birinin evden çıkmadan önce ikinci saldırganı kontrol etmiş olması kesinlikle mümkün, hatta muhtemeldi. Ama bunu yapmak için cesedin üzerinde durup eğilmiş olmasına imkân yoktu. Acil yardım görevlisi hayati fonksiyonları kontrol ederken dizlerinin üzerinde olurdu. Bir akrobat değilse, ayağını komodine sıkıştırması için hiçbir neden yoktu.

"Bak." Faith dolabın kapısını kapattı. "Bu işte iyi olduğunu biliyorum Sara, ama bu Charlie'nin sahnesi. Neredeyse ilk günden beri buradaydı."

Jared'in götürüldüğü dakika. Belki Charlie'nin ya da adamlarından birinin ayakkabısı iz bırakmıştır. Ya da ayağı takılan ya da basmaması gereken yere basan bir acil yardım görevlisinin izini bulmuştur. Charlie tüm kuralları uygulayacak ve izi birine kadar sürecektir. Süreci biliyorsunuz. Çevrilmedik taş bırakılmaz."

"Haklısın," diye kabul etti Sara, ama Faith'in neye benzediğini bilecek kadar yalan söylediğini görmüştü. Belli ki başka bir şeyler oluyordu.

Faith dedi ki, "Hadi. Bakalım planım işe yaramış mı?" Odadan çıktı.

Sara onu takip etmesi gerektiğini düşündü. Koridora geri dönmeden önce ayakkabı izine son bir kez daha baktı. Yıllardır bu işi yapmadığı için adli tıp uzmanının zihni kapanmıyordu. Cat's Paw logosu botun sahibi hakkında çok şey söylüyordu. Tutumlu biriydi, bir ayakkabıyı atmak yerine yeniden tabanını yaptıracak türden biriydi. Boyuna bakılırsa en az bir metre ya da daha uzun boyluydu. İletken olmayan, kaymayan bir taban gerektiren bir işte çalışıyordu -muhtemelen bir tamirci, elektrikçi ya da inşaatçıydı. Analiz, gözenekli kauçuk tabandan yağ ya da kalıntı bulaşıp bulaşmadığını gösterecektir. Saldırganların bilinen ortakları buradan daraltılabilir. Bunun dışında, bölgedeki ayakkabı tamircilerine yapılacak basit bir telefon görüşmesi, Cat's Paw tabanlarını satın alan müşterilerin bir listesini kolayca oluşturabilir.

Muhtemelen Charlie'nin ekibinden biri de şu anda bunu yapıyordu.

Faith haklıydı. Charlie işinde çok iyiydi. Bu konuda Faith de öyleydi. Eğer bir şey saklıyorlarsa, bunun muhtemelen iyi bir nedeni vardı. Sara her ne kadar aksini hissetse de, kendisine sürekli olarak dışarıdan baktığını hatırlatmak zorundaydı.

Faith açık olan ön kapıda durdu. Sokaktaki motorcular Nell'in etrafını sarmış, koruyucu bir küme oluşturmuşlardı. Hepsi rahat ve konuşkan görünüyordu. Sara onların Nell'e Jared'in pek çok macerasını anlattıklarından emindi. Doğru olup olmadıkları önemli değildi. Masal anlatan bir polisten daha iyi bir yalancı olamazdı.

"Beni dinlemelerine çok şaşırdım," diye itiraf etti Faith. "Onlara temizlik hizmeti için bağış toplamalarını söyledim. Yaşlı Razor Mouth'un bile hayır diyecek kadar kaba olmayacağını düşündüm."

Sara kendine rağmen güldü. "Bu çok akıllıca."

"Amanda'nın numaralarından biri ama bunu kullandığımı ona söylemeyin. İnsanlar pisliklerini temizlemesi için başka birini tutarlarsa yargılanacaklarını düşünüyorlar. Sanırım bu güneylilere özgü bir şey." Mutfığa doğru geri yürüdü. "Bakalım onları da mutfığı bitirmeleri için ikna edebilecek miyim? Tanrım, bulaşıkları kovayla yıkamak zorunda kalsaydım onu kendim öldürürdüm."

"Göründüğü kadar kötü değil," diye işaret etti Sara. Kovanın dibinde gidere açılan bir delik vardı. Musluğa bir bahçe hortumu geçirilerek erişim alanı genişletilmişti. Bu tam da Jeffrey'nin yapacağı türden bir şeydi - tamamen hileli ama tartışmasız bir şekilde işlevsel.

Buna karşılık Will bu mekanizma karşısında dehşete düşerdi. Jeffrey ile pek çok ortak özelliği vardı ama bir proje sadece bitene kadar değil, doğru şekilde bitene kadar da durmazdı. Ya da en azından doğru olduğunu düşündüğü şekilde. Sara'nın dairesinde çalışan inşaatçının tüm kapıların üst kenarlarını boyamamış olması Will'i çıldırtıyordu.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Faith mutfak masasının üzerindeki posta yığınına karıştırıyordu. "Nell'in hâlâ dışarıda olup olmadığını kontrol et."

Sara tepenin aşağısını görebilmek için parmak uçlarında durdu. Nell hâlâ polislerle konuşuyordu. "Evet. Neden?"

Faith zarflardan birini yırtıp açtı.

"Bu yasadışı değil mi?"

"Sadece yakalanırsam." Gözleri faturaya benzeyen bir şeyi gözden geçirdi. "Jared açtı, değil mi? Sadece kafasındaki yara yüzünden hatırlayamıyor."

"Bu biraz kötü karmayı davet ediyor."

"Ve buna değmedi bile." Faith faturayı katladı. "Lena'nın pap smear testinin normal çıktığını bilmek sizi memnun edecektir." Kâğıdı tekrar zarfın içine soktu. "Gidip Nell'e Jared'den bahsetmeliyim. Doktor şimdiye kadar aramış olmalıydı."

"Bekle." Sara, "Konunun açılmayacağını biliyorum ama Nell'in Will'den haberi yok. Yani, ben ve Will. Birlikte." Sanki annesine yalan söylüyormuş gibi kalbinin yerinden fırladığını hissetti. "Bu şekilde kalmasını istiyorum."

Faith şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. "Tamam. Bir şey söylemeyeceğim."

Sara bir açıklama yapmak zorunda hissetti. "Sadece Will hala yasal olarak evli ve..." Sesinin kesilmesine izin verdi. Yalan söylemek için bir neden yoktu. "Jeffrey'i çok seviyorlardı. Hayatıma nasıl devam edebildiğimi anlayamazlardı." Sara durakladı. "Bazen ben de bunu nasıl başardığımı merak ediyorum."

"Bunu yaptığına sevindim." Faith masaya yaslandı. "Will seni seviyor, biliyor musun? Yani, deli gibi seviyor. Angie'ye karşı hiç böyle değildi. Seninle tanıştığı günden beri ayakları yere basmıyor."

Sara gülümsedi ama şu anda istediği son şey Will'in ele avuca sığmayan karısıydı.

Faith, "Cidden, onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Onu değiştirdin. Onu-" Omuz silkti, sanki buna tam olarak inanamıyormuş gibi. "Mutluyum."

Sara mantıksız bir şekilde gözlerinin dolduğunu hissetti. "O beni de mutlu etti."

"O halde önemli olan tek şey bu." Faith kaşlarını oynattı. "Bu da geçecek."

Sara gözlerini sildi. "Bugün bana İncil'den ayetler aktaran endişe verici sayıda insan oldu."

"Annem adımı İncil'den almış. Benim umut edilen şeylerin özü olmam gerekiyor. Ne kadar da hüsnükuruntu." Faith masadan uzaklaştı. "Gerçekten Nell'i çağırmalıyım. Bu aşamada bir enfeksiyon ne kadar kötü olabilir?"

"Muhtemelen CDC'den birilerini getirecekler." Hastalık Kontrol Merkezlerinin Atlanta bölgesine hizmet veren özel bir ekibi vardı. "Yakın olmamız iyi bir şey."

"Kulağa pek neşeli gelmiyor."

"Hayır," diye itiraf etti Sara. "Enfeksiyonlar öngörülemez. İnsanlar tedaviye farklı yanıt verir. Hiçbir hastanın sonucu aynı olmaz. Enfeksiyon kalbi ya da beyni gibi bir yerdeyse, hayatta kalma ihtimali düşüktür ve o zaman bile iyileşmesi zor olur." Şunu da ekleme ihtiyacı hissetti: "Ama genç ve sağlıklı. Bu çok önemli."

"Kahretsin, işte geliyor." Faith, Nell'in verandanın merdivenlerinden çıkmasını bekledi. Nell'in bir elinde FedEx postası, diğer elinde de küçük bir zarf vardı.

"Sanırım dileğin gerçekleşecek." Nell zarfı arka cebine soktu. "Böyle şeyler olduğunda para topladıklarını söylüyorlar. Kaba olmak istemezdim ama ben sakat değilim ki." Sözleri sertti ama Sara Nell'in yüzündeki rahatlamayı görebiliyordu. Alnındaki derin çizgiler yumuşamıştı. Çenesindeki gerginliğin bir kısmı gitmişti. "Onlar iyi çocuklar. Şikayet etmemeliyim."

Faith, "Onlar da en az sizin kadar çaresiz hissediyorlar Bayan Long. Sizin için bir şey yapmak, kendi başınıza yapabileceğiniz bir şey bile olsa, kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlar."

"Sanırım," diye itiraf etti Nell. FedEx postasını havaya kaldırdı. Arkasında kırmızı kalemle KİŞİYE ÖZEL yazıyordu. "Teslimatçı biz sokaktayken bunu bıraktı. Lena'ya gönderilmiş. Kişisel olduğunu söylüyor. Açsam mı açmasam mı bilemedim."

"Dönüş adresi var mı?" Sara daha iyi bilse de Faith'in sesi ilgisizdi.

Nell gözlerini kısarak etikete baktı. "Her tarafa bulaşmış. Açmalı mıyım?"

Faith'in omuz silkmesi neredeyse inandırıcıydı. "Eğer istersen. Lena'nın ihtiyacı olan bir şey olabilir."

Nell kahkahalarla güldü. "Alabama'da da aynı şeyi söylüyorlar - yüzüme işeyebilirsin ama bana yağmur yağdığını söyleme?"

Faith'in gülümsemesi dişlerini gösterdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Nell mutfığa gitti ve tezgahın çantasını aldı. Büyük bir maket bıçağı çıkardığında Sara şaşırmadı ama Faith'in şaşırdığı belliydi. Kaşları dimdik yukarı kalktı.

"Bakalım burada hangi kişisel şeyimiz varmış." Nell yastıklı posta kutusunun üst kısmını kesti. Zarfın içine baktı, gözleri ne gördüğünden tam olarak emin değilmiş gibi kısılmıştı.

Sara, "Ne oldu?" diye sordu.

Nell elini paketin içine soktu. "Ben-"

Postacı yere düştü.

Nell küçük bir ceket tuttu, bir bebek için alınabilecek türden bir şeydi. Koyu maviydi, kollarında turuncu biyeler ve arkasında Auburn Üniversitesi logosu vardı.

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. Önce Sara'ya, sonra Faith'e, sonra tekrar küçük cekete baktı. Yakanın arkasına dikilmiş olan kapüşonu avuçladı.

Nell sözünü sakınmadan koridora koştu, omzu köşeye takıldı. Nell boş yatak odasına girdiğinde Sara da hemen arkasındaydı.

"O yapmadı-" Nell'in sesi kesildi. Odanın ortasında durmuş, ceketi elleriyle sıkıca kavramıştı. "Nasıl yapmaz-" Ağzından boğuk bir çığlık çıktı. Yüzünü küçük ceketin içine gömdü. "Oh, Tanrım."

Faith Sara'nın arkasından geldi. Ağzı kuruluydu. Suçluluk duygusu neredeyse teninden yayılıyordu.

Nell ceketini göğsüne bastırarak, "Burası bir çocuk odası," diye fısıldadı. "Çocuk odası üzerinde çalışıyordu." Parmakları dolap kapağının arkasını taradı. Birkaç balonun dış hatları kurşun kalemle çizilmişti. Yerde parlak renkli boya kutuları vardı. Resim fırçaları, süngerler ve boyayı tutmak için tepsiler vardı.

Nell gözlerini Faith'e dikti. Sesi ölümcül derecede keskindi.

"Biliyordun." Faith bu kez yalan söylemeye zahmet etmedi.

Bir telefon çalmaya başladı. Nell cep telefonunu bulmak için cebini kontrol etti. Cevap verirken sesi titriyordu, "Possum, ne oldu? Şu anda meşgulüm." Telefonu kapatıp cebine geri koymadan önce birkaç kez başını sallayarak dinledi. "Jared'in enfeksiyonu var." Ses tonu gayet gerçekçiydi. "Oraya geri dönmem gerektiğini söylüyorlar."

"Seni ben bırakırım," diye teklif etti Sara.

"Hayır." Nell bebeğin ceketini göğsüne bastırdı. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, tamam mı? Onu geri götürebilir misin?" Faith'le konuşuyordu. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var, tamam mı?"

Nell cevap beklemedi. Odadan çıktı. Bütün hava onunla birlikte gitmiş gibiydi.

Faith uzun bir iç geçirdi. "Bu korkunçtu."

Sara hiçbir şey söylemedi.

Faith onu dikkatle inceledi. "Sara?"

Sara çocuk odasını, pencerelerden gelen ışığın yere düşme şeklini incelerken başını iki yana salladı. Sarı duvarlar neşeli ve sıcaktı. Pencerelerde tüllerin asılı olduğunu, bir yaz esintisinin kenarları hışırdattığını hayal edebiliyordu. Dolap kapısına uyması için duvarların etrafına balonlar boyanacaktı. Ceket küçük plastik bir askıda asılı duracaktı - dekora uygun renkli bir şey. Kapüşonlu ceket yeni doğmuş bir bebek için değildi ama Lena'nın bebeği üç ila altı aylıkken onu giyebilecek kadar büyümüş olacaktı. Faith, "Sana söylemediğim için özür dilerim," dedi.

Sara sadece başını sallayabildi. Konuşmak için kendine güvenmiyordu.

Sara ve Jeffrey'nin birlikte planladıkları son şeylerden biri bir bebek evlat edinmekti. Sara'nın kendi çocuğu olmamıştı. Jeffrey ile evlat edinme konusunda aynı noktada olmaları, birlikte bir çocuk yetiştirmeye hazır olduklarına karar vermeleri yıllar almıştı.

Sonra Jeffrey öldü ve Sara tamamen yıkıldı. Evlat edinme ajansı başvurularını geri gönderdi. O sırada Sara bu reddedilmenin farkına bile varmamıştı. Bırakın bir bebeği, kendine bile acızdı.

"Sara?" Faith sordu. "Lütfen bir şey söyler misin?"

Sara'nın ağızına asit doldu.

Bu adil değildi.

Sara'nın söylemek istediği de buydu. Avazı çıktığı kadar bağlamak.

Bu hiç adil değildi.

Lena güçlü değildi. Eğilecekti, kırılmayacaktı. Bu trajediyi de daha önce yaşadığı her trajediyi atlattığı gibi atlatacaktı.

Jared'i kaybetse bile, Lena her zaman onun çocuğunun içinde büyümesinin nasıl bir his olduğunu bilecekti. Her zaman bebeğinin elini tutabilir ve Jared'in elini tuttuğunu düşünebilirdi. Çocuğunun güldüğünü, öğrendiğini, büyüdüğünü, spor yaptığını, okul projeleri hazırladığını ve üniversiteden mezun olduğunu görebilecek ve Lena her zaman ama her zaman kocasını hatırlayacaktı. Jared'i torunlarında ve torunlarının torunlarında görecekti. Ölüm döşeğindeyken huzuru

Birlikte güzel bir şey yaptıklarını bilmek. Ölümden bile ikisi de yaşamaya devam edecekti.

"Sara," dedi Faith. "Burada neler oluyor?"

Sara gözlerini sildi, bu sabah başladığı aynı karanlık yere geri döndüğü için öfkeliydi. "Neden her şey ona bu kadar kolay geliyor?" Konuşmak için mücadele etti. Ağzından çıkmak isteyen her kelime boğazında düğümleniyordu. "Her şey önünü açıyor ve o her zaman zarar görmeden geçiyor ve-" Sara nefes almak için durmak zorunda kaldı. "Onun için her şey çok kolay. Her şey onun için çok kolay."

Faith kapıyı gösterdi. "Gel ." Sara hareket edemiyordu.

"Hadi gidelim." Faith Sara'yı kolundan tutup odadan dışarı çıkardı. Sara evden ayrıldıklarını sanıyordu ama Faith mutfak masasının önünde durdu. Daha önce açtığı zarfı havaya kaldırdı.

Sara kabul etmedi. "Pap smear umurumda değil." "Bak kimden gelmiş."

Sara iade adresini taradı. Macon Tıp Merkezi. Driscoll Benedict, Kadın Doğum Uzmanı. "Ne olmuş yani?"

Faith zarfı açtı, doktorun faturasını açtı. Sara'nın görmesi için havaya kaldırdı. Tedavi tarihi on gün önceydi. Tutar, hastanenin Lena'ya acil servis ziyareti için ayrıca fatura keseceği tavsiyesiyle sıfırlanmıştı.

En altta biri şöyle yazmıştı: "Tanrı ikinizi de korusun. Dualarımız sizinle."

Sara faturayı Faith'ten aldı. Dizlerinin bağı çözüldü. Masaya oturdu. Taziye notu olmasa bile tıbbi fatura kodunu tanıdı.

Lena bebeği kaybetmişti.

9.

Will motosikletini bakımsız bir otoyolda sürerken başı bir silah kulesi gibi dönüyordu. Arka yollarda ara sıra on sekiz tekerlekli araçlar olsa da, onu en çok endişelendiren geyiklerdi. On dakikadan kısa bir süre önce Will, bir geyiğin tam önüne fırladığını görmüştü. Yaratık muhteşemdi. Bunun için başka bir kelime yoktu. Kasları göğsü ve sırtı boyunca dalgalanıyordu. İnce bacakları bir balerininki gibiydi. Boynuzları bir ağaç gibi dallanmıştı. Hayvan Will'e doğru bakma zahmetine bile girmemişti ki bu iyi bir şeydi çünkü herhangi bir canlı onun yüzündeki dehşet ifadesini görseydi, Will küçük düşerdi. Hızla giden bir motosiklet, hızla giden bir geyiğe çarptığında hayatta kalma olasılığını hesaplamak için bir matematikçiye ihtiyacı yoktu. Adli tabip, günlerinin geri kalanını geyiğin göğüs kafesinden Will'in parçalarını çıkarmakla geçirirdi.

Atlanta her türden vahşi hayvanın yaşadığını tahmin ediyordu ama gökdelenlerin arasında durup otobüslerin, arabaların ve trenlerin hızla geçişini izlerken ihtimal uzak görünüyordu.

Will'in Macon'da bulduğu en şaşırtıcı şeylerden biri vahşi yaşam değil, zengin ve fakir arasındaki uçurumdur. Atlanta'da Will'in mütevazı evi Sara'nın çatı katındaki dairesinden sadece birkaç blok ötedeydi ve bu daire de bir metadon kliniğinden çok uzakta değildi.

Macon'un gerçek anlamda yanlış bir tarafı yoktu, ancak şehir sınırlarını çevreleyen kıvrımlı bir cadde, halının bittiği nokta gibi görünüyordu. Eski konaklar yerlerini kulübelere, kulübeler de fiçı tahtası evlere, terk edilmiş karavan parklarına ve en sonunda da boyasız barakalara bırakıyordu. Eyaletin dört bir yanındaki davalarda çalışan Will, yoksulluktan payına düşeni almıştı ama akan suyu bile yokmuş gibi görünen bir yapının dışında asılı duran taze çamaşırların özellikle iç karartıcı bir yanı vardı.

Will motosikleti yavaşlattı. Gözlerini kısarak yola baktı ve başıboş bir geyik olup olmadığını kontrol etti. Biraz daha yaklaşıncı sarı bir Volkswagen Bug gördü; George Jetson'ın kullanacağı türden yeni bir model değil, ahududu üfleyen bir çocuk gibi ses çıkaran eski bir modeldi. Arkasının her yerinde tampon çıkartmaları vardı. Fren lambaları yerine flaşörler yanıp sönüyordu. Will bir vites daha küçülttü. Böcek karşı şeride geçti ve toprak bir şerit üzerindeki bir sıra posta kutusuna doğru keskin bir U dönüşü yaptı. Bir el dışarı çıktı, bir posta kutusu kontrol edildi, sonra Böcek, dikkat etmemiş olsaydı Will'in bisikleti için güzel bir rampa sağlayacak olan ağır bir U dönüşü daha yaptı.

Vitesi bir kademe daha düşürdü ve posta kutularının karşısında kenara çekti. Cep telefonundan saati kontrol etti. Will, yirmi dakika sürmesi gereken yolculuğu yapmak için kendine neredeyse bir saat vermişti. Yol tarifleriyle arası iyi değildi ve sağa ya da sola gitmenizi söyleyen bir telefon, ortalama bir disleksik için pek de yardımcı sayılmazdı. Ayrıca, kendini suçluluk bataklığına saplanmış hissediyordu. Sara onun gizli görevde olmasından memnun değildi. Will'in biriyle çıkma ihtimalinden de memnun olmayacağı kesindi. Gerçi teknik olarak Cayla Martin'le çıkmıyordu ama hemşirenin böyle düşünüyor gibi görünmesi uygulamaya rahatsız edici bir meşruiyet havası veriyordu.

Faith'le konuştuktan sonra Will, Büyük Beyaz Adam'la yüzleşme zamanının geldiğine karar vermişti. Tony Dell'i aramak için neredeyse bir saat harcamıştı. Cayla Martin iyi bir yedek plan gibi görünüyordu. Hemşire çok daha kolaydı, hem de birden fazla açıdan. Will kafeteryada öğle yemeğini yerken, sinsi bir el tepsisinin altına bir not sıkıştırdı. Bu hareket alıştırmaydı. Kimse fark etmemiş gibiydi. Will, Aldrich Ames gibi notu gizlice cebine sokarak bu duruma ayak uydurduğuna inanmak istedi. Gerçi Will, usta casusun bir tuvalet kabininde saklanırken mektuplarını okumadığından emindi.

Akşam 7'de 12. çıkıştan sola, toprak yoldan sağa. Işıkları yanan tek ev. Geç kalmayın!!

Cayla ünlem işaretlerinin altına gülen bir yüz koymuştu, bu da Will'in suçluluk duygusunu artırmaya yarıyordu. Bazen Sara için gülen yüzler bırakırdı. Ona mesaj atıyordu. O da onlara mesaj attı. Bir kez,

şakalaşırken, karnının her yerini öpmüş.

Will bisikletten inerken uzun ve acılı bir iç çekti.

iPhone'undaki telefon tuş takımını açtı. Gizli uygulamalara erişmek için on iki haneli kodu tuşladı. Ekran hızla parladı, böylece parmağını numara gizleme programını seçmek için hazırladı. Uygulama açıldı. On haneli bir numara çevirdi.

Telefonun kenarı kaskına çarptı. Will kayışı çözdü ve gidona bağladı. Sara cevap vermeden önce alışılmadık derecede uzun dört zil sesi geçti. Will arka planda bir piyano sesi ve yumuşak bir konuşma mırıltısı duydu.

Sara merhaba demek yerine "Brunswick mi?" diye sordu.

Will, gizleme uygulamasının görevini yerine getirdiğini tahmin etti. "Tam olarak değil." Bir hastaneden çok bir bara benzeyen arka plan gürültüsünü tanımlamaya çalıştı. "Neredesin sen?"

"Neredeyim ben?" Şehirden uzaklaştığında daha da bir tonda konuşuyordu. "Macon Days Inn'in otel barında bir bardak viski içiyorum."

Will'in aklına hemen, muhtemelen ona asılmaya çalışan bütün pislikler geldi. Soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Öyle mi?"

"Evet." Sonundaki *p* harfine sertçe vurdu. Will onun ağzının şeklini düşündü. Dudaklarının papyonunu. Sonra da altın kolyeli bir aptalın ona yaklaşıp yeniden doldurmak isteyip istemediğini sorduğunu hayal etti.

"Barda olmak sana ." dedi.

"Hayır," diye kabul etti Sara. "Ama bugün bana yakışmayan pek çok şey yapıyorum."

Will onun ses tonunu çözemedi. Sesi sarhoş gibi gelmiyordu, bu da rahatlatıcıydı. Sara'nın içki içen biri olduğunu hiç bilmiyordu.

"Muhtemelen gece yarısı, en geç bir orada olabilirim" diye teklif etti.

"Hayır, tatlım. Seni buralarda istemiyorum."

Will bir korku sarsıntısı hissetti. Sara ona genellikle kalın kafalı olduğu zamanlarda tatlım . Onun Macon'da olduğunu anlamış mıydı? Will, zayıf bir nokta bulmaya çalışarak olasılıkları gözden geçirdi. Faith, en azından Will'e bir uyarıda bulunmadan söylemeyecekti. Denise

Branson daha iyi biliyordu ve bilmese bile Sara'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Lena sessiz kalacağına söz vermişti ama nasıl bir aptal bir adamı çekiçle öldüren ve sonra ne olduğu konusunda yalan söyleyen bir kadına güvenirdi ki?

"Will?"

Paranoyasını geri yuttu. Sara hakkında bildiği bir şey varsa o da oyun oynamadığıydı. Eğer kimliği ortaya çıkarsa, bir barda piyano müziği dinlemek yerine bir açıklama talep ederdi.

"Jared nasıl?" diye sordu.

"İyi değil." Bir içki almak için durakladı. Will, o bitirdiğinde bardağın bara çarptığını duydu. "Ameliyat kesilerinden biri septik hale geldi. şoka girmiş. Davayı CDC'den bir adam yürütüyor. Ne yaptığını biliyor ama-" Durdu. "Lena hamileydi. On gün önce bebeğini kaybetti."

Ses tonundaki gerginliği hâlâ çözememişti. Sara'nın çocuğu olmuyordu ama bunun Lena'yla bir ilgisi yoktu. Will, "Faith biliyor mu?" diye sordu.

"O da oradaydı. Onun önünde resmen kendimi kaybettim."

Will bisikletine baktı. Hemen geri dönüp onu görmeye gitmeliydi. Days Inn, otoyolun hemen dışında, yarım saatten daha az bir uzaklıktaydı.

Sara, "Faith bu konuda çok nazikti. Sanırım kendini kaybedeceksen, bunu yanında yapmak için iyi bir insan."

"Evet." Will, ışıkları alacakaranlığı yaran bir kamyonun yolda hızla ilerlediğini duydu. Motorun gürültüsü havayı titretti ve Sara'nın söylediği her şeyi bastırdı.

"Ne?" diye sordu.

"Fark etmez." Buz küplerinin çınlamasını, yutkunurken boğazının çalışmasını duydu. "Yolun kenarında mı oturuyorsun?"

"Seni kontrol etmek istedim. Bu sabah oldukça üzgündün." "Bu gece oldukça üzgünüm," diye yaptı. "Biliyorsun, benim Babam bana uzun zaman önce intikam almanın zehir içip diğer kişinin ölmesini beklemek gibi olduğunu söylemişti."

"Yaptığın şey bu mu?"

"Bilmiyorum." Tekrar durakladı. "İzinsiz girmişim gibi hissediyorum. Sanki Lena'dan bir şey çalmışım gibi. Özel olmayan bir şey

bana ait." Sert bir kahkaha attı. "Benim et parçam düşündüğüm kadar doyurucu değilmiş."

Will posta kutularına baktı. Kapıların üzerine farklı eller tarafından çeşitli renklerde spreyci boyayla numaralar yazılmıştı. Birisi bir kutunun üzerine papatya çizmişti. Bir diğesinde Georgia Bulldogs logosu vardı.

Sara, "Seni özledim." dedi.

Will onu on iki saatten daha kısa bir süre önce görmüştü ama bu sözleri duyunca onun için acı çektiğini fark etti. Bu karmaşadan bir çıkış yolu düşünmeye çalıştı. Ona sır sakladığı için üzgün olduğunu söylemeliydi. Şu anda orada olmadığı için üzgün olduğunu. Bir korkak ve yalancı olduğunu ve Sara'yı hak etmediğini ama onsuz bir hiç olarak yok olup gideceğinden oldukça emindi.

"Her neyse." Aniden ses tonu değişti. "Bir viski benim limitim olduğuna göre, hastaneye dönüp Nell'le oturmalıyım. Ona Lena'nın bebeği kaybettiğini söyledim. O zaten biliyordu. Sanırım Lena ona söylemiş. Bilmiyorum. Pek konuşmuyor. Tabii ben de konuşmuyorum, en azından Nell'le." Sara yapmacık bir kahkaha attı. "Saçmaladığım için özür dilerim. Sadece yorgunum. Dün bu saatlerden beri ayaktayım. Uyumaya çalıştım ama uyuyamadım."

"Bu gece eve gidiyor musun?" Will planlar yapmaya başladı. Cayla'yla işini bitirecek, sonra bisikletine atlayıp doğrudan Atlanta'ya gidecekti.

Sara bu fikri geri çevirdi. "Bu gece için bir oda ayırttım bile. Köpekler iyi olacak ve şu anda uzun mesafe araba kullanmamam gerekiyor."

"Gelip seni alabilirim." Yalvarmamaya çalıştı. "Gelip seni alayım."

"Hayır." Sesinde hiç ikirciklik yoktu. "Seni burada istemiyorum Will. Bundan ayrı kalmanı istiyorum."

Kendi yalanları tarafından tuzağa düşürülmüş gibi hissediyordu. "Çok özür dilerim."

"Üzgün olmanı istemiyorum." Nefes almak ister gibi tekrar durakladı. "Her ne yapıyorsan, nerede yapıyorsan yapmaya devam etmeni istiyorum ve bittiğinde eve dönmeni, akşam yemeği yememizi, konuşmamızı ve gülmemizi istiyorum ve sonra beni yatak odasına götürmeni ve-"

Başka bir kamyon geçti ama Will, Sara'nın telefona fısıldadığı her pornografik ayrıntıyı duydu. Sara, "Bunu yapabilir misin?" diye sordu.

Will'in dili ağzına sığmayacak kadar kalındı. Boğazını temizledi.
"Bunların hepsini yapabilirim."

"Güzel, çünkü ihtiyacım olan şey bu Will. Bana yeniden hayatıma sıkı sıkıya bağlıymışım gibi hissettirmene ihtiyacım var. Seninle olan hayatıma."

Piyano müziği durmuştu. Buz bardağa çarptı.

Birisi güldü. "Elimizdeki iyi bir şey, değil mi?" dedi.

"Evet." En azından bu konuda ona doğru dürüst bir cevap verebilirdi.

"Gerçekten çok iyi."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Sara-" Will onun sesindeki çaresizliği duydu ama onun adından başka söyleyecek bir şey bulamadı.

"Gitmem gerek."

"değilsin."

"Sadece sonrasını düşün, tamam mı? Evde bizi ve akşam yemeğinde ne yemek istediğini, belki sinemaya gideceğimizi ya da köpekleri gezdireceğimizi. Sadece hayatımızı yaşayalım. Şu anda düşündüğüm şey bu. Bunu atlatmamı sağlayan şey bu."

"Yapacağız. Hepsini yapacağız." Adam onun başka bir şey söylemesini bekledi ama kadın görüşmeyi sonlandırdı.

Will, Sara'yı tekrar hatta bağlayabilecekmiş gibi gözlerini telefona dikti. Elinde onu rahatlatacak bir söz yoktu. Olsa olsa, Will telefonda fazla sessiz kalmıştı. Bunu şimdi fark etmişti. Sara'nın, Will'in ona bir şekilde huzur verecek bir şey söylemesini beklediği apaçık ortadayken, konuşmanın çoğunu Sara'ya yaptırmıştı.

"Aptal" diye mırıldandı.

Will uygulamaya erişmek için on iki haneli kodu tekrar tuşladı. Ekran açıldığında yeterince hızlı değildi. Will kodu tekrar tuşladı ama son iki rakamdan sonra durdu.

Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ona gitmek istiyordu. Bütün kırmızı ışıklardan geçerse on dakika içinde orada olabilirdi. Ondan istediği her şeyi ve daha fazlasını yapacaktı.

Ve sonra ona oraya nasıl bu kadar hızlı gittiğini sorardı.

Will'in ona nasıl söyleyeceğini bulması için on dakikası vardı. Days Inn'in yakınındaki tra c kötüyse on beş. Kaskını gidondan çıkardı. Bir parça boya kazınmıştı. Kısa olanı kafasına geçirdi. Motosiklete bindikten sonra ön tekerleği geldiği yöne doğru çevirdi.

Artık başka seçeneği yoktu. O telefonda sonra yapacağı tek şey doğruca otele ya da hastaneye gidip Sara'yla oturmak ve ona neler olduğunu tam olarak anlatmaktı. Faith haklıydı - bu çok yakındı. Küçük bir ihmal yalanı olarak başlayan şey, tüm ilişkilerini bitirebilecek dev bir aldatmacaya dönüşmüştü.

Will, Sara'nın bir gün onun için zehir içmesine izin vermeyecekti.

Otoyola doğru geri dönerken motosikleti gaza bastı. Kararmaya başlayan gökyüzüne baktı. Otel bir havaalanına yakındı, bu yüzden doğru yöne gittiğinden emin olmak için uçakları kullanabilirdi. En azından Will, Sara'nın otelin Days Inn olduğunu tahmin ediyordu. Zincir büyüktü. Macon'da muhtemelen birden yer vardı.

Tam zamanında geriye bakıp yolun ortasına park etmiş siyah bir kamyoneti fark etti. Karşı şerit beyaz bir Honda tarafından kapatılmıştı. Will motosikleti yavaşlattı, keşke bir kornası olsaydı diye düşündü. Yolun iki tarafından da geçmenin bir yolu yoktu - en azından bir setten aşağı kayma riski olmadan. Will motosikleti durdururken botlarının yeri sıyrmasına izin verdi.

"Hey!" Will bağırdı. "Yoldan çekilin!"

"Atlarınızı tutun!" Kamyonet sürücüsü vücudunun yarısını kabinden dışarı çıkardı. Will, Tony'nin sesini yüzünü görmeden tanıdı. "Lanet olsun Bud, o taraftan gelerek ne yapıyorsun? Cayla'nın evi aşağıda."

Dik bir açıyla ayrılan toprak bir yolu işaret ediyordu. Uzun ağaçlar girişi gizliyordu. Buranın toprak yoldan başka bir şey olduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu. Will burayı asla bulamazdı ve Cayla bu oyunu, bir adama iptal etmek için kullanabileceği bir telefon numarası yerine bulması gereken bir adres vermenin daha iyi olacağını bilecek kadar iyi oynamıştı.

" gel." Tony, Will'e kendisini takip etmesi için el salladı.

Will, beyaz Honda'nın sürücüsüne gibi yaparak motosikleti hızlandırdı. Cam açıldığında, koyu dalgalı saçları ve yüksek alnı olan bir başın tepesini gördü.

Tony toprak yola döndü. Radyosunun sesi, melodinin Will'e ulaşmasını sağlayacak kadar yüksekti. Lynyrd Skynyrd. "Free Bird." Pek sürpriz olmadı.

Will, bir fili boğmaya yetecek kadar kırmızı toz çıkaran kamyonundan geri çekildi. Artık bundan kurtulmanın hiçbir yolu yoktu. Will, Cayla'nın evinde en fazla iki saat geçirecek, sonra Sara'yı bulacak ve en başta yapması gerekeni yapacaktı.

Muhtemelen hastaneye gidiyordu. Will onu arkadaşlarının önünde pusuya düşüremezdi ve ayrıca ona söylemesi gereken şeyi yalnız olduklarında söylemeliydi. Ona otelde söyleyecekti. Daha önce hiç gerçek bir kavga etmemişlerdi. Sara'nın ne yapacağını tahmin edemiyordu. Belki bir şeyler fırlatır ya da ona bir köpek gibi küfredirdi. Yine de Sara'nın öfkeyle bir şey fırlattığını hiç görmemişti ve bütün gün çocuklarla çalışmanın bir yan ürünü olarak nadiren küfredirdi.

Belki de endişelendiğinde yaptığı gibi gerçekten sessizleşirdi. Will onun sessizleşmesinden nefret ederdi. Yine de bu, diğer seçenekten daha iyi olabilirdi. Kesin olarak bildiği tek şey, onun kendisini terk etmesini önlemek için hızlı bir trenin önüne yatabileceğiydi.

Tony'nin kamyonunun arka tekerlekleri bir çukura girerken . Will motosikleti çamurlu suyla dolu çukurdan uzaklaştırdı. Toprak yol incelip tek şeride düştü. Will çevresini görmeye çalıştı ama sadece birkaç evin dış hatlarını görebiliyordu. Gündüz yerini tamamen geceye bırakıyordu. Tony, farlarının Will'in işine kadar ilerideydi. Adam ayağını frene basarak arabayı sürdü. Arka lambalar kırmızı yolu buzsiyaha çeviriyordu.

Will, Tony'nin onu öldürmek için mi ıssız bir yere götürdüğünü merak etti. Adam cinayet işleyebilecek birine benzemiyordu ama Will daha önce de şaşırmıştı. Ölüm genellikle kendini duyurmazdı. Kırk üç yaşında ölen bir girişimcinin

geçen hafta tuvalette pantolonunu indirmiş halde bulunmayı planlamıyordu.

Küçük, ışıklı bir tabela bir karavan parkının girişini duyuruyordu. Palmiye ağaçları, yerleşkenin adını duyuran akıcı yazıyı çevreliyordu. İyi bakılmış bir yerdi, belli ki ailelere hitap ediyordu. Çocukların bisikletleri verandaların önünde düzgünce istiflenmişti. Bütün çöp kutuları yoldan toplanmıştı. Arabalar yerlerine düzgün bir şekilde park edilmişti. Çekilmiş perdelerin ardındaki televizyonların yumuşak ışıltısını görebiliyordu.

Karavan parkı Will'in yan aynasında kaybolurken yol tekrar ikiye katlandı. Gözlerini kısarak ileriye baktı. Tony'nin eli havadaydı. Müzik eşliğinde parmaklarını şıklatıyordu. George Michael'dan "I Want Your Sex." Böyle bir şarkı, medeniyetten bu kadar uzakta bir adamın ölümüne neden olabilirdi ama Will, Tony'nin bunu umursamadığını tahmin etti.

Birden toprak yol asfalt bir caddeye dönüştü. Motosiklet havalandı. Neyse ki Will hızlı gitmiyordu, yoksa gidonun üzerinden atlayabilirdi.

Sokak lambaları asfalt yüzeyin her santimini aydınlatıyordu. Yüzlerce evin temeli atılmıştı ama inşaatçının ya parası bitmiş ya da şehir dışına kaçmıştı. Muhtemelen ikisi de. Sıhhi tesisat boruları ve kanalizasyonlar dökülen döşemelerden kürdan gibi çıkıyordu. Garip bir şekilde, bazı araba yollarında posta kutuları vardı ama evler yoktu. Diğerlerinde ise beyaz beton kaldırımları aşan yabancı otlar vardı.

Cayla Martin'in evi çıkmaz sokağın sonundaki tamamlanmış dört evden biriydi. Macon, Amerika'da terk edilmiş sitelerden payına düşeni alan tek şehir değildi ama Cayla'nınkinin ayrı bir hüznü vardı. Çimler yabancı otlarla kaplıydı. Ön kapının yanındaki tek hüzünlü ağaç eğilmiş ve ölmek üzereydi. En başından beri kimse bu evle ilgilenmemişti. Ahşabın astarlanmadığı yerlerin boyası soyulmuştu. Bazı pencereler eğri büğrü monte edilmişti. Ön kapının bile garip bir eğimi vardı, sanki kimse onu yerleştirmeye zahmet etmemişti. Will, inşaatçının Sara'nın dairesinde çalışan tembel ahmakla bir akrabalığı olup olmadığını merak etti.

Tony Dell kısa bir araba yoluna girdi ve kamyoneti siyah bir Toyota'nın arkasına park etti. Kapı açıldı. Tony neredeyse arabadan düşecekti.

Kamyonet. F-250 onun için çok büyüktü, babasının ayakkabılarını giymiş bir çocuk gibiydi. Tony de yarı karanlıkta Will'e yaklaşırken aynı gösterişli yürüyüşü sergiliyordu. "Kahretsin Bud, taşakların o şeyin üzerinde donmuyor mu?"

Will omuz silkti ama adam soğuk konusunda haklıydı. Kamyona doğru başını salladı. "Bunu nereden buldun?"

"Bir arkadaşımдан ödünç aldım."

Will, "İyi arkadaş," dedi. Kamyonet, Tony'nin el konulan Kia'sına göre hatırı sayılır bir ilerlemeydi.

"Umarım bu gece romantik bir şeyler planlamıyorsundur." Tony eve doğru yürürken ellerini ceplerine soktu. "Kendimi davet ettim sayılır. Cayla'nın musluğu bir süredir akıyordu, ben de gelip tamir edeceğimi söyledim."

"Burada olacağını biliyor mu?"

"Elbette," dedi Tony ama sesi dürüstlüğü gerektirdiğinden biraz daha yüksek çıkmıştı. "İşten erken mi çıkıyorsun?"

"Birazcık." Patronunun emekliliğine altı ay kalmıştı ve yanında bir kadın vardı. Will, Salemi'nin çalışma alışkanlıkları hakkında aşağılayıcı bir şeyler söylemek üzereydi ki, Tony Dell verandanın ışığının altında durdu ve Will'in nutku tutuldu.

Adamın canına okumuşlardı. Daha iyi bir tarif olamazdı. Burnu yana yatmıştı. İki gözü de morarmıştı. Yanağındaki uzun, açık yarık kalın siyah dikişlerle kapatılmıştı.

Tony, neden olduğu acıya rağmen gülümsedi. "Polis beni yakaladı."

"Vickery mi?" Will tahmin etti. Daha önce Faith'le bu konuda şakalaşmışlardı ama şimdi Paul Vickery'nin eserini görünce hiç de komik gelmemişti. "Ne olmuş böyle?"

"Biz iyiyiz Bud." Tony savunmak için ellerini kaldırdı. "Ona hiçbir şey söylemedim. Bence o ihtiyarın sadece birini dövmeye ihtiyacı vardı. Sen de olabilirdin. Sonunda ben oldum."

Will adamın kayıtsız tavrına inanamıyordu. "Onu rapor edecek misin?"

Neredeyse kahkahalarla gülecekti. "Kahretsin, bu çok komik Bud. Sanki bizim için çalışıyorlar." Kapıyı çalmak için elini kaldırdı. "Harekete geç

sanki beni davet etmişsin gibi,
mı?" "Gibi-"

Cayla kapıyı açtığında yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Sonra Tony Dell'i gördü ve onu öldürmek ister gibi baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bud beni davet etti." Will'in sırtını sıvazladı. "Değil , Bud?"

Will, "Evet," diye mırıldandı.

Cayla, Tony'nin dayak yemiş olmasından endişe duymuyor gibiydi. "Seni sinsi puşt" diyerek onunla alay etti.

"Ah, böyle yapma." Tony kendini eve doğru itti. Bunu yapmak için Cayla'nın kolunun altından geçmek zorunda kaldı.

Will, Tony Dell'le tanıştıktan beri ilk kez küçük ucubenin yanında olmasından memnundu. Cayla belli ki randevuları için hazırlanmıştı. Makyajı o kadar ağırdı ki, gözlerinin kenarlarında topaklanmıştı. Kot pantolonu onu iki ayrı parçaya bölüyordu ve beyaz dantel bluzu, altındaki koyu mor sütyeni açıkça gösteriyordu. Will verandadan bile onun parfümünün kokusunu alabiliyordu. Kokunun ucuz olup olmadığını tahmin edecek kadar bu işlerden anlamıyordu ama kadının ne kadar kullandığına bakılırsa, Will onun toplu bir indirim aldığını umuyordu.

Tony havayı koklar gibi yaptı. "Vay be kızım, çok güzel kokuyorsun."

"Kapa çeneni, Tony. Sana benimle bu şekilde konuşmamamı söylemiştim." Will'e içeri girmesini işaret ederken sıkıca sarılmış bir gülümseme verdi. "O benim kardeşim."

Tony, "Üvey kardeş," diye düzeltti. Will'e göz kırptı. "Kan bağı yok."

Cayla kapıyı kapatırken inledi. "Babası annemle biz ortaokuldayken evlendi. O zamandan beri ayakkabımdan kazıyamadığım yapışkan bir bok gibi."

Tony'nin gülüşünden bunu bir iltifat olarak algıladığı anlaşıyordu.

Will homurdandı, Bill Black'in tepkisinden dolayı değil, ne diyeceğini bilemediği için.

Cayla, "Güzel görünüyorsun," dedi, ama Will bu için özellikle şık giyinmişti. Kot pantolonunun yırtılmıştı. Mavi pantolonu

Oxford gömlek iki yıl önce güzeldi ama yakası yıpranmıştı. Altına giydiği siyah tişörtün koltuk altlarında delikler vardı.

"Bira ister misin?" Cayla sordu.

"Ben iyiyim." Will içki ya da sigara içmiyordu, bu da dolandırıcılık konusunda ciddi bir handikap oluştuyordu. "Belki sonra." Tony, "Soğuk bir tane alabilirim," dedi.

Cayla, "O zaman o sıska kışını kamyonu geri sok ve gidip kendine bir tane al," diye önerdi. Tony homurdanarak karşılık verdi. Birbirleriyle kesinlikle kardeş gibi konuşuyorlardı.

Will tartışmanın bitmesini beklerken odanın içinde etrafına bakındı. Ev düzenli olmasa da temizdi. Cayla figürlerini severdi. Süslü giysiler içindeki büyük bebekler neredeyse her yerdeydi. Bazıları peynir tekerlekleri gibi camın altındaydı. Diğerleri ise şemsiye tutmalarına ya da bebek arabalarını itmelerine yardımcı olan sehpaaların üzerindeydi. Cayla her şeyi pastel renklerle, çoğunlukla pembeler ve mavilerle dekore etmişti. Büyük bir düz ekran televizyon, bebek mavisi kesitli bir kanepenin karşısında gururla duruyordu.

Kavga bitmişti. Ya da en azından Tony öyle düşünüyor gibiydi. Kanepenin arkasına atladı ve setin önüne oturdu. "Burada mı yiyeceğiz? Sanırım maç başlıyor."

"Burada kendi başına da yiyebilirsin." Cayla, Will'e kendisini takip etmesini işaret ederek, "Bil diye söylüyorum, bir dahaki sefere sadece sen ve ben olmamızı tercih ederim," dedi.

Will onu mutfağı kadar takip ederken homurdandı. Ev, yeni inşa edilmiş bir ev için garip bir şekilde dalgalı bir yapıdaydı. Mutfakla aile odasını ikiye bölen duvar bantlanmış gibi görünüyordu. Ortadaki salon kapıları aynı düzlemde bile değildi. Tetris oyunundaki bloklar gibi, üst kenarları birbirinden en az bir santim ayrılmıştı.

"Burada yiyebiliriz." Cayla salonun kapılarından birini açtı.

Will, küçük ve kalabalık olan ama o kadar güzel kokan mutfağı göz gezdirdi ki, midesinin ağlamaya başladığını hissetti. Küllükte yanan sigaranın kokusu bile kızarmış tavuk, bisküvi ve bir çeşit tatlı tartın nefis kokusunu gizleyemiyordu.

"Aç mısın?"

Will başını salladı. Ağzı cevap veremeyecek kadar salyayla doluydu. Sara pek çok şey yapabilirdi ama hayatını kurtaracak kadar yemek pişiremezdi.

"Sana biraz tavuk haşlamam gerektiğini söylemiştim." Cayla dolaptan bir tabak aldı. Ocağın ısınan tencereler vardı. Bir kaşık aldı ve tabağı doldurmaya başladı.

Will masaya oturdu.

"Polisin durumunun iyi olmadığını duydun mu?" diye sordu. Will cevap vermedi.

"Enfeksiyon gibi bir şey kapmış. Septik şoka girdi." Will onu konuşturmaya çalıştı. "Bu ne demek oluyor?"

"Kan zehirlenmesi geçiriyor demek." Kül tablasından sigarasını aldı ve bir tabak dolusu yemeği Will'in önüne koydu. Kızarmış tavuk, yeşil fasulye, börülce, patates püresi ve et suyu ve en üstte tehlikeli bir şekilde dengelenmiş iki bisküvi.

Sigarayı dudaklarına götürdü ve derin bir nefes çekti. "Sepsis ameliyatlarda çok olur. Bir sürü tüp çıkıyor. Bakteriler kan dolaşımına karışır. Kalp bunu kaldıramaz. Zehir vücuda yayılır ve her şeyi durdurur."

Dilbilgisinin birden geliştiğini fark etti. Cayla Martin'in her duruma uygun bir aksanı var gibiydi. "Kulağa kötü geliyor."

Sigarayı söndürmeden önce uzun bir nefes daha çekti.

"Evet, . Birayı şimdi istiyor musun?" Will

başıyla onayladı. "Başaracak mı?"

"Polis mi?" Buzdolabının önündeydi. Omzunun üzerinden arkasına baktı. Tüm o makyajın altında Cayla Martin hiç de itici değildi. Zeki erkeklere aptalca şeyler yaptıran o tuhaf özelliğe sahip gibi görünüyordu. "Başarabilir. Genç biri. Oldukça güçlü. Neden umursuyorsun ki?"

Will çatalını alırken omuz silkti. "."

Salon kapıları açıldı. Tony onlara şüpheyle baktı. Kıskançlığı bir deniz feneri gibi odayı tarıyordu.

Cayla ona kötü kötü baktı. "Maçı izlediğini sanıyordum."

"Eminim öyledir." Tony elleri kenetlenmiş halde mutfığa girdi. Will'e, "Bugün orada olduğunu duydum. Yoğun bakımdaymışsın."

Will bezelyeden büyük bir ısırık aldı. Pastırma yağı ve tuz, tat tomurcuklarını okşadı.

Tony, "Seni tanıdı mı?" diye sordu. Will, Cayla'ya baktı.

" değil." Birayı açtı ve kutuyu Will'in önüne koydu. "Duymak istesem de istemesem de bana her şeyi anlatıyor."

"Polis," diye itti Tony. O da üvey kardeşi kadar . Birdenbire kulağa bir baş belasından çok bir suçlu gibi gelmeye başlamıştı.

Will cevap vermeden önce biraz zaman geçmesini bekler. "Peki ya polis?" "Seni tanıdı mı?"

"Hayır." Will ağzına bir kürek dolusu bezelye daha attı. Ve yanaklarında biraz boşluk kaldığı için, yağı emmeye yardımcı olması için yarım bisküvi tıktırdı.

Tony masadan bir sandalye çekti. Birkaç adım öteye oturdu, kollarını kavuşturmuş, bacaklarını açmıştı. Yaraları mutfağın sert ışığında daha da belirginleşmişti. Yüzündeki kesik kötü bir yara izi bırakacaktı.

Tony, "Akıllıca düşünmüşsün Bud. Seni tanımadığından emin ol. Sorun yaşamayacağımızdan emin ol."

Will yutkunmakta zorlandı. "Sizi bilmem ama benim bir sorunum yok."

Cayla güldü. hızla gibi, yüzündeki ifade karardı .
"Burada ne yapıyorsun?"

Will arkasını döndü. Kapının önünde küçük bir çocuk duruyordu. Saçları dağınıktı. Pijamaları cılız bedenine büyük geliyordu. Göğsünde resimli bir kitap tutuyordu. Materyal onun için biraz küçük görünüyordu ama Will bu konuda uzman sayılmazdı.

"Kahretsin," diye küfretti Cayla. "Sana üst katta kalman konusunda ne demiştim?"

Çocuk konuşmak için ağzını açtı ama kız cevap vermesine izin vermedi.

"Sana acıkacağını söylemiştim." Başka bir tabak için masadan kalktı. Çocuğu Will'e tanıttı: "Bu Benji, kız kardeşimin oğlu. Benji, bu Bay Black."

"Gerçek kız kardeşi," diye düzeltti Tony. Sandalyesini değene kadar geriye itti. Benji onun yanına yaklaşmadı. Uzun yolu seçti ve kucağında kitapla Will'in karşısına oturdu.

"Buyurun." Cayla, Will'e verdiği porsiyonlardan çok daha az cömert olan bir tabağı önüne koydu. Tony'ye, "Sanırım seni de doyurmam gerekiyor, değil mi?" diye sordu.

"Şu göğüslerden birini bana ver." Sanki bir oyunmuş gibi kıkırdarak onu yakaladı.

Cayla onun ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Tanrım, Tony." Kendi kendine mırıldanarak sobaya döndü.

Will, gözlerini kucağına dikmiş olan Benji'ye baktı. Will çocuğu incelerken çok belli etmemeye çalıştı. Sanki her an kötü bir şey olacakmış gibi tanıdık bir görüntüsü vardı. Omuzları içe doğru kıvrılmıştı. Başını eğik tutuyordu. Ses tonundaki bir değişikliği, bir tehlike belirtisini dinlerken kulakları neredeyse dönüyordu. Will bu hayatta kalma taktiğini fark etmişti. Yetişkinler sinirlendiğinde, çocuklar genellikle ikincil hasar olurdu.

Will, Benji'ye "Macon'dan mısın?" diye sordu.

Çocuk cevap vermek yerine teyzesine baktı.

Cayla, "Baton Rouge. En azından son seferinde oradaydılar. Annesi uyuşturucu kullanıyor. Alışkanlıktan kurtulamıyor. Polis onları arabasında yaşarken buldu." Elini Benji'nin kemikli omzuna koydu. Will dikkat etmeseydi irkildiğini fark etmeyecekti.

Cayla, "Benji'yi tekrar bir eve koymalarına izin veremezdim. Geçen sefer neredeyse ölüyordu. Gerçekten öldürülmekten bahsediyorum, itilip kakılmaktan değil."

Will, Benji'nin bütün bunları bildiğini tahmin ediyordu ama çocuğun bunları tekrar duymasından hoşlanmamıştı. Benji'ye, "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

Bu kez, Will'e dokuz parmağını göstererek kendisi cevap verdi.

"Okuduğun kitap ne?"

Benji kitabı kaldırdı. Will el yazısı harfleri okuyamıyordu ama başındaki C harfi ve gülümseyen maymun ona Meraklı George'a baktığını söylüyordu. Belli ki kitap çok okunmuştu.

Sayfalar yıpranmıştı. Kapağı yıpranmıştı. Will, çocukta bir sorun olup olmadığını merak etti. "Hangi okula gidiyorsun?"

Benji kitabı kucağına geri koydu. Gözlerini ellerine dikti. Cayla kederli bir iç geçirdi. "Sana ne oldu böyle çocuk?"

Ona hangi okula gittiğini söyle."

Benji'nin sesi gıcırtilıydı. "Anderson Drive'daki Barden İlkokulu'nda Bayan Ward'ın dördüncü sınıfındayım."

Will etkilenmiş gibi kısık bir ıslık çaldı. "Güzel bir okula benziyor. Orayı seviyor musun?"

Çocuğun ince omuzları omuz silkerek kalktı.

"En sevdiğin ders nedir?"

Cayla'ya baktı ama onun yerine cevap veremedi. Benji, "Matematik," dedi.

Will, "Ben de matematiği seviyorum," dedi ki bu aslında doğrudu. Sayılar, Will'in diğer çocuklar gibi okuyamamasına rağmen, doğru yapabildiği en azından bir şey olduğuna dair bir tür tuhaf kanıt sunmuştu.

"Kesirler," diye fısıldadı Benji. "Annem benimle birlikte yapıyor." Başını kaldırıp Will'e baktı, gözleri yaşlarla nemlenmişti. Floresan ampuller köşeleri parlatıyordu. O kadar çaresiz görünüyordu ki Will onun bakışlarına karşılık veremedi.

"Ye tatlım." Cayla Benji'nin tabağını yaklaştırdı. Ona bir kaşık bezelye, bir bisküvi ve bir tavuk budu vermişti. Yemek yeterli gibi görünmüyordu ama Benji şikâyet etmedi. Yemeye de başlamadı. İzin bekliyor gibiydi.

Will, Cayla'nın sosa buladığı büyük kızarmış tavuk parçasını . Haşlama becerisi konusunda haklıydı. Çıtır çıtır deri neredeyse ağzında eriyordu. Artık aç olmaması çok kötüydü.

Will, Atlanta Çocuk Evi'nden geçen pek çok şok geçirmiş çocuk görmüştü ama Benji, aynı masayı paylaştığı en yalnız çocuktü. Farklı bir frekansta yankılanıyordu. Hareketleri yapmacıktı. Yüz ifadesi bir tarafsızlık maskesiydi ama gözleri... Will'in Benji'nin gözlerinde okuduğu türden bir acıyı gizlemekte henüz ustalaşmış dokuz yaşında bir çocuk yoktu.

Annesini özlüyordu. Belli ki onu ihmal etmiş, muhtemelen istismar etmişti ama yine de annesine ihtiyacı vardı. Ona kesirlerde yardım etmişti. Belki ev ödevlerinin geri kalanı üzerinde de çalışmıştı. Şüphesiz onu çok fazla dolaştırmış, çocuk esirgeme hizmetlerinden bir adım önde durmuştu çünkü kokainman fahişeler bile kötü anne olduklarını kabul etmek istemiyorlardı.

Benji'nin aksanının olmaması en büyük ipucuydu. Muhtemelen bir yerde aksan edinecek kadar uzun süre kalmamıştı. Sesi evdeki üç yetişkinden daha eğitilmiş geliyordu. Sofra adabı da daha iyiydi. Tavuk budunun derisini soyamak için çatalını bıçağını kullandı.

Tony . "Bu havaları nereden öğrendin, evlat?"

"Onu rahat bırak," diye karşılık verdi Cayla. Will'e, "Hastanede çalışmayı seviyor musun?" diye sorarken ses tonunu yumuşattı.

Will başını salladı ve ağzı doluyken konuştu. "Ne zamandır oradasın?"

"Yaklaşık beş yıl," diye cevap verdi, ki bu bir yalandı. Cayla'nın vergi kayıtlarına göre altı ay önce eczanede işe başlamadan önce birkaç farklı doktorun yanında yarı zamanlı olarak çalışıyordu. O zaman bile, muhtemelen alkollü araç kullanma cezasını ödemeye yardımcı olmak için, izin günlerinde o ces'e girip çıkıyordu. Ve ön verandasından Çin'i görebileceği kadar batık olan ipotekli bir evin parasını ödemek için.

Dedi ki, "Hastane . Eczane saatlerini seviyorum. Benji buradayken, okul evde olmalıyım."

Benji sanki haberi duyunca şaşırılmış gibi kaskatı kesildi.

"Ne zamandır seninle yaşıyor?" Will sordu.

"Bu sefer mi?" Omuz silkti. "Sanırım birkaç hafta kadar. değil mi, Benji?"

"Bir ay," dedi Benji Will'e. Muhtemelen kafasında her günü işaretlediği bir takvim vardı. "Beni bir ay önce götürdüler," derken sesi daha sakindi.

Tony, "Bir yıldır hastanedeyim. Sevdiğimi söyleyemem. Bütün gün bok ve kusmuk temizliyorum. İnsanlar bana yardım ediyormuşum gibi davranıyor."

Cayla'nın yüzü öfkeli bir kaş çatmayla buruştu. "O zaman neden Geechee'lerin geri kalanıyla birlikte Beaufort'a geri dönmüyorsun?"

Will, onun keskin ses tonunu duymazdan gelerek sözlerine odaklandı. "Beaufort mu? Orası Deniz Adaları'nın olduğu yer, değil mi? Carolina'da mı?"

Tony gözlerini Will'e dikti. "Neden soruyorsun?"

Will omuzlarını silkti. "Bir süre önce bisikletimle oradan geçmiştim. Charleston'a, Hilton Head'e gittim. Savannah'ya kadar gittim. Güzel bir sahil şeridi."

Cayla bir sigara daha yakarken çakmağı çaktı. "Evet, Tony güzel yerlerden gelmiyor. Yazlarını Broad'un yanlış tarafında annesiyle yaşayarak geçirdi."

Will, Tony'nin herhangi bir konuda yanlış tarafta olduğunu öğrendiğinde şaşırمامış olsa da, bu yeni bilgiyi çok merak ediyordu. GBI, Anthony Dell'in geçmişini kapsamlı bir şekilde araştırmıştı. Macon'un hemen dışında doğmuştu. Kayıtlara göre hayatı boyunca o bölgede yaşamıştı ama dosyalarda Tony'nin okul tatillerini nerede geçirdiğine dair hiçbir bilgi yoktu.

Will, Tony'ye "Hiç Hilton Head'e gittin mi?" diye sordu.

Tony cevap vermek yerine Will'e baktı. Şüphe her gözeneğinden sızıyordu.

Will, ne kadar ileri gitmesi gerektiğini düşünerek arkasına baktı. Koca Whitey hem Hilton Head'de hem de Savannah'da takip edilmişti. Tony muhtemelen yıllardır bu adam hakkında bir şeyler duyuyordu. Hareketin bir parçası olmak için neden bu kadar çaresiz olduğu birden anlaşılmıştı. Küçük adamlar her zaman büyük köpeklerle koşmak isterdi.

Cayla, "Tony üç yazını Hilton Head'de geçirdi," diye ekledi. Tony'ye bir kaşını kaldırdı. "Annesi kira parası için bacaklarını açmadığı zamanlarda garsonluk yapıyormuş."

Tony'nin yüzü ekşidi ama ona karşı çıkmadı.

Cayla devam etti, "Bütün barları dolaştı, onlar ondan bıkana ya da çok fazla çaldığını fark edene kadar çalıştı." Sigarasından bir nefes daha çekti. "Tony, Benji'nin yaşından beri her yaz onunla birlikte yaşıyordu. Boşandıklarında sen sekiz ya da dokuz yaşında değil miydin?"

Tony tek omzunu silkti ama en azından Will bu geçmişin neden geçmiş kontrolünde ortaya çıkmadığını biliyordu. Bir çocuk tutuklanmadıkça ya da ıslahevine düşmedikçe, çok az

araba satın alacak, daire kiralayacak ya da vergi ödemeye başlayacak yaşa gelene kadar kamu kayıtları.

Will, "Orayı seviyorum." dedi.

"Orayı kastediyorsun," diye karşı çıktı Tony. Gözleri boncuk boncuk olmuştu.

"Bitti, ."

Cayla araya girdi, "*Her* şey bitti, seni aptal." "Haritanın neye benzediğini biliyorum."

Tartışmalarına izin verecek. Coğrafya hiçbir zaman güçlü olduğu bir alan olmamıştı ama Güney Carolina'nın Lowcountry bölgesinin Georgia kıyılarına sarktığını biliyordu. Kardeş kavgasının durulmasını bekledikten sonra, "Sahildeki plajlar Florida'dakilerden daha iyi zaten," dedi.

"Florida hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Tony. Konuşmanın gerektirdiğinden daha öfkeli görünüyordu, bu da Will'in doğru yolda olduğuna inanmasına yol açtı.

Will, "Bu bir eyalet." dedi.

"Benimle geçme, evlat."

"Tanrım, Tony." Cayla bir duman tüttürdü. "Kıçına ne girdi?"

Tony öne doğru eğildi, yumruklarını masaya bastırdı. Will'e, "Florida'ya ne zaman gittin?" diye sordu.

"O Georgia'dan," dedi Cayla. "Başka nereye tatile gidecek ki?"

Tony sakinleşmemişti. Öfkesi odayı doldurdu. Benji kilitlenme moduna geçti. Sandalyesinde kaykıldı. Boynu omuzlarının arasında kayboldu. Daha önce hiç okumamış gibi kitabına baktı.

Will tavuktan bir ısırık aldı. Yavaşça çiğneyerek zamanı uzattı. Tony kıpırdandı. Sabırlı bir adam değildi. Will sonunda yutkundu. "MacDill'deydim."

Cayla, "Orduda mıydın?" diye sordu.

"Hava Kuvvetleri." Will tavuktan bir ısırık daha alırken gözlerini Tony'ye dikti. Adamın şüphelenmek için çok iyi bir nedeni vardı. Tesadüfler üste yığılıyordu. MacDill Hava Kuvvetleri Üssü Güney Tampa'daydı, Büyük Whitey'nin Tamiami Yolu'nda ilk polisini öldürdüğü söylenen Sarasota'dan çok uzakta değildi.

Cayla, "cer ya da başka bir şey miydin?" diye sordu.

"Hedef talimi yapıyordum." Will tabaktaki yağı emmesi için bir bisküvi kullandı. Gözlerini hâlâ Tony'den ayırmadan ağzına attı.

Cayla, "Sizi kovdular mı?" diye sordu.

"Yollarımızı ayırmaya karar verdik."

Adam şaka yapmış gibi güldü. "Seni üniformanın içinde görmek isterdim. Hiç fotoğrafın var mı?"

Will mış gibi o yapmadı duymak ve Soru.

Tony aynı şeyi yapmaktan aciz görünüyordu.

"Neden onun bir resmini istiyorsun?" Tony bağırdı. "Benden hiçbir zaman lanet olası bir fotoğrafımı istemedin."

Cayla gözlerini devirdi. Will'e, "Hiç Miami'ye gittin mi?" diye sordu. Will başını salladı. "Yolculuğa degecek gibi görünmüyordu."

Tony'nin ırkçı bir damarı olduğu için, "Orası benim için biraz fazla karanlık," diye ekledi.

tat."

Tony başıyla onayladı ama hâlâ gergindi. Belli ki Cayla'ya karşı bir şansı olduğunu düşünüyordu ve bu hem endişe verici hem de iğrençti. Will, Tony'nin kıskanç olmasının şüpheli olmasından daha iyi olduğunu tahmin etti. Her iki durumda da gözünü adamdan ayırmadı. Kirli dövüşenler hep küçüklerdi.

"Hey, Tony." Cayla gerginliği azaltmaya çalıştı. "Birkaç yıl önce Tamiami'ye gittiğimi hatırlıyorsun. Napoli, Venedik, Sarasota. Ben ve Chuck onun Harley'siyle yola çıkmıştık."

"O lanet olası alet," diye homurdandı Tony, bu isim açıkça sinir bozucuydu.

Will ilgisizmiş gibi davrandı. Son tavuk parçasını da soyup ağzına attı. Tony'nin duruşunda daha önce görmediği bir sertlik vardı. Faith'in, Tony Dell'in şüphelendiklerinden daha tehlikeli olduğuna dair bir teorisi vardı. Will onu reddetmişti, çünkü adam daha çok bir sivrisineğe benzeyen, sinir bozucu biriydi. Şimdi Tony'ye bakan Will, Faith'in haklı olup olmadığını merak ediyordu.

"Onu içecek misin?" Tony sordu.

Birayı kastetmişti. Will omuz silkti. "bak."

Tony birayı yudumladı. Çok hızlı içtiği için adem elması . Bira ağzının kenarlarından kayıyordu. Gerekli geçirmeyi, kutuyu masaya çarparken çıkardığı patlama izledi.

Cayla ekranı görmezden geldi. Sigarasının ucunu kül tablasında çevirerek ucunu şekillendirdi. Will'e, "Ne için geldin?" diye sordu.

Hapishaneyi kastetmişti. Will omuz silkti.

Cayla ona baktı. "Bahse girerim çok sinirlisin." Bunu bir iltifat olarak söylemişti. "Bu yüzden mi başın belaya girdi?"

Will, onun haklı olduğunu anlamasını sağlayacak şekilde omuz silkti.

"Sanırım bir tane daha alacağım." Tony masanın etrafında yürüdü, buzdolabına giderken elini Benji'nin başının üstüne bastırdı. Kapıyı açtığında şişeler tıkırdadı. Cayla'da zombi kıyametine yetecek kadar bira vardı. Neredeyse hiç yiyecek yoktu.

Tony, Will'e "Hava Kuvvetleri'nden neden ayrıldın?" diye sordu. Will tavuk kemiklerini kemiriyor, iliğini emiyordu.

Cayla yine araya girmeye çalıştı. "Beyaz kumlarıyla o Körfez sahillerini seviyorum. Sence de öyle değil mi Tony? Atlantik çok soğuk."

Tony'nin yüzü güldü. Tek gereken biraz pozitif ilgiydi. Sert adam gitmişti. Sivrisinek geri dönmüştü. Şaka yaptı, "Kahretsin, kızım. Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Hangi plajı sevdiğimi biliyorum." "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Will, Benji'yi izlerken Tony ve Cayla'nın kumların ve turist barlarının inceliklerini tartışmasına izin verdi. Çocuk bir kuş gibi hareket ediyor, bir şeyi devirmekten korkuyormuş gibi kollarını iki yanına kavuşturuyordu. Çocukların evinde hepsi aç hayvanlar gibi yemek yemiş, hırsızları uzak tutmak için kollarını tabaklarına dolamışlardı. Bu çocuk belli ki toplum içinde görünmek için eğitilmişti. Kucağında bir peçete tutuyordu. Ellerini ve ağzını sildi. Yutmadan önce her lokmayı çiğnediğinden emin oluyordu.

Will, her yemek yediğinde boğulmaya devam etmesinin nedeninin yeterince çiğnememesi olduğunu fark ettiğinde ergenlik çağındaydı.

Benji, Will'e kaçamak bir bakış attı. İzlendiğini biliyordu. Will ona göz kırptı. Benji hemen arkasına baktı. Muhtemelen annesini düşünüyordu; nerede olduğunu, onu düşünüp düşünmediğini, en başta neden olacak ne hata yaptığını merak ediyordu.

Will bu bakışı daha önce de görmüştü.

"Hey." Tony, Will'in yüzüne parmaklarını şıklattı.

Will bu sefer Bill Black'le birlikteydi. Tony'nin elini tokatladı.

"Lanet olsun, evlat." Tony elini göğsüne götürdü. Musluğa doğru başıyla işaret etti. "Ben de tam bana yardım edebilir misin diye soruyordum?"

Will, mutfığa girdiğinden beri sızıntıyı duyduğunu fark etti. "Muhtemelen yeni bir çamaşır makinesine ihtiyaç var."

Cayla'nın sesi tizleşti, tıpkı bazı kadınların bir erkekten yardım istediklerinde yaptıkları gibi. "Bunu benim için tamir edebilirsin, değil mi Bud? Aletlerle aram iyi değildir."

Will tereddüt etti. Bir şeyleri tamir etmek Sara için yaptığı bir şeydi; patlamış bir ampulü değiştirmek ya da kapıların üstünü boyamak gibi. "Doğru aletlerim yok."

"Kamyonda biraz var," diye teklif etti Tony.

Kendini durduramadan Will, "Kamyoneti ödünç aldığını söylediğini sanıyordum," dedi.

Tony sırtıttı. "Üzerindeki her şeyi ödünç aldım, evlat."

"Çamaşır makinen var mı?" Will sordu. "Muhtemelen . Seramik olabilir. Bu ucuz bir musluk değil."

Cayla bunu duyduğuna memnun olmuş görünüyordu. "Home Depot'tan aldım.

Bir kez olsun kendimi şımartabilirim diye düşündüm."

"Dükkân hâlâ açık." Tony muslukla oynamaya başladı. "Neden sen ve ben gidip bir çamaşır makinesi getirmiyoruz, bu lavaboyu hemen tamir etmiyoruz?"

Will sandalyesine geri oturdu. Kendini işi ve Sara arasında sıkışmış hissediyordu. Telefonda yaptıkları konuşmayı unutmamıştı. Kız arkadaşının ona ihtiyacı vardı. En azından Will ona gerçeği söyleyene kadar. Yine de Tony rahat ve konuşkan görünüyordu. Cayla yanında olmadan geçmişi hakkında daha açık sözlü olabilirdi.

Tony musluğu kapattı. "Kahretsin Bud, hadi ama. Sana çıkma teklif etmiyorum ya."

"Lafı açılmışken," diye araya girdi Cayla. "Bud, neden Tony'yi bisikletinle takip etmiyorsun? Böylece buraya kendin dönebilirsin."

"Hey, şimdi," dedi Tony. "Bu hiç hoş değil."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye karşı çıktı. "Hadi ama Bud. Bu lavabo haftalardır beni deli ediyor."

Will, Benji'ye baktı. Çocuk da ona baktı. Will ona, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Benji dudağını çiğnedi. Derisi çatlamıştı. Göz kapakları ağırlaşmıştı. Will gözlerinin altındaki koyu halkaları görebiliyordu. Belki de geceleri pencereden dışarı bakıp annesini bekliyordu. Ya da belki de onu kaybetmenin suçluluğu çok fazla olduğu için uyuyamıyordu.

Will masadan kalktı. Bu çocuğun etrafında olmak kafasını . Tony'ye, "Pekâlâ," dedi. "Hadi gidelim."

Will kamyonette Tony'nin yanında gidiyordu. Bisikleti arkadaydı ve Cayla'nın garajında bulunan bungee kordonlarıyla bağlanmıştı. Will her dönüşte bisikletin inleyerek itiraz ettiğini duyabiliyordu ama gece soğuk ve yağmurluydu Will sıcak, kuru kabinde olduğu için minnettardı.

Tony'nin onu ev geliştirme mağazasına bırakması gerekiyordu. Will hâlâ Cayla'ya dönüp dönmeyeceğine karar verememişti. Will'in döneceğinden emin görünüyordu. Ona dokunmaya devam etmiş, sırtını okşamış, kolunu tutmuştu. Hatta gitmeden önce yanağından öpmüştü. Will bu temasa tahammül etmişti ama içi doldurulmuş bebeklerin ve çaresizlik havasının o sıkışık eve dönme düşüncesini hazmedemiyordu.

Ayrıca Tony, Macon'un sürekli değişen uyuşturucu dünyasına girmenin en iyi yolu gibi görünüyordu. Yolda gevşemişti. Biraz Hilton Head'den, çocukluğunun yazlarını sahilde uyuyarak ve okyanusta yüzerken eşyalarını açıkta bırakan aptal turistlerin cüzdanlarını çalarak geçirdiğinden bahsetti.

Bir önceki gece Lena'nın evine arabayla gittiklerinde olduğu gibi Tony kıpır kıpırdı; radyoyla oynuyor, parmaklarını gösterge paneline vuruyor, bir eli de neredeyse hiç direksiyonda değildi. Müzik seçimi şaşırtıcıydı. Müzikçalardaki Madonna CD'si seksenli yıllardan kalmaydı. "Like a Virgin" şarkısının tekrar düğmesine bastı.

"Onu 87'de Atlanta Omni'de görmüştüm." Tony birasından bir yudum aldı. Torpido gözündeki poşetten aldığı birkaç hapi çoktan içmişti. "Ufacık tefecik bir şey. Göğüslerini mermi gibi gösteren tuhaf sutyenleri var." Will pencereden dışarı baktı.

"Öncesi için özür dilerim," dedi Tony. "Florida konusunda sinirlendiğim zaman."

Will omuz silkti.

"On altı yaşımdayken Sarasota'da başıma kötü şeyler geldi." Will daha fazlasını sormak yerine yine omuz silkti. "Sorun değil."

"Orada tutuklandım. Neredeyse hapse atılıyordum." Islak bir geçirme sesi çıkardı. "Polislere kardeşimin adını verdim. Üvey kardeşimin. Aptal küçük bir pislik. Bir banka soygunu yüzünden kendini yirmi yıl içeri attırdı." Tony güldü. "Salak herif banka soymuş. Buna inanabiliyor musun?"

Will başını salladı. Suçlar arasında banka soymak, en yüksek riskle en düşük kazancı sunuyordu. "Pek parlak değil."

"Çok haklısın. Onu doğruca yaşlı kadının kapısına kadar takip ettiler." Tony birasını bitirdi. Camı indirdi ve kutuyu dışarı fırlattı. "Cayla'ya onun adını polislere vermekle ilgili söylediklerimi sakın söyleme."

"Bunu benden duymayacak."

"İyi anlaşma." Bir kutu bira daha açtı. "Cayla akraba olmamıza takmış durumda ama babam annesiyle iki yıldan az birlikte olmuş. Bu bir şey değil. Öyle olsa bile umurumda değil."

Will bir yanıt vermedi.

"Ona baktığını gördüm Bud. Buna aldırımıyorum. Güzel olduğunu biliyorum. Pek çok erkek ona bakmaktan hoşlanıyor." Parmağıyla Will'e doğru işaret etti. "Sadece ona dokunma."

Sesinde bir tehdit vardı ama Will, Cayla Martin'e ilgi duymaktan o kadar uzaktı ki bunu ciddiye alamadı.

"Annesinin dört çocuğu daha var. Beni çocuklarla birlikte bodruma koydular. Sarhoş olduğunda oraya gelir ve bana iyi vakit geçirtmeye çalışırdı."

Will'in yaşadığı şok belli oluyordu.

Tony birayı burnundan çekti. Öksürerek ağzından çıkardı. "Hayır dostum, anneden bahsetmiyorum. Cayla'dan bahsediyorum. Merdivenlerden külotu ve dar bir tişörtle inerdi ve çok geçmeden altında olduğum çarşaf bir yavru çadırı gibi görünürdü." Bu anıyı hatırlayınca kıkırdadı. "Orada neler yaptığımızı sana anlatamam bile. Evi yakmayı severdik."

Will hararetle öyle olmamasını umuyordu. "Onu ne zamandır tanıyorsun?"

Tony'nin bunu düşünmesine gerek yoktu. "On beş yaşından beri ona aşığıım."

"Bu çok uzun bir süre." "Aynen öyle."

Tony birasını yudumlarırken Will pencereden dışarı baktı. Altılı pakette üç kutu kalmıştı. Will, poşetteki hapların şeklinden ve renginden Tony'nin biraz Oxy aldığını tahmin etti.

Will, "." dedi.

Tony'nin ayağı çoktan frene basmıştı. Pedala bastı ama hız neredeyse hiç değişmedi. "Cayla'nın bazen bana bok attığını biliyorum ama bir şeye ihtiyacı olduğunda her zaman aradığı kişi benim." Will'e baktı. "İşte o zaman bir kadının senin hakkında ne hissettiğini anlarsın. İşler sarpa sardığında kimi arar?"

Will, Sara'yı düşünmemeye çalıştı.

"Ne dediğimi duyuyor musun?" Will başını salladı.

"Ciddiyim Bud. Onu seviyorum. Bazı sabahlar kalkmamın tek nedeni o." Elinin tersiyle gözlerinin altını sildi. "O benim her şeyim."

Will'in pek erkek arkadaşı yoktu ama Madonna dinlerken oturup aşk hakkında konuşmanın erkekçe uğraşlar listesinde üst sıralarda yer almadığını biliyordu. "Böyle konuşmaya devam edersen vajinan büyüyecek."

Tony bir kahkaha attı. "Kahretsin Bud, o da bana böyle yapıyor. Sen hiç aşık olmadın mı?"

Will o kadar aşıktı ki doğru düzgün göremiyordu.

"MacDill'de olmak nasıldı?"

Will cevap vermekte acele etmedi; ayrıntıları hatırlamak zorunda olduğu için değil, Bill Black bilgi vermeye gönüllü bir tip olmadığı için. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Bilmiyorum dostum. Sadece merak ettim. Oradan birkaç pilot tanıyordum.

Uzun uçuşlarda uyanık kalmaları için onlara ampul sattım."

Tony Dell'in Sarasota'da yaptığı şey buydu. Tony,

"Nasıldı?" diye sordu.

"Sıcak."

"Orası Florida, ."

Will pencereden dışarı baktı. Artık otoyoldaydılar. Birkaç araba dışarıdaydı, uzun yoldan gelenler. "Yeğeninin hikâyesi nedir?"

"Benji." Tony, Will'in hoşuna gitmeyen bir isim takmıştı. Muhtemelen çocuğun kendi yoluna çıktığını düşünüyordu. "Annesi bir fahişe. Polisler onu çocuğun önünde uyuşturucu içerken yakaladı."

"Bu çok kötü."

"O küçük bir pislik. Okulda sürekli çene çalıyor. Cayla onu almak için işten çıkmak zorunda kaldı. İki gün uzaklaştırma aldı."

Will, Benji'nin bir kedi yavrusuyla ağız dalaşına girdiğini hayal bile edemiyordu. "O sıska bir çocuk."

"Evet, boruya vurmakla meşgulken durup onları besleyemezsen böyle olur." Tony radyoyu tekrar açtı. Şarkı seçenekleri arasında gezindi ve Cyndi Lauper'da karar kıldı.

"Ciddi misin?" Will sordu.

"Güçlü kadınları severim." Tony dönüş için yavaşlarken bastı.

"Nereye gidiyoruz?" Will sordu. Home Depot hastanenin . Yanlış yöne gidiyorlardı.

Tony bira kutusunu kaldırdı. "Gerçek bir içki içeriz diye düşündüm." "Susamadım."

"Sen sürmüyorsun." Tony dönüşü aldı. Sesi değişmişti. Sert tavrı geri gelmişti. "Yurtdışında mı görev yapıyorsun?"

"Neden?"

"Sadece merak ettim." Tony biraz daha bira içti. "Macon'a geleli ne kadar oldu, iki hafta mı?"

"Neredeyse."

"Ondan önce Atlanta'da mı yaşıyordun?" Will cevap vermedi.

"Hastanedeki işi nasıl aldın?"

Will durumu çevirmeye çalıştı. "Bir polis gibi sorular soruyorsun."

"Kahretsin." Tony güldü. "Polis olduğumu mu sanıyorsun?" "Öyle misin?"

Bira kutusunun üzerinden Will'e baktı. "Öyle misin?"

"Tabii ki hayır, ben polis değilim." Şehir efsanesinin aksine, kanun uygulayıcıları cezasız bir şekilde yalan söylemekte özgürdü. "Aksi takdirde, on gün önce o arabadan hap aldığını gördüğümde kışına tekme basardım."

Tony bu anıya güldü. "Baktığını gördüğümde neredeyse altıma yapacaktım."

Will bundan şüpheliydi. Tony açıkça onu test ediyordu.

Pencere tekrar açıldı. Tony kutuyu dışarı fırlattı. "Cayla onları benim için Craigslist'te satardı."

"Bu bir kadın için tehlikeli."

"Damlaları hep ben yaptım." Tony bir bira daha açtı. "Çoğunlukla üniversite öğrencileri. Ucuz mal satmıyoruz."

Will ayrıntılar için baskı yapmadı ama Tony Dell'e yeni bir gözle bakıyordu. Faith'in Hilton Head ve Sarasota'yı araması gerekecekti. Tony, Will'e, hapse girmemek için annesine bile ihanet edebilecek bir suçlu gibi görünmüştü.

"Her neyse," dedi Tony. "Artık Craigslist saçmalığını yapmıyoruz. Koca Whitey oyunuma bir çentik attı. ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok para var."

"Craigslist daha güvenli."

"Nickel and dime, bro."

"Büyük faturalar, büyük sorunlar."

"Faturalar yeterince büyüdüğünde, sorunlardan kurtulmanın yolunu satın alabilirsin." Tony direksiyonu sertçe çevirerek tıklım tıklım dolu bir otoparka girdi.

Will binayı tanıdı. Tipsie'nin Yeri'ndeydiler. Çatıdaki neon tabelada, bir direğin üzerinde aşağı yukarı kayan bir kadın görünüyordu. "Buraya dönmek istediğine emin misin?"

"Yok." Tony kamyoneti park etti. "Cayla'ya gitmeden önce buraya uğramıştım."

Will ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. "Bunu neden yaptın?"

"Tıpkı senin yoğun bakımdaki polisi kontrol edip birinin beni tanıyıp tanımadığına bakman gibi."

Will ona inanmadı. "Ve?"

"Ve... biz iyiyiz." Nazik Tony aniden geri dönmüştü. Anahtarları kontaktan çıkardı, kapıyı omuzlayarak açtı.

"Hadi Bud. Hala susadım."

Will, varlığının her zerresi ona kötü bir şey olmak üzere olduğunu söylese de kamyondan indi. Başka seçeneği yoktu. Jared Long hastanede idi. Lena Adams neredeyse öldürülüyordu. Dışarıda insanlara zarar vermekten zevk alıyor gibi görünen bir uyuşturucu satıcısı vardı. Will işini doğru yapmazsa, çok daha fazla insan kendini hastanede bulacaktı. Ya da toprağa.

"Hadi Bud." Tony bir horoz gibi yürüyordu. Belli ki bir şeyler saklıyordu. Ve bu konuda kendinden çok memnundu.

Will neye doğru yürüdüğünü anlamaya çalışarak adımlarını yavaşlattı. Kendini ilk kez Tony Dell'in aslında Koca Whitey olup olmadığını merak ederken buldu.

Faith neredeyse en başından beri bu olasılığı gündeme getirmişti. Köşeleri görmekte genelde iyiydi ama Will onunla aynı fikirde değildi. Tony Dell'le tanışmıştı. Adamla zaman geçirmişti. Usta bir stratejist gibi görünmüyordu.

Belki de buydu.

Tony ile ilgili her şey küçük suçlu diye bağırıyordu. Boktan bir işte çalışıyordu. Boktan bir araba kullanıyordu. Bir alışveriş merkezinin üç kapı aşağısındaki bir dairede yaşıyordu. Polis kayıtlarına göre, açık şişe yasası kapsamında iki kez tutuklanmıştı, ikisi de kabahatti. Uyuşturucu bulundurmakla ilgili bir suçlama vardı ama rehabilitasyonda geçirdiği başarılı bir dönemden sonra bu suçlama düşmüştü. Satıcılıkla ilgili bir başka suçlama ise teknik bir nedenle mahkeme dosyasından kaybolmuştu. Aylaklık. Dikkatsiz yürüme. Baş belası bir suçluydu, ağır bir suçlu değil.

Eğer Tony Dell gerçekten Big Whitey ise, o zaman adam bir dahiydi.

Will'in iPhone'u kot pantolonunun ön cebindeydi. Takip çipinin kulübün metal çatısında çalışıp çalışmayacağını merak ediyordu. Sara'nın arabasında GPS vardı. Yeraltı otoparkına girdiği anda sistem kesilmişti. Will, bütün o çelik ve betonun sinyali bozduğunu tahmin etti. Muhtemelen Tipsie'nin evindeki telefonuna da aynı şey olacaktı.

Kapıdan on metre uzaktaydılar ama müzik o kadar sert çalışıyordu ki, Will asfalttan yukarı doğru yükseldiğini hissetti. Kulak zarlari gürültüyü uzun bir gümbürtüye dönüştürdü.

Tony kapıyı iterek açmadan önce Will'e baktı. Gülümsemiyordu, bu Will'in ilk uyarısı olmalıydı. İkinci uyarı daha açıktı. Kapı Will'in arkasından kapandığı anda bir el omzunu kavradı.

Will arkasını döndü. Odadaki en uzun adam olmaya alışkındı ama arkasındaki adam yaklaşık bir buzdolabı büyüklüğündeydi. Standart bir buzdolabı da değildi, daha çok motoru üstte olan bir Sub-Zero'ya benziyordu.

Soru sormanın bir faydası yoktu.

Buzdolabı arkaya doğru başını salladı. Will mesajı almıştı. Adamın eli Will'in omzuna kenetlenmişti ve Will'i kalabalık barın içine doğru iterken dümen görevi görüyordu.

Tony önden gitti. Bu son gelişmeye şaşırmış gibi görünmüyordu. Kesinlikle endişeli de değildi. Adam, Will'in onu takip ettiğinden emin olmak için omzunun üzerinden her bakışında, Will'in gördüğü, yüzünde pis bir sırıtış vardı. Flaş ışıkları ve ayna topu, yüzündeki kesikleri ve morlukları ortaya çıkarıyor, kötü uygulanmış bir makyaj gibi görünmelerini sağlıyordu. Tony'nin canı yanıyor olmalıydı ama yüzünde saf bir neşe ifadesi vardı.

Bunu çok güzel ayarladığını inkâr etmek mümkün değildi. Tony sinsice Cayla'nın evine girmişti. Will'i onunla gitmesi için kandırmıştı. Lavaboyu tamir etmek Tony'nin fikriydi. Will'in bisikletini kamyonu bağlamak Tony'nin fikriydi. Belli ki sorunu önceden tahmin etmişti. Kamyonun arkasında bir vinç ve rampa olarak kullanmak için birkaç dörde dört direk vardı. Bütün bunlar bittiğinde, muhtemelen bisikleti nehre yuvarlamak için onları kullanacaktı.

Will alabildiği en derin nefesi aldı. Alkol ve terin ekşi kokusu ciğerlerini doldurdu. Elini cebine uzattı. Başparmağı telefonun güç düğmesini buldu. Kayıt cihazını devreye sokmak için üç kez bastı. Amanda ya Will'in kötü adamlarla konuşmasını dinleyecek ya da kötü adamların Will'i öldürmesini dinleyecekti.

Buzdolabı Will'i kenara ve gürültülü sarhoş kalabalığından kaçtı. Kulübün arka tarafına giden yol dolambaçlıydı. Sahne odanın içinde yılan gibi kıvrılıyordu. Her direkte bir kadın vardı.

müstehtcen bir şey. Erkekler içeri , bir fedai onları geri itene kadar sahneye doğru ittiler, sonra üçüncü, dördüncü ya da yüzüncü kez işe yaraması ihtimaline karşı tekrar ileri ittiler.

Tony, bir tabela olan kapalı bir kapının önünde durdu. Yüzünde hâlâ bok yiyen bir sırıtış vardı. Will ve Buzdolabı'nın yetişmesini bekledi. Tony kapıyı itip açtığında sırıtışı daha da büyüdü. Oda karanlıktı. Will'in omzundaki el onu ileri doğru itti. Will odanın bir oda değil, uzun bir koridor olduğunu gördü. Sahip oldukları azıcık ışık da açık kapıdan geliyordu. Will'in gördüğü son şey, Buzdolabı'nın kapıyı kapatmasıydı.

Tony'nin ağzı Will'in kulağına gitti. "Çekil." Will'i koridora doğru itti.

Will seçeneklerini düşündü. Tony Dell'i kolayca alt edebilirdi. Daha önce onu bir bez bebek gibi itip kakmıştı. Ama o eski Tony'ydi, Muhtemelen Koca Beyaz Tony değil. Bazen bir adamın fiziksel büyüklüğü, içindeki kavganın büyüklüğü kadar önemli değildi.

Ve Tony'nin yardımı
vardı. Çok fazla
yardım aldı.

Will koridorda yürürken elini çimento bloklı duvara bastırdı. Dolu mesanesinin acı verici bir şekilde farkına vardı. Sırtından aşağı ter damlıyordu. Glock'unu, kabzasının elinde nasıl hissettirdiğini, emniyetin ana tetiğe yerleştirilmiş ve sadece parmağınızı geri çektiğinizde devreye giren bir saç tetik olduğunu hayal etti. Bunların hiçbiri önemli değildi. Silah Atlanta'daki dolabında bir kasada kilitliydi.

Kulübün arka tarafında ses yalıtımı olmalı, çünkü müzik artık o kadar da dayanılmaz değildi. Will önünde bir şey hissetti. Panikledi, sonra bir perdeye dokunduğunu fark etti. Will malzemeyi iterek ayırdı. Koridorun bu kısmında, kapının üzerindeki yeşil Çıkış işareti sayesinde daha fazla ışık vardı. Yolu kapatan ikinci Buzdolabı olmasaydı Will ona doğru koşacaktı. İlk Buzdolabını daha çok mini buzdolabı gibi gösteriyordu. Kolları kollarından şişkinleşmişti. Omuzları neredeyse kapı aralığı kadar geniştir. Bluetooth'u vardı

cihaz kulağına takılmıştı. Will yaklaşırken kulaklığı dokundu ve tutarsız bir şeyler mırıldandı.

Buzdolabı İki duvardaki bir perdeyi geri çekti. Üzerinde bir tabela olan başka bir kapı vardı. Will daha önce milyonlarca kez gördüğü kelimeleri tanıyabiliyordu. Bunda OFİS yazıyordu. İkinci Buzdolabı kapıyı açtı. Eli o kadar büyüktü ki, kapı kolu tamamen kaybolmuştu.

Will, aniden gelen parlak ışığa karşı gözlerini gölgeledi. Kulübün arka odası, mafya filmlerinde görmeye alışık olduğu tipe oldukça benziyordu: Siyah tavan, koyu kırmızı duvarlar. Çıplak kadınlı içki posterleri. Beyaz tüylü bir halı. Büyük bir metal ve cam masa. Üzerinde üç şişman cahilin yayıldığı siyah deri bir kanepede.

Önlerindeki cam sehpanın üzerinde duran bir kutudan pizza yiyorlardı. Peynir ve sosis kokusu Will'in midesini bulandırdı. Safranın tadını aldı, bürölçenin ağzına dolduğunu hissetti.

Cahiller Will ve Tony'yi boş bir merakla incelediler. Bir gangster filminde olsalar, iyi giyimli İtalyanlar olurlardı. Macon'ın versiyonu ise çok daha alt sınıftı. Göbeklerine kadar uzanan tişörtler giymişlerdi. Kot kalçalarının altında kalıyordu ama bunun tek nedeni genişleyen bellerine uyum sağlamak için altı beden büyümek istememeleriydi.

Buzdolabı İki kapıyı kapattı. Will, kanepenin karşısındaki odada bir şeyi gözden kaçırdığını gördü.

Sandalyeye bağlı bir adam vardı. İp kollarının ve göğsünün çıplak etini kesiyordu. Kafası aşağı sarkıyordu. Kafa derisi tepeden yırtılmıştı. Kanın tek kaynağı başındaki yara değildi. Elleri ve ayakları da kesilerek açılmıştı. Göğsünde ve karnında düzinelerce X işareti vardı. Yaralar öldürecek kadar derin değildi ama dayanılmaz bir acıya neden olacak kadar derindi.

Adam işkence görmüştü.

"Vay canına," dedi Tony, şaşkınlıkla değil hayranlıkla. "Misafiriniz olduğunu bilmiyordum."

"Kapa çeneni," dedi cahillerden biri. Tırnaklarının altını temizlemek için katlanır bir bıçak kullandı. "Sana ne söylersem onu mu yapacaksın?"

"Her zaman öyle değil miyim?" Tony cevap verdi.

"Bana karşı ses tonuna dikkat et,
evlat." "Evet," diye karşı çıktı
Tony.

Tony'nin Koca Beyaz olması buraya kadarmış. Will, cahilin yetkili olduğunu anladı. Sorumluluk bir adam havası vardı. İki adamı, bowling salonunda sıralarını bekler gibi pizzalarını yiyorlardı. İçlerinden birinin elinde yıkamak için bir şişe bira vardı. Diğerinde diyet kola vardı.

Cahil adam tırnaklarını temizlemeye devam etti. Kimse onu acele ettirmekle ilgilenmiyor gibiydi.

Will orada öylece durdu. Bu gece Tony Dell'in kendisini ölüme götürüp götürmediğini ilk kez merak etmiyordu ama bunun nasıl olabileceğini ilk kez gerçekten görüyordu. Sandalyedeki adam hâlâ hayattaydı. Kalp atışı durmuşsa kan böyle akmazdı. Nefesleri sığıdı. Kasları istemsizce seğiriyordu; önce kolu, sonra baldırı. Boğazından alçak bir uğultu geliyordu. Muhtemelen ölmek için dua ediyordu. Onu kesmişlerdi. Onu dövmüşlerdi. Sonra da yemek molası vermişlerdi çünkü acısına son vermek için aceleleri yoktu.

Tony o kadar sabırlı değildi. Ya da belki sadece aptaldı. Cebinden bir poşet dolusu hap çıkardı ve masanın üzerine fırlattı. "Koca adam nerede? Konuşacağımızı söylemiştin."

"Kapa çeneni," diye tekrarladı cahil. Tırnaklarını temizlemeyi bitirdi. Bıçağın ağzı yaklaşık on beş santimdi; uzun değildi ama keskindi ve kıvrımlı bir ucu vardı. Bıçağı yavaşça sapına geri soktu, gözleri hep Will'in üzerindeydi. "Bir sorunun mu var?"

Will başını salladı.

"Bir sorunuz mu olacak?"

Will yine başını salladı.

Cahil ayağa kalktı, efor sarf etmekten inliyordu. İri bir adamdı, eşleşen buzdolapları gibi kaslı değildi ama orta kısmı şişmandı.

Masaya doğru yürüdü. Yürüyüşü yavaş ve hantaldı. Masadan bir dosya klasörü aldı. "William Joseph Black." Will bekledi.

Cahil adam bir çift okuma gözlüğü aldı. Onları . Onun yerine dosyanın üzerinde büyüteç gibi kullandı.

"Milledgeville, Georgia'da doğmuş. Mühürlü ıslahevi kaydı. Yirmi iki yaşında katılmış. Yirmi beş yaşında atılmış. Birkaç kadına saldırmış. Bir alışveriş merkezi polisini dövmüş. Atlanta hapishanesinde yatmış. Kentucky'de bazı federalleri kızdırmış. Bir soygun ve birkaç hırsızlık olayıyla ilgili sorgulanmak üzere aranıyor." Cahil bekledi. "Hepsi bu kadar mı?" Will cevap vermedi.

Dosyayı masaya geri attı. "Eyaletler arası yol üzerindeki Star-Gazer Motel'de bir oda kiralayacaksınız. On beş numara. Gece mavisi Triumph motosikletini iki kapı aşağıdaki boşluğa park ediyorsun. RaceTrac'de yemek yiyorsun. Hastanede çalışıyorsun. Buraya aletini sertleştirmek için geliyorsun. Annen sen Irak'ta görev öldü. Baban bilinmiyor. Ne kardeşin ne de ailen var."

Will biraz hava almak için dudaklarını araladı. Bisiklete binmeyi seçmesinin tek nedeni, kimsenin onu Atlanta'ya kadar takip etmediğinden emin olmaktı. Sara'ya. Will, cahilin ona kızın adresini söylemesini beklerken kalbi küt küt atıyordu.

Onun yerine cahil adam "Zeb-deeks?" diye sordu.

Will bu kez cevap vermedi çünkü adamın neden bahsettiğini bilmiyordu.

"Zeb-deeks?" diye tekrarladı cahil. "Onu tanıyor musun?" Bu bir isimdi. Bir adam.

Cahil bekledi. Sabrı sonsuz gibi görünüyordu.

Will, Bill Black'in hayatında tökezledi. Lise ya da üniversite yoktu, sadece Hava Kuvvetleri ve hapishane vardı. İsim kulağa yabancı geliyordu ama askeri dosyasında bu tür ayrıntılar yoktu. Zeb-deeks muhtemelen bir takma isimdi, normalde Will'e bir faydası olmazdı ama Bill Black'in hayatında adı Z ile başlayan tek bir kişi vardı.

Zebulon Deacon Atlanta hapishanesinde çetesini ispiyonladığı için bıçaklanmıştı. Bill Black de aynı koğuştaydı. Adamı tanıyordur. Lakabını kesinlikle biliyordu.

Daha da önemlisi, Black senin kimseyi savaşımadan ispiyonlamadığını da bilirdi.

Will cahile cevap vermek yerine omuz silkti.

"Onu tanımıyor musun?"

Will yine omuz silkti.

Cahil dedi ki, "Junior?"

Yardakçılardan biri koltuktan hantalca kalktı. Junior patronu kadar iriydi ama daha gençti. Kuşkusuz daha güçlüydü.

Önsöz yoktu. Junior, Will'in yüzüne öyle sert bir yumruk attı ki, Will ışık parıltıları gördü. Başı geriye düştü. Boynu çatladı. Burnunun köprüsü, bir balta kemiğe saplanmış gibi hissediyordu.

"Zeb Deeks," dedi cahil.

Will başını salladı; karşı çıkmak için değil, aklını başına toplamak için. Burnuna sayamayacağı kadar çok yumruk yemişti. En kötüsü de burnunu çektiğinde arkada kalan kan parçasının boğazından aşağı yuvarlanmasıydı. Will kanı yutarken kusmamak için kendini zor tuttu.

Cahil adam dördüncü kez ismi söyledi. "Zeb Deeks?" Junior yumruğunu geri çekti.

"Pekâlâ," dedi Will. "Evet, onu tanıyorum. Snitch hak ettiğini buldu."

"Nereden ?" "Quad."

"Nereden bulmuş bunu?"

"Çöplükte," dedi Will. "Onu kırık bir diş fırçasıyla bıçaklamışlar. Bahçede kan kaybından ölmüş." Tony kıkırdadı. "Eminim acımıştır."

Cahilin göğsü inip kalktı. Bir an Will'i inceledi, sonra koltuktaki son uşağa doğru başını salladı. Üçüncü adam da diğerleri gibi yavaşça ayağa kalktı, dizleri patlıyor, karnı şişiyordu. Fiziğin aksine, o ve Junior hızlı çalışıyordu. Will ne olduğunu anlayamadan, kolları arkadan bağlanmıştı.

Cahil adam Will'e doğru yürüdü. Pizza ve alkol kokuyordu. Sigara içiyordu. Buhar makinesi gibi nefes alıyordu. İri yarı ve beyazdı ama Tony, cahilin Koca Whitey olmadığını açıkça belirtmişti. Will, bu vahşi köylü çetesinin başındaki adamla tanışacağından şüpheliydi. Hayatında kalan kısa süre içinde bu kulübün küflü arka odasından başka bir yer göreceğinden de şüpheliydi.

Cahil adam, Will'in ne yaptığını görebilmesi için ellerini kaldırdı. Katlanır bıçağının sapı inci rengindeydi ve üzerinde altın vurgular vardı. Açarken ışık bıçağa vurdu. Menteşede kan vardı, perçinlere bulaşmıştı, muhtemelen sandalyeye bağlı adama X işareti çizdiği için. Cahil bıçağı doğuştan kullanıyordu. Sapını hafif bir tutuşla, neredeyse başka bir başparmak ya da gibi tutuyordu.

Will, keskin paslanmaz çelik bıçağın boynunda iz bıraktığını hissedince irkildi. Sonra yüzünün yan tarafına. Sonra da gözünün altından. Cahil biraz daha bastırdı ve deri açıldı. Will o kadar korkmuştu ki canı bile acımadı. Yanağından aşağı süzülen kan damlacıkları olmasa, kesildiğini bile anlamayacaktı.

Will gözlerini kapattı. O burada değildi. Bu odada değildi. Belki de Cayla ve Tony ile plaj hakkında konuşmak onu harekete geçirmişti. Havadaki tuzun kokusunu alabiliyor, okyanustan gelen ılık, yumuşak esintiyi hissedebiliyordu.

Üç ay önce Sara, Will'e uçurtma uçurmayı öğretmişti. Florida'da sahildeydiler. Uçurtma sarı ve maviydi ve uzun beyaz bir kuyruğu vardı. Will daha önce hiç plaj tatiline çıkmamıştı. Florida hakkındaki tüm bilgisi Wikipedia ve *Miami Vice*'tan geliyordu. Sara iyi bir öğretmendi. Sabırlı, nazik. Mayosunun içinde çok seksiydi. Babası ona küçükken uçurtma uçurmayı öğretmişti. Sara'nın yeni kız kardeşi tarafından bir kenara itilmiş gibi hisseceğinden endişelenmişti, bu yüzden kendisini özel hissetmesi için onu küçük günlük gezilere götürmüştü.

Will'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Bıçak kulağındaydı; yumuşak etli kısmına değil, ince bir kıkırdak tabakasının kafatasına dayandığı iç kısmına saplanmıştı.

Cahil adam gülümsüyordu ve bu etkinin tadını çıkarıyordu. Adamın mükemmel beyaz dişleri vardı. Diş etleri onların karşısında neredeyse mavi görünüyordu.

Will hareket etmedi. Bıçak iğne kadar keskindi. Ucu derisini yardı, kıkırdağı kesti. Bir damla kan kulağının içine kaydı. Acı verici bir yavaşlıkla kanaldan aşağıya doğru ilerledi. Will bir titremenin yaklaştığını hissetti. Yavaşça başladı, yaklaşan bir trenin gürültüsü gibi. Hafif bir titreme, sonra gittikçe artan bir sarsıntı.

Toprak hareket etmeye başlayana, dişleri takırdayana ve yer altından çekiliyormuş gibi hissedene kadar inşa etti.

Cahil bıçağı tam zamanında çekip çıkardı.

"Siktir!" Will başını şiddetle salladı. Kollarındaki kavrama daha da sıkılaştı. Başını tekrar salladı. Kan hâlâ kulağının içinde hareket ediyordu.

Cahil adam bıçağı sapına geri katlarken güldü.

"Kıyafetlerini çıkar."

Junior ve üç numara onu serbest bıraktı. Will serçe parmağını kulağına soktu ve bir çanın tokmağı gibi hareket ettirdi.

"Kıyafetlerini çıkar," diye tekrarladı cahil.

Will ona ters ters baktı. "Git kendini becer." Kapıya doğru yöneldi ama Junior onu durdurdu.

Cahil, "Bunu zor yoldan ." diye teklif etti.

Junior, Will'i ortağına doğru itti ve o da Will'i duvara çarptı.

Cahil sordu, "Zor yol mu, kolay yol mu?"

Will artık sahili düşünemiyordu. Sara'yı ya da hayatta kalmaktan başka bir şey düşünemiyordu.

Bill Black bunu halledebilirdi. Arka odalardan payına düşeni almıştı. Hayatı boyunca serserilerle ve kötü adamlarla uğraşmıştı. Kayıtlarına göre, hayatı boyunca serseri ve kötü bir adam *olmuştu*.

Will filmlerde gördükleri dışında acemi kampının nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu ama Atlanta hapishanesindeki kabul sürecini çok iyi biliyordu. Bill Black, gardiyanların o gün içeri aldığı en az yüz yeni mahkûmdan biri olmalıydı. Onu soymuşlar, üzerini aramışlar, tıraş etmişler, köpüklerini almışlar, sonra da başka bir adamla birlikte beşe dokuzluk bir hücreye atmışlardı. Ortak duşlar vardı. Ara sıra üst araması yapılıyordu. Saklanacak hiçbir yer yoktu.

Bir grup vahşi taşralı için soyunmak Bill Black gibi bir adamı korkutacak bir şey değildi.

Will gömleğini yırtıp açtı. Düğmelerden bazıları gevşedi. Sırada tişörtü, sonra da kot pantolonu vardı. Will bir botun burnunu kullanarak

Ayakkabılarını çıkarırken diğerrinin topuğunu destekledi. Kot pantolonunu tekmeledi.

Oda, kulüp müziğinin mırıltılı ritimleri dışında sessizliğe gömüldü. Hayvanat bahçesindeki bir sergi gibi ona bakıyorlardı.

Will vücuduna pek bakmıyordu. Sara'ya ne kadar minnettar olsa da, onun buna nasıl dayanabildiğini bilmiyordu. Vücudunda istismar hikayesi anlatmayan tek bir parça bile yoktu -kaburgalarının etrafındaki sigara yanıkları, derisine kara saçan elektrik yanıkları. Bütün sabah sprey boyayla kafayı bulmuş ve Will'in etinin altında böceklerin gezindiğini düşünen bir kadın tarafından pençelendiği sırtındaki izleri.

Ve buna kendi açtığı yaralar dahil değildi.

Tony sessizliği bozdu. "Kahretsin Bud. Ne oldu sana böyle?"

Will hiçbir şey söylemedi.

Cahil adam ilk kez Will'i halledilmesi gereken bir sorundan ziyade bir insan görüyor gibiydi. "Irak mı?" diye sordu.

Will seçeneklerini düşündü. Yara izleri kimliğinin bir parçası değildi. Cahil adam belli ki Bill Black'in polis kayıtlarını ele geçirmeyi başarmıştı. Suçluların besin zincirinde bazı soruşturmalar yapmıştı. Adamın askeri dosyaya ulaşacak kadar gücü var mıydı? GBI iyiydi ama Birleşik Devletler hükümeti Bill Black'in silahlı kuvvetlerdeki görevi için sadece üstünkörü bir destek sunmuştu.

Cahil adam, "O paçavralardan biri seni yakaladı mı?" diye sordu.

Will soruya cevap vermek yerine başını çevirip duvara baktı. Bill Black'in de Will gibi hissedeceğini düşündü. Biri onu çok kötü incitmişti ve bundan gurur .

"Boş ver." Cahil adam hiçbir zaman öğrenemeyeceğini kabullenmiş gibiydi ama araştırmasını bitirmemişti. "Şortunu da çıkar."

Will ona sert bir bakış attı.

Cahil neredeyse özür dileycek gibiydi. "Taşaklarına tel bağlanmış bir adamın polis tarafından yakalandığını biliyordum."

Will başka seçeneği olmadığını biliyordu. Ya kendisi soyunacaktı ya da iki uşak soyunacaktı. İç çamaşırını aşağı itti.

Cahil adam yere baktı, sonra bir kez daha baktı ve "Tamam o zaman," dedi.

Tony kaşlarını kaldırdı. "Lanet olsun, Hoss."

Will iç çamaşırını tekrar yukarı çekti. Kot pantolonuna uzandı ama elinden kapıldı.

Junior cepleri aradı. Bill Black'in cüzdanı ve telefonu bulundu. Bu sabah Tony'den aldığı bir tomar para masanın üzerine atılmıştı.

"Bakalım neyimiz varmış?" diye elini uzattı cahil adam. Cüzdanla başladı. Cırt cırt yırtılarak açıldı. Cayla'nın el yazısıyla yazılmış adresi fotoğraf kılıfının içindeydi. Cüzdanı çevirip ceplerini kontrol etti. Dört yirmilik, iki kredi kartı ve Bill Black'in ehliyeti yerine geçen hız cezasını buldu. "Okul bölgesinde elli." Cahil adam dilini dişlerine vurdu.

Junior telefonu ona uzattı. Will kot pantolonunu kaptı.

Cahil adam, "Şifre ne?" diye sordu.

Will, "Dört-üç-iki-bir." dedi. Adam şifreyi tuşlarken Will kot pantolonunu yukarı çekti.

Cahil adam, çeşitli ekranlarda gezinirken Will'den daha becerikliydi. Okurken dudakları kıpırdadı. "Tennessee'deki kadın kim?"

Will tişörtünü çekti. Kolundaki delik yırtılmış, yan dikişi sökülmüştü.

Tony, "Ondan bir bebeği var," dedi. Will'e sorma ihtiyacı hissetti, "Budama işiyle uğraşan o mu?"

Will Oxford gömleğini giydi. Gömleğin yakasında üç düğme kalmıştı. Parmakları çalışmak istemese de onları kapatmaya odaklandı.

Cahil her ekranda geziniyor gibiydi. Will telefonu ilk aldığı anda kendisi de test etmiş, gizlenmiş uygulamaları yanlışlıkla ortaya çıkarmanın bir yolu olup olmadığını görmeye çalışmıştı. Her seferinde engellenmişti ama her sistemin bir kusuru vardı. Will telefonu kayıt cihazı açıkken hiç test etmemişti. Belki de uygulamaları ortaya çıkaracak ve cahilin bıçağını tekrar çekmesine neden olacak bir yazılım hatası vardı.

"Bu nerede?" Will'e bir fotoğraf gösterdi, otoyoldan çektiği karelerden biriydi.

"16 numara dışında," dedi Will. "Güzel görüldüğünü düşündüm." Adam, "Geotag 475'in dışında olduğunu söylüyor," karşı çıktı.

Will omuz silkti ama ağzının kuruduğunu hissetti. Coğrafi etiketleri unutmuştu. Bunlar iPhone'un konum hizmetinin bir parçasıydı ve fotoğrafların çekildiği yerin enlem ve boylamını gösteriyordu. GBI programının onları gizleyip gizlemediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bunları internetten mi aldın?" Will'e çıplak kadınları gösterdi.

Will'in kısa süreli güven duygusu buharlaştı. Fotoğrafları Atlanta'daki bilgisayarından indirmişti. Coğrafi etiketin neyi kaydedeceğini bilmiyordu - Will fotoğrafları indirdiğinde neredeydi ya da ilk nerede çekilmişlerdi.

Will bekledi ve adamın parmağının ekranda gezinmesini izledi.

"Asyalıları ben de sevmem." Cahil kaydırmaya devam etti.

Will, neredeyse altına işememiş gibi davranarak gömleğinin manşetlerini ilikledi. Düğmelerden biri ipliğinden sallanıyordu. Will'in elinde koptu. Will onunla ne yapacağını bilmiyordu. Cebine koydu.

Eğer ölürse, cebindeki düğmeyi kimin bulacağını merak ediyordu. Muhtemelen adli tabip. Pete Hanson birkaç ay önce emekli olmuştu ama Amanda, genç, ukala ve ağzından çıkan her şeye inanan yeni bir adam getirmişti. Will onun düğmeden ne çıkaracağını merak ediyordu. Sara'nın bunu duyup duymayacağını merak ediyordu. Her gömlek giydiğinde Will'i düşünecek miydi?

Cebinden düğmeyi çıkardı ve yere fırlattı. Tony diliyle bir tık sesi çıkardı. Will ona baktı.

Tony sanki bu işte birlikteymişler gibi göz kırptı. Sanki Will'i bu adamlara katledilmeleri için teslim etmemişti.

Tony'yi ona karşı kışkırtan neydi? Akşam yemeği olmalıydı. Tony'nin randevudan haberdar olmasının tek yolu Cayla'nın ona söylemesiydi. Tony'nin biliyor olmalıydı. Will, onun

birbirleriyle oynamayı seviyordu. Üvey kardeş olsun ya da olmasın, belli ki Tony'yi yıllardır oyalıyordu.

Ya da belki daha tehlikeli bir şeydi. Belki Tony hâlâ Will'in polis olduğunu düşünüyordu. Dün gece Lena'nın evine koşmak Will'in en akıllıca hareketi değildi. Akıllı başında hiçbir mahkûm, kendisini dava etmekle tehdit eden yüzlerce hamile kız arkadaşı olsa bile, silah seslerine doğru koşmazdı.

Cahil adam sonunda, ", " dedi. Telefonu Will'e uzattı.

Will onu almaktan başka ne yapacağını bilmiyordu. Çanta sıcaktı. Elleri o kadar terlemişti ki, cebine geri koyamadan neredeyse düşürüyordu.

Cahil masaya doğru eğildi ve telefonun bir düğmesine bastı. Bir vızıltı geldi, sonra düğmeye tekrar bastı. Bu bir çeşit sinyaldi. Hepsini bekledi. Ve beklediler. Will kafasından saniyeleri saydı, ama sonra izini kaybetti ve her şeye yeniden başlamak zorunda kaldı.

Bir cep telefonu çaldı. Cahil adam acele etmedi. Droid masanın üzerindeki bir yığın kâğıdın altına gömülmüştü. Altıncı çalışta cevap verdi. Ara sıra başını sallayarak dinledi. Gözleri Will'e doğru kaydı. "Evet, sanırım haklısın," dedi ve aramayı sonlandırdı.

"Şu Koca Whitey mi?" Tony sordu. Bir çocuk kadar hevesliydi. "Sana iyi olduğumuzu mu söyledi?" Will'in sırtına bir tokat attı. "Sana bunu düzeltereğimi söylemişim, dostum."

Cahil adam cebinden bir deste yüzlük çıkardı. Tony'nin masanın üzerine attığı hap torbasına bir göz attı ve on banknot saydı. Parayı Tony'ye uzattı. "Bu pisliği işimize soktuğun için hak ettiğinden fazlası bu. Kurtul ondan."

Will paniğe kapıldığını hissetti ama sonra cahilin sandalyeye bağlı adamı anladı. Will adama baktı. Onun hakkındaki her şeyi unutmuştu. Bir noktada, Will onun zaten ölü olduğunu düşündüğünü fark etti.

Cahil dedi ki, "bulunabileceği bir yere bırakın."

"Sorun değil." Tony sandalyeye doğru yürüdü. Adamın kafasına tokat attı. "Gidelim, ahbap."

Adam inledi. Tükürük açık ağzından dışarı kaydı.

"ama." Tony onu daha sert tokatladı. "Ayağa kalk, saksocu. Gitme zamanı."

Adam ipe karşı mücadele etti. İstese bile ayağa kalkmasının bir yolu yoktu.

"Bu pisliğe inanıyor musun?" Tony'nin gözleri sanki yanıyormuş gibi bakıyordu. Belli ki insanları incitmekten zevk alıyordu. Sandalyeyi tekrar tekmeledi. Artık onda sivrisineğin hiçbir özelliği yoktu, sadece ağırlığının üstünde yumruk atmaktan çekinmeyen sırim gibi sert bir adamdı.

Cahilin canına tak etmişti. "Dalga geçmeyi bırak ve onu buradan çıkar."

Tony botundan bir bıçak çıkardı. Bu katlanır bir bıçak değil, kötü görünümlü tırtıklı kenarı olan on inçlik bir av bıçağıydı. Sandalyenin etrafındaki ipi kesti. Adam öne doğru savruldu, inlemeye başladı. Tony onu yere düşmeden yakaladı. Bıçağı havaya kaldırdı ve sapını Will'e doğru çevirdi. "Ayaklarını tut."

Will, adamın bacaklarını sandalyeye bağlayan ipi testereyle kesti. Son birkaç ipi keserken başını kaldırıp baktı. Adamın gözleri yüzünde şişmiş yarıklar halindeydi ama Will kenarlarındaki kanlı akları görebiliyordu. Kan alnından aşağı süzölmüş, kirpiklerinde pıhtılaşmıştı. Ön dişleri kırılmıştı. Burnunun köprüsü parçalanmıştı. Yine de tanıdık geliyordu ama Will'in nedenini anlamaya vakti yoktu.

", göt herif." Bu kez Tony'nin yumruğu aşağıdan geldi. Adamın kafası geriye eğildi. Kanlar uçtu. "Oyun oynamıyorum, ahbap. Ayağa kalk."

Adam itaat etmeye çalıştı. Çıplak ayakları halıya yapıştı. Bacakları titriyordu. Dizleri düzelmedi.

Will araya girdi. Bunu izleyemezdi. Adamı ayağa kaldırdı, neredeyse tüm ağırlığını taşıyordu.

"Lütfen..." diye yalvardı adam, sesi zar zor duyuluyordu.

Will odadakilere baktı ama kimse bu ricadan etkilenmiş görünmüyordu. Aksine, sinirlenmişlerdi.

"Çıkarın onu buradan," diye emretti cahil adam. Kanepeye geri döndü ve açık pizza kutusunun önüne oturdu.

Will adamı kapıya doğru sürüklemeye çalıştı. Bu odadan çıkabilirse, bu kulüpten çıkmayı başarabilirse, onu kurtarmanın bir yolu olabilirdi.

Cahil adam bir dilim pizza aldı. "Seninle temasa geçeceğim Bud. Bay Whitey'nin senin özel yeteneklerine uyacağını düşündüğü bir işimiz var."

Will homurdandı ama sadece adamı taşıma çabasından dolayı. Yürümesine yardım etmek mümkün değildi. Will tüm ağırlığını sırtına verdi. Kapıya üç metre. Çıkışa belki üç adım. Binanın etrafından dolanıp otoparka gidecekti. Will, Tony'nin kamyonetini alacaktı. Onu arkadan yumruklayacak, anahtarlarını alacaktı. Adamı hastaneye götürecekti. Faith'ten onu koruyucu gözetim altına almasını isteyecekti. Sonra Will Sara'yı bulup ayaklarına kapanacak ve her şeyi düzeltmesi için ona dua edecekti.

Will, Tony'ye "Kapıya bak." dedi.

"Halı ne olacak?" Junior sordu. "Buharla temizlenmesi mümkün değil."

"Kahretsin," diye yakındı Tony. "Ben lanet olası bir halı temizleyicisi değilim."

"Al ve yak." Cahil adam pizza dilimini bitirdi.

"Cesedi ön bahçesine atın. Bu yeterince aleni olmalı."

Tony onlara bir iyilik yaptığını düşündüğünü açıkça belli etti. Pantolonunu yukarı çekti. Dizlerinin üzerine çöktü. Halının kenarını yuvarlamaya başladı. Will döndü çünkü onu izlemekten ve beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

İşte o zaman adam hamlesini yapmaya karar verdi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan Will'den uzaklaştı.

Adam kapı kolunu tuttu. Koordinasyonu bozulmuştu. Elleri kanla kayganlaşmıştı. Kapıyı açmak yerine, kapıya doğru düştü. Çığlık atmaya başladı, sanki diğer tarafta yardım varmış gibi kapıyı yumrukluyordu.

Will'in içgüdüleri devreye girdi. Odadaki adamlar arasında en az ölümcül olan oydu. Adamı belinden yakaladı. Ağzını kapatmaya çalıştı. Adam onu tekmeledi, ısırды, yumrukladı, ta ki Will daha fazla dayanamayana kadar.

Gidecek hiçbir yer yoktu; ne bir pencere, ne de geldikleri kapıdan başka bir kapı. Adam dehşetten öylesine çıldırmıştı ki neredeyse kendi etrafında dönüyordu. Halı ayaklarının altında toplanmıştı.

Sehpanın üzerinden masaya doğru savruldu. Tony onu arkadan yakaladı ve yüzüstü yere düşürdü.

Tony ona sarıldı. Av bıçağı elindeydi. Bıçağı adamın sırtına, omuzlarına, boynuna sapladı. Bıçak bir piston gibi tekrar tekrar inip kalktı. Bıçak deriyi delerken pat pat diye bir ses çıkardı. Bir tür korku evi kar küresinin içindeymiş gibi etrafından spagetti kan telleri uçuşuyordu.

Junior, Will'in göğsüne bir silah dayayarak bu işten uzak durması gerektiğini açıkça belirtti. Namlu sanki çıplak kemiğe değiyormuş gibi hissettiriyordu. Tony bıçakla bağırıp çağırırken Junior ürkütücü bir sakinlik içindeydi. Cahille göz göze geldi ve ona, "*Bu adamın içine ne girdi?*" diye sorar gibi başını iki yana salladı. Meslektaş kanepede pasif bir şekilde oturmuş, bir kart oyununu izler gibi cinayetin ortaya çıkışını izliyordu.

Adam öldükten sonra da bıçaklamaya devam etti. Tony ancak gücü tükendiğinde durdu. Topuklarının üzerine oturdu. Nefes nefese kalmıştı. Terliyordu. Gömleğinin koluyla yüzünü sildi. Alnını, ağzını, yanaklarını. Her yere kan bulaşmıştı.

Junior silahı kemerindeki kılıfına geri koydu. Will artık hareket edebilirdi ama gidecek hiçbir yeri yoktu. Bir gecede iki kez, bir insanın diğerine saldırmasını izlemişti.

En azından Lena bir tehdide karşılık veriyordu. Tony Dell avını yok eden bir çakal gibiydi. Öldürmenin her saniyesinden zevk almıştı. Bıçak saplanırken homurdanmış ve çığlık atmıştı. Yüzüne sıçrayan kan onu sadece daha fazlası için acıktırmıştı.

Ve şimdi gülüyordu.

Dişlerine ruj gibi kan bulaşmıştı. Will'e sordu, "Buna ne dersin, Buddy? Etrafta koşuşturan bu deliyi gördün mü? Bu çılgınca bir şeydi."

Cahil adam hiç memnun değildi. "Yaptığın pisliği görüyor musun?" "Zaten halıyı atacaktın."

"Onu sadece halıya , değil mi?"

Tony yaptığı şeye hayretle baktı. Başını salladı, sonra av bıçağını pantolonuna sildi ve tekrar botunun içine sokmaya çalıştı. Bıçak bükülmüştü, muhtemelen

kafatasının kalın kemiğine çarptı. Tony bıçağı kınına sokmak için sapını sıkarak zorunda kaldı. Sonra avucunun içindeki açık yarayı gördü. "Kahretsin, kabzanın üzerinden kaymış olmalı." Will'e sordu, "Beni hastaneye götürür müsün Bud? Bu tür şeyler enfeksiyon kapar."

Cahil adamın sesi iğrenmekten çok sinirlenmiş gibiydi. "Junior, burayı temizlemeleri için kızlardan birkaçını getir." Tony'ye, "Cesedi buradan götür. Dediğim gibi, onu ön bahçesine bırakın."

Tony, "Bundan emin misin?" diye sordu.

"Doğruca Koca Whitey'den geldi. Onu bulunabileceği bir yere koyun. Bir mesaj göndermenin tek yolu, herkesin onu okuma şansı emin olmaktır." Cahil adam bir sonraki emrini Will'e verdi. "Ona göz kulak ol. İşi berbat etmediğinden emin ol."

"Bu işi berbat etmeyeceğim," diye bağırdı Tony. "Koca Whitey'ye söyle, bu işi onun yerine ben hallettim."

"Gerçekten kredi mi istiyorsun?" diye sordu cahil. Jeste karşılık veren Junior'a başını salladı.

Will, "Biz hallederiz," dedi çünkü bunun onları buradan daha hızlı çıkaracağını düşünüyordu. Yere diz çöktü. "Cesedi halının üzerine yuvarlayın."

"Arkadaşımdan bir ipucu al, Tony. İyi askerler emirlere uyar." Cahil adam koltuğa geri oturdu. Tırnaklarını temizlemek için bıçağını tekrar çıkardı. "Dediğim gibi, Bay Black. İrtibatta olacağız."

Will daha fazla beklemeyecekti. Tony'ye hareket etmesini işaret etti. "Acele et. Onu halının üzerine yuvarla."

Tony cesedi itti ama fizik kuralları ona karşıydı. Adam ölü bir ağırlıktı. Tony'nin botları beton zeminde kaydı. Yüzü katıksız bir kararlılık maskesine dönüştü. Sonunda adam sırt üstü yere yığıldı. Kolu artık görmek istemiyormuş gibi gözlerinin üzerindeydi.

Tony ellerini kaldırdı ve göğsünün üzerinde çaprazladı. Halının diğer tarafına doğru ilerlemeye başladı.

Will, "Hayır," dedi. "Cesedi yuvarlamalıyız." Omuzları tuttu çünkü ağır olan taraf oydu ve Tony'nin cesedi itip kakmasını daha fazla izleyemezdi.

Tony sordu, "Hazır mısın?"

Will adamın yüzüne baktı. Artık onu tanıyordu, ama ölmüş olsa bile acısı yüz hatlarını hâlâ çarpıtıyordu. Faith birkaç saat önce Will'e telefonunda onun resmini göstermişti.

Sandalyedeki adam Dedektif Eric Haigh'di.

10.

CUMA

Saat gece yarısını biraz geçiyordu ve Sara bir kez daha yoğun bakım ünitesinin bekleme odasındaki kanepede oturuyordu. Etrafındaki konuşmaları duymamaya çalışarak bir dergiyi karıştırıyordu. O öğleden sonra daha fazla hasta kabul edilmişti. Aile üyeleri küçük odayı doldurmuştu. Yeni gelenler toplumsal bir gruptu. Hikâyelerini paylaşmak istiyorlardı. Trajedileri karşılaştırmak istiyorlardı. Nell bundan hiç hoşlanmamıştı. Bu meraklı ve kalabalık ortama dayanamamıştı. Sara'nın onu biraz uyumak için otel odasına dönmeye ikna etmesine kolayca izin vermişti.

Zaten şu anda hastanede olması için hiçbir neden yoktu. Jared'in durumu, ona pompaladıkları antibiyotiklere rağmen değişmemişti. Sara daha önce de cerrahi enfeksiyonlarla uğraşmıştı. Ayrım gözetmedikleri kadar acımasızdılar da. Onları başarıyla tedavi edebilecek çok az antibiyotik kalmıştı.

Böylece Sara gün boyunca pek çok kez yaptığı gibi kendini sabah başladığı noktaya geri dönmüş buldu. Yirmi dört saatlik saat sıfırlanmıştı. Jared ameliyattan sağ çıkmıştı. Enfeksiyondan kurtulup kurtulamayacağını zaman gösterecekti.

Sara dergiyi masaya geri koydu. Aynı ünlü dedikodusu haberini üç kez okumuştu ve hâlâ ayrıntıları takip edemiyordu. Bir tür garip füğ durumundaydı. O akşam içtiği büyük viskiden bir kez daha pişmanlık duydu. Kendi kendine ilaç kullanmak asla iyi bir fikir değildi ama stres, alkol ve uykusuz geçen otuz saat ölümcül bir kombinasyondur. Sara'nın tüm

akşamdan kalmalığın etkisinden kurtuldu. Başı ağrıyordu. Gergindi. Sara'nın viskiyi içerken büyük bir hata yaptığını anlamış olması mutsuzluğunu daha da artırıyordu. Tek tesellisi, Will'le telefonda konuştuktan sonra bir tane daha sipariş etmemiş olmasıydı.

Hiç yapmamış olmayı dilediği bir konuşma oldu. Ya Sara çok ucuz bir sarhoştur ya da ilişkileri düşündüğü gibi gitmiyordu. Umutsuzca yaptığı cinsel ayartma, vergi dairesi denetimi gibi sonuçlanmıştı. Tanrı'ya şükür ona aşık olduğunu söylememişti. Bu açıklamasının tam bir sessizlikle karşılanmasının ne kadar utanç verici olacağını ancak hayal edebilirdi. Will belli ki uzaklaşıyordu. Sara ya bir şey yapmış ya da yanlış bir şey söylemişti. Muhtemelen aşağı inmesini istemediği için rahatlamıştı. Ya da yukarı. Ya da üzerinden. Sara'nın hâlâ nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Onun burada olmamasından memnundu.

Ve hararetle kendisinin de öyle olmamasını diledi.

Sara daha fazla oturamadı. Ayağa kalktı ve sırtını gerdi. Omurlar birbirine kaynaşmış gibiydi. Odada onu kibar gülümsemeler karşıladı. Biraz yalnız kalmak için koridora doğru yürüdü.

Saatin geç olması nedeniyle ışıklar karartılmıştı. Possum tam olarak otuz dakika önce onu gördüğü yerdeydi. Sırtı Sara'ya dönüktü. Yoğun bakım ünitesinin kapalı kapısında durmuş, pencereden içeri bakıyordu. O açıdan Jared'in odasını göremiyordu. Polis onun görüş alanındaydı. Sara tetikte olmanın genç adamı rahatsız ettiğini söyleyebilirdi. Sürekli Possum'a bakıyor, sonra da sanki zavallı kadın ona yardım edebilirmiş gibi hemşire odasına dönüyordu.

Possum Sara ile zar zor konuşabiliyordu - kabalıktan değil, onu her gördüğünde gözleri yaşlarla dolduğu için. Jeffrey'nin kaybına mı, Jared'e yönelik tehdide mi, yoksa her ikisinin dayanılmaz birleşimine mi ağladığını bilmiyordu.

Sara burada olmaktan bıktığını biliyordu.

Asansöre gitti, sonra merdivenlerin en azından ona biraz egzersiz yaptıracağına karar verdi. Biraz hava almaya, korku ve trajediyle bayatlamamış odada bulunmaya ihtiyacı vardı. Ve muhtemelen Will hakkında kendisiyle bir konuşma yapmalıydı. Belki de Will'in başına gelenleri

sessizliklerinin ardındaki daha derin gerçek. Sara, Will'e onu sevdiğini hiç ama Will de Sara'ya bu sözleri hiç söylememişti.

Tecrübelerine göre, en basit açıklama genellikle en berbat olanıydı.

Sara pembe ve mavi bir tabela görmeden önce iki kat aşağı indi. Doğum koğuşu. Seve seve dolambaçlı yoldan gitti. Grady'de ne zaman korkunç bir gün geçirse, bebeklere bakmaya giderdi. Yepyeni gözlerin kırpışarak açılmasını, dişsiz ağızların gülümseyerek büzüşmesini izlemenin çok güven verici bir yanı vardı. Yeni doğanlar hayatın sadece devam etmekle kalmayıp gelişebileceğinin de kanıtıydı.

Sara sabahın bu saatinde orada fazla insan olmayacağını tahmin ediyordu ve haklıydı. Ziyaret saati ermişti. Dışarıda kalanları gönderecek bir hemşire yoktu. Kimse bebeklerin huzur içinde uyuyabilmeleri için büyük pencerelerin üzerindeki perdeyi indirme zahmetine katlanmamıştı.

Koridorun loş ışıkları, sıra sıra dizilmiş beşiklerin üzerine sıcak parıltı yayıyordu. Yeni doğanların hepsinin başında pembe ya da mavi örgü şapkalar vardı. Uyumlu battaniyelerle sıkıca kundaklanmışlardı. Küçük yüzleri kuru üzüm gibiydi, bazıları o kadar yeniydi ki başları sanki hâlâ anne karnındaymış gibi hafifçe bir o yana bir bu yana hareket ediyordu.

Sara alnını cama dayadı. Cam soğuktu. Bebeklerden biri uyanıktı. Şaşı gözleriyle tavanı tarıyordu. Tavana renkli karikatürler çizilmişti; yağmur yayları, kabarık bulutlar ve tombul tavşanlar. Bu bebeklerden çok ebeveynler içindi. Yeni doğanlar aşırı derecede miyoptu. Temel göz yapıları vardı ama onları nasıl kullanacaklarını öğrenmeleri için aylar geçmesi gerekecekti. Şimdilik tavan sanatı hoş bir lekeydi.

Sara'nın arkasındaki kapı açıldı. Banyodan çıkan bir hemşire bulmayı umarak döndü. Ama gelen Lena Adams'tı.

Elinde bir mendil vardı. Sara gözleri karşılaştığında yüzündeki dehşeti görebiliyordu, sonra da teslimiyete benzer bir şey. Lena asansöre doğru yöneldi.

"Bekle," dedi Sara.

Lena durdu ama arkasını dönmedi.

Sara o anda söylediğine pişman oldu. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Üzgün müydü? Elbette, Lena bebeği kaybettiği için kendini kötü hissediyordu. Ama bu daha önce olanları değiştirmiyordu.

Sara'nın tek yapabildiği, "Gitmek zorunda değilsin," demek oldu.

Lena yavaşça döndü. Sara'ya selam vermedi. yerine pencereye doğru yürüdü. Parmaklarını pervazın kenarına dayadı. Alnını cama yasladı, tıpkı Sara'nın yaptığı gibi. Etrafındaki her şeye duvar örmüş gibiydi. Yeni doğanlara bakışında çok trajik bir şey vardı. Özlemi camı deliyor gibiydi.

Tanıdık bir izinsiz girme duygusu onu ele geçirdi. Sara gitmek için ağzını açtı ama Lena ona konuşma fırsatı vermedi.

"O da aynı mı?"

"Jared?" Sara sordu. "Evet."

Lena sadece başını salladı, gözleri hâlâ karşıya dikilmişti. Elini karnına götürdü ve avuç içini düz bir şekilde bastırdı.

Sara yine teselli etme, durumu daha olumlu bir hale getirme içgüdüsüne karşı mücadele etti. Sonunda enerjisini toplayamadı. Göğsünün derinliklerinde bir yerde, bu kadına karşı şefkat duyma kapasitesi vardı. Sara bunun soğuk bir günde çalışmaya çalışan bir araba motoru gibi ara sıra kıpırdadığını hissetti. Devir çeviriyor, devir çeviriyor ama sonunda her seferinde tekliyor ve ölüyordu.

Sara yine gitmeye çalıştı. "Gitmeliyim-"

"Bu kadar küçük olduklarını hiç fark etmemiştim." Lena önündeki yeni doğmuş bebeği izlerken yüz hatları yumuşadı. "Ne kadar kırılgan olduklarını bilmek korkutucu olmalı." Nefesi camı buğulandırdı. Bir yanıt bekliyor gibiydi.

"Ne yapacağını öğreniyorsun." Sara bebeklerin etrafında büyümüştü. Onlarsız bir hayat düşünemiyordu.

Lena, "Daha önce hiç bebek kucağıma almadım." dedi. "Kuzenlerin yok mu?"

"Hayır. Ve ben hiç bebek bakıcılığı falan yapmadım." Kısık bir kahkaha attı. "İnsanların çocuklarını emanet edecekleri türden bir genç değildim." Sara bunu tahmin edebiliyordu.

Lena uzun bir iç çekişle kekeledi. "Bana bu kadar ihtiyacı olan bir şeyi sevmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim."

"Özür dilerim," dedi Sara. "Ne olsun."

"Ne olursa olsun," diye tekrarladı Lena. "Nell artık benden o kadar da nefret etmiyor."

Sara da değişimi hissetmişti ama bunun uzun sũreceęinden emin değildi.

Lena, "Benden nefret ettiği zamanlar daha iyiydi. Bununla nasıl başa çıkacağımı biliyordum. İkimiz de biliyorduk." Sara'ya bakmak için başını çevirdi. "Sanki bebeği kaybetmenin beni daha iyi bir insan yapacağını dũřũnũyor."

Sara onun motivasyonunu œzmeye çalışarak kelimeleri tarttı. Lena bir şey istiyordu. Her zaman bir şey isterdi.

"Teřekkũr ederim Sara." Lena tekrar pencereye dœndũ. "Benim için ũzũlmeyeceęine gũvenebileceęimi biliyordum."

Sara'nın gitmesi gerekiyordu. şu anda eski nefretini toplayamıyordu ama ikna edilebileceğini biliyordu. "Possum'u kontrol etmeliyim."

"Seni her gœrdũęũnde onu œldũrũyor."

Sara buna itiraz edemezdi. "Yine de-"

"Mektubumu aldın mı?"

Mektup.

Dœrt yıl œnce Sara posta kutusunu açtığında Lena'dan el yazısıyla yazılmış bir mektup bulmuştu. Sara mũhũrlũ zarfı çantasına tıkıştırmıştı. İşe geç kalmıştı. Mektubu okumak istememişti. Gœrũnũře gœre, onu atmak da istemiyordu. Mektup neredeyse bir yıl boyunca Sara'yla birlikte dolaşmıştı. İşe, mağazaya, yemeğe, eve. Cũzdanını değiştirdiğinde mektubun yerini değiştiriyordu. Cũzdanını her çıkardığında ya da anahtarlarını her aradığında onu gœrũyordu.

Lena onu inceliyordu. "Sen okudun."

Sara bunu kabul etmek istemedi ama "Eninde sonunda" dedi. "Yanılmışım."

"Gerçekten mi?" Sara sordu. Mektup bir ũ sayfasından oluşuyordu. Bahaneler, yalanlar ve suç kaydırmalarla dolu, sıkıcı, yırtık pırtık ũ sayfa. "Hangi konuda yanılmıştın?"

"Hepsi." Omzunu cama yasladı. "Jeffrey'nin gelip beni kurtaracağını biliyordum. Ve onun hayatını tehlikeye attığımı da biliyordum."

Sara yũzũnũn kızarmaya başladığını hissetti. Kalbi kafese hapsolmũř bir kuş gibiydi. Bu itirafı, bu doğrulamayı duymak için o kadar uzun sũre beklemişti ki, şimdi tek dũřũnebildięi Lena'nın bir şeyler evirdiğiydi.

Lena, "Bir kibrit yakıp sonra da eviniz yandığında şaşırmış gibi davranamazsınız" dedi.

Sara ses tonunu dengede tutmaya çalıştı. "Onu uyarmaya çalıştın." En azından Lena mektupta öyle demişti. Dört uzun paragrafı Jeffrey'nin onun sağlam tavsiyelerini dinlememesinden duyduğu üzüntüye ayırmıştı. "Ona uzak durmasını söylediğini söylemiştin."

"Yapmayacağını biliyordum." Lena açıkça Sara'ya baktı. "Şu anda onun değil, benim ölmüş olmam gerekirdi."

Sara bu ani dönüşüme inanmadı. Jared'in Nell'e söylediği sözlerden alıntı yaparak Lena'yı kandırmaya çalıştı. "Rozeti taktığında riskleri biliyordun."

"Sence Will de işe gittiğinde aynı şekilde mi hissediyor?"

Sara bir anda Will'in adını ağzından tokat gibi çıkarma dürtüsüne kapıldı. Yaklaşık iki yıl önce Lena'yı, bir şüphelinin gözaltında ölmesine izin verdiği ve başka bir polisin bıçaklanarak öldürülmesine seyirci kaldığı için soruşturmuştu. Sara, davayı sonuçlandıramadığı için Will'den daha fazla hayal kırıklığına uğramıştı.

Lena'ya "Will Trent hakkında bildiğin tek şey seni neredeyse hapse gönderecek olması" dedi.

"Neredeyse." Lena'nın dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Maske düşmeye başlamıştı. "Ajan Trent ile geçirdiğim zaman hakkında ne hatırlıyorum biliyor musun?" Sesinde garip bir tını vardı. "Onun zaten senin içinde kaybolmuş olduğunu görmek. Ve sen de ona aşıksın, değil mi? Bunu yüzünde görebiliyorum. Aşık olmakta her zaman çok iyiydin."

Sara başını salladı. Şimdi bunun nereye gittiğini görebiliyordu.

"Bu onu telafi etmez."

"Belli ki hayatına devam etmişsin," dedi Lena ona. "İkimiz de hayatımıza devam ettik."

"Başka seçeneğim yoktu, Lena. Hayatıma devam etmek zorundaydım çünkü kocam öldürüldü." Sara ağzındaki zehri geri püskürttü. "Başka seçeneğim yoktu."

"Ne düşünürseniz düşünün, ben kötü bir insan değilim. Uzun süre buna inanmama izin verdim. Beni yeterince iyi olmadığımı ikna etmene izin verdim. Yeterince değerli olmadığımı."

"Çok özür dilerim," dedi Sara. "Lütfen bunu nasıl telafi edebileceğimi söyle."

"Eninde sonunda değiştiğimi anlayacaksın."

"Sen değişmedin. Değişmiş olsaydın ikimiz de burada olmazdık." Sara ses tonundaki acıyı bastırmak için m¼cadele etti. "Senin için her şey her zaman bir oyun. şu anda yaptığımız şey de bir oyun. Asla çekip gitmiyorsun. Kimsenin üst¼nl¼k sağlamasına izin vermiyorsun. İyi bir polis olduğunu d¼ř¼n¼yorsun ama ne işi ne de işi yapan diğer kişileri umursuyorsun. Sadece ne pahasına olursa olsun kazandığınızdan emin olmak istiyorsunuz."

Lena sırtıttı. "Sen nasıl , Doktor."

"Bunu yapmayacağım." Sara uzaklaşmaya başladı. "Eskiden seni kıskandığıma inanamıyorum." Sara d¼nd¼, ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

"Senin ailen. Hayatınız. Evliliğiniz. Kasabadaki herkes sana saygı duyuyordu. Sana tapıyordu." Lena omuz silkti. "Ve sonra bir g¼n senin gibi olmak istemediğimi fark ettim. İstesem de senin gibi olamazdım. Kimse olamaz. Sen çok m¼kemmelsin. Çok talepkârsın. Kimse senin y¼ksek standartlarını karşılayamaz. Jeffrey karşılayamaz." Sanki gerçekten üzülm¼ř gibi başını salladı. "Will'in hiç şansı yok."

Sara bir an için konuşamayacak kadar sersemlemişti - Lena'nın söyledikleri y¼z¼nden değil, konuşmayı bu kadar ustaca değiştirdiği için.

Sara, "Hayatıma devam ettiğim için kendimi suçlu hissetmemi mi istiyorsun?" dedi.

Lena'nın y¼z¼ndeki sırtıma her şeyi anlatıyordu. Sara'nın daha önceki sözlerini yineledi. "şimdi nasıl bir his olduğunu biliyorsun."

Sara sordu, "Bunu şimdi mi yapacağız? Gerçekten yapacak mıyız?"

"Kazanacağımdan korkmuyor musun?" Sara kollarını kavuşturmuş, bekliyordu.

"Benden daha iyi olduğunu d¼ř¼nerek boşa harcadığım onca yıl. Zavallı Sara, trajik dul. Sonra öğrendim ki bulabildiğin ilk polisle tekrar eyere atlamışsın."

Sara'nın duyularına suçluluk duygusu doldu. Lena her zaman sudaki en k¼ç¼k kan damlasının bile kokusunu alabilen bir k¼pekbalıđı olmuştu. "Bu şekilde olmadı."

"Aynen böyle oldu," diye karşılık verdi Lena. "Sen sadece süslü bir parçasın. Bunu biliyor muydun?"

Sara güldü, en kötüsü bu olduğu için rahatlamıştı. *Trim*, polislerle yatan kadınlar için kullanılan bir argoydu. "Ve?"

"Jeffrey'nin neyini seviyordun biliyor musun? Risk almasını. Oraya çıkıp yoluna çıkan herkesi yenmesi."

"Tüm sahip olduğun bu mu?"

Lena bir adım daha yaklaştı. "Herkesin kendi savaşını vermesine izin veren bir korkak olsaydı ona asla gün yüzü göstermezdin."

"Yani senin gibi mi?"

Lena dudaklarını büzdü, sözleri duyduğunun tek göstergesiydi. "Ona nasıl baktığını gördüm -kahramanına. Senin büyük, sert polisin. Eminim Will'e de aynı şekilde bakıyorsundur. Bir polisi diğerinin yerine koyman komik. Acaba Jeffrey bu konuda ne hissedirdi?"

Sara sanki darbeler inmiyormuş gibi başını salladı. "Bu bir yere varacak mı?"

"Jeffrey'nin dışarıda iyi bir mücadele vermesini istiyordun. Aletini salladığında, kış tekmelediğinde ve isimler aldığında buna bayılıyordun. Sana bir şey söyleyeyim Sara, sen istediğin için risk alıyordu. Onu zorlamaktan ucuz bir heyecan duyuyordun. Ona gidebileceği bir yer verdim, ama bunun için onu ödüllendiren sendin."

"Kapa çeneni," diye tersledi Sara. Kesik çok derindi. "Sadece kapa çeneni." "Pek iyi hissettirmiyor, değil mi? Bir şey için suçlanmak kontrol edemedim."

"Bu konuşma bitmiştir." Sara uzaklaşmaya çalıştı ama Lena onu kolundan yakaladı. "Çek ellerini üzerimden."

"Bunu yapacağımızı sanıyordum."

Sara kolunu Lena'nın elinden çekip .

Lena, "Kendini hep çok zeki sanıyorsun ama gözünün önündekini bile göremiyorsun," dedi. Boş koridorda yankılanan şaşkın bir kahkaha attı. "Hey, sanırım sen de hata yapıyorsun."

"Hata yapmadığımı mı sanıyorsun?" Sara'nın sesi öfkeyle titriyordu. Kendini zorlukla dizginleyebiliyordu. "Jeffrey'ye seni işe almasını söyleyen bendim. Seni terfi ettirmesini söyleyen bendim. Lanet olası işini yapabileceğini ve onu güvende tutabileceğini düşünen bendim."

Lena pencereye sırtını dayamıştı. Sara onun üzerinde belirmişti. Hareket ettiğini hatırlamıyordu, parmağının Lena'nın göğsüne nasıl sıkıştığını ya da elinin nasıl yumruk haline geldiğini anlayamıyordu.

Lena yavaşça başını çevirdi ve yanağını uzattı. "et," dedi, sesi ipek gibi pürüzsüzdü. "En iyi atışını yap."

Sara'nın ayaklarında garip bir gıdıklanma vardı. Sanki dipsiz bir kuyunun kenarında duruyormuş gibi hissediyordu. Kendini Lena'nın omzunun üzerinden battaniyelere sarılmış sıra sıra yeni doğmuş bebeklere bakmaya zorladı. Üstlerindeki tavana boyanmış neşeli gökkuşaklarına ve bulutlara.

Sara, Lena'nın kazanmasına izin veremezdi. Bu sefer olmaz. Bu şekilde olmaz. Kenardan geri çekildi. Elini bıraktı. Omurgasını dikleştirdi. Sara uzun koridorda yürürken başını kaldırdı.

Lena sordu, "Bu mı?"

Sadece aşağıya inmesi gerekiyordu. Sara dışarı çıktığında, ciğerlerine temiz ve soğuk hava , bunu geride bırakmanın bir yolunu . Son beş dakika, son beş yılı silmeyecekti. Lena Sara'nın neler yaşadığını bilmiyordu. Nasıl mücadele ettiğini. Kendine nasıl yeni bir hayat kurduğunu. Jeffrey'yi tanı mıyordu ve Will'i de tanımadığı kesindi.

Yavaş alkış sesleri koridorda yankılandı. Sara irkilmemek için kendini zor tuttu. Her alkış bir silah sesi gibiydi.

"Aferin sana, Doktor." Lena daha yüksek sesle alkışladı. "Atını sür ve buradan git."

Sara arkasını dönmedi. Dönemezdi. Sonunda Lena'ya şımartıldığı kedi dövüşünü yaşatacaktı.

Merdivenlerin kapısını iterek açtı. Elleri bir türlü çözülüyordu. Sara sahanlığı koşar adımlarla döndü. Attığı her adım öfkesini daha da artırıyordu.

Elbette Sara Jeffrey'i güçlü olduğu için sevmişti. Hayatında güçlü bir erkek istemeyen hiçbir kadın yoktu.

Bu Sara'yı onun cinayetinden sorumlu kılmıyordu. Lena'ya güvenmemesi, bir kez olsun kendi ipiyle kendini asmasına izin vermesi için ona yalvarmıştı. Sara'nın Jeffrey'nin yerine Will'i koyabileceği fikri de mantıksızdı. İki adamın ortak hiçbir yanı yoktu, Sara'yla az önce konuştuğu şekilde konuştuğunu duysalar ikisi Lena'yı kapı dışarı ederdi.

Sara ana katın sahanlığına ulaştığında neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı. Kendini başka bir loş koridorda buldu. Gecenin bu saatinde etrafta hiç kimse ya da ziyaretçi yoktu. Sara zemindeki yeşil çizgiyi takip etti, bu çizginin onu asansörlere ve çıkışa götüreceğini biliyordu.

Çok talepkar.

Çok mükemmel.

Keşke.

Sara kendini hata yapmaktan alıkoyamıyordu. Hatalardan bunalmıştı. Küçük hatalar. Büyük olanlar. Hayatını değiştiren, dünyayı sarsan hatalar hayatının son beş yılında onu takip etmiş ve bu kahrolası hastaneye gelmesiyle doruğa ulaşmıştı.

Cep telefonu çaldı. Sara cevap vermedi. Kapalı hediyelik eşya dükkânının önünden geçti. Mylar balonlar tavana bastırılmıştı. Soğutucu zincirlenerek kapatılmıştı. Sara'nın telefonu çalmayı kesti. Neredeyse hemen sonra tekrar çalmaya başladı. Çalmasına izin verdi ve sesli mesaja yönlendirdi. Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra tekrar çalmaya başladı.

Sara arayanın kimliğini

kontrol etti. JASPER, GA.

Will.

Birkaç saat önce telefonu sahilde olduğunu söylüyordu. Şimdi ise dağlarda olduğunu söylüyordu.

Sara cevap verdi. Ses tonunu eşit tutmak için mücadele etti. "Şu anda konuşamam."

"Neredesin?"

"Hastanedeyim." "Üst

katta mı?"

"Hayır." Gözyaşlarını sildi. Ana giriş ilerideydi. Bu ışıklar itibarenve park etme çok verdi ve LOBİ bir ethereal

ışıldıyor. "Ben .." "Otele
gitmek için mi?"

"Eve gitmek için." Sara bu sözleri söyleyene kadar bunların doğru olduğunu fark etmemişti. antası arabasının arkasında kilitliydi. Anahtarlık cebindeydi. Eşyalarının geri kalanı oteldeydi. Yanında bir yedek kıyafet ve Grady'deki dolabında sakladığı bazı tuvalet malzemelerini getirmişti. Hiçbiri kaçışını ertelemeye değmezdi. Otel temizlik personeli bunları atabilir ya da saklayabilirdi. Sara'nın umurunda değildi. şehirden çıkarken resepsiyonu arayacaktı.

"Sara?" Will sordu.

"Konuşamıyorum." Ellerini sıkıp sıkıp açıyordu. Dişleri birbirine srtnmekten ağrıyordu. "Seni sonra ararım."

". "

Başını iki yana salladı. "Bunu şimdi yapamam." "Sadece durmanı istiyorum. Hemen şimdi."

"Will, ben-"

"Sara, yürümeyi bırak." Sara durdu.

"Seninle konuşmam gerek."

Sara telefona baktı. Sonra yukarı baktı. Will onun yürüdüğünü nereden biliyordu? Boş lobiyi taradı. "Neredesin sen?"

"Sana ne olduğunu anlatmam gerek." Sesi çaresiz geliyordu. "Sadece daha önce değil, bu gece de. Dün gece."

Onu o zaman gördü. Cam giriş kapısının dışında duruyordu. Koyu renk pantolon ve gri bir gömlek giymişti. Sara bu üniformayı daha önce görmüştü. Hastane bakım personeli giyyordu.

Eli cama doğru gitti.

Ona bir çıkış verdi. Delice, ona bir çıkış yolu verdi. "Faith ile çalışıyorsun."

Will cevap vermedi ve Sara sonunda anladı. Telefon görüşmeleri. Hakkında konuşmadığı gizli görev. Bu sabah yüzündeki suçlu ifade. Ne sakladığını ona söylemeyi reddetmesi. Ona yalan söylemesinin tek bir nedeni vardı.

Sara, "Yine Lena'yı araştırıyorsun," dedi.

"Hayır, ama burada olduğumu biliyor." Will, "Üzgünüm bebeğim. Çok özür dilerim."

Sara'nın gözleri yaşlarla doldu. Lena sadece Will'in burada olduğunu bilmiyordu. Sara'yı tamamen karanlıkta bıraktığını da biliyordu.

Her zaman çok zeki olduğunu sanıyorsun ama gözünün önündekini bile göremiyorsun.

"Seni pislik," diye tısladı Sara telefona. Lena'nın kahkahası hâlâ kulaklarında çınlıyordu. "Beni aptal yerine koymasına izin verdin."

"Özür dilerim." Will'in eli tekrar havaya kalktı. Avucunu cam kapıya bastırdı. "O kadar ilerisini düşünmemiştim. Ben-" Durdu. "Bana karşı sakın olmanı istiyorum Sara. Lütfen."

"Bana yalan söyledin." Sesi yine titriyordu. Her şeyi titriyordu. Onu kendisinden uzaklaştırdığı için kendini suçluyordu, oysa Will her zaman onu kol mesafesinde tutmuştu. "Gözümün içine baka baka bana yalan söyledin."

"Sana söylemedim çünkü beni terk edeceğini düşündüm."

İçinde bir şeylerin kırıldığını hissetti. "Haklıydın." "Sara-"

Acı çok fazlaydı. Telefonu elinde sıkıca tuttu, keşke onu parçalara ayırabilseydim diye düşündü. Ve sonra yapabileceğini fark etti. Sara telefonu duvara çarptı. Plastik ve cam parçaları yüzüne doğru fırladı. Parçaları topladı ve tekrar duvara fırlattı.

"Sara!" Will bağırdı. Hâlâ dışarıdaydı ve kapalı cam kapıları çekiştiriyordu. "Sara!"

Ne kadar aptalmış. Kalbini bu adama açmıştı. Yatağını onunla paylaşmıştı. Kocasına bile söylemediği şeyleri ona söylemişti.

Ve Lena Adams'a Sara'nın sırtına saplaması için bir bıçak vermişti.

"Sara!" Kapalı kapıların kilitleri tıkırdadı.

Ondan uzaklaşarak merdivenlere doğru geri döndü.

"Bekle!"

Sara yürümeye devam etti. Onu beklemeyecekti. Onu bir daha asla beklemeyecekti. Bu binadan çıkmak zorundaydı. Bu kasabadan. Lena'dan uzağa. Will'den ve onun yalanlarından uzaklaşmalıydı. Sara'nın başka yapabileceği bir şey yoktu. Aptalca davranmıştı ve

Kördü. Ona ihanet etmişti. Ona her şeyini vermişti ve Will ona ihanet etmişti.

"Sara!" Will'in sesi daha yüksekti. Binanın içindeydi.

Adımlarını hızlandırdı. Will'in ayak boş lobiye dövüyor, koridorda yankılanıyordu. Onun peşinden geliyordu.

Sara koşmaya başladı. Onun yüzünü tekrar görme düşüncesine dayanamıyordu. Kollarını pompaladı, dizlerini kaldırdı. Will'in ayak sesleri daha da arttı. Merdiven boşluğuna doğru koşarken kapı duvara çarptı. Yukarı çıkmak yerine aşağı indi. Personel soyunma odası bodrumda olmalıydı. Bakım odası. Depo. Morg. Buradan çıkmak için kullanabileceği bir yükleme ya da çıkış olabilirdi.

"Sara!"

Sahanlıktaydı ki, üst kattaki kapı çarparak açıldı. Will, "Bekle!" diye bağırdı.

Son birkaç merdivenden aşağı kayarken ayağı takıldı ve tırabzana tutundu. Sara kapıyı açtı. Başka bir koridor. Parlak ışıklar gözlerine iğne gibi batıyordu.

"Dur!"

Will çoktan sahanlığa çıkmıştı. Sara'dan daha hızlıydı. O kendisini yakalamadan asla çıkışa ulaşamayacaktı. Açık bir kapıdan içeri dalarken ayakkabıları yerde kaydı.

"Açıklamama izin ver! Sara!"

Kapıyı çarparak kapattı, öfkeyle kilitlemenin bir yolunu aradı.

O.

Kapı itilerek açıldı. Geriye doğru düştü. Will onu kolundan yakaladı. Onu kendine doğru çekti. Sara ona olabildiğince sert bir tokat attı. Adam kızın ellerinden birini yakaladı. Sara diğer eliyle ona yumruk attı. Ondan nefret ediyordu. Onun gözlerini oymak istiyordu. Onun kalbini, tıpkı kendisinininkini söktüğü gibi göğsünden söküp çıkarmak istiyordu.

"Sara, lütfen-"

Onu tekrar yumrukladı. Duramadı. Ona vurmak çok iyi hissettiriyordu. Yüzünü tokatladı. Tırnakları kanadı. Adam Sara'nın iki elini de kendi ellerinin arasına aldı. Sara kurtulamadı. Onu duvara doğru geri itti. Kafası duvara çarptı.

kül blok. Dizini kaldırdı ama Will ona zarar veremeyecek kadar yakındı.

Onu öptü. Dişler çarpıştı. Parmakları onun çenesini kavradı. Dili Sara'nın ağzını doldurdu. Sara yumruğunu adamın göğsüne indirdi. Adam kotunu yırtarak açtı. Sara onu durdurmadı. Ona yardım etti. Uyuşmuş hissediyordu. Biri hariç tüm duyguları tükenmişti. İnsanlarla ilgilenmekten bıkmıştı. İyi arkadaş olmaktan, doğru olanı yapmaktan, işleri olurluna bırakmaktan bıkmıştı.

Will eline tükürdü. Bu yeterli değildi. Will içine doğru iterken Sara'nın nefesi kesildi. Derine girdi. Çok derine. Nefesini kesmişti. Yine de adamın omuzlarını kavradı, sıkı sıkı tuttu, vücudu kontrolü ele alana ve kendini bıraktığını hissedene kadar her hamleyi karşıladı.

Sara'nın ağzı onunkini buldu. Dilini emdi. Dudağını ısırdı. Topukları Will'in bacaklarının arkasına saplandı. Elleri gömleğinin altından kayınca Will irkildi. Kadın umursamadı. Sırtındaki yaralı eti kaşıdı. Ağzından kelimeler döküldü; ona tam olarak ne yapması gerektiğini söyleyen iğrenç kelimeler. Tekrar ve tekrar, çılgılık atmamak için dişlerini sıkamak zorunda kalana kadar her hamleyi karşıladı.

Yavaş bir yapı yoktu, sadece içinde derinlerde çiçek açan kontrol edilemez bir telaş . Coşku dayanılmazdı. Sara, Will'in omzunu ısırdı. Onun terinin tuzunu tattı. Vücudundaki her molekül yoğunluğun etkisiyle titreşiyordu. Onun adını haykırdı. Kendine engel olamıyor, serbest kalmanın enfes selini durduramıyordu.

Will onun üzerine yığıldı. İkisi de ayakta duramıyordu. Yere yığıldılar, ikisi de nefessizdi, ikisi de yaptıklarının şokunu yaşıyordu.

"Sara-"

Elleriyle yüzünü kapattı. Ona bakamıyordu. Az önce olanları kabullenemedi.

"Sara-" Will'in ağzı Sara'nın kulağına yakındı. Dudaklarının fırçası istemsiz bir ürperti yarattı. "Oh, Tanrım," diye fısıldadı. "Sara, lütfen-"

Onu itti. Hâlâ onun bacaklarının arasında zonkladığını hissedebiliyordu. Korkak hissediyordu. Sapkın.

"Sara..."

Başını salladı, ortadan kaybolmak istiyordu. "Git," yalvardı. "Lütfen, sadece git."

"Sara-"

"Git!" diye bağırdı.

Will ayakta durmak için mücadele etti. Onun pantolonunun fermuarını çektiğini, gömleğini içine soktuğunu duydu. Kapı açılırken yüksek bir tıkırtı duyuldu, sonra tekrar kapandı.

Sara yukarı
baktı. Adam
gitmişti.

BASKINDAN DÖRT GÜN ÖNCE

Lena sıkışık gözetleme aracında ellerini ceketinin ceplerine sokmuş bir şekilde oturuyordu. Önünde üç monitör vardı. Masanın altındaki bilgisayarlar ısı yayıyordu. DeShawn ve Paul kısa kollu gömlekler giymişlerdi. İkisi de terliyordu ama Lena o kadar üşüyordu ki bir igloda oturuyor olabilirdi. Sadece altı haftalık hamileydi ve vücudu şimdiden dengesizleşmişti. Hamile kadınlar bu yüzden hep huysuz olurlardı. Termometreleri pinpon topu gibi bir aşağı bir yukarı zıplardı.

DeShawn güvenlik kameraları arasında gezinerek "Neredesiniz Bay İspiyoncu?" diye sordu.

"Bay Snitch," diye yineledi Paul, isme bir şovmen havası katarak.

Tüm gizli muhbirlerin kod adları vardı. Muhbirin kimliğini korumak şeytanla yapılan pazarlığın bir parçasıydı. Tüm evrak işlerinizde bu ismi kullanırdınız. Sahada da kullanırdınız, bir kelime hatası bir muhbirin ölümü anlamına gelebilirdi. "Bay Muhbir" en yaratıcı isim değildi ama birkaç gün önce dönüştürdükleri keşe uyuyordu. Adamda yılan gibi sürünen bir şey vardı. Lena bunun pullu derisi ve boncuk gibi küçük gözleri olabileceğini düşündü.

"Hadi, Snitchy." DeShawn klavyeye dokunarak Chick-fil-A'nın dışındaki kameralar arasında ileri geri geçiş yaptı. "İşte, Snitchy-Snitchy."

Paul ona, "Bir sebepten ötürü fazladan bir saat ekledik," diye hatırlattı.

Lena, DeShawn farklı açılar arasında gezinirken monitörlerin değişmesini izledi. Keşlerden her zaman nefret etmişti - muhtemelen

Amcası da öyleydi. Hank artık temizdi ama bu onun basit, keş kişiliğini değiştirmiyordu. Onunla ilgili her şey, "*Bunda benim çıkarım ne?*" diye soruyordu.

"İşte başlıyoruz." Paul monitörlerden birini işaret etti. Beyaz bir araba kapının yanındaki park yerine yanaştı. Acil durum freni çekildi. Pencereler kapandı.

Lena, "Mikrofonu açık mı?" diye sordu.

DeShawn, Snitch'in vericisini yakalayan alıcının kadranını çevirdi. Arabasının radyosunun bir pizzacının reklamını çaldığını duydular. Ses kesildi. Anahtarlar şingirdadı. Arabanın kapısı açıldı.

Snitch kısa boylu ve sıırım gibiydi ve tıraş olması gerekiyordu. Şapkası kafasında aşağı doğru çekilmişti. Koyu renk güneş gözlükleri yüzünü sarıyordu. Siyah bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti. Restorana doğru yürürken sürekli omzunun üzerinden sağa sola bakıyordu.

"Moron," diye Paul. "Bir neon tabela alamaz mıydı?"

Snitch restorana girerken etrafına bakınmaya devam etti. Tezgâhta sıra bekliyordu. Bir yan çıkışa doğru yönelirken ondan uzak durdu. Lena buluşmayı öğle yemeğinden hemen sonraya ayarlamıştı ama birkaç kişi yemek doldurmak için etrafta bekliyordu. Giysilerin hışırtısı altında hafif bir konuşma duydu. Snitch sırada ilerledi. Bir buzlu çay sipariş etti. Bir ayağından diğerine geçerek kendini kaşımaya devam etti.

DeShawn, "Keşin haplarına ihtiyacı var," dedi.

Lena, "Ben dokunulmazlığını kaldırmadan önce Junkie'nin yapması gerekeni yapması gerekiyor" dedi.

Bay Snitch tezgâhta bekledi. Sürekli seğiriyordu. Lena monitörden uzanıp onu durdurmak istedi.

Tüm operasyonları bu keş pisliğe bağlıydı. Lena'nın ekibi neredeyse iki haftadır isimsiz bir ihbar üzerine bir atış poligonunu gözetliyordu. Sadece kapatmak istemediler. Sid Waller'ın operasyonunu çökertmek istiyorlardı. İş kısa sürede boşa kürek çekmeye dönüşmüştü. Normalde, her zaman para ve ödül için takla atmaya hazır bir serseri bulunurdu. Bu sefer farklıydı. Kimse Sid Waller'a sırtını dönmez. Kimse Sid Waller'ı

satın alırken bir dinleme cihazı. Kimse uyuşturucu ve silahlarla ilgili kayıtlara geçmedi.

Bay Snitch'e kadar hiç kimse.

Paul onun aklından geçenleri okumuş gibiydi. "Hâlâ Snitch'in iki tarafa da çalıştığını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Lena. Bay Snitch onu ismiyle sormuştu. Telefon geldiğinde doktorun muayenehanesinden çıkıyordu. Jared'le yediği kutlama yemeği karakolda paket servise dönüşmüştü. "Tam da davamız dağılırken ortaya çıkması çok garip."

Paul, "nereden bilsin?" diye sordu.

Lena omuz silkti. "Muhafıza beni getirmesini söylediğinde Snitch iki saatten az bir süredir kilitliydi. Adımı nereden biliyordu ki?"

Paul ve DeShawn kahkahalarla güldüler. Lena taşak kırmayı severdi. Şehirdeki her keş onun adını bilirdi.

"Tamam, tamam," diye izin verdi. "Yine de, kimsenin size iyilik yapmadığını bilecek kadar uzun süredir bu işin içindeyiz."

"Bilmiyorum," dedi Paul. "Böyle cılız bir adam, ilk kez parmaklıklar ardında - iki saat, çıldırması için doğru süre gibi görünüyor."

DeShawn ekledi, "Oxy'yi hapishanede bulmak zor."

"Yeterince sakso çekersen olmaz." Paul beşlik çakmak için elini kaldırdı. DeShawn hemen kabul etti.

"Nereye gitti?" Lena öne doğru eğildi ve monitörleri taradı.

DeShawn kameraları tekrar çalıştırarak farklı görüntüler arasında geçiş yaptı. "İşte orada."

Lena bir kapının üst kısmının kapandığını gördü. Snitch oyun alanına gitmişti. Parlak renkli plastik kaydıraklar ve salıncaklar bir kum havuzunun etrafında dönüyordu. Biri kız biri erkek iki çocuk ip tırmanışında oynuyordu. Oyun alanında restoranın içinden daha fazla kamera vardı. Her köşe sergileniyordu.

Snitch bir banka oturdu. Güneş yüzüne vuruyordu. Dünyadaki tüm zamanlara sahipmiş gibi kollarını arkaya doğru uzattı. Göğsüne mikrofondan mırıldandığını duydular.

"Onu dışarı atacaklar," dedi Paul. "Yetişkin bir adamın yanında çocuk olmadan oyun alanına girmesine izin verilmez."

"Sanırım iyi olacak." Lena personelin tezgâhın arkasında uyuşukça hareket ettiğini görebiliyordu. Hepsi öğle yemeği sonrası sükûnet için vites küçültmüştü. Çocuklardan biri elindeki bardağı fırlattı. Diğerleri can sıkıntısı ve yorgunluk karışımı bir ifadeyle onu izliyordu.

"Görünüşe göre annem sorun çıkarmayacak." DeShawn bir kabinde oturan yalnız bir kadını işaret etti. Bir yandan iPad'inde bir şeyler yazıyor, bir yandan da cep telefonuyla konuşuyordu. Kağıtlar masanın üzerine yayılmıştı. Belli ki çalışıyordu.

Paul, "Eminim kocasına çocuklarla vakit geçirdiğini söylüyordur," dedi.

Lena bir yanıt vermekten kaçındı. Artık anne olacağına göre, kendini çok daha az yargılayıcı buluyordu. "Kırk beş dakikamız var, değil mi?"

"Aşağı yukarı," dedi DeShawn. "Waller geç kalmasıyla ünlüdür."

Paul her zaman çelişkiye düşmek zorundaydı. "Erken gelip ortalığı karıştırabilir."

"Eğer yaparsa beni cep telefonumdan ara." Lena kapıyı iterek açtı. "Hemen döneceğim."

yürürken başını öne eğdi. Görülme ihtimali çok azdı. Chick-fil-A'dan elli metre ötedeki bir Target'ın önüne yerleşmişlerdi. Restoranın kablosuz güvenlik sistemine girmek yasal değildi ama müdür kablosuz bağlantı noktasını daha iyi şifrelemeliydi. Zaten videoyu kullanmayacaklardı. DeShawn kayıt yapmıyordu. Bay İspiyoncu'nun tasmaını sıkı tutuyorlardı. En azından Lena öyleydi. Sadece sese güvenmiyordu. Onu kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Bu adamda bir terslik vardı. Onunla sadece birkaç gün önce tanışmıştı ama Lena içten içe onda bir terslik olduğunu biliyordu. Hapishanede onun karşısına ilk oturduğunda bunu hissetmişti. Özellikle de Sid Waller'ı ona teslim edebileceğini söylediğinde hissetmişti.

Sidney Michael Waller.

Lena bu isme fazlasıyla aşinaydı. Karakoldaki herkes tanıyordu. Waller sadece bir uyuşturucu satıcısı değildi. O sadece bir pezevenk ve silah kaçakçısı da değildi. Geçen yıl, yeğenine tecavüz ettiği ve kız kardeşini öldürdüğü için Waller'a karşı bir dava açmak için gece gündüz çalışmışlardı. Sonra yeğen suçunu itiraf etti. Tanıklar ortadan kayboldu. İnsanlar hikayelerini değiştirdi. Dava, duruşma başlamadan üç gün önce çökmüş ve başta Lena olmak üzere herkes ağzında kötü bir tatla oradan ayrılmıştı.

Ama sonra Bay Snitch altın bir biletle çıkageldi. Adam için daha iyi bir senaryo yazamazdı. Otoyolun dışındaki atış poligonuyla ilgili ayrıntıları doğruladı. Silahlar. Fahişeler. Sid Waller arkasına yaslanıp paraları sayarken şehirde dolaşan büyük miktardaki uyuşturucu. Dava pratikte kendi kendini oluşturdu. Waller yıllarını parmaklıklar ardında geçirecekti. Tecavüzden alacağı cezadan çok daha fazlasını silahlar için alacaktı.

Ama sadece Lena içgüdülerini görmezden gelirse. Kafasının içinde bunun çok kolay olduğunu söyleyen küçük sesi bastırmaya devam etmek zorundaydı. Bir yıldır Waller'ın peşindeydi ve birdenbire kucağına mı düşmüştü? Bay Muhbir'in bundan çıkarı neydi? Dokunulmazlık anlaşması iyiydi ama sekiz ay hapis yatmamak hayatını riske atmaya değer miydi?

Lena sorular üzerinde çok uzun süre duramazdı. Bu operasyonun dağılmasına izin veremezdi.

Gerçek şu ki Sid Waller onun sinirlerini bozmuştu. Lena bu iyiliğe karşılık vermeye kararlıydı. Makul bir bahane bulduğu her seferinde onu sorgulamaya getiriyordu. Onu parmaklıklar ardına koyamıyordu - henüz- ama kesinlikle yasal faturalarını kabartabilirdi. Daha geçen hafta, Waller bir röportaj sırasında ona amcık demişti. Ondan iki hafta önce de onu becerebileceği bütün farklı yolları anlatmıştı. Tüm bunların refah için kaydedilmiş olması onu rahatsız etmiyor gibiydi. Waller'ın iyi bir avukatı vardı, yasaları çoğu polisten daha iyi bilen türden avukat.

Belki de yargıç bu yüzden böyle davranıyordu. Lena, gecenin her saatinde yaşanan şüpheli trajediye dayanarak atış poligonu için arama emri çıkartmaya çalışmıştı. Yargıç hayır demişti. Denise Branson, gizli bir muhbir olan Bay Snitch'in

muhbir, yeri bildirmişti. Yargıç hayır demişti. Sadece kör bir ısrarla adamı bugünkü toplantıyı kaydetmelerine izin vermeye ikna etmişlerdi. Ve o zaman bile, sadece ses kaydına izin vermişti.

Bu onların son şansıydı. Lena, bunu kayda alırlarsa yargıcın hayır demesinin mümkün olmadığını biliyordu. Bay Muhbir'in tek yapması gereken Waller'ı ev hakkında konuşturmak, silahlar, uyuşturucu ya da para hakkında bir şeyler söylemekti, sonra içeri girip bazı kötü adamları yakal.

En azından Lena bunun için dua ediyordu. Sid Waller bir süre için çalışacağı son büyük davaydı. Hayatının ayları hamileliğiyle geçecek, sonra birkaç hafta, belki bir ay daha, işe dönmeden önce bebeğiyle evde olacaktı.

İşinden bu kadar uzun süre uzak kalma düşüncesi bile onu huzursuz ediyordu. Lena her zaman bir polisti. Kimliğinin bu parçasını kaybedemezdi. Son zamanlarda, başka seçeneği yokmuş gibi görünüyordu. Uyuyamayacak kadar yorgun, konsantre olamayacak kadar uykuluydu. Sürekli işemesi gerekiyordu. Üşüyordu. Sıcaktı. Yine üşüyordu. Eğer hamilelik böyle bir şeyse, Lena bununla başa çıkabileceğinden emin değildi. Ve mide bulantısı amansızdı. Daha çok gün boyu süren bir mide bulantısı olduğu halde neden buna sabah bulantısı diyorlardı?

Lena Target'ın önündeki banka oturdu. Ceketinin fermuarını açmak zorunda kalmıştı çünkü park alanını kolayca geçerken bir noktada terlemeye başlamıştı. Cebinde bir mendil buldu ve burnunu sümkürdü. Artık burnunun neden sürekli aktığından emin değildi. Jared iki kişilik sümük yaptığını söylemişti.

Lena telefonundan saati kontrol etti. Sid Waller'ın gelmesine daha kırk dakika vardı. Biraz dinlendikten sonra minibüse geri dönecekti. Tabii önce uykuya dalmazsa. Park yerinde etrafına bakınırken göz kapakları ağırlaşmıştı.

Lena kendini, dünyanın her zaman bu kadar çok çocukla mı dolu olduğunu yoksa hamile olduğu için mi onları şimdi gördüğünü merak ederken buldu. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk, annesi onu mağazaya doğru çekerken çığlık attı. Bir çocuk, telaşlı annesi onu mağazaya doğru çekerken bir minibüsün etrafında çığlık atarak koştu.

Annem koştu. Mağazanın girişinin hemen dışında, başka bir zavallı kadın ağlayan bebeğini kucağında zıplatıyordu.

Bu mutlu tablonun tepesinde, arabasının bagajına çantalarını yükleyen son derece hamile bir kadın vardı. Karnı bir plaj topu büyüklüğündeydi. Terden saçları başına yapışmıştı. Lena'nın her zaman içerlediğı ama şimdi tamamen anladığı anne adayları için ayrılmış park yerlerinden birine park etmişti. Kadın kapıya daha yakın olmayı hak ediyordu. Perişan görünüyordu. El arabasından son poşeti indirirken yumruğunu sırtına gömdü. Elbisesi çok dardı. Lena uzaktan bile tangasının kalçalarının arasına diş ipi gibi yapıştığını görebiliyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı Lena. Kendini kasap dükkânında tezgâhın arkasından bir inek gibi hissetti.

Lena titredi. Elleri soğuktu. Genelde böyle başlardı. Sıcaklıktaki değişim kenarlardan ilerliyordu. Ellerini ceketinin ceplerine soktu. Parmakları fotoğrafın etrafında kıvrıldı. Lena ultrasonun bir fotoğraf olarak adlandırılabilceğini tahmin etti. En azından içinde neler olup bittiğinin anlık bir görüntüsüydü.

Lena yıllar boyunca kendi payına düşen röntgenlere ve tıbbi raporlara bakmıştı. Buzdolaplarına bantlanmış, televizyon ekranlarında gösterilmiş ve hatta annenin öldürüldüğü davalarda kanıt olarak sunulmuş ultrason resimleri görmüştü.

Lena bu görüntülerden hiç etkilenmemişti. Ona göre bunlar sadece siyah beyaz lekelerdi. Küçük lekeler ve tuhaf kıvrımlara bakıp ahh etme yeteneğinin onda kaybolduğunu varsayıyordu. Ayrıca, bir insanın iç işleyişine bakmanın rahatsız edici bir yanı vardı. Belki Lena iffetli biriydi ama ultrason göstermenin seks yaptığının reddedilemez kanıtını dünyaya göstermekle eşdeğer olduğunu düşünen tek kişi o olamazdı.

Ama bu, Lena'nın kendi bebeğinin ultrasonunu görmesinden önceydi. İki gün önce her şey değişmişti. Bunu anlayamıyordu. O küçük, nabzı atan fasulye nasıl olmuştu da kalbinde bu kadar büyük bir yer açmıştı?

Peki Lena'nın Jared'i bu kadar çok sevmesini nasıl sağlamıştı? Bu değişimi açıklayamıyordu. Jared'i sevmek yeni bir şey değildi ama duygularının aniden derinleşmesi dehşet vericiydi. Lena daha önce hiçbir erkeğe karşı bu şekilde hissetmemişti. Tamamen kontrolden çıkmış, zayıflıklarını saklayamaz hale gelmişti. Geceleri ona sarılıyordu. Gün boyunca ona dokunmadan duramıyordu. Jared ilk başta biraz sinirlenmişti. Genelde bir şeye yol açmadığı sürece dokunmaktan hoşlanmazdı ama son birkaç haftadır daha anlayışlı olmaya başlamıştı. Lena'nın yaydığı bir hormon olmalıydı. İş yerindeki çocuklar bile ona farklı gözle bakıyordu.

Çalış.

Lena göstermeye başladığında neler olacağını düşünemiyordu. Zaten öyle olmadığından değil. Muhtemelen şişmanladığını düşünmüşlerdir -ki öyleydi. Pantolonu belini kesiyordu. Sütyeni dışarı taşmıştı. Jared bu gelişme karşısında kendinden geçmişti. Lena'nın tek düşünebildiği, göğüsleri sağa sola sallanırken bir haydudun peşinden koşmasının mümkün olmadığıydı. Birkaç ay içinde muhtemelen kendini bir masanın arkasında bulacaktı. Herkes eğlenirken o evrak işleriyle uğraşacak ve tanık ifadelerini takip edecekti. Buna değer miydi?

Lena ultrasona baktı. Beyaz hilal kollarının arasında duran fasulyeye dokundu. Elbette buna değermişti.

Ceketinin cebindeki telefonu titrediydi. Denise Branson. Muhtemelen istasyon binasında volta atıp haber bekliyordu.

Lena, "N'aber D?" dedi. "Bir haber var mı?"

Lena saate baktı. Minibüse geri dönmeliydi. "Otuz dakikası daha var ama hep geç kalır."

"Şimdiden bir toplantıyı erteliyorum," dedi Denise. "Şu anda ikimizin de kışının tehlikede olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum." Lena isteksizce kendini banktan yukarı itti. "Bunun için minnettarım."

"Dinle." Denise devam etmeye hevesli görünüyordu. "Koca Whitey bulmacasının bir parçasını daha buldum."

"Denise-"

"Sana yaptığım gibi beni de dinle, tamam mı?" Lena ona bu kadarını borçluydu. "Tamam."

"*Savannah Tribune*'de bir makale buldum. On sekiz ay önce, iki beyaz kız bir kilisenin arkasında ölü bulunmuş. İyi evlerden kaçmışlar. İkisi de aşırı dozda eroin almış. Bir aydan kısa bir sürede onur öğrencilerinden taş gibi keşlere dönüşmüşler. İğneler hala kollarındaydı. Tanıdık geliyor mu?"

Lena ona, "Onur öğrencileri her zaman aşırı dozda eroin kullanıyor," dedi. "Aynı gün içinde yüzlerce başka vaka bulabilirim. Belki binlerce."

"Tıpkı burada olduğu gibi."

Tartışmanın bir faydası yoktu. "Denise, bunu bir arkadaş olarak söylüyorum.

Bunu takıntı haline getirmişsin. Çok yakınsın."

"Öyleysem ne olmuş?"

Lena otoparka doğru ilerlerken başını iki yana salladı. Sadece kolluk kuvvetlerinde takıntı bir değer olarak kabul edilirdi.

Denise, "Sid Waller'a kafayı takmışsın," dedi.

"Ve ben de onu yakalamak üzereyim," diye karşı çıktı Lena. "Elimde bir dava var. Bir tanığım var. Elimde ipuçları, fotoğraflar, zaman çizelgeleri var. Senin tek sahip olduğun şey bir hayalet."

"Tüm bunlarla mı başladınız yoksa bir araya mı getirdiniz?"

Lena onun haklı olduğunu kabul etmek istemedi. Bay Snitch sihirli bir şekilde ortaya çıkmadan önce Denise de Lena'ya Waller hakkında aynı soruları sorabilirdi. Ama sormamıştı. Lena'ya yapması gerekeni yapması için destek ve zaman vermişti. "O hukuk firmasının izini sürdün mü?"

"Çalışıyorum. Arada bir bağlantı var."

"Eğer haklıysan, belki birbirimize yardımcı olabiliriz. Sid Waller kampüsteki en büyük adam. Onu alt edersek, bize Koca Whitey'i verebilir."

Denise bir kahkaha attı. "Sid Waller'ın dönüşeceğini mi sanıyorsun? Dışarıda olduğu kadar içeride de enerjisi var."

O haklıydı. Hapishaneleri çeteler yönetiyordu ve Waller da en tepedeki adam olacaktı. Yine de, "Olabilir," dedi.

"Waller'a hiçbir anlaşma vermeyeceğim. O hasta kışını hapiste çürütebilir. Koca Whitey'i tek başıma yakalayabilirim."

Lena yumruğunun tıpkı diğer hamile kadın gibi sırtına saplandığını fark etti. Elini bıraktı. "Pekâlâ. Eğer bir dava oluşturabileceğini düşünüyorsan, o zaman yardım almalısın. Bu tek bir kişi için çok büyük bir iş. Beni de sayarsan iki kişi, çünkü senin yanında olduğumu biliyorsun."

Denise homurdandı. "Kayıt dışı olduğumu biliyorsun. Lonnie aylar önce bana bu işi kapatmamı söylemişken ondan nasıl yardım isteyeceğim? Koca Whitey için departmanın parasından bir kuruş bile harcamayacak. En azından çok geç olana kadar."

Yine haklıydı. Bütçesel zorunluluklar nedeniyle, polis güçleri bugünlerde önleyici olmaktan çok tepkiseldi.

Lena'nın bir fikri vardı. "Devlette bize yardım edebilecek birini tanıyorum."

"Lonnie'nin kafasının üzerinden atlayamam."

"Bunu biliyorum," dedi Lena. Gray Macon' nispeten yeniydi ama son on beş yılını eyaletin dört bir yanındaki birlikleri yöneterek geçirmişti. İkisi de ona sırtından bıçaklamayacak kadar saygı duyuyordu. İş başa düştüğünde Gray'in bıçağı kendi sırtlarına saplayabileceğinden bahsetmiyorum bile. "Gayri resmi olarak ulaşabilirsin. Ağzı sıkı bir ajan tanıyorum." Adamın neredeyse iki yıl önce kendisini araştırdığından bahsetmedi. "O bir polis ama polis gibi davranmıyor. İhtiyacınız olan desteği size verecektir. En azından bazı parçaları bir araya getirmene yardımcı olabilir."

"GBI'ın gelip benim bölgemde tepinmesine ve kredi almasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Sert bir kahkaha attı. "Bu işe kaç saatimi verdiğimi biliyor musun? Arabamla kaç kilometre yaptım? Kaç uykusuz gece geçirdim? Bu kavgada kanım var, Lee. Şimdi bunu bırakmayacağım."

Lena onun ses tonundaki haklı öfkeyi fark etti. Beş yıl önce Lena da aynı şeyi söylüyor, aynı şekilde konuşuyor olabilirdi. Jeffrey ölmeden önce kendinden o kadar emindi ki. Her zaman haklı olan oydu. Yardıma ihtiyacı yoktu. Bir puştun itibar kazanmaya çalışmasına ihtiyacı yoktu. Lena dünyayı ele geçirmişti.

Her gün tek başına, ta ki dünya onu kış üstü serene kadar.

Denise, "Eğer o kızla konuşsaydın, annesini dinleseydin, sen de benim gibi hissederdin" dedi.

"Biliyorum," dedi Lena. İkiisiyle de konuşmadığı için memnundu, yoksa muhtemelen Denise'le birlikte o da içine çekilecekti. "Sen davaya çalışıyorsun. Davanın seni çalıştırmasına izin verme."

"Bu da ne demek oluyor?" Denise karşılık verdi.

"Peşinde olduğun bu hayalet hayatını etkiliyor." "Ne şekilde?"

Lena cevap vermedi. Denise devirebileceği birkaç bowling lobutu istiyordu. Lena bu işin yalnız kadınlara iyi gelmediğini deneyimlerinden biliyordu. Sizi çok hırslı yapabilirdi. Çok sert. İnsanları sizden korkutup kaçırabilirdi.

Jared'in hayatında olması Lena için bunu değiştirmişti. Yükün bir kısmını omuzlamıştı. Gitmesine izin vermenin sorun olmadığını hissettirdi.

Bir de bebek vardı. Lena elini karnına götürdü. Yüzünün sıcak olduğunu hissetti. Ağzına aptalca bir sırıtma yayıldı. Hormonlardan kaynaklanıyordu. Paul ve DeShawn'la birlikte minibüste olmadığına memnundu. Muhtemelen parlıyordu.

", Adams," Branson. "Bana doğruyu söyle."

Lena meydan okumayı omuz silkerek savuşturdu. "DeShawn'ın yeniden boşanacağını duydun mu?"

"O ve ben siyah olduğumuz için cennette yaratılmış bir çift olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

"Lütfen, o kadar şanslı olmalı ki." Kulağa ikiyüzlüce gelse de, Lena ona şöyle dedi: "Ben sadece hem işle hem de bir eşle evli olarak ikisini birden yapamayacağını söylüyorum. Eve döneceğin biri yoksa ne için çalışıyorsun?"

Denise'in sözleri dikkat çekiciydi. "Koca demek istiyorsun."

Telefon hattı ölüm sessizliğindeydi. Denise Branson her pazar kiliseye giderdi. Yakışıklı bir adam yanından geçerken uygun sesler çıkarırdı. Ama Lena'nın kız kardeşi de öyleydi ve Sibyl üç dolarlık bir banknot kadar eşcinseldi.

Denise yine iş başındaydı. "Toplantı biter bitmez beni ara. Eğer Waller'ı kayda alamazsan, Lonnie bize bir İsa'ya gel konuşması yapacak. tartışmayacağım, çünkü haklı çıkacak."

"Denise, beni bırak."

"Moladan bahsetme kızım, parasızlıktan bahset. Bunun departmana ne kadara mal olduğunu biliyor musun? On gün boyunca yirmi dört saat gözetim. Herkes ve anneleri için fazla mesai. Geçen hafta sonu yarım milyonu geçtik. Şu anda nerede olduğumuzun hesabını bile yapamıyorum. Bu buluşmanın sonuçlanmasını bekliyordum ki Lonnie'ye götürdüğümde beni kapı dışarı etmesin."

"Beni kızdırdığını biliyorum."

"Kahretsin," diye mırıldandı Denise. "Keşke sıcak olsaydı. Lanet olası bir ateş çemberinin içinde duruyorum."

Lena neredeyse minibüse varmak üzereydi. İzlenmediğinden emin olmak için etrafına bakındı. "Waller'ı getireceğim. Söz veriyorum."

"İstemiyorsan, o zaman bir gazete al. İkimizin de yeni iş aramaya başlamamız gerekecek." Telefonun Lena'nın kulağına kapanmasına izin verdi.

Lena elini tekrar cebine soktu. Yan tarafında AT&T logosu olan beyaz minibüse doğru yürürken ultrasonun kenarını izledi. Bildiği kadarıyla kimse telefon şirketinden izin alma zahmetine girmemişti. Lena çenelerini kapatıp bedava reklamı kabul etmeleri gerektiğini düşündü.

"Hey, patron." DeShawn minibüsün yanına geldi. O kadar iriydi ki onu tamamen gölgede bırakmıştı.

Lena'nın eli boğazına gitti. "Bir Mack kamyonuna göre çok hafif hareket ediyorsun."

"Bayanlar böyle der." Ona göz kırptı. "İyi misin?"

Lena savunmasının yükseldiğini hissetti. "Neden?"

Omuz silktili ve başını salladı. "Sebebi yok."

"Kendini monitörlerden çıkarıyorsun ve burada durup sebepsiz yere beni mi ?"

Yakalandığını kabul etme nezaketini gösterdi. "Tüm bu Waller olayının senin için zor olduğunu biliyorum."

"Neden? Lonnie bir şey mi söyledi?" Lena, DeShawn'ın Gray'in gözü kulağı olduğunu biliyordu ama onun bir ispiyoncu olduğunu hiç düşünmemişti. "Ne söyledi?"

"Hiçbir şey ve ben ona hiçbir şey söylemedim." DeShawn ona sebepsiz yere paranoyaklaşıyor muş gibi baktı. "Hadi ama kızım. Senin takımında olduğumu biliyorsun."

"Neler oluyor?" Lena sordu. Şimdi ona baktığına göre, sanki başka bir şeyler oluyormuş gibi gergin görünüyordu. "Neden garip davranıyorsun?"

DeShawn derin bir iç çekti. "Son zamanlarda yorgun olduğunu fark ettim."

"Yani? Hepimiz yorgunuz. Haftalardır canımız çıktı."

Tekrar iç çekti. "Sadece arka koltukta oturmaya karar verersen benim için sorun olmayacağını bilmeni istedim."

"Arka sikeyim," diye Lena. "Hayatımda hiçbir şeyde arka koltukta oturmadım."

"." Ellerini havaya kaldırdı. "Sadece senin için endişeleniyorum, hepsi bu."

"Neden benim için endişeleniyorsun?"

Ağzı yana doğru kıvrılmıştı, sanki ona bir şey söyleyip söylememeyi tartışıyordu. Lena, DeShawn'ın kız kardeşinin iki kızı olduğunu biliyordu. Belki de Lena'nın hamile olduğunu anlamıştı. Bu durumda, bu konuyu hemen kapatması gerekiyordu.

Dedi ki, "Donunu kukundan çıkar, Shawn. Endişeni takdir ediyorum ama şu anda ikimiz için en iyisi senin kendi işini, benim de kendi işimi yapmam. Tamam mı?"

Ellerini tekrar teslimiyetle kaldırdı. "Patron sensin."

Minibüsün kapısına vurdu. "Benim."

Eric Haigh kapıyı açtı. Bütün çete buradaydı. Lena'ya dedi ki, "Waller'ın kuyruğundan bir çağrı aldık. Yaklaşık beş dakika uzaklıkta."

Paul yardım edemedi ama ekledi, "Haklıydım. Muhtemelen restorana bakmak için erken geliyordur."

Lena kredi vermekle ilgilenmiyordu. Yardım için elini uzatmaya başladı ama sonra DeShawn'a kendi ağırlığını taşıyabildiğini göstermenin daha iyi olacağına karar verdi. Yine de kendini yukarı çekerken inledi.

DeShawn muhtemelen bir kanıtlamak için yardım almadan içeri atladı. Kapıyı arkasından çarparak kapattı.

"Yüce Tanrım." Lena ellerini yüzüne kapattı. Koku iğrençti. "Siz burada ne yapıyordunuz?"

"Üzgünüm," dedi Eric. "Öğle yemeğinde Meksika yemeği yedim."

"Çok teşekkürler, Dicksit." Paul onun koluna yumruk attı. Eric de onu Lena'nın o güne kadar duyduğu en ıslak osuruk sesiyle ödüllendirdi.

"Oh, Tanrım." Burnunu sıkarak kapattı ve ağzından nefes aldı. "Lütfen bana Snitch'in hâlâ orada olduğunu söyle."

Paul, "Bay Snitchy bankta oturmuş çocuklara bakıyor" dedi.

"Onlara nasıl bakıyorsun?" Lena kendi gözleriyle görmek için monitörü kontrol etti. Snitch hâlâ güneş gözlüklerini takıyordu. Kolları bankın arkasına yayılmıştı. "Uyumadığından emin misin?"

"Ayağına bak."

Haklıydı. Snitch'in topuğu o kadar hızlı inip kalkıyordu ki kamera hareketi zar zor kaydediyordu. Lena sordu, "Annem nerede?"

DeShawn sandalyesine geri döndü. Uygun kamerayı açtı. Anne hâlâ telefonla konuşuyordu ve sanki bir süre daha orada kalmayı planlıyormuş gibi kabinde uzanmıştı.

"İyi ki pedofil değil," dedi Lena. Eric'e sandalyesinden kalkmasını işaret etti.

Eric, "Koltuk biraz sıcak olabilir." dedi.

Paul yine güldü ve kadın onun kafasının bir tokat attı. "Neden bu minibüste benim dışımda herkes pislik?"

Paul, "İyi misin patron?" diye sordu.

Lena ona kaşlarını çatı. "Ne zamandan beri patron benim?"

"Sen içinde şarj et, değil mi?" Paul belirtildi onun boş Sandalye.

"Neyin var senin? Yüzün kıpkırmızı."

Elini yanağına götürdü. Teni sıcaktı. "Muhtemelen gaz zehirlenmesi."

"Bundan emin misin?" Kaşlarını ona doğru kaldırdı ama zorlamadı.
", bayanlar ve Lena." DeShawn ellerini birbirine sürttü.
"Bay Waller geldi."

Kırmızı bir Corvette park yerinde rölantide çalışıyordu. Camları açıktı. Sid Waller yol kenarındaki bir boşluğa park etmeden önce park yerinde iki tur attı. Yanında ağırlık getirmişti. Diego Nunez yolcu koltuğundaydı. Kolunu kapıya dayamıştı. Parmaklarından bir sigara sarkıyordu.

Eric gözlerini kısarak monitöre baktı. "Bu bir esrar mı?" DeShawn kontrol etti. "Öyle görünüyor."

"Lanet olsun," dedi Paul. "Chick-fil-A ibneleri sevmez. Esrar içen bir İspanyol'a ne yapacaklar?"

"Kapa çeneni," dedi Lena. Sid Waller'ın arabadan inişini izlerken onların seslerini çalıştı. Cüzdanındaki metal zincir, park yerinde kasıla kasıla yürürken sallanıyordu. Uzun, iğrenç saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. Yırtık pırtık bir kot pantolon ve kolları yırtık bir flanel gömlek giymişti. Her iki kolunu da dövmele kaplamıştı. Paul gibi o da bir kapıyı açmaktan acizdi. Varlığını duyurmak için kapıyı kırarak açtı.

Dördü de başlarını birlikte çevirmiş, lobi kamerasını gösteren monitörü izliyorlardı. Waller restoranın içinde bazı kaşları kaldırmıştı ama burası Macon'dı ve zararsız uzun saçlı bir cahili şiddet yanlısı birinden ayırmak zordu. Tezgâhın arkasındaki kızlar bunu hemen anladılar. Lena her zaman kadınların tehlikeyi fark etme konusunda erkeklerden daha iyi olduğuna inanmıştı. İçgüdülerinin Bay Snitch'le ilgili kötü hislerinin peşini bırakmamasının nedeni de buydu.

Söz konusu keş Waller'ın gelişini fark etmişti. Bankta dik oturdu. Elini salladı. Sonra el sallamaya devam etti, çünkü Waller ona doğru bakmıyordu. Sonunda Snitch ayağa kalktı ve kapıya doğru gitti. İçeri girmek yerine, Waller'a oyun alanında kendisine katılmasını işaret etti.

Lena kabindeki kadını kontrol etti. Sid Waller'ı gören annenin çenesi düştü.

DeShawn dedi ki, "Hadi anne. Çocukları kontrol etme zamanı."

Waller kapıyı sarsarak açtı. Adamın sesi minibüsün hoparlöründen yükselince Lena irkildi. "Ne oluyor lan, salak herif?" Snitch endişeyle çocuklara baktı.

Neyse ki anneleri oyun alanının diğer tarafındaki kapıya koşmuştu. Snitch'in gizli mikrofonundan onun sert sesini duydular. "Britney. Randall. Hemen."

Çocuklara iki kez söylenmesine gerek yoktu. Sid Waller'ın odayı temizlemek için bir yolu vardı.

"Kenara çekil," dedi Waller ve Snitch banktan aşağı kaydı. "Burada ne işin var senin? Buraya ibnelerin girmesine izin vermediklerini sanıyordum."

Snitch şakanın içindeymiş gibi kıkırdadı.

"Kapa çeneni, kalem sikli." Waller cebinden bir paket sigara çıkardı. Bir tanesini salladı ve çakmağını aradı.

Snitch tüm köşeleri kontrol ederek etrafına bakındı.

"Bir şey için mi endişeleniyorsun?" Waller sordu. Çakmağın açık alevini sigarasından birkaç santim uzakta tuttu.

Snitch başını salladı.

"Çıkar şu lanet gözlükleri." Snitch güneş gözlüklerini çıkardı.

Waller sigarayı yaktı. Uzun bir duman üflemeden önce yarısını içine çekti. "Burada ne işimiz var?"

"Biraz daha hapım var." Snitch elini cebine attı.

Waller onu bir bakışla durdurdu. "Sana uyuşturucu satıcısı gibi mi görünüyorum?"

Snitch dondu kaldı, eli yarıya kadar cebindeydi. Ona hapları vermesini söylemişlerdi, böylece en azından Waller'ı çalıntı uyuşturucuyu almakla suçlayacaklardı.

Minibüsün içinde hepsi gerildi.

Eric dedi ki, "bak. ." Haklıydı. Snitch panikliyordu.

Waller için ayağa kalktı.

"ama," dedi Snitch. "davranma."

Waller kapıyı açmak yerine ona yaslandı. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Sigarası ağzından sarkıyordu.

Lena nefesini tuttu. İki adamı izledi. Bir tür bakışma yarışması yapıyorlardı.

İnanılmaz bir şekilde Snitch kazandı. Waller sigarasının külüne dokunurken yere baktı.

Snitch, "Yükselmek istiyorum." dedi.

Waller sigarayı tekrar ağzına koydu.

"Daha fazla ürün alabilirim."

"İhtiyacım olduğunu çıkardın?"

Snitch kalktı. Başındaki şapkayı çıkardı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Lena, "Bu bir işaret miydi?" diye sordu.

"Sanırım sadece terliyor," dedi Paul. "Pantolonunu kesesinden nasıl çekip durduğuna baksana."

Haklıydı. Snitch ellerini kasıklarından uzak tutamıyordu.

"Eee?" Waller sordu. "Davayı anlatacak mısınız?"

Snitch'in repliklerini hatırlaması dikkat çekiciydi. "Hastanede kaynak bulmam lazım. İyi bulabilirim. İsim markalı. Çin malı değil."

Duman Waller'ın gözlerine doğru yükseldi. Bunu düşünüyordu. Lena onun bunu düşündüğünü biliyordu.

"Haydi," diye yalvardı. Minibüsteki herkes monitörlere doğru yaklaştı. Ya başaracaklardı ya da başaramayacaklardı; belki de onu yakalamak için tek şansları buydu.

Waller arkasını döndü ve kapıyı açtı.

"Lanet olsun." DeShawn yumruğunu masaya vurdu. Monitörler sallandı. "Her şeyi mahvettiğine inanamıyorum."

Snitch de aynı şeyi düşünüyor gibiydi. Şapkasını tekrar çıkardı. "Sen bir aptalsın."

Waller durdu.

Eric fısıldadı, "Lanet olsun."

"Kapa çeneni," diye emretti

Lena.

Waller arkasını dönüyordu. Kapı kapanana kadar konuşmadı.

"Az önce bana ne dedin?"

"Aptalın tekisin dedim."

Lena kalbinin hissetti. Waller bir yılan gibi kıvrılmıştı. Snitch'i öldürmeden önce soymaları gerekecekti.

"Benim aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" Waller kesinlikle açık olmak istermiş gibi sordu.

Snitch geri adım atmak yerine, "Size teslimatlarımı iki katına çıkarmayı, birinci sınıf ürün vermeyi teklif ediyorum ve siz beni bırakıp gidiyorsunuz, öyle mi?" dedi. Waller'a doğru bir adım attı, kendi hayatını ellerine aldığı gerçeğini görmezden geliyor gibiydi. "Yükselmek istiyorum Sid. İyi bir asker oldum ama bir gün general olmak istiyorum."

Waller eğlenmiş görünüyordu. "Öyle mi?"

"Evet, öyle." Snitch şapkasını tekrar kafasına geçirdi. "Sanırım biraz saygı kazandım."

Waller sigara paketini tekrar çıkardı. Eskisinden yeni bir tane yaktı. "Bundan ne çıkarım olacak?"

"Kazançlı biri olduğumu biliyorsun," dedi Snitch. "Pis işleri yapabileceğimi biliyorsun."

"Bana kirli işleri seviyorsun gibi geldi."

"Beni ıslatmak mı istiyorsun?"

Waller cevap vermedi ama Lena başını salladı. Snitch çok ileri gidiyordu. Waller'ın ondan birini öldürmesini isteyip istemediğini soruyordu.

Waller eski sigarasını kum havuzuna fırlattı. "Nasıl yapılacağını bildiğin şeye sadık kalalım. Siparişi ikiye katla. Redding'eve getir. Kapıda bekleyen keşler var."

DeShawn herkese sessizce beşlik çaktı. Atış poligonu Redding'in dışındaki evdi. Geçerli sebepleri vardı.

Snitch bu işin peşini bırakmayacaktı. "Ne zaman istiyorsun?"

"Olabildiğince çabuk. Sevkiyat bu hafta gecikecek." Sid sigarasını üfledi. "Miami'de bir kamyonumuz yuvarlandı. Kübalılar 200 bin dolar değerinde Oxy aldı."

Snitch'in içindeki keş devreye girdi. "Teslimatta ödeme alıyorum. Anlaşma bu."

Waller güldü. "Emir veren koca adama bakın." Snitch'in sırtını o kadar sert sıvazladı ki Snitch neredeyse salıncak setine düşüyordu.

"Her sabah saat üçte eve gidiyorum. Aptal olma ve geç kalma."

"Vay anasını." Sid Waller oyun alanından ayrılırken Lena inanamayarak güldü. "Ho-lee bok."

Paul de gülüyordu. "Ayak bileklerini tut, Waller. Büyük pokey için hazır ol."

Eric bir osuruk sesi çıkardı, bu da adamları daha çok güldürdü.

Lena onların yanından sürünerek minibüsün önüne geçerken inledi.

"Hepiniz iğrençsiniz."

Onu duyamayacak kadar çok gülüyorlardı.

Sürücü koltuğuna oturdu. Camı indirdi ve ciğerlerini temiz, taze havayla doldurdu. Tanrı'ya bir erkek çocuk taşımıyor olması için dua etti. Ya da daha kötüsü, iki erkek. İkizler aileden geliyordu. Dr. Benedict ona bir sonraki ultrasonda emin olacaklarını söylemişti.

Lena telefonunu çıkarıp Denise Branson'ın numarasını aradı. Ön camdan Chick-fil-A binasını . Mesafe ayrıntılar için çok fazlaydı ama Snitch'in hâlâ oyun alanında olduğunu söyleyebiliyordu. Sıraya dönmüş, kollarını ve bacaklarını iki yana açmıştı. Güneş gözlükleri tekrar takılmıştı. Lena onun yüz ifadesini göremiyordu ama kendinden oldukça memnun olduğunu anladı. Artık güvende olduğunu biliyordu. Waller'ı ev hakkında konuşturduğu anda, Snitch'in dokunulmazlık anlaşması kesinleşmişti.

Lena Denise Branson'ın sesli mesajını duydu. Aramayı sonlandırdı. Denise muhtemelen bir toplantıdaydı. Lena mesaj kutusunu açtı ve hızlıca bir not yazdı: *Baldy bir saat içinde paketi almış olacak.*

Baldy onlara sürekli hayır diyen yargıca taktıkları lakaptı. Lena muhtemelen paranoyakça davranıyordu ama telefonunun hacklenmesi riskini almak istemiyordu.

Omzunun üzerinden kontrol etti. Adamlar hâlâ kutlama yapıyor, hapishanede tecavüzle ilgili kaba şakalarla birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışıyorlardı.

Lena arkasını döndüğünde gözlerini devirdi. Bay Snitch hâlâ oyun alanındaki bankın üzerindeydi. Güneş yüzüne vuruyordu. Çocuklar

Önündeki salıncakta oynuyordu. Dünya umurunda bile değildi.

İşin bu kısmından nefret ediyordu. Keş çocuklara hap satarken yakalanmıştı ve polis onu serbest bıraktığı için yine onlara hap satmaya devam edecekti. Onun üzerine oturup kaçınılmaz hatayı beklemesinin bir yolu yoktu. Lena'ya güvenilemeyeceğini bilen hiçbir suçlu onunla bir daha iş yapmazdı. Arkasına yaslanıp Bay Muhbir'in kendi başına çuvallamasını beklemek zorundaydı.

Belki de yapmazdı.

Lena telefonundan e-postasını açtı. İnternette sipariş vermek için kullandığı Google hesabını seçti. E-posta adresi muhtemelen kendisine kadar takip edilebilirdi ama bunu pek umursamadı. Az önce Denise Branson'a verdiği tavsiyeye uyacaktı. Hiçbir polis bu işi tek başına yapmamalıydı. Yardım istemekte utanılacak bir şey yoktu. Ayrıca, Bay Muhbir'in dokunulmazlık anlaşması Georgia eyaletiyle değil Macon'la yapılmıştı.

Lena Anthony Dell'e dokunamazdı ama Will Trent .

12.

CUMA

Will hastaneden tökezleyerek çıktı. Dışarıda bile Sara'nın ağladığını duyabiliyordu. Derisinde bıraktığı izleri hissedebiliyordu. Kokusunu alabiliyordu. Tadını alabiliyordu.

Bisikletini geçti, park alanını geçti. Ayağı kaldırıma çarptı. Ayağa kalktı, binanın arkasındaki ormana doğru yürüdü. Will fazla uzaklaşamadı. Dizlerinin üzerine düştü. Ağzını açtı, içini kemiren asidi dışarı çıkarmaya çalıştı.

O ne yapmıştı?

Alnını soğuk zemine bastırdı. Zihni son yirmi dört saati gözden geçirmeye devam etti. Tüm o şiddet. Bütün o acılar. Will'in gördükleri. Yaptıkları. Çekiçli Lena. Bıçağıyla Tony. Ve sonra Sara vardı.

Sara'ya ne yapmıştı?

Onu kaybetmişti. O acımasız anda, onu sonsuza dek kaybetmişti.

"Hey, pislik!"

Will kafasını kaldırdı. Paul Vickery ona doğru hızla geliyordu. Will tepki veremedi, adam kafasına bir tekme attı.

Will yere çakıldı. Gözlerinin önünde yıldızlar patladı. Göğsündeki hava boşaldı.

Vickery üzerine atladı. Yel değirmeni gibi yumruklar yağdırdı. Will onu üzerinden atmaya çalışıyordu. Vickery, Will'in boynunu yakaladı. Adam tüm ağırlığıyla Will'in nefes borusunu ezmeye çalıştı. Will adamın parmaklarını kaldırmaya çalıştı. Ağzı açık kaldı. Vickery daha sert bastırarak onu boğdu. Will'in dili şişti. Onun

gözleri yandı. Gözleri kararmaya başladı. Böyle mi olacaktı? Yaşadığı onca şeyden sonra, böyle mi ölecekti?

Aniden basınç durdu. Will aniden gelen hava akımıyla öğürdü.

Paul Vickery üzerinden uçtu. Sert bir şekilde asfalta düştü. Kafası kaldırıma çarptı.

Will o kadar sert öksürdü ki ayakları dışarı fırladı.

"İyi misin?" Faith oradaydı. Elinde yirmi santim uzunluğunda çelik bir polis copu vardı. Will'e tekrar sordu, "İyi misin?" Önce Vickery'ye, sonra tekrar Will'e baktı. "Beni görebiliyor musun?"

Will ondan iki tane gördü, sonra üç tane. Vickery kendini yukarı itmeye çalıştı.

Faith copu Vickery'nin böbreklerine indirdi. Birbiri ardına iki acımasız darbe.

"Orospu!" diye bağırdı, yerde kıvranıyordu. "Tanrım!" Faith copu Vickery'nin suratına indirdi. "Yerde kal."

"Bir polisi öldürdü!"

Cop Vickery'nin yüzünde kaldı. Will'e Glock'unu doğrulttu.

"Ayağa kalk."

Will gözlerini kırpıştırarak silaha baktı. Parmağı tetik korkuluğundaydı. Hareket edebileceğinden emin değildi. Çok kötü acıyordu. Her şey çok kötü acıyordu.

"Siyah," dedi Faith. "Sana ayağa kalkmanı söylemiştim."

Siyah.

Will onun ne dediğini anlamadı. Bir çeşit şifre miydi?

"Yukarı," diye tekrarladı Faith. Polis sesini kullanıyordu, daha önce bir şüpheliyi yere yatırdığını ve bunu tekrar yapmaya hazır olduğunu söyleyen sesini. "Sana ayağa kalk dedim."

Sonunda Will'in beyni kollarıyla, bacaklarıyla temas kurmayı başardı. Oturmak için kendini zorladı. Bu çaba onu neredeyse boşa harcıyordu.

Faith, sanki Will'in başka seçeneği varmış gibi, "Orada kal," diye emretti. "Bill Black, seni şartlı tahliye ihlalinin tutukluyorum."

"Şartlı tahliye mi?" Vickery bağırdı. "Lanet olası bir polisi öldürdü!"

"Kanıtın var mı?" Vickery cevap vermeyince Will'e "Sessiz kalma hakkına sahipsin" dedi.

Vickery, "Aptal amcık," diye mırıldandı.

Faith onun yerine konuştu. "Söyleyeceğin ya da yapacağın her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir."

Will eğildi ve . Bezelye. Beyaz bir şey. Yeşil fasulye. Hiçbirini yediğini hatırlamıyordu.

"Bir avukata danışma hakkınız var."

Will burnunu çekti. Bu his neredeyse tekrar kusmasına neden oluyordu.

"Avukat tutacak paranız yoksa, mahkemeler tarafından sizin için bir avukat atanacaktır."

"Tamam." Will sessizlik için elini kaldırdı. Kadının sesi beyinde bir buz kıracağıydı. "Haklarımdan feragat ediyorum."

Faith Glock'unu kılıfına soktu ama copunu hazır tuttu. Will'e kelepçelerini fırlattı. "Tak şunları."

Vickery bir fırsat gördü. Ayağa kalkmaya çalıştı.

Faith sopayı hafifçe vurarak Vickery'nin ayak bileğine vurdu. Ses bir dalın kırılması gibiydi.

"Orospu!" Vickery acı içinde bağırdı. "Seni lanet orospu!"

"Ayağa kalk." Faith, Will'in kolunu tuttu. Onu hareket ettiremiyordu. "Haydi." Yardım etmek için eğildi. Kulağına fısıldarken, sanki suyun altında konuşuyormuş gibi hissediyordu. "Lütfen."

Will, derinlerde bir yerden, ayağa kalkmak için güç topladı. İlk adımlarını atan bir tay gibi sendeledi. Faith elini Will'in koluna doladı ve onu otoparka doğru çekti. Yine kaldırırma takıldı. Faith onu dik tutmak için çabaladı.

"Yürümeye devam et. Sadece devam et."

Will kendisine söyleneni yapmaya çalıştı. Ayakları, tendonları çözülmüş gibi sarkıktı. Zemin tuhaf görünüyordu. Her şey ya çok büyük ya da çok küçüktü. Bir lunapark aynasında yürüyordu. Faith onu desteklemeseydi, yüzüstü düşebilirdi.

Paul Vickery pes etmedi. "Onu bu gece Tipsie'nin arka odasında gören bir tanıgım var." Mesafesini koruyarak peşlerinden topallayarak gitti. "Lena'nın peşinden giden tetikçilerle aynı yerde."

Faith cevap vermedi. Will'i çekti, daha hızlı gitmesi için onu teşvik etti.

"Daha sonra nereye gittiğini sorun," dedi Vickery. "Lanet takımım saldırıya uğrarken nerede olduğunu sorun."

Faith sopasını uyarmak için kaldırdı.

Vickery geri çekildi. "Onu alırım."

"Karakola gitmiyor." Faith, Will'i siyah bir Suburban'a yasladı. "Onu ce alanına götürüyorum. Eyalet gözetiminde."

"Onu orada tutamazsın."

Faith arka kapıyı açtı. Will'in koltuğa oturmasına yardım etmeye çalışırken vücudunu Vickery'ye doğru çevirdi. Will onun idare edemeyeceği kadar ağırdı. Sonunda Will'in tek yapabildiği düşmek oldu.

Vickery, "Onu incelemek zorunda kalacaksın," diye uyardı. "Onu ilçeye gönderirseniz, Fulton'a gönderirseniz, bir şekilde ona ulaşırım."

Will'in bilekleri hâlâ kelepçeliydi. Koltukta doğrulabilmek için karın kaslarını sıktı. Acı dayanılmazdı. Ağzını açtı. Yine hastalanacaktı.

"Geri çekil, Vickery. Ciddiyim." Faith kapıyı kapattı. Kilitlemek için uzaktan kumandayı kullandı. Suburban'ın ön tarafına doğru yürürken cop dışarıda kaldı.

"Sen öldün, Black!" Vickery kapıyı yumrukladı. Yumruklarını cama vurdu. "Beni duyuyor musun? Seni mahvedeceğim!"

Will gözlerini kapattı. Her şey dönüyordu. Araba sallanmaya devam ediyordu. Vickery, sanki beş bin kiloluk bir aracı yuvarlayabileceğini düşünüyormuş gibi omzunu arabaya koyuyordu.

"Geri çekil lan!" Faith bağırdı. Arabanın ön tarafındaydı. Başka bir şey daha söyledi ama Will'in kulakları gidip geliyordu. Vickery'nin ona bir erkeğin bir kadına karşı kullanabileceği her türlü küfrü ettiğini duydu. Faith de ona küfür ederek karşılık verdi.

Sürücü tarafındaki kapı açıldı.

Faith bağırdı, "Bahse girerim, saksocu." Kapıyı çarparak kapattı. Top sesi gibiydi. Motor çalıştı. Vites taktığında araba sarsıldı. Tekerlekler kaldırırında gıcırdadı.

Will öne doğru eğildi. Başını dizlerinin üzerine koydu. Elleri birbirine kenetlenmiş, göğsüyle bacakları arasına sıkışmıştı. Açık ağzından tükürük ve kan damlıyordu. Faith'in bir şey söylemesini bekledi. Ona bağırmasını. Ona ne halt sormasını.

Camları birkaç santim aşağı indirdi. Will, gecenin soğuk havasının etrafında döndüğünü hissetti. Gözlerini kapattı. Ağzından nefes aldı. Işık yumuşadı. Lastikler yolda uğulduyordu.

Faith sürmeye devam etti. Tek kelime etmedi. Arkasını bile dönmedi.

Will'in nefes alışları düzene girmeye başladı. Sonunda mide bulantısı geçti. Ne yazık ki uyuşukluk da geçti. Vücudu acıyla canlandı. Burnu kırılmış gibiydi. Göz kapakları zonkluyordu. Dudağı yarılmıştı. Boynu jiletle kazınmış gibi hissediyordu ve başı kalbinin atışıyla birlikte çarpıyordu.

Faith hızlandı. Otoyoldaydılar. Will motorun sabit, alçak sesinden bunu anlayabiliyordu. Sonunda bir dönüş için yavaşlamadan önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Suburban'ın içindeki ses, hafif bir uğultudan parçalı bir çıtırtıya dönüştü. Faith durmak için yavaşladığında frenler gıcırdadı. Vitesi park konumuna getirdi. Pedala bastığında acil durum freni tıkırdadı.

Faith kapıyı açtı. Will onun arabanın etrafında yürüdüğünü duydu.

Kendini yukarı itti. Yavaş hareket etmek zorundaydı. Başındaki acıdan dolayı irkildi. Boğazı çiğ gibiydi. Ağzındaki kan tadını çıkaramıyordu.

Arka kapı açıldı. Faith hâlâ konuşmuyordu. Tavan lambasını açtı. Will gözlerini kırptırdı, gözlerini kısarak baktı. Kelepçeler çıktı. Will bileklerini ovuşturarak kan dolaşımının geri gelmesini sağlamaya çalıştı. Faith koltuğun altındaki ilk yardım çantasını açtı. Bir rulo pamuk, çeşitli paketler, antibiyotik merhemler ve yara bantları çıkardı. Will iki yanlarındaki arabaların sesini duydu. Faith, otoyol refüjünü kesen yasak bir alana park etmişti. Ağaçlar etraflarını sarmıştı. Kırık bira şişeleri ve kullanılmış prezervatifler yere saçılmıştı.

"Bana bak." dedi.

Will başını ona doğru çevirdi. Gözlerini kapattı. Paketler yırtılıp açılmıştı. Alkollü mendiller. Dezenfektan. Faith sıyrıklarına ve kesiklerine bakarken gözlerini kapalı tuttu. Nazik olmasa da becerikliydi. Will minnettardı. Sara onu daha önce de tedavi etmişti. Ona her zaman çok yumuşak dokunurdu. Onu okşamış, iyileşmesi için daha fazla yardıma ihtiyacı olduğunu söylediği yerleri öpmüştü.

Faith bir mendille gözlerinin altını sildi.

Will, ciğerlerine daha fazla hava girmesine yardımcı olmak için dudaklarını araladı. Ona teşekkür etmek, sessizliğinin kendisi için ne kadar önemli olduğunu belirtmek istiyordu. Faith, hayatında her zaman züccaciye dükkânındaki bir boğa olmuştu. Will bu gece Sara'yla olanları ona anlatamayacak kadar kırılmıştı.

Faith burnunun etrafındaki kanı temizledi. "Eric Haigh öldü." dedi.

"Biliyorum." Will zar zor konuşabiliyordu. Yemek borusunda sıkışmış bir pamuk tomarı gibi hissettiği şeyi temizlemeye çalıştı.

Faith, "Cesedi bir saat önce bulduk," dedi.

"Ön bahçesinde," diye fısıldadı Will. "Tony Dell'in onu oraya koymasına yardım ettim."

Faith'in eli durdu.

Will gözlerini açtı. "Onu öldürüşünü izledim. Tony Dell, Eric'i öldürdü." Will öksürdü. Pamuk jilete dönüşmüştü. "Tipsie'nin evindeydi. Av bıçağı. Dell onu botunda taşıyor. Takıyordu." Will yutkunmaya çalıştı ama boğazı reddetti. "Bıçağı nehre attık. Hangisi olduğunu bilmiyorum. Beton köprü. Etrafta ev yoktu."

"Onu bulacağız."

"Tony'yi bulmalısın."

"O gitti. Evi boş. Arabası hâlâ otoparkta." Faith bir antibiyotik paketini yırtarak açtı. "Banka hesabını boşaltmak için ATM kartını kullanmış." Bir kulak çubuğuna biraz merhem sıktı. "arama bülteni var."

Will hâlâ yutkunamıyordu. Sadece boş bir tıklama sesi vardı. "Orada üç adam vardı. Kızılderililer. İri yarı adamlar. Şişman." Will, bunun nerede olduğunu ona söyleyip söylemediğini hatırlayamıyordu. "Tipsie'nin yerinde. Tony, Eric Haigh'i orada öldürdü."

Kadın kulak çubuğunu adamın alına sürdü. "Kulübe birini göndereceğim."

"Arka odadaydılar. Dell onlarla buluşmam için beni oraya götürdü. İçeri girene kadar istediği şeyin bu olduğunu bilmiyordum."

Faith kulak çubuğuna biraz daha merhem sürdü.

"Bill Black kapağımı biliyorlardı. Her şeyimi. Beni izliyorlardı. Atlanta'ya döndüğümde beni takip edemediler."

Bisikletimi ama oteli ve alışkanlıklarımı biliyorlardı." Will telefonunu bulmak için cebini yokladı. Kırılmış cama baktı.

Sara telefonunu duvara fırlatmıştı. Will onun parçalara ayrılışını izlemişti. Onun daha önce böyle bir şey fırlattığını hiç görmemişti.

Faith sordu, "Will?"

Telefonu elindeydi. Camı kırılmıştı. Will onu tekrar cebine soktu. "Birinin adı Junior'dı." Sonunda yutkunmayı başardı. Acıdan neredeyse bayılacaktı. "Göğsüme bir silah dayamıştı. İnci saplı Smith and Wesson. Bıçağın da inci sapı vardı. Cahilin bıçağı, Tony'ninki değil. Onu köprüden aşağı attık."

Faith, Will'in gözünün altındaki kulak çubuğunu çınılattı. Cahilin onu kestiğini hatırladı; gecenin ilk kesigi.

"Kıyafetlerim dolabımdaki çöp torbasında. Üstümü değiştirip duş almam gerekiyordu. Tony acil servisteydi. Haigh'i bıçakladığında elini kesmiş. Dikiş atmak zorunda kaldılar." "Kaç dikiş atıldığını bilmiyorum." diye ekleme ihtiyacı hissetti.

Faith, "Onu karısı buldu." dedi.

"Tony'nin karısı mı var?"

"Eric Haigh. Karısı cesedini evin dışında bulmuş. İlk başta çok fazla karışıklık oldu. Onu tanıyamadı."

Will hatırladı, "Bize onu ön koymamızı söylediler. Emir Büyük Whitey'den geldi." Kadının gözlerindeki soruyu gördü. "Telefonda. Onunla görüşmedim. Cahil adam telefonu açtı, sonra Dell'e cesedi nereye atacağını, emrin doğrudan Koca Whitey'den geldiğini söyledi."

"Bakalım aramayı kulübe kadar takip edebilecek miyiz?" "Bir cep telefonuydu, muhtemelen bir kullan-at telefon."

"Yine de kontrol edeceğiz." Faith kulak çubuğunu ilk yardım kutusuna attı. Pamuk kıpkırmızı ıslanmıştı. Will'e, "Haigh iki gündür kayıptı. Karısı söylemedi çünkü baskından beri garip davranıyordu. İç İşleri'nin işin içinde olduğunu biliyordu. Başını belaya sokmak istemedi."

Will, "Baskın," diye tekrarladı. Faith daha önce bundan söz etmişti ama Will konuşmayı hatırlayamıyordu. "Ona işkence etmişler."

"Biliyorum."

"Redneck Dell'e ..." Düşünce akışını kaybetti. "Ne dedim ben?"

"Cahil Dell'e mi söyledi?" Denedi, "Eric Haigh hakkında konuşuyorduk."

Bilgi istemi yardımcı olmadı. "Benimle temasa geçeceğini söyledi. Benim için bir işi varmış."

"Saat kaçta kulüpteydın?"

"Zaman mı?" Bu soru hiç mantıklı gelmedi. "Ne zaman?"

Will cebinden telefonunu çıkardı. Camı kırılmıştı. Yine de düğmeye bastığında ekran açıldı. Faith'e, "Saat sabahın 1:31'i," dedi.

Faith ona bakabilmek için başını tekrar yukarı kaldırdı. "Seni hastaneye götüreyim mi? Başka bir hastaneye yani."

Will başını salladı. Herhangi bir hastaneye gitmeyecekti.

"Sanırım beyin sarsıntısı geçiriyorsun."

"Neden?"

"Paul Vickery kafana tekme attı."

"Ne zaman?" Will sordu ama bu doğru soru değildi. Vickery'nin onu tekmelediğini biliyordu. "Yani, Paul neden hastanedeydi?"

"Biri ona ateş etti." Faith kendini daha açık ifade etti. "Paul Vickery bu gece biri onu öldürmeye çalıştığı için hastanedeydi."

"Özür dilerim, sürekli bir şeyleri unutuyorum."

"Her şey yolunda." Faith gerekenden daha yavaş konuştu. "Vickery evdeydi. Evinin ön penceresinden bir el ateş edilmiş. Bu yüzden kolunda bandaj vardı."

Will bir bandaj gördüğünü hatırlamıyordu. "O iyi mi?"

"Sana saldıracak kadar iyi." Kaşlarını çattı. "Bir kadın gibi dövüşüyor. Boynunda çizikler var." Faith başını çevirdi. "Seni ısırdı mı?"

Will başka tarafa baktı. O izleri Paul Vickery yapmamıştı. Sara onu tırmalamıştı. Onu tekmelemiş ve ısırmıştı ama Will durmamıştı çünkü Sara'nın yaptığı her şey Will'in onu daha çok sikmek istemesine neden oluyordu.

Faith kulak çubuğundan vazgeçti. Parmağına antibiyotik sürüp Will'in yüzüne sürdü. "DeShawn Franklin'in de peşine düştüler. Bu gece bir sinemanın önünde saldırıya uğradı. Kız arkadaşı çılgılık atmaya başlamış. 911'i aramış."

"Onu hastaneye mi götürdüler?"

"Will, bana bak." Onun dikkatini çektiğinden emin oldu. "Eric Haigh'in cesedinin ön bahçesine atıldığı gece biri Franklin ve Vickery'nin peşine düştü."

Will bu ayrıntıları zaten biliyordu ama kızın bunları bu kadar kısa ve öz bir şekilde bir araya getirmesi sonunda her şeyin yerine oturmasını sağladı. "Koordine edilmişti." "Doğru. Birisi bir mesaj gönderiyordu." Will'in elindeki

Yara bandı.

"Cahilin söylediği de buydu-herkes okuyamadığı sürece mesaj göndermenin bir anlamı yok."

"Eğer onu bir daha görürsen, mesajın açık ve net bir şekilde alındığını söyle. Bu tarafa dön."

Will başını çevirdi. Faith çizikleri kapatmak için yara bandını boynuna yapıştırdı.

"Bu yüzden mi hastanedeydin? Hepsi saldırıya uğradığı için mi?"

"Ben de seni arıyordum."

"DeShawn Franklin yüzünden." Will başını salladı. Bu yanılttı. "Eric Haigh yüzünden hastaneye gittin. Onu gördün ve bana da aynı şeyi yaptıklarını düşündün."

"Onun sen *olduğunu* sanmıştım," dedi Faith. "Kendi karısı onu tanımadı. Cesedini teşhis etmek zorunda kalacağımı düşünerek hastaneye gittim."

"Özür dilerim."

"Tanrıya şükür Sara telefonuna cevap vermiyordu." Tekrar yukarı bakmasını işaret etti. Çizikler tek bir yara bandıyla kapatılamayacak kadar genişti. "Ondan sonra gerçek bir parti oldu. Paul Vickery ve DeShawn Franklin tam ben morgdan çıkarken içeri alındılar. Amanda'yla telefonda konuşuyordum."

"Onlara Haigh'in öldüğünü söylemek zorunda mıydın?"

"Evet," diye yanıtladı Faith, sesi zorlanarak. "Ama sonra Tony Dell'in elinin dikildiğini gördüler ve hınçlarını ondan çıkarmaya karar verdiler."

onu." Will'e sordurmadı. "Onları adamdan kurtarmak için altı polis gerekti."

"Neden onun peşinden gittiler?"

"Sanırım saldırıya uğradıkları gece Dell'in arabası Lena'nın evinin önünde park halindeydi. Eminim sizi kulüpte gören Vickery'nin tanıdığı her Tony'yi de görmüştür. İkinizin de Haigh'in öldürülmesiyle bir ilginiz olduğunu düşünmek çok da zor değil."

Bu bir sıçrama değildi çünkü doğrudu. "Tony ne diyor?" "Kim bilir?" Faith sesi kızgın geliyordu. "Sana söyledim beş Saniyeler önce DeShawn ve Vickery'yi Tony Dell'den ayırmak için altı polis gerekmişti. Kimse bakmayı akıl edene kadar Dell gitmişti. Hastanenin altını üstüne getirdik ama o kaçmayı başardı."

"Muhtemelen on kaçış yolu planlamıştır bile." Will bir şey hatırladı. Cüzdanını çıkardı. Cayla Martin'in el yazısıyla yazdığı not hâlâ fotoğraf kılıfının içindeydi. "Bu Tony'nin üvey kız kardeşi. Evini kontrol edin."

Faith notu biraz şüpheyile aldı. "Dell'in geçmiş araştırmasında hiç kardeşi yoktu."

"Sadece birkaç yıl oldu," dedi Will. "Ona aşık." Bakışlarından yine hastaneyi düşündüğü anlaşılıyordu.

"Kulağa garip geldiğini biliyorum ama doğru. O hastanede hemşire."

"Bir araba göndereceğim."

Will öksürdü. Kan bulmayı umarak avucuna baktı.

"Vickery bana polis katili dedi."

Faith de anlamamış gibi başını salladı. "Belki de seni Eric Haigh'in evinden çıkarken görmüştür?" Kendi kendine cevap verdi. "Hayır, eğer seni Haigh'in evinden çıkarken görseydi, seni sokak ortasında öldürürdü. Bu gece Vickery'yi gördüğünü hatırlıyor musun? Ya da onlardan birini?"

Will soruyu düşündü. Sorunun beyninin içinde bir türlü yerine oturmayan bir bilye gibi yuvarlandığını hissedebiliyordu. Faith, "Sara'yı arayacağım," dedi.

"Yapma."

"Buna hakkı var-"

"Hayır." Will onun kolunu tuttu. O da aynı hızla bıraktı. "O her şeyi biliyor."

Faith onun yüzünü inceledi. Onun ne gördüğünü merak ediyordu. Çürükler birkaç saatten önce belli olmazdı. Will'in başının yan tarafında muhtemelen Paul Vickery'nin ayakkabısının izi vardı. Burnunun kenarı kırmızı olacaktı. Yarık dudağında kan vardı. Çizik izi. Isırık izi. Bunlardan ne çıkaracaktı?

"ce alanına gitmemiz gerekiyor" dedi.

Will Atlanta'ya geri dönmek istedi. Sara'nın dairesinden köpeğini alması gerekiyordu. Diş fırçasını, Sara'nın onun için temizlediği çekmecelerde bıraktığı giysilerini. Will'i hatırlatan hiçbir şey görmek zorunda kalmamalıydı. En azından bunu yapabilirdi.

"Bitti," dedi Faith'e. "Sara ile. Bitti." "Emin misin?"

"Evet." Will hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

Faith ilk yardım çantasını kapattı. Plastik kilidi tıkladı. "Bu onun kaybı."

"İyi bir nedeni var."

"Hayır, affetmiyor," diye ısrar etti Faith. "Ne yapmış olursan ol, seni affedemiyorsa Sara düşündüğüm kadın değil demektir."

Will dilini tuttu. Gerçeği yakında öğrenecekti. Faith, "Ön koltuğa geç. Geç kalacağız." dedi.

"Ne için?"

"Branson." Faith'in ses tonu Will'e bunu daha önce de söylemiş olabileceğini düşündürdü. "Onu hastanede gördüm. Konuşmaya hazır."

"Neden şimdi?"

"Birisi iki dedektifini öldürmeye çalıştı, Lena'yı da sayarsanız üç. Eric Haigh işkence gördü ve bıçaklanarak öldürüldü. Jared Long neredeyse öldürülüyordu. Evet, bizimle konuşacak. Dosyalarını alıyor. Sahada buluşmamız gerekiyordu." Faith saatine baktı. "On dakika önce."

"Hangi dosyalar?"

"Atış poligonundakiler." Faith, Will'e hareket etmesini işaret etti. "Denise Branson başından beri bize yalan söylüyormuş. Sonunda bize baskındaki dosyalarını gösterecek."

Will banyodaki aynaya baktı ve hasar görmüş yüzünü değerlendirdi. Hayat onu bir yara uzmanı yapmıştı. İnce beyaz bir çizgi halinde iz bırakan bir kesikle, silik bir anıdan başka bir şey bırakmayan bir kesik arasındaki farkı biliyordu. Onun tahminine göre, gecenin tek kalıcı hatırası cahilin bıçağından gelecekti. Will'in gözünün altındaki küçük kesik muhtemelen en azından bir dikişle kapatılmalıydı. Ama bunun bir hastanede yapılması gerekiyordu ve Will bir daha asla başka bir hastaneye gitmeyecekti.

En azından mide bulantısı geçmişti. Başı daha düşük bir frekansta ağrıyordu. Titreme durmuştu, bunu felç ya da nöbet geçirmediğine dair iyi bir işaret olarak kabul etti. Yutkunma hâlâ bir sorundu. Faith ona iki şişe kola içirdiğinde bunu zor yoldan öğrenmişti. Sonra da o bir paket peynirli krakeri yutarken başında dikilmişti. Will ona patronluk tasladığı için sinirlenmişti, bu da muhtemelen yaptığı şeyin işe yaradığı anlamına geliyordu.

Boynuna baktı ve ortaya çıkmaya başlayan kırmızımsı morluklara hafifçe dokundu. Will'in bir yeteneği varsa, o da hayatta kalmaktı. Geceyi atlatmayı başarmıştı. Cahil adam çok fazla zarar vermemişti. Tony Dell onu öldürmemişti ama bunu yapabileceği belliydi. Paul Vickery pek çok iyi darbe almıştı ama Faith muhtemelen ayak bileğini kırmıştı, bu da yeterince kötü bir intikamdı.

Yani Will hayatta kalmıştı. Bu konuda iyi hissetmeye hakkı vardı. Ama bir de Sara vardı.

Will çocukken, kendisine fırlatılan tüm sapan ve okların kolayca taşınabilir olduğunu hayal ederdi. Onları içeride tutmak zorunda değildi. Hepsini kutulara tıkabilirdi. Bir süre sonra bir sürü kutu oldu. Onları koyacak yer yoktu. Çocuk evindeki yatağının üzerinde süzülüyorlardı. Onu okula kadar takip ettiler. Sokakta koşarken kabadayılar gibi peşinden kovaladılar.

Will büyüdükçe, depolama bir sorun haline geldi. Ya da belki metafor onunla birlikte gelişti. Yüzen kutular kağıt parçalarına . Kağıtlar dosyalara dönüştü. Dosyalar dosya dolaplarına kondu. Dolaplar kilitlendi, böylece onları bir daha görmek zorunda kalmadı.

Sara hayatına girdiğinde, Will dosya odasını unuttu. Bitmek bilmeyen kâğıt parçalarını unuttu. Bazen dönmeyen paslı dolap kilitlerini.

O iş artık bitmişti.

Banyoda duran Will, Sara Linton'ı bir dosyaya koydu ve çekmeceyi kapattı.

"Will?" Faith hafifçe kapıyı çaldı. "İyi misin?"

Ona hayatta olduğunu haber vermek için musluğu açtı. Su buz gibi soğuktu. Yüzüne biraz sıçratmak istedi ama sıvı muhtemelen hemen akıp gidecekti. Faith o kadar çok antibiyotik merhem kullanmıştı ki cildi parlıyordu.

Will kapıyı açtı. Faith iki elinde birer şişe suyla orada duruyordu.

Sesi yaşlı bir adamınki gibiydi. "Tuvalette öleceğimden mi korktun?"

"Bu hiç komik değil."

"Olabilir," diye mırıldandı. "Gazetede okumuştum." Kadın ona suyu uzattı. "Yine hasta olmadın mı?"

"Hayır." Daha önceki sessizliğini kaybettiği için üzgündü ama bunu ona söyleyecek kadar acımasız değildi. "Ben iyiyim. Teşekkür ederim."

"Suyun hepsini iç." Onu koridora götürdü. "Cayla Martin'in evini kontrol etmesi için bir ekip gönderdim. Evi bulmaları çok uzun sürdü. MapQuest'te, Google'da falan yok."

Will başını salladı. Tony'nin yardımını olmadan yolu asla bulamazdı.

"Her neyse, mesele şu ki sonunda onu buldular. Martin evdeydi. Tony Dell'in cehenneme gidebileceğini söyledi. Sonra da onu bulmaya yardım edene ödül verilip verilmeyeceğini sordu."

Will tekrar başını salladı. Bu Cayla Martin'in sesine benziyordu.

"Dell'in ortaya çıkmadığından emin olmak için vardiya bitmeden önce kruvazör birkaç kez daha uğrayacak. Bu arada Amanda'ya bu gece olan her şeyi anlattım. Onu Skype üzerinden konferans odasına sokmaya çalışıyoruz, ama orada bazı teknik sorunlar var."

Will sorunların bu olmadığını varsaydı.

"Lonnie Gray burada. Macon polis şefi."

"Amanda onu aradı mı?"

"Denise Branson yaptı. Patrona karşı erkekçe davrandığı için ona şapka çıkarıyorum. Biz yayını açmaya çalışırken onlar dışarıda konuşuyorlar. Konuşmaktan kastım, Denise çoğunlukla onun çılgınlıklarını dinliyor. Gray kışına o kadar girmiş ki muhtemelen şu anda safra kesesinde."

Will suyundan bir yudum aldı. "İşini mi kaybetti?"

"Eğer şanslıysa, kaybedeceği tek şey bu olur. Gray'in Branson'ın bize yalan söylediğinden haberi yoktu. Engelleme suçlamasıyla ya da daha kötüsüyle karşı karşıya kalabilir." Faith omzunun üzerinden baktı. "Gray'e Vickery'nin sana ne yaptığını henüz söylemedim."

Will başını salladı. "Yapma. Bunu Vickery ile halledeceğim."

"Amandadan önce davranman gerekecek. Onun kafa derisini yüzmeye hazır." Will başını sallamaya devam etti. "Keşke ona söylemeseydin."

"Evet, keşke bekaretimi *Zor Ölüm*'ün gece yarısı gösteriminde kaybetmeseydim. Aş artık bunu." Faith kapıyı iterek açtı.

Konferans odası, eyaletteki diğer GBI sahalarındaki hemen hemen tüm konferans odalarına ürkütücü derecede benziyordu. Duvarlar sahte meşe panellerle kaplıydı. Uzun bir masa odanın ortasını . Yıpranmış pleather sandalyeler o kadar sıkıştı ki iki iri adam yan yana rahatça oturamıyordu. Tekerlekli metal bir arabanın üzerinde küçük bir plazma televizyon duruyordu. Kablolar aşağıdaki raftaki çeşitli elektronik cihazlara sarkıyordu. Ekranda Amanda'nın kişisel Skype fotoğrafı olduğu belli olan bir şey gösteriliyordu. Görüntü 1980'lerden kalma olmalıydı. Tenis için giyinmişti. Omzunda tahta bir raket duruyordu. Jane Fonda saç bandı saçlarını kabartıyordu. Gülümsüyordu, muhtemelen en rahatsız edici kısım da buydu.

Masanın üzerindeki hoparlörden Amanda'nın sesi ciyakladı. "Elimi salladığımı görebiliyor musun?"

"Hayır, hanımefendi." Saha istasyonunun başındaki Ajan Nick Shelton önündeki dizüstü bilgisayara dokunmadı. Bunun yerine başını sallarken parmaklarını gözlerine götürdü. "Elimden gelen her şeyi deniyorum. Sizin tarafınızda olmadığına emin misiniz?"

"Evet, eminim," diye tersledi Amanda. "GBI logosundan başka bir şey göremiyorum. Hiç görüntü yok."

Nick Faith'e başını salladı. Elini Will'e uzattı.

"Ajan Trent."

"Will orada mı?" Amanda sordu. "Hiçbir şey göremiyorum."

Will sesini olabildiğince güçlü çıkarmaya çalıştı. "Evet, hanımefendi." "Neden fısıldıyorsun?"

Faith, "Çünkü neredeyse boğularak öldürülüyordu." dedi.

Amanda her zamanki endişesini gösterdi. "Konuşmacıya yakın oturun o zaman. Her iki dakikada bir kendinizi tekrar etmenizi istemek zorunda kalmak istemiyorum."

"Evet, hanımefendi."

Amanda, "Bilgisayarımı kuran o salakla konuşacağım," diye yakındı. "Buraya üç kez geldi ve o gider gitmez bilgisayar çalışmayı durduruyor."

Faith kendini tutamadı. "Balla daha çok sinek yakalayabileceğini biliyorsun."

"Evet, Faith, teşekkür . Tam da ihtiyacım olan şey daha fazla sinek."

İki kadın daha yararlı önerilerde bulunurken Will bir sandalyeye yığıldı. Masa resmi bir toplantı için hazırlanmıştı. Beş sandalyenin önünde beş şişe su duruyordu. Not defterleri ve kalemler de yanlarına dizilmişti. Will, pek çok polisin işini kaybettiği pek çok brifingde bulunmuştu ama bu seferki için üzülüyordu. Denise Branson kariyerini sona erdirecek bir hata yapmıştı ama muhtemelen bunu doğru olduğunu düşündüğü nedenlerle yapmıştı.

Lena Adams'ın da aynısını yapması an meselesiydi. Will duvardaki dijital saate baktı: Sabah 3:01.

Yorgun olmalıydı. Belki de kolalardaki kafein onu canlandırmıştı. Ya da belki vücudu sonunda yaşayacağı gerçeğini .

Faith'in eline tutuşturduğu su şişelerine baktı. Bir tanesinin dörtte biri boştu. Will'in ağzı kupkuruydu ama bir yudum daha içmeyi düşünmek bile boğazını acıtıyordu. Kendini okyanusta boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Kapı açıldı. Nick ayağa kalktı. "Hanımefendi, Şef Gray ve Binbaşı Branson odaya girdiler."

Denise Branson artık parlak üniformasını giymiyordu. Kot pantolon ve bol bir bluz giymişti. Önceden dik olan duruşu gitmişti. Onda yenilmiş bir şeyler vardı. Deri

Evrak çantası, onun dün sabah Atlanta'da konuştukları kadın olduğunu gösteren tek işaretti.

Lonnie Gray ise tam bir kıyafet içindeydi. Altın apoletleri tepedeki ışıktaki parlıyordu. kolunun altında taşıyordu. Yaşlıydı ama güne güneş doğmadan önce yüz sınav çekerek başlayan bir adamın görüntüsüne sahipti. Ayrıca çok öfkeli görünüyordu. Ağzı, bıyığının altında zar zor görülebilen beyaz bir çizgiydi. Alnı sürülmüş bir tarla gibi çatlamıştı.

Hepsi el sıkıştı. Will, anlayacaklarını umarak sandalyesinde kaldı.

"Şef Gray," dedi Amanda. "Teknik sorunlar için özür dilerim. Skype programını evimden yapıyorum."

Will hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu: Amanda'nın tenis oynarken çekilmiş fotoğrafı mı, yoksa geceliğiyle onlarla konuşurkenki düşüncesi mi?

"Sorun değil." Lonnie Gray, Will'in karşısına oturdu. İki kez baktı. Denise Branson da öyle. Yavaşça şefinin yanındaki sandalyeye çöktü, dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Will, bir süre insanların kendisine alışması gerekeceğini tahmin ediyordu.

Nick, "Hanımefendi, hepimiz oturuyoruz." dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Amanda. "Lonnie, oğlun için başsağlığı diliyorum. Vefat ettiğini duymamıştım."

"Teşekkür ederim." Gray belli ki özel hayatı hakkında konuşmak istemiyordu. Hemen işe koyuldu. "Mandy, bir haydutun davranışları nedeniyle senden, ajanlarından ve teşkilatından özür dilemek istiyorum. İçiniz rahat olsun, evim düzene girecek." Branson'a bir bakış attı. "Şu andan itibaren."

"Minnettarım, Lonnie." Amanda'sesi hiç de minnettarmış gibi gelmiyordu. "Binbaşı Branson, soruşturma altında olduğunuz için bu konuşmanın kaydedildiğini size bildirmem gerekiyor. Söyleyeceğiniz her şey aleyhinize kullanılabilir. Avukat tutma hakkınız var."

"Avukata ihtiyacım yok," dedi Branson, gerçi hepsi onun olduğunu biliyordu. "Bana formu verin."

Nick hazırlıklıydı. Branson'a bir kâğıt uzattı, böylece o cially Mirandized olduğunu kabul edebilecekti.

Branson formu okumadı. Muhtemelen binlerce kez görmüştü Kalemi tıkladı ve kâğıdı Nick'e doğru itmeden önce satıra adını yazıp imzaladı.

Lonnie Gray ona başıyla onay verdi.

Branson hemen başlamadı - yine oyun oynadığı için değil, muhtemelen bunun vereceği son brifing olduğunu bildiği için.

Sonunda derin bir nefes aldı ve söze girdi. "Yaklaşık üç buçuk hafta önce Dedektif Adams, Redding Caddesi'nde şüpheli bir atış poligonu hakkında bana geldi. Araştırması için ona yetki verdim. Birkaç gün boyunca evi izledi ve istihbaratın iyi olduğuna karar verdi." Branson durakladı. Tükenmez kalemıyla oynamaya başladı, iki parmağının arasında dengeliyordu. "Gözetim sırasında Dedektif Adams, atış poligonunun Sidney Waller adında bir adam tarafından işletildiğini fark etti."

Gray devraldı. "Waller son derece vahşi, üst düzey bir uyuşturucu kaçakçısı. İki yıl önce göreve geldiğimde bir numaralı önceliğim onu yakalamak ve hakkında dava açmaktı. Departmanın tüm gücünü arkasına almasına rağmen, hiçbir suçlamayı kabul ."

Will, adamın başarısızlığını kabul etmesinin oldukça iyi bir davranış olduğunu düşündü.

Branson da bunu takdir etmiş görünüyordu. Devam etmeden önce başıyla onu onayladı. "Atış poligonunu çabucak kapatabileceğimizi biliyorduk ama Sid Waller'ın da işin içinde olmasıyla bir fırsat yakaladık. Dedektif Adams'la konuştum ve Waller'ı yakalayıp mahkûm etmek amacıyla operasyonu genişletmeye karar verdik."

Gray şöyle devam etti: "Bu noktada ben devreye girdim. Savcıyı yanımıza aldık, kurum içi bir görev gücü oluşturduk. Çok fazla hareketli parça vardı. Denise ve benim birlikte koordine olmamız gerekiyordu."

Will, Branson'ın onun rütbesi yerine ilk adını kullandığında irkildiğini gördü. Yine de, "Waller'ı yakalamanın pek mümkün olmadığını anladığımızda operasyonun onuncu günündeydik. Kimseyi dönüştüremiyorduk. İnsanlar ondan korkuyordu. Keşler yer altına indi. Kimse dinleme cihazı takmayacaktı. Waller'ın peşinden gitmemiz gerekecek gibi görünüyordu.

eve girdik ve bulabildiğimiz herkesi toplamaya karar verdik. Waller'ın orada olması için zaman tutabilirdik ama bu pek de teselli ."

Amanda, "Waller'ın işin başında olduğunu kanıtlayamadığınız için diğer keşlerle bağ kuracaktı," dedi. Sesi sabırsız geliyordu. "Ama belli ki bir şeyler değişmiş?"

Branson, "Dedektif Adams gizli bir muhbir tarafından arandı. Mercer öğrencilerine hap sattığı için hapisteymiş. Kampüste değil ama kafelerden birinde."

Bu ayrım önemliydi. Okul bölgesinde yasadışı madde satışı veya dağıtımını hapis cezasını katlayarak artırılıyordu.

Amanda, "Bu Adams'ın her zamanki muhbirlerinden biri miydi?" diye sordu.

"Hayır, onunla daha önce hiç tanışmamıştı. İki saatten az bir süre içeride kalmış ve onu ismiyle sormuş." Branson ekledi, "Adams'ın kasabadaki keşler arasında bir ünü var. Bu bir tehlike işareti değildi."

Amanda'nın beyni Will'inkinden daha hızlı çalışıyordu. "Muhbir Tony Dell miydi?"

Branson tereddüt etti. "Evet, hanımefendi. Ona Sid Waller'ı uyuşturucu anlaşmasından dokunulmazlık karşılığında takas edebileceğini söyledi."

Will Faith'e baktı. En azından şimdi Lena'nın Will'e o e-postayı neden gönderdiğini biliyorlardı. Dell'in kaymasını istemiyordu.

Amanda, Branson'a "Waller'ı kayda aldınız, bu da size tutuklama emri için geçerli sebep mi verdi?" dedi.

"Evet," diye onayladı Branson. "Baskını dört gün sonra başlattık. Muhbir büyük bir sevkiyatın gelmekte olduğunu söyledi. Dedektif Adams ve ekibi eve girdi. Bunu buldular." Nick'e başıyla işaret etti.

Dizüstü bilgisayarda bazı tuşlara dokundu ve Amanda'nın tenis atışının yerini bir suç mahalli fotoğrafı .

Will ekrana baktı. İki ölü adam. İspanyol. Gömleksiz. Eski püskü bir kanepede oturuyorlardı. Boğazları kesilerek açılmıştı.

Nick Amanda'ya sordu, "Görebiliyor musunuz hanımefendi?" "Evet."

Branson, "Sağdaki Elian Ramirez, yanlış zamanda yanlış yerde olan bir Oxy manyağı. Soldaki adam Diego Nunez. Waller'ın sağ koluydu. Profesyonel haydut. Yirmili yaşlarını adam öldürme suçundan içeride geçirmiş ve kötü davranışlarından dolayı zaman aşımına uğramış."

Branson bir sonraki fotoğraf için başını salladı ve Nick dizüstü bilgisayarını ona doğru kaydırıldı.

Branson, kafatasının tepesi kesilmiş bir adamı gösteren bir sonraki resmi anlattı. "Thomas Holland. Olay yerinde yeni, son senesinde uyuşturucu bağımlısı olmuş. Kafayı bulmak dışında neden orada olduğunu bilmiyoruz. Bir baltayla öldürüldü." Holland'ın kafa derisinin bir resmi, sonra da yüzünün başka bir açıdan görüntüsü belirdi. Gençti, muhtemelen on yedi yaşındaydı. Sarı saçları, delici mavi gözleri vardı. Kafasının eksik kısmı dışında, bir Disney filminin afişinde yer alabilirdi.

Branson, yatak odalarının, banyonun ve yemek odasının fotoğraflarını gösteren daha zararsız fotoğraflar gösterdi. Will daha önce de atış poligonlarına girmişti. Sahne tanıdıktı: yerlere saçılmış uyuşturucu pipoları ve iğneler, her odada şilteler. Yatakların nereden geldiğini ya da damarlarına zehir akıtan birinin sızmak için neden rahat bir yere ihtiyaç duyduğunu hiç anlamamıştı.

"İşte." Branson bir fotoğrafın üzerinde durdu. Açık bir bodrum kapısını gösteriyordu. Her iki yanında metal destekler vardı. Yerde bir dörtgen vardı.

Dedi ki, "Bodrum katı. Sid Waller'ın saklandığı yer burası."

Will, kafasının hâlâ karışık olup olmadığını merak ediyordu. Biri sizi bodruma kilitlediğinde saklanmıyordunuz. Kapana kısılırdınız.

Branson, "İki dedektif bodruma girdi. Mitch Cabello ve Keith McVale."

Faith kaskatı kesildi. İkisi de dedektiflerin isimlerini tanıdı. McVale işinden izin almıştı ve Cabello da baskının olduğu gün hastaneye kaldırılmıştı.

Branson, "Dedektif Adams ve Vickery mutfakta kaldı. Cabello ve McVale bodrumun temiz olduğunu söylediler. Dedektif Adams'a büyük miktarda uyuşturucu bulduklarını söylediler.

para. Bu olaydan kısa bir süre sonra Sid Waller'ın saklandığı yerden çıktığını düşünüyoruz."

Bir sonraki fotoğrafı açtı; bu fotoğrafta, arkasında birinin toprağa kazdığı karanlık, ıslak bir delik bulunan asılı bir duvar paneli parçası görülüyordu. Fotoğraf çok iyi değildi ama Will deliğin yetişkin bir adamı saklayacak kadar derin olduğunu söyleyebilirdi.

"Waller kafasına aldığı bir darbeyle Cabello'yu yere serdi. Sonra McVale'i sessizce rehin aldı. Kısa bir süre sonra Dedektif Adams paranın güvenliğini sağlamaya yardım etmek için aşağı indi. Rehine olayının içine girdi. McVale'in kafasına silah dayamış olan Sid Waller'ı çekti. Bir açmaz yaşandı. Dedektif Adams tarafından içeri alınmak yerine, Waller kendini başından vurdu."

Will sessizce onun hiç beklenmedik sözlerini tekrarladı.
"Sid Waller kendini mi vurdu?" diye sordu.

"Üç dedektif de tamamen aynı hikâyeyi anlattı." Ellerini kaldırarak bariz soruyu durdurdu. "Olay yeri teknisyenleri ifadelerinin her kelimesini destekliyor. Otopsi, yaranın kendi kendine yapıldığını doğruladı. Toksikoloji sonuçları Waller'da bir Budist rahibi çıldırtmaya yetecek kadar hap olduğunu gösterdi. Gerçekler hiçbir noktada ayrışmıyor. Her şey Waller'ın kendi canına kıydığını söylüyor."

Amanda ikinci bir görüş istedi. "Lonnie?"

Gray sandalyesinde kıpırdandı. "Muhbirimiz Waller'ın tedarikte bir kesintiden bahsettiğini kaydetti. Kamyonlarından biri Miami'de bazı Kübalılar tarafından yuvarlanmış. Florida'da hâlâ tanıdığım bazı kişileri aradım. Waller Küba karteliyle bir savaşın eşiğindeydi."

Branson, "Sid hapisnede bir günden fazla dayanamayacağını biliyordu. Avludaki bir Kübalıdan sustalı almaktansa kurşun yemek daha iyiydi."

Amanda onları ilerletti. "Koca Whitey tüm bunların neresinde?"

Gray Branson'a baktı. Üzgün görünüyordu, sanki çocuklarından biri onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Onlara, "Dava üzerinde kayıt dışı çalışıyordum. Şef Gray bana kendi zamanımda bile bu işin peşine düşmememi söyledi ama ben Koca Whitey'nin izini sürmeyi kafaya takmıştım."

Amanda, "Bu Waller ile bağlantılı mı?" diye sordu.

"Teğet geçti," diye kabul etti Branson.

"Bizi teğet geçmemenizin bir nedeni var mı?"

Branson tekrar çantasına uzandı. Birkaç santim kalınlığında bir dosya çıkardı. Sonra bir tane daha çıkardı. Sonra bir tane daha. Onları masanın üzerine yığıdı.

Faith utangaç değildi. Bütün yığını kaptı ve ona doğru kaydırıldı.

Branson, "Big Whitey on sekiz ay önce radarıma girdi. İstatistikleri severim. Rakamlarla oynamayı, suçları takip etmeyi, kötü adamları durdurmak için insanları nereye kaydırmamız gerektiğini görmeyi seviyorum." Durakladı. Will onun artık bunu yapamayacağını fark ettiğini anlayabiliyordu.

"Her neyse," dedi Branson, "dün söylediğin gibi, Savannah ve Hilton Head'de de aynı şey oldu. Sanki daha büyük, organize bir faktör varmış gibi hissettim. Her zamanki serserilerimiz ortaya çıkıyordu. Burada hepsinin kullandığı bir hukuk firması var, ambulans avcıları, özensiz ve ucuz. Birdenbire Florida'dan bir beyaz ayakkabı firmasıyla birleştiler."

"Vanhorn ve Gresham." Faith okuduğu rapordan başını kaldırdı. "Jared Long'un peşine düşen tetikçi bu firma tarafından temsil ediliyor."

"Doğru," dedi Branson. "Bu adamlar yüzünden Fred Zachary gibi düşük seviyeli suçluların sağlam suçlamalarla serbest kaldığını görmeye başladık. İnsanlarla konuşmaya, dedektiflerimle görüşmeye başladım ve şehirde yeni bir oyuncu olduğunu anladım."

Faith, "Koca Whitey" dedi.

"Doğru," diye tekrarladı Branson. "Whitey bir dizi ağrı tedavi kliniği aracılığıyla yasal bankacılık yapmaya başladı. Her zamanki anlaşma. Senetleri nakde çevirmek için keşleri kullanıyorlardı. Çoğunlukla taşralılar. Uyuşturucu ticaretini onlar kontrol ediyor, bu yüzden Whitey'nin mevcut bir pazara girmesi doğaldı."

Gray kendini açıklama ihtiyacı hissetti. "Büyük Whitey'nin var olduğuna ikna olmamıştım. Florida'dan bazı kabataslak detaylar vardı ama ne bir isim, ne bir tarif, ne de bir bağlantı vardı. O bir hayaletti." Gray omuz silkti. "Ve o sırada çok şey oluyordu. Özel okullarımızdan birinde aşırı dozda eroin kullanımı artmıştı. Genç kadınlar

iyi evlerden. Bu durumda görmeye alışık olduğumuz türden değiller."

Faith politik doğruculuğu bir kenara bırakarak, "Zengin beyaz kızlar," diye ekledi. "Ölüyorlar mı yoksa hastanelik mi oluyorlar?"

Branson, "Üçü öldü. Altısı acil servise gitti, sonra da beyaz kız hapishanesine götürüldüler." Rehabilitasyon demek istedi. "Daha iyi bilinen bazı ailelerimizden geliyorlardı. Tutuklama yapmak için çok fazla baskı vardı. Dediğim gibi, Whitey hapları cahiller aracılığıyla satıyordu. İlaç satmayan torbacılarımızın çoğu siyah ve Hispanikti. Kimin kimin için çalıştığını anlamak kolaydı."

Faith daha kısa ve öz konuştu. "Beyazlar çılgına döndü ve adalet talep etti. Bir grup siyahı ve Hispaniği tutukladınız." Anlatmak istediğini alaycı bir dille ifade etti. "Bunun iyi gittiğine eminim."

Gray belli ki Faith'in açık sözlülüğünden rahatsız olmuştu ya da belki de konuşmanın kaydedildiğinin daha çok farkındaydı. "Eroin sattığı bilinen satıcıları tutukladık. Departmanım ırksal profil çıkarma işinde değildir ve asla olmayacaktır."

Will, Gray'in ses tonundan bu suçlamalarla daha önce de karşılaştığını düşündü. Atlantada yerel haberleri dolduracak kadar siyasi skandal vardı ama Will, Macon'daki kargaşayla ilgili bazı haberler gördüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Lonnie Gray her gün işe giderken, işine devam edip edemeyeceğini merak ediyor olmalıydı.

Branson isteksizce konuştu. "Kısıtlama yüzünden Whitey'nin sokaklardaki rekabetini felce uğrattık. Şehri ikiye bölen ve tüm politikacıların kan çığlıkları atmasına neden olan ırksal bir fırtına yarattık."

Gray itiraf etti: "İşte o zaman Denise'in soruşturmasını kapattım. Varlığından bile emin olmadığımız bir adam için kaynaklarımızı boşa harcayamayacak kadar çok işimiz vardı."

"Bu-" Will sesindeki gıcirtıyı gidermeye çalıştı. "Koca Whitey'nin son oyunu bu muydu? Eroin ticaretini ele geçirmek mi?"

Branson cevap verdi, "Her şeyi ele geçirdi. Unutmayın, satranç, dama değil. Şehre geliyor ve dostlar ediniyor, Sid Waller gibi adamlara besin zincirinde ödeme yapıyor, böylece herkes mutlu kalıyor.

Whitey'nin işletme sermayesi var. Birkaç ağrı kliniği açar, müdavimlerini bulur, keşleri maaş bordrosuna koyar, böylece satmaya başlarlar. Sonra işini alışveriş merkezlerine, banliyölere yayıyor. Parası olan çocukları bağımlı yapıyor, sonra daha fazlasını istediklerinde onları eroine yönlendiriyor." Başını iki yana salladı ama bir yanının etkilendiği belliydi. "İş modelini oturttuğunda rakiplerini ortadan kaldırmaya başlıyor."

Amanda, "Bunun bir model olduğunu nasıl biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü Savannah'ya gittim ve bana bunu telefonda söylemekten çok korkan bazı emekli dedektiflerle konuştum."

Gray'in sıkılı yumrukları bunu yeni duyduğunu gösteriyordu. Branson'a alaycı bir bakış fırlattı.

Will bir şeyin peşini bırakmıyordu. "Şef Gray, Whitey'nin var olduğunu düşünmediniz mi?" diye sordu.

Gray isteksizce dikkatini Branson'dan başka yöne çevirdi. "Yeraltı suç dünyamızda bu düzeyde bir karmaşıklığa alışık değiliz. Mandy, eyaletin her yerinde çalıştığımı biliyorsun ama bu daha çok Miami ya da New York'ta görebileceğin bir şey."

Whitey'nin küçük şehirleri geçirmesinde büyük balık/küçük göl mantığı vardı. Ayrıca Georgia'da nüfusun ağırlıklı olarak Afro-Amerikan olduğu iki bölgeyi seçmeyi başarmıştı. Sanki iş modelini franchise veriyor gibiydi.

Will, Branson'a "Binbaşı, Whitey'nin varlığından neden bu kadar emindiniz?" diye sordu.

"İzin verir misiniz?" Branson Faith'le konuşuyordu. Dosya klasörlerinden birini geri istiyordu.

". " Faith yığını tekrar masanın üzerine itti.

Branson bir fotoğraf bulana kadar dosyalardan birini karıştırdı. Masanın üzerine koydu. Fotoğraftaki genç kız güzel ve sarışındı, genç kızların tehlikeli olduğunu bilmediği o baştan çıkarıcı şekilde kameraya poz veriyordu.

Branson dedi ki, "Marie Sorensen. On altı . Lüks alışveriş merkezlerimizden biri olan River Crossing'de bir peynir dükkanında çalışıyordu. Bir sürü sıkılmış banliyö çocuğu orada takılır. Sorensen açık ara en güzeli. Koca Whitey'nin dikkatini çekmeyi başardı."

Nick, Amanda'ya "Senin için tarayacağım" dedi.

"Zahmet etmeyin." Amanda, "Koca Whitey, Sorensen'i eroin bağımlısı mı yaptı?" diye tahmin etti.

"Onu arabasına bindirdi." Branson bir fotoğraf daha çıkardı, bu fotoğrafta Sorensen on yaş daha yaşlı ve yirmi kilo daha hafif görünüyordu. İki gözü de morarmıştı. Yüzünde açık yaralar vardı. Kafasında saç parçaları eksikti.

Branson, "Koca Whitey'nin desenlerinden daha, ama bunu kendisi yapıyor çünkü hoşuna gidiyor," dedi. Resimleri yan yana masanın üzerine koydu. "Onlara bir mankenlik ajansı için çalıştığını söylüyor. Bunu satın alıyorlar çünkü hayatları boyunca güzel oldukları söylenmiş. Onları arabaya bindiriyor, zorla bagaja sokuyor, sonra sahilde bir otele götürüyor -Tybee, Fort King George, Jekyll. Onlara tecavüz ediyor. Arkadaşları onlara tecavüz ediyor. Onları eroinle vuruyor. Onları kandırıyor."

Branson durakladı. Gözlerini fotoğraflardan ayırdı.

"Sorensen ilk başta meydan okudu. Ona bir ders vermek için bir köpek kafesine koydu. Onu yola getirmek bir hafta kadar sürdü, sonra da internette satışa çıkardı. Öğle yemeği için 1.60, bir saat için 2.50. İki saat için dört yüz. Günde on, on beş müşteriye bakıyor. Alışkanlığı birkaç yüz dolar. Fena bir iş modeli değil. Hesabı siz yapın."

Faith dümdüz önüne baktı. Fotoğraflara da bakamıyordu. Will onun kızını düşünüp düşünmediğini merak etti.

Will, "Ona ne oldu?" diye sordu.

Branson, "Sorensen çok çabuk yaşlandı. Bu genç kızların sorunu da bu. Uzun süre genç kalamıyorlar. İki ay sonra pistteki bir sonraki durağa taşındı. Bu adamların yaptığı şey bu - onları oraya taşıyorlar, asla bir yere yerleşmelerine izin vermiyorlar."

Tekrar durakladı. Belli ki acısı hâlâ tazeydi. "Sonunda kızlar Kaliforniya'ya gönderiliyor ve orada sokaklarda kandırılıyorlar. Sorensen Los Angeles'a gitmiş. Annesini birkaç kez arayıp olanları anlatmayı başarmış. Annesi onu bulması için özel bir dedektif tutmuş."

Faith sordu, "Macon'da rapor vermemiş mi? Kız on altı yaşındaydı."

Branson'ın yüzü her şeyi anlatıyordu. Düşürdüğü top buydu. Bu yüzden davaya bu kadar takıntılıydı. "Kaybolduğunda kayıp ihbarında bulunmuştuk. Annesi bana telefon görüşmelerinden bahsedince Los Angeles'a ulaştım. Bana bunun ümitsiz bir vaka olduğunu söylediler. Şehre o kadar çok kız akın etmiş ki Hollywood otobüs terminalini kapatmak zorunda kalmışlar."

Faith ruj sürer gibi dudaklarını birbirine sürterek düzeltti.

Branson bir fotoğraf daha çıkardı. Will, Marie Sorensen'in başının yanındaki küçük cetveli, adli tabiplerin otopsi sırasında kullandıkları türden bir cetvel olarak tanıdı.

"Los Angeles'taki özel dedektif bir adres bulmuş. Polis onu bulmadan önce daireyi üç kez aramış. Yatağın altında bir bavulun içine tıkmıştı. Hâlâ hayatta." Branson yavaş bir nefes verdi. "Hâlâ hayatta."

Otopsi fotoğrafına baktı. Kimse onu gitmesi için zorlamamıştı.

üz

eri Branson derin bir nefes daha aldı.

nd "Annem ilk uçakla Kaliforniya'ya gitti. Marie hastanede.

e.

Üç hafta boyunca. Onu tekrar bir araya getirirler, biraz kilo aldırırlar, eroini bıraktırırlar ama beynini iyileştiremezler. Annem onu eve getirdikten iki hafta sonra gizlice çıkıp kendini öldürüyor. Eroin yüzünden. Polisler onu kilisenin arkasında bulmuş. Büyük Whitey ile alışveriş merkezinden çıkalı altı ay olmuştu."

Ondan sonra hepsi sustu. Will üç fotoğrafa baktı. Branson abartmamıştı. Sorensen çok güzeldi. Kızın bir mankenlik ajansının ilgisini çekeceğine inanacağını tahmin edebiliyordu. Otopsi fotoğrafı keskin bir tezat oluşturuyor, şu anda onu isteyen tek kişinin kederli annesi olduğunu hatırlatıyordu.

Sonunda Amanda, "Sorensen Macon'a döndüğünde onunla konuştun mu?" diye sordu.

"Evet." Branson ellerine baktı. "Ona asla bir isim vermedi. Başından beri ona Koca Whitey demesi söylenmişti. Onun gerçek kimliğini bilmiyordu, bize eyleme geçirilebilir bir istihbarat veremezdi. Çoğu zaman gözleri bağlıydı.

bir dolaba ya da bavula kilitlenmişti. Verdiği eşkal sivilceliydi; koyu renk saçlar, koyu renk gözler. Ayırt edici bir özelliği yok."

Faith, "Yalan söylediğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet," diye itiraf etti Branson. "Ondan çok korkuyordu. Kendi yatağında uyuyamazdı. Evde olduğu süre boyunca dolapta durur, sırtını duvara dayar, onun gelip kendisini almasını beklerdi."

Faith, "Alışveriş merkezinde kaçırıldı," dedi. "Peki ya CCTV?"

"Kameralar dışarıdaydı. Yanında birileri var mıydı bilmiyoruz. yoksa sadece şanslı mıydı?" Branson ekledi, "O her zaman şanslıydı."

Faith sordu, "Alışveriş merkezinde ya da otoparkta kimse bir şey görmedi mi? Müşteri ya da arkadaş yok mu?"

"Hayır. Cep telefonunda ya da e-postasında hiçbir şey yoktu, yani belli ki bunu gizli tutmasını sağlamış." Branson ekledi, "Bu onun iyi olduğu şey, görünmemek."

Amanda sonunda konuştu ve Will onun saygıdan dolayı sessiz kalmadığını anladı. Çok öfkeliydi. "Merak ediyorum Bayan Branson, neden kasabanızda bir seks ticareti vakası var ve Georgia Soruşturma Bürosu bu konuda hiçbir şey bilmiyor?"

Branson'ın yanakları kızararak karardı. "Haklısın. Bütün suç bende. Onu kurtarmak için bir şey yapamadığım için utandım ve Koca Whitey'nin peşine düşmemem söylendiği için kızdım." Şef Gray'e döndü. "Sana söylemeliydim, Lonnie. Yanıldığını kanıtlamaya kararlıyım. Arkandan iş çevirmek yerine, yardım için sana gelmeliydim."

Gray nazik değildi. "Bu konuda çok haklısın." "Özür dilerim."

"Bu kadar yeter," dedi Gray. "Onlara evde ne bulduğunuzu söyleyin."

"Atış poligonunu mu kastediyorsun?" Faith şaşırmış gibiydi. Belli ki o bölümün bittiğini sanmıştı.

Will'in içinde cevabı bildiğine dair bir his vardı ama yine de sordu, "Panelin arkasında ne vardı?"

Branson dizüstü bilgisayara geri döndü. Ekrana dokunarak uyandı ve bir sonraki görüntüye geçti.

Ekranda genç bir çocuğun fotoğrafı belirdi. Fotoğraf grenliydi, belli ki cep telefonuyla çekilmişti. Çocuğun gözleri kararmış yarıklar halindeydi. Marie Sorensen'inki gibi yüzü bir deri bir kemik kalmıştı. Dudakları kurumuştu. Derisi yaralarla kaplıydı. Will'in sonunda arkasını dönmesine neden olan şey gözleri oldu. Çocuğun gözlerindeki boş bakışı görmeye dayanamıyordu.

Amanda sessizliği bozarak sordu: "Ölüm nedeni susuzluk muydu? Yetersiz beslenme mi?"

Branson şaşırmış görünüyordu. "Hayır, o yaşıyor."

Will toplantı başladığından beri ilk kez gerçekten şoke olduğunu hissetti.

Branson, "Kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Konuşabilir ama konuşmayacak."

Faith sanki Branson'ı masanın öbür ucundan yakalamak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Bir haftadır hiçbir şey söylemedi mi?"

Branson cevap vermedi. Tüm bunları o kadar uzun süredir kendine saklıyordu ki bakış açısını kaybetmişti. Bunu konuşmak onun feci hatalarını açıkça ortaya çıkarmıştı.

Faith, "Haberlerde onunla ilgili bir şey görmedim," dedi.

"FBI veri tabanlarına girdim ama Macon'ı bunun dışında tuttum." Branson, Şef Gray'e baktı. Adamın elleri birbirine o kadar sıkı kenetlenmişti ki sanki kemiklerini kırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Eğer yerel kanallar haberi alırsa, Whitey çocuğun hâlâ hayatta olduğunu öğrenir. Bu adam hakkında kesin olarak bildiğimiz tek şey, yoluna çıkan herkesi öldürdüğü. O çocuğu öldüreceğinden benim burada oturduğum kadar eminim."

Faith, "Hangi ?" diye sordu.

"Yakın tıbbi gözetim altında tutuluyor." Branson daha fazla açıklama yapmadı. Şefine, "Muhtemelen başka bir eyalette kaçırıldı. Nereli olursa olsun, yerel polis teşkilatına haber verilmiştir. Ne olursa olsun."

Will odadaki herkesin bildiriye aldığını biliyordu. Hepsini okumanın bir yolu yoktu. Her yıl yaklaşık 800.000 çocuk hakkında kayıp ihbarı yapılıyordu ve bu da günde iki binden fazla ihbar anlamına geliyordu.

Branson, "Çocuğun kimliğini belirleyecek herhangi bir iz yok. Hangi bölgeden olduğunu bilmiyoruz. Ne zaman kaçırıldığını bilmiyoruz. Tüm yabancı kaçırma raporlarını tarıyoruz ama-" Branson mazeretlerinin kulağa ne kadar zayıf geldiğini fark etmiş gibiydi. "Koca Whitey'yi teşhis edebilecek tek canlı tanık o." derken sesi zayıftı.

Faith, "Eğer konuşmuyorsa bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Koca Whitey'nin adını söylediğimde verdiği tepki yüzünden. Çünkü vücudunda Marie Sorensen'inkiyle aynı ayırt edici izler var."

"Bir dakika bekle," dedi Faith. "Geri çekil. Bunu başka kim biliyor?"

"Elimle sayabileceğimden daha fazla değil." Branson onları sıraladı. "Ben herkesi olay yerinden uzaklaştırırken Dedektif Adams alt katta kaldı. Sadece iki sağlık görevlisinin bodruma girmesine izin verildi - liseden beri tanıdığım kızlar. İkisi de sırayla çocuğa göz kulak oluyordu. Onu hastaneye . Açıklanmayan bir yerde tutuluyor. Dr. Thomas onu tedavi ediyor. Dean'i çocukluğumdan beri tanırım. Ben yapamadığımda onu koruyan bir kişi daha var. O çocuğun nerede olduğunu sadece hayatım pahasına güvendiğim insanlar biliyor."

Will, Lonnie Gray'e baktı ve adamın ifadesinden, bu çeteden diğerlerinden birkaç dakika önce haberdar olduğunu kolayca anladı. Yüzü kıpkırmızıydı. Bıyığı, ağzının üzerinde bir tebeşir parçası gibi duruyordu.

Gray, "Peki şu anda çocuğa göz kulak olan diğer kişi tam olarak kim?" diye sordu.

"Şerif departmanında çalışıyor. İyi bir arkadaşımıdır." Branson Gray'e bakmadı. Yanakları tekrar karardı. Will, şerif yardımcısının bir arkadaştan daha fazlası olduğunu tahmin etti. "Ona güveniyorum."

"Görünüşe göre bana güvendiğinden daha çok güveniyorsun."

"Özür dilerim efendim. Eğer öğrenirseniz, bunu devlete bildirmekle yükümlü olduğunuzu biliyordum. Departmandaki diğer insanlar da öğrenecekti. Onu güvende tutamayız. Koca Whitey'nin çok fazla erişimi var. Çocuk birkaç saat içinde ölmüş olur."

"Yine mi o?" Gray masadaki hoparlöre seslenerek Amanda'ya, "Denise, Koca Whitey'nin bir köstebeği olduğu teorisini ortaya atıyor," dedi. Will cahilin masasındaki dosyayı düşündü. Ellerinde Bill vardı. Black'in polis kayıtları. Askeri bilgileri de vardı. Whitey'nin yanında çalışan bir ya da iki polis olduğunu düşünmek o kadar da zor değildi. Eğer düzen tutuyorsa, birkaç taneden fazlası vardı.

Faith durumu farklı bir şekilde analiz etti. Branson'a, "Sence biri Koca Whitey'ye baskınla ilgili bilgi vermiş olabilir mi?" dedi.

Omuz silkti ama şöyle dedi: "Baskın ekibi eve giriyor ve üç ölü adam buluyor. Sid Waller kaçırılmış bir çocukla birlikte bodrumda kilitli. Neredeyse üzerine bir fiyonk bağlanmıştı."

Gray Branson'a dönerek, "Sence köstebek kim? Vickery ve Franklin bu gece neredeyse öldürülüyordu. Adams saldırıya uğradı. Eric Haigh öldürülmeden önce işkence gördü." "Sence neden Denise? Neden ona işkence ettiklerini düşünüyorsun?" Kendi sorusuna kendisi cevap verdi. "Çocuğu arıyorlar. Eğer içeride birileri olsaydı, bilgi almak için polislere işkence etmek zorunda kalmazlardı."

Branson masaya baktı. Oda sessizliğe gömüldü.

Will yoğun bakımdaki Lena Adams'ı düşündü. Will'e, eninde sonunda doğru şeyi yaptığını anlayacağını söylemişti. Bu sözleri, sanki daha önce yaşanan tüm kötülükleri telafi edecekmiş gibi söylemişti. Çocuğu kurtarmanın bebeğini kaybetmesini telafi edeceğini mi düşünmüştü? Yoksa bu sadece Lena'nın yaptığı her şeyin daha büyük bir iyilik için olduğuna dair sonsuz inancından mı kaynaklanıyordu?

Will, "Lena çocuğun nerede olduğunu biliyor mu?" diye sordu.

Gray, "Kesinlikle bilmiyorum," diye araya girdi. Will tekrar deneyerek sordu, "mi?"

Branson başını salladı. "Lena'nın hiçbir fikri yok. Devletin zaten işin içinde olduğuna, onu güvende tutmak için olanlar hakkında sessiz kalmamız gerektiğine inanmasına izin verdim. Jared'e söylediğinden bile şüpheliyim."

Gray fark etti ki, "İçişlerine yalan söylemiş. Görüşmelerinin hiçbirinde bundan bahsedilmedi." Sesi iğrenmiş gibiydi. "Tanrı aşkına, Denise. Onu kayıtlara geçmesi için yalan söylemeye sen zorladın."

Branson, "Lena çocuğu koruyordu. Koca Whitey'nin bir tanık olduğunu öğrenirse ne yapacağını biliyordu."

"Ve sanırım bunu sorun etmediğime inanmasına izin verdin?" Gray, Branson'ın verebileceği herhangi bir yanıtı elinin tersiyle itti. "Tanrı aşkına. Sana güvendiğime inanamıyorum."

Faith, "Belli ki biri çocuğun hayatta olduğunu anlamış. Yoksa neden gecenin bir yarısı Lena'ya saldırırsın? Yoksa neden baskın sırasında orada olan ekibin geri kalanının peşine düşsünler?" Branson'a "Zamanımı boşa harcadığın ve neredeyse ortağımı öldürttüğün için teşekkürler" dedi.

Amanda devraldı. "Bu çocuk şimdi nerede?"

Gray eski sırdaşına döndü ve cevap beklermiş gibi yaptı.

Branson ikircikli davrandı. Amanda'ya "Açık hattan söylememeyi tercih ederim ama bu iş biter bitmez adamlarınızı ona götüreceğim" dedi.

Şaşırtıcı bir şekilde Amanda itiraz etmedi. "Denise, sağlık görevlilerine nakil için hazırlanmalarını söyle. Sessiz olacağız ama o çocuğu Atlanta'ya götürmeliyiz."

Branson'ın içindeki polis devreye girdi. "Lojistik biraz zaman alabilir. Bir ambulans bulmamız gerekecek. Sağlık görevlilerim dönüşümlü vardiyada çalışıyor. Dr. Thomas'ın onu hazırlaması gerekecek."

Amanda, Will'in bir saniye önüne geçti. "Sara Linton hâlâ aşağıda, değil mi?"

Faith Will'e baktı. "Doğru," diye cevap verdi.

Amanda, "Will, Sara'yı o ambulansla Atlanta'ya götürmek için ne gerekiyorsa yap. Eğer orada gerçekten bir sızıntı varsa, elimizden geldiğince kendi adamlarımızı kullanmalıyız."

Ağzı kurudu. Tekrar yutkunamadı.

Amanda onun sessizliğini onayladığı şeklinde algıladı. "Tony Dell için hâlâ aktif bir insan avımız var. Çocuk konuşmasa bile Dell'i ters köşeye yatırabiliriz. Tekrar soruyorum. Will, senin vardiyası ne zaman başlıyor?"

Will, Bill Black'in hastanedeki işini unutmuştu. "Sekiz."

"Erken gitmeyin. Gizliliğinizi koruyun. Sen bir dolandırıcısın. Dell harekete geçti. Yoğun bir polis varlığı var. Soru sormaya başlaman mantıklı olur."

Dedi ki, "Çalıştığım bir hemşire var. Dell'in üvey kız kardeşi. Saldırıdan içeri atıldığını biliyor. Sanırım doğru şekilde çalışırsam, onu korkutup konuşturabilirim."

"Gerekirse onu terörize edin." Amanda başlamaya hazır görünüyordu. "Lonnie, seninle temasa geçeceğim."

"Teşekkür ," dedi Gray. "Size minnettarım-"

"Efendim." Nick özür diliyordu. "Bağlantıyı çoktan sonlandırdı."

Şef Gray formalitelerle uğraşmadı. Öfkeli bir aslan gibi Branson'a saldırdı. "Çok yüzsüzsünüz hanımefendi. Sanki müdürün çağrılan lanet olası bir okul çocuğuymuşum gibi beni gecenin bir yarısı buraya getirdiniz. Eyaletin en saygın polislerinden birinin önünde beni aptal yerine koyuyorsunuz. Ve anladığım kadarıyla bana çocuğun yerini söylemeyi hâlâ reddediyorsun?" Onun cevap vermesini bekledi. Cevap vermeyeceği belli olunca mırıldandı: "Seni değersiz bok parçası. Üniforma giydiğini düşünmek beni hasta ediyor."

"Efendim, tüm saygımla-" demeye çalışırken Branson'ın gözleri yaşardı.

"Kelimenin anlamını bilmiyorsun." Gray şapkasını masadan kaptı. "İnsan Kaynakları sizinle temasa geçecek. Bana ya da herhangi bir ulaşmaya çalışmayın. Durumunuzu savunmaya çalışmayın. Adımı bile söylemeyin. kadarıyla, benimle ve departmanımla ilişkiniz sona erdi." Hışımla odadan çıktı.

Branson'ın boğazı düğümlendi. Kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı varmış gibi avuçlarını masaya bastırarak yere baktı.

Faith ona zaman tanımadı. "Sen eşcinsel misin?"

Will, sorunun açık sözlülüğü karşısında şaşırdı. Branson utanmış görünüyordu. Başını duvara çevirerek başka tarafa baktı.

Faith, "Jared Long saldırıya uğramadan birkaç dakika önce cep telefonundan seni aramış," dedi.

Branson anlamış görünüyordu. Gözlerindeki yaşları sildi. "Onunla ikili oynadığımı düşündün."

"Yoksa neden gecenin bir yarısı Lena'nın kocasını arayasın ki?"

"Onun için endişeleniyordum. Bir şeyler yolunda gitmiyordu."

"Baskın yüzünden mi?"

"Hayır, ondan önce. O sadece-" Branson doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Biz arkadaşız. Biz işte. Ama bir şey oldu

Lena'nın bir süredir sorunu vardı. Mutluydu, Waller'ı alt edeceği için heyecanlıydı ve sonra her şey bir araya geldiğinde üzüldü. Benimle bu konuda konuşmadı. Belki Jared bana neler olduğunu anlatabilir diye düşündüm."

Will, Lena'nın Denise Branson'a bebekten bahsetmediğini tahmin etti.

Faith hızla yoluna devam etti. "Çocuğu nerede tutuyorsunuz?"

Branson derin bir nefes aldı. Bir süre tuttu. Will onun yüzündeki karmaşayı görebiliyordu. Son sekiz gündür hayatının her saniyesini çocuğu güvende tutmaya adanmıştı. Arkadaşlarını kendinden uzaklaştırmayı, işini kaybetmeyi, şefini kızdırmayı göze almıştı. Hiçbir polis bir davayı, özellikle de kalbini parçalayan bir davayı teslim etmek istemezdi.

"Tamam," dedi Branson sonunda. "Onu kız arkadaşımın çiftliğinde tutacağız."

"Şerif yardımcısı mı?"

"Evet. İki ilçe ötede çalışıyor. Yaklaşık bir yıldır birlikteyiz. Kimsenin bizden haberi yok."

"Güzel," dedi Faith. "Çiftlik ne kadar uzakta?"

"Uzak değil ama bunu bir araya getirmek biraz zaman alacak. Biz telefon görüşmesi yapmayız. Sizin de bildiğiniz gibi, tüm aramalar takip edilebilir, hatta engellenmiş olanlar bile. Onların numaralarının benim hattımda görünmesini istemedim. Eşcinsel ilk müdahale ekiplerinin mesaj panosunu kontrol ediyoruz." Branson saatine baktı. "Dr. Thomas işe gitmeden önce saat altıda geliyor. Eski sevgilim zaten orada, sağlık görevlilerinden biri. Kız arkadaşı da saat altıda onu devralmak için gelecek. Yardımcım beni heceliyor. Gece vardiyasını benim almam gerekiyordu ama sonra ortalık karıştı."

Faith kendi saatini kontrol etti. "Yani iki saatten biraz fazla bir süre içinde herkes orada olacak mı?"

"Sabahın dördünde mesaj panolarını okumadıkları sürece." Nick'e, "Dizüstü bilgisayarını kullanabilir miyim?" diye sordu.

Nick, "Benim odamdaki bilgisayar daha özel." diye önerdi. Büyük Whitey dosyalarını topladı ve Faith'e, "Bunlarla ilgilenmeye başlayacağım," dedi.

Branson onu kapıya kadar takip etti ama kadın gitmedi. "Hepinizin zamanını boşa harcadığım için özür dilerim. Her zaman olmam gerektiği kadar sert olmaya çalışırım, asla olmam gerekenden daha sert olmam."

Will başını salladı ama Faith bir adım bile atmadı. Branson'ın gitmesini bekledi, sonra bir nefes üfledi.

Will, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sanırım Tony Dell, Koca Whitey'ye düşündüğümüzden daha yakın." Başını salladı ama ikisi de sorduğu şeyin bu olmadığını biliyordu.

"Bu Koca Whitey her kimse, tam bir dahi." Faith hayranlığını sesinden uzak tutamıyordu. "Onları bir keman gibi çaldı."

"Evdeki iki adam." Will devam etmeden önce birkaç kez öksürdü. "Tony'nin boğazlarını kestiğini, sonra da baltayla üçüncü adamın peşine düştüğünü görebiliyorum. O bir katil. Ellerini kullanmayı seviyor. Üçünü de öldürür, Sid Waller'ı tuzağa düşürmek için bodrum kapısına destek takar, sonra da çekip gider."

"Lena'yı istihbaratla besliyordu. Baskının ne zaman olacağını biliyordu." Faith bir öksürük krizinin daha geçmesini bekledi. "Hâlâ Tony'nin Koca Whitey olmadığını mı düşünüyorsun?"

Will öğürerek biraz su içti. "Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. O daha çok başka birinin kılıcının ucundaki nokta gibi." Will tekrar öksürdü. "Ve kız kardeşiyle arasında garip bir şey olduğunu biliyorum. Üvey kız kardeşiyle. Ama onu küçük oğlanlarla birlikte göremiyorum. Kendi yeğeniyle aynı odada bulunmaya bile dayanamaz."

"İnsanların neyin peşinde olduğunu asla bilemezsin," dedi Faith. "Üvey kardeşin bir şey bildiğini düşünüyor?"

Will sesini korumak için omuz silkti. Cayla Martin'i konuşturmanın bir yolunu bulmak . Başka bir seçenek yoktu.

Faith ekrandaki grenli cep telefonu fotoğrafına baktı. "Zavallı küçük kuzu. Yedi yaşından fazla olamaz."

Will ekrana bakmak istemedi ama bir kez baktığında gözlerini çocuktan ayıramadı. Hâlâ hayatta olması mümkün görünmüyordu. O rutubetli, karanlık delikte yaşarken nasıl hayatta kalmıştı? Ve oradayken ona ne yapılmıştı?

"Sara'yı arayacağım." Faith cep telefonunu çıkardı ve numarayı çevirdi.

Will ona bunun bir anlamı olmadığını söylemek için ağzını açtı. Hiçbir şey çıkmadı. Konuşamıyordu ama boğaz ağrısı yüzünden değil. Aklına, çocuğun söyleyecek bir şeyi olmadığı için konuşmadığı geldi.

Fotoğraftaki ifadesi her şeyi anlatıyordu. Çocuk bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı. Bir daha asla eskisi gibi derin uyuyamayacak ya da eskisi gibi vazgeçerek oynayamayacaktı. Top peşinde koşmak, uçurtma uçurmak, annesinin sofrayı hazırlamasına yardım etmek; bunların hiçbiri sürekli tehlike kontrolü yapılmadan yapılamayacaktı. Çocuk ailesinin yanına dönmek istemiyordu. Onu tanımayacaklardı. Bir kez bakıp bu hasarlı yaratığın kim olduğunu ve gerçek oğullarına ne yaptığını soracaklardı. Her şey ekrandaki grenli fotoğrafa yansımıştı; korku, yalnızlık, ezici utanç.

Marie Sorensen'de de aynı bakış vardı. Çalınmıştı. İstismar edilmişti. Bir kenara atılmıştı. Eve döndüğünde bile kendini asla güvende hissetmemişti. Gerçekten kendisine ait olan tek seçimi yapmıştı.

Will onu suçlayamazdı.

Dünyada o dehşeti içine alacak kadar büyük bir kutu yoktu. Yaşadığı her şey ölmek istemesine neden olmuştu. Aynı şeyi düşündüğü için çocuğu kim suçlayabilirdi ki?

"Sara cevap vermiyor." Faith aramayı sonlandırdı. "Sence hastanede midir?"

Cevap vermedi.

Sara'nın Will'le işi bitmişti. Bu çok açıktı. Ama bir şekilde, birlikte oldukları kısa süre boyunca onu değiştirmeyi başarmıştı. Onun canavarlarını evcilleştirmişti. Kendini güvende hissetmesini sağlamıştı. Kendini bütün hissetmesini sağlamıştı. Sara dosya odasını tamamen kapatmamıştı ama daha uzakta görünmesini sağlamıştı -başka birinin anısı, başka birinin hayatı gibi.

Will ona bunu söylemek, neden kendisine bu kadar ihtiyaç duyulduğunu açıklamak zorundaydı.

"Onu bulacağım," dedi Faith'e.

Çocuğu konuşmaya ikna edebilecek biri varsa, o da Sara Linton'dı.

13.

" Sara?"

Sara gürültüden uzaklaşmaya çalışarak yatağında döndü. Dün gece uykuya dalmamış, yorgunluktan yere yığılmıştı.

"Sara?" Nell söyledi. "Sara mı?"

Sara derin ve rüyasız bir uykudan yavaşça uyandı. Elini gözlerinin üzerine koydu. "Saat kaç?"

"Saat dört buçuktan hemen sonra."

Sara elini bıraktı. Başını kaldırıp Nell'e baktı. Otel odasındaydılar. Dün gece Will'le olanlardan sonra Sara'nın Atlanta'ya geri dönmeye niyeti yoktu. "Jared iyi mi?"

Nell garip bir şekilde gülümsedi. "Az önce Possum aradı. Onu uyandıracaklarını söyledi. Ben de hastaneye gitmek üzereydim."

Sara için kendini zorladı. Bütün yanlıs yerleri ağrıyordu.

"Ben de sizinle geleceğim."

"Kapıya bakmalısın. Seninle konuşmak isteyen bir adam var."

Sara sonunda konuşmayı toparlamayı başardı. Şu anda Macon'da onunla konuşmak isteyecek tek bir adam vardı. Onunla konuşmak istediğinden emin değildi. Yine de kapıya doğru giderken parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Sonra Will'i görünce çenesi düştü.

Sara bir an için kendini adamın yüzündeki hasardan sorumlu olduğunu düşünürken buldu.

Sonra onun dövüldüğünü fark etti.

"Ne oldu?" Ona doğru uzandı ama Sara'nın Will'e dokunabileceği, yaralı olmayan hiçbir yer yoktu. Gözlerindeki kan damarları bile çatlamıştı. "Biri seni boğdu mu?"

Yutkundu. Acı onu kasılmaya itti. Sesi boğuk çıkıyordu.

"Beni Amanda gönderdi."

Sara onu güçlükle anlayabiliyordu. "İçeri gel."

Will hareket etmedi. Kolundan tutup onu odanın içine çekti.

"Nell, bu benim bir arkadaşım." Sara, Will gizli görevde olduğu için ayrıntıları sakladığına kendini inandırdı. "Atlanta'da ya ıyor."

"Tanı tı ımıza memnun oldum." Nell elini çantasına daldırdı ama gözleri hâlâ Will'in koluna sarılmış olan Sara'nın elinin üzerindeydi.

Sara .

Nell, "Bu iyi Sara. Senin adına sevindim." Anahtar kartını havaya kaldırdı. "Hastanede olacağım."

 ıkmadan  nce Will'e ba ıyla selam verdi. Kapı otomatik olarak kapandı ve metal pervaza sertçe çarptı.

Sara onun peşinden gitmenin anlamsız olacağını biliyordu. Will'e sordu,

"Ne oldu?"

Sesini yükseltmek istercesine parmaklarını g rtla ına götürdü.

"Yaklaşık bir saatimiz var."

İnanamayarak baktı. "Ne?"

"Beni burada istemediğini biliyorum."  ks rd , konuşmak için çok çaba sarf ettiği belliydi. "Amanda benden-" Tekrar  ks rd . Ve tekrar. Yüzü kızarmaya başladı.

"Otur." Sara hâlâ kızgındı ama onun önünde bayılmasına izin veremezdi. Minibarda küçük bir     Tennessee viskisi buldu. "Bunun yarısını i ."

Will oturdu ama    eyi almadı. Alkolden nefret ederdi.

"Sarho  olmayacaksın," dedi Sara ona. Yine de kabul etmedi.

   eyi adamın yüzüne doğru tuttu. "Bunu ilaç olarak d    n. Bo azını uy  turacak."

Will isteksizce viskiyi aldı. Kapa ını açtı. Alkol  içmek yerine kokladı. Kokuya kaşlarını çattı. Sara el yazısını okuyamadığını bildiği halde etikete baktı.

"Will, i   u lanet viskiyi."

Sesi ama ladı ından daha keskindi ama i e yaradı.

    rmeden önce bir lokma yutmayı başardı.

"Tanrım!" Göğsünün derinliklerinden bir öksürük çıkardı. Gözleri yaşardı. Başını bir köpek gibi salladı.

Sara onu yatıştırmamak için kollarını kavuşturdu. Dün gece gözlerini kapatmanın ötesini düşünemeyecek kadar bitkin düşmüştü ama şimdi hepsi geri geliyordu. Hissettiği endişenin her zerresi öfke tarafından bastırılmaya devam ediyordu.

Will birkaç kez daha öksürdü. Şişenin kapağını tekrar kapattı ve çöp kutusuna attı.

Sara, "Olanlar hakkında konuşacak mıyız?" diye sordu.

Gözlerini temizlemek için kırıştırdı. "Amanda-"

"Tatlım, eğer onun adını bir kez daha söylersen, birimizin gitmesi gerekecek. Ve bu ben olmayacağım."

Çenesi düştü.

Sara pes etmeyecekti. "Ciddiyim Will. Buraya yüzün mahvolmuş halde geldin. O kesik dikilmeli. Kulağında kan var. Muhtemelen MR çektiirmen gerekiyor. Ve benim bunların hiçbirini yokmuş gibi davranmam gerekiyor, tıpkı senin çocukluğunu yaşamamış ve vücudunun her yerinde yara izleri yokmuş gibi davrandığım gibi-" Daha fazla devam edemedi. Listenin sonu gelmiyordu. "Konuş benimle Will. Güçlü olanla başa çıkabilirim ama sessizliğe daha fazla katlanamam."

Tahmin edilebileceği gibi, tam tersini yaptı. Bileğini bacağının üzerinden geçirdi. Kadın botunun altını gördü. Topuk kısmında Cat's Paw logosu vardı.

Sara kontrolünü kaybetmemek için bir an için gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Ona tekrar bakabilmek için önce ona, sonra yirmiye kadar saydı. "Will, bu karmaşanın içine girmemizin nedeni senin benimle konuşmaman."

Yutkundu. Alkol işe yaramıştı. Bu kez irkilmedi. "Özür dilerim."

Sara kendini bir öğretmen gibi hissetti ama "Ne için özür dilerim?" diye sormaktan kendini alamadı.

Çizmesinin dikişlerini karıştırdı. "Seni kovaladığım zaman. Ben-" Durdu. "Seni yakaladığımda yaptığım şey." Sara bu anı karşısında kızardı.

"Kontrolden çıkmıştım." dedi.

Tüm suçu onun üstlenmesine izin veremezdi. "İkimiz de kontrolden çıkmıştık."

"Seni incittim."

"Ben Amish değilim, Will. Daha önce de sert seks yaptım."

Şaşkın bakışları ona bunun başka bir şey olduğunu düşündüğünü söyledi.

"Sana durmanı söylemedim." Sara bu kadar açık bir konuda nasıl bu kadar yanılmış olabileceğini anlayamıyordu. "Senden hiç korkmadım. Öfkeliydim. Sana zarar vermek istedim. Ama korkmadım."

Gözleri parlıyordu. Artık viskiden mi kaynaklandığını anlayamıyordu.

"Will, sana kızgındım -hâlâ kızgınım- çünkü bana yalan söyledin. Sadece bir kez değil, defalarca. Belli ki dün gece sana da bir şeyler olmuş. Hırslımızı birbirimizden çıkardık. Yetişkinler bazen böyle yapar. Ama beni aptal yerine koyup her şeyi yoluna koyamayacağını bilmen gerek."

Hâlâ üzgündü. Sesi kendini suçlamakla doluydu. "Seninle asla böyle olmak istemedim."

"Bebeğim-" Bu sözcük ağzından o kadar doğal bir şekilde çıkmıştı ki. Sara bunun onun üzerindeki etkisini görebiliyordu ve dün gece kendisi için ne kadar kötüyse, Will gittikten sonra onun için de o kadar kötüleştiğini anladı.

Sara yatağın kenarına oturdu. "Lütfen, sadece konuş benimle."

Ona bakmadı. Öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Kadın onun çenesini sıkıp gevşettiğini görebiliyordu. Alnının yan tarafında koyu kırmızı bir iz vardı. Sanki biri ona tekme atmış gibi bir iz vardı.

"Buraya başka biri için geldim." dedi.

"Kim için?"

Will ellerini birbirine kenetledi. Gözlerini yere dikti. Sonunda konuştuğunda sesi o kadar yumuşaktı ki, kadın onu zar zor duyabildi. "Kayboluyormuşum gibi hissediyorum."

Söyleyebileceği onca şey arasında bu en az bekleneniydi. Sara nasıl cevap vereceğini bilemedi.

Will belli ki bunu beklemiyordu. Çenesi tekrar çalıştı. Will'in varlığının her zerresinin durmak istediğini anlayabiliyordu. Yine de, "Hayatım boyunca görünmez oldum. Okulda. Evde. İşteyken. Ben

İşimi. Eve gidiyorum. Ertesi sabah kalkıyorum ve her şeyi yeniden yapıyorum." Ellerini daha sıkı kavradı. Devam etmeyi başarana kadar saniyeler geçti. "Sen bunu değiştirdin. Sabahları kalkmak istememi sağladın. Eve, sana gelmek istememi sağladın." Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştı. "Hayatımda beni gerçekten gören ilk kişisin."

Sara hâlâ konuşamıyordu ama bu sefer çok bunaldığı için konuşamıyordu. Onun ıssızlığının sesi onu ikiye böldü.

"günlere geri dönemem." Sesi hırçındı. "Dönemem."

Sara buna izin veremezdi. Öfkesi parmaklarının arasından kum gibi kayıp gitti. Elini yavaşça adamın yüzüne götürdü. Bu adamı tanıyordu. Onun kalbini biliyordu. Will onu bilerek incitmemişti. Aptal ve inatçıydı ama kötü niyetli değildi. Ve Sara, Lena Adams'ın düşündüğü gibi bir kadın olamazdı. Mükemmellik talep edemezdi. Standartlarını kimsenin karşılayamayacağı kadar yüksek tutamazdı.

Hayatının ilk aşkını çoktan kaybetmişti. İkincisini kaybedemezdi.

"Tamam." Elini onun ensesine koydu. "Her şey yoluna girecek."

Gözleri kadının yüzünü taradı, herhangi bir ikirciklilik belirtisi aradı. "Bunu mu demek istiyorsun?" Kadın başını salladı.

Sanki hâlâ kendini ikna etmesi gerekiyormuş gibi o da başını salladı. "Seni incittiğim için özür dilerim. Hatalıydım."

"Lütfen, bunu bir daha yapma." Sara aralarındaki mesafeyi kapattı. Kollarını adamın omuzlarına doladı. "Ben senin kız arkadaşınım. Bu sadece benden bir şeyler saklamakla ilgili değil. Bu bana güvenmekle ilgili. Anlamayabilirim ya da kabul etmeyebilirim ama bana gerçeği söyleyecek kadar güvenmelisin."

"Haklısın." Onu göğsüne yakın tuttu. Parmakları saçlarını okşadı. Dudaklarının başının tepesine bastırıldığını hissetti. "Bana bir söz vermeni istiyorum."

Onu görebilmek için geri çekildi. "Tamam." "Bana bir daha asla ayrılmayacağımıza söz ver."

Gülmeye başladı ama adamın ses tonundaki samimiyet onu durdurdu.

Will dedi ki, "Aslında söz veriyorum. Seni asla terk etmeyeceğim." Sesi, kızın onu hiç duymadığı kadar emin geliyordu. "Bana gitmemi söyleyebilirsin ama gitmeyeceğim. Evinin önünde arabamda uyuyacağım. Seni işe kadar takip edeceğim. Spor salonuna. Yemeğe çıkarsan, yan masada olacağım. Sinemaya , arkandaki sırada olacağım."

Sara kaşlarının çatıldığını hissetti. "Beni takip mi edeceksin?"

Sanki her şey bitmiş gibi omzunu silkti. "Seni seviyorum."

Sonunda güldü. "Bunu söylemenin gerçekten boktan bir yolu."

"Seni seviyorum."

Cevabı, suyun derinliklerine atlamadan önce nefes almak kadar doğal geldi. "Ben de seni seviyorum."

Eğildi ama onu öpmedi. Zorlayıcı sözlerine rağmen izin bekledi. Sara dudaklarını olabildiğince yumuşak bir şekilde onunkilere dokundurdu. Öpücük iffetliydi ama yeterliydi.

"Biz iyiyiz." dedi.

Başını salladı. "Biz iyiyiz."

Onun elini iki elinin arasında tuttu. Parmaklarını öptü. Sonra bileğini çevirdi ve saatine baktı. "Gitmemiz gerekiyor."

"Nerede?"

Aniden ayağa kalktı. "Yolda sana anlatırım. Lena bir şey buldu."

Sara, "Kazanan bir piyango bileti mi?" diye tahmin etti.

"Hayır." Yataktan kalkmasına yardım etti. "Küçük bir çocuk bulmuş."

Sara BMW'sini açık bir garaj bölmesine **çekt**i. Geniş, tek katlı bir evden birkaç metre metal yapının içinde iki araba daha vardı. Bir at çiftliğindeydiler. Kırmızı bir ahırın yanında birkaç kısırak ve bir tay görebiliyordu. Güneş ufku yeni yeni aydınlatıyordu. Atlar garaj kapısının kapanışını izlerken sessizce ot çiğniyorlardı.

Sara yanlarına park etmiş olan siyah Suburban'ı G- ride ya da devlet tarafından tahsis edilmiş bir SUV olarak tanıdı. Faith ya da Amanda'nın burada olduğunu tahmin etti. Uzak koydaki şerif arabası muhtemelen çiftliğin sahibine aitti. At beslemek en az bir çiftlik kadar masraflıydı.

riskliydi. Normalde amatör çiftçiler daha düzenli bir iş aramak zorundaydı. Sara hayatı boyunca iki kez attan düşmüştü. Bir at çiftliği sahibi olmanın şerif yardımcısı olmaktan sadece biraz daha az tehlikeli olduğunu düşünüyordu.

Will arabadan indi. Arka kapıyı açtı ve Sara'nın sağlık çantasını arka koltuktan aldı. Çantayı Sara'ya vermedi. Onun yerine taşıdı.

Will, "Bu ," diyerek yan kapıya doğru yöneldi.

Sara, dört bölmeli garajın son bölümünü kaplayan çeşitli küçük makinelerin yanından geçerken onu takip etti. Devasa bir bahçe tırmağına benzeyen bir traktör aparatının üzerinden geçerken kendini sabitlemek için Will'in elini tuttu. Elini gereğinden uzun süre tuttu. Başparmağıyla Will'in parmaklarını okşadı ve son yirmi dört saati silip her şeye yeniden başlayabilmeyi diledi. Ya da belki de istemezdi. Kendisini Will'e hiç olmadığı kadar yakın hissediyordu.

Faith, Will'den önce kapıyı açtı. Sara'ya bakmaktan kaçındı. "İyi buldun mu?"

Sara, "GPS bizi doğrudan buraya yönlendirdi." dedi.

"Güzel." Elini çantasına attı ve bir avuç dolusu Jolly Ranchers şekeri çıkardı. "Çocuk hâlâ uyuyor. Mecbur kalmadıkça onu uyandırmak istemedik. Denise ve kız arkadaşı sağlık görevlilerinden biriyle birlikte evde. Doktor mesaj panosunu okudu, o yüzden gelmemesi gerektiğini biliyor."

"Kulağa hoş geliyor." Will şekeri aldı ve cebine soktu. "Hastaneye gitmem için yaklaşık iki saatim var.

Plan nedir?"

Sara onun tekrar gizli göreve döneceği düşüncesiyle midesinin bulandığını hissetti ama düşüncelerini kendine sakladı.

Faith, "Diğer sağlık görevlisi otobüsle birlikte yola çıktı. Ben de merkeze gitmek üzereydim. Telsiz kapandığında kimsenin paniklememesi için amirin yanında olmak istiyorum. Bu şeyin ne kadar uzağa ulaştığını bilmiyoruz. Çocuğun Atlanta'da olduğu haberini alana kadar orada kalacağım."

Will sordu, "Ambulansı kim takip edecek? Sara destek olmadan gitmiyor."

"Denise yol boyunca onların arkasında olacak. Silahı ve tüfeği yanında olacak. Amanda daha kalabalık bir eskort ekibinin Koca Whitey'yi uyaracağını düşünüyor."

Will telefonunu Sara'ya uzattı. "Her yarım saatte bir Faith'i kontrol etmek için bunu kullan."

Sara kendisine emir verilmesine sinirlenmemeye çalıştı. "Hastanedeki BlackBerry'm yanımda."

"689'lu numara mı?" Kadın başını salladı ve adam telefonunu cebine koydu. "Ben ciddiym. Bu insanlar ikincil hasara aldurmazlar. Hastanede güvende olana kadar her yarım saatte bir Faith'i aramalısın."

Sara bunun gerekli olduğundan emin değildi ama Will ona karşı çıkma fırsatı vermedi. Eve doğru yöneldi. Onun cebinden şekerlerden birini çıkardığını gördü. Ambalajını soymak yerine, dişleriyle ısırarak kopardı.

Sara yine Will'i takip etti. Formunun zirvesine geri . O berbat bakım üniformasının içinde bile eski haline benziyordu. Onun yürüyüşünü, rahat, atletik yürüyüşünü, geniş omuzlarının kaslı çizgisini izledi. Onun büyük, sert polisi. Eğer Sara zayıfsa, en azından o rahatına düşkün olmayan türden bir zayıftı.

Faith Sara'nın yanında yürüdü. Avludan geçerken sessizdi. Aralarındaki gerilim statik elektrik gibi çatırdıyordu.

Sara, "Sen harika bir yalancısın," dedi.

Faith sırıttı. "Gerçekten öyleyim."

Sara gülümsemekten kendini alamadı. Faith,

"Will sana bilgi verdi mi?" diye sordu.

"Bana her şeyi anlattı."

Faith bir kaşını kaldırdı.

Sara, "Macon'da olan her şey," diye düzeltti. Will otel odasından çıkar çıkmaz konuşmaya başlamıştı. Onu hiç bu kadar uzun süre konuşurken dinlememişti. Ona Lena'nın e-postayla gönderdiği ihbarı, cahilleri, bodrumda bulunan çocuğu ve Denise Branson'ın onu korumadaki rolünü anlatmıştı. Sara'nın söylemeden geçemeyeceği tek ayrıntı Will'in motosiklet kullanıyor olmasıydı, ama Sara'nın şok olmuş nefesi bile Will'in konuşmasını engellemedi. Aslında bir noktada arabayı yavaşlatmış ve

Ani açık sözlülüğünü, hayatının geri kalanına da yaymasını dileyerek. Çocukluğuna. Ailesi. Kötü evliliği.

Yolda yeterince mil yoktu.

Faith, "Bir süre önce bana Will'in tarafında olman gerektiğini söylediğini hatırlıyor musun?" dedi.

Sara o konuşmayı çok iyi hatırlıyordu. Faith ondan Will'in geçmişiyile ilgili ayrıntıları istemişti. Sara bildiği kadarını paylaşmak konusunda kendini doğru hissetmemiştir. "Anlıyorum. Senin de onun tarafında olman gerekiyor."

Faith gülümsedi, belli ki rahatlamıştı.

Sara, "Doktor size herhangi bir tedavi bilgisi verdi mi?" diye sordu.

"İlk birkaç gün çocuğa sıvı ve bir tur antibiyotik verdi ama hepsi bu kadar. Çoğunlukla ona bir rutin hissi vermek ve yeni bir şey çıkmadığından emin olmak için uğruyordu."

"Bu muhtemelen her şeyden daha çok yardımcı oldu. Çocukların her zaman bir düzene ihtiyacı vardır."

"Hâlâ hayatta kalma modunda. Denise onu tuttukları sırada yemeğine ilaç katılmış olabileceğini düşünüyor. Kola içmiyor ama şişe suyu içiyor. Hap arar gibi her şeyi parçalara ayırıyor. Bir lokma yiyor, sonra onu hasta ya da uykulu yapıp yapmadığını görmek için bekliyor, sonra bir lokma daha yiyor. Ona meyve ruloları ve şarküteri etleri gibi kolayca kurcalanamayan şeyler vermeyi denediler. Yine de yemeden önce parçalıyor."

Sara başını salladı çünkü söyleyecek bir şeyi yoktu. Çocukların başına gelen korkunç şeylerin bilgisiyle bunalmış hissediyordu. Faith de aynı şeyi hissediyor olmalıydı. Eve varıncaya kadar sessiz kaldı.

Kapı açıldı ve minyon bir Afro-Amerikan kadın dışarı çıktı. Kot pantolon ve tişört giymişti ama belinde bir silah vardı ve kullanabilecek gibi görünüyordu. Güçlü kolları çiftlik işlerine yabancı olmadığını gösteriyordu. Şaşırtıcı derecede yumuşak bir sesle konuştu. "Doktor siz misiniz?"

"Evet," dedi Sara ona.

Kadın kenara çekilip eve girmelerine izin verirken elini silahının kabzasına dayadı.

Mutfak sıcak ve neşeliydi. Belli ki ev sahibi dekorasyonla ilgilenmiyordu ama yumuşak ahşap tonlarıyla sıcak bir alan yaratmayı başarmıştı. Sara masada oturan kadının Denise Branson olduğunu tahmin etti. Önemli olan her şeyini kaybetmiş birine benziyordu. Masaya yığılmıştı. Önünde bir fincan çay duruyordu. İçmek yerine, çay poşetini ipinden tutarak amaçsızca karıştırdı.

Faith, "Denise?" dedi.

Denise başını kaldırıp zoraki bir gülümsemeyle baktı. "Dr. Linton?"

"Sara." Kadına elini uzattı. "Duyduğuma göre hastama iyi bakıyormuşsun."

Denise, Sara'nın acımasız bir şaka yapıp yapmadığını merak ediyormuş gibi temkinli bir bakış attı.

Faith bu garip anı örtbas etti. Mutfak kapısını açtı. "Ben merkeze gidiyorum. Hazır olduğunda beni ara. Will, telefonunu her zaman yanında tut."

Kız gitmeden önce başını salladı. Sara aralarında geçen bakışmadan hoşlanmamıştı.

Şerif yardımcısı cebine koyduğu bir anahtarla sürgüyü kilitledi. "Ben Lila, bu arada. Jasmine arkada çocukla birlikte. Sen Will misin?"

Will, "Evet," diye cevap verdi. Sara'nın sağlık çantasını tezgâhın üzerine koydu ve Lila'nın elini sıktı.

Şerif yardımcısı ona bakabilmek için boynunu eğmek zorunda kaldı. "Bunu ortağınıza zaten söyledim ama bunu yaptığınız için teşekkür ederim. Bir süredir bu işi tek başımıza yapıyorduk."

Will ona, "Artık yalnız değilsin," dedi. Sonra sobanın yanındaki Pop-Tarts kutusunu fark edince gözleri parladı. "Sakıncası var mı?"

Onun için kutuyu aldı. "Buyurun."

Will ağzındaki şekeri yuttu. Birkaç kez öksürdü ama bu onu paketi yırtıp açmaktan alıkoymadı.

Lila Sara'ya, "Çocuk hâlâ uyuyor. Onu henüz beslemedim. Krep yapacaktım. Dünkü krepleri yemedi. Sanırım çok kalındı."

Sara, "Onunla birlikte mi yiyorsun, yoksa sadece servis mi yapıyorsun?" diye sordu.

Lila açık buzdolabındaydı. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Lanet olsun. Bizi yemek yerken görürse, güvenli olduğunu anlar." Bir kutu yumurta bir sürahi süt çıkarırken başını salladı. "Onu esir alanların muhtemelen yaptığı gibi ona bir tepsi sundum."

Sara suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletmeye çalıştı. "Sizler başından beri buradaydınız. Taze bir gözle gelmek benim için kolay."

Lila dedi ki, "Odadan çıkmıyor. Onun için oraya bir televizyon koydum. Sesi kapalı tutuyor, altyazıları okuyor. Denise ona birkaç kitap aldı ama onlara dokunmuyor. O yaşta okuyabiliyorlar, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Sara. "Muhtemelen yüksek sesle okumak zorunda kalmaya alışmıştır."

"Annesine kitap okuyor," dedi Denise, daha çok kendi kendine.

Will bir paket Pop-Tarts'ı bitirmişti. Bir tane daha açtı.

"Video oyunlarını denedin mi?"

Lila'nın yüzü yine düştü. "Video oyunları." Denise'e "Bunu neden düşünemedik?" diye sordu. Kızartma tavaına bir parça tereyağı attı. "Kardeşimin Xbox'ını almalıydım. Zaten oynamak için çok yaşlı."

Denise, "Başından beri onu uzmanlara bırakmalıydık," dedi.

"Onu güvende tuttunuz," dedi Sara. "Önemli olan tek şey bu."

Denise yine çayına baktı. Lila bir kâseye yumurta kırmaya başladı.

Sara bu kadınlara ne olacağını merak ediyordu. Denise Branson disiplin cezasına çarptırılabilirdi, muhtemelen cezai suçlamalar da olabilirdi ama onun kaderi Lonnie Gray'e bağlıydı. Sara'nın adam hakkında bildiklerine göre, o adil biriydi ama aynı zamanda hızlı adalete de inanıyordu. Lila'nın güvende olduğunu umuyordu. Biri şerife söylemediği sürece, şerif yardımcısının bu girişimdeki rolü gizli kalacaktı.

"O uyandı." Sara sağlık görevlisinin üniformasından kapıdaki kadının Jasmine olduğunu tahmin etti. Arkadaşları gibi o da ufak tefekti, ama kendisiyle uğraşılmayacağını gösteren bir şeyler vardı onda. Faith de aynı duruşa sahipti. Sara, Paul Vickery gibi iki yüz kiloluk eski bir denizciyi çelik bir copla alt edebileceğini bilmenin belli bir özgüven yarattığını tahmin ediyordu.

Sara, "Şimdi gidip onu görmek istiyorum," dedi.

Lila tavayı ocaktan indirdi. "Biz de seninle geliyoruz."

"Belki hepiniz değil." Sara kelimelerini dikkatle seçti. "Ona karşı çok iyiydiniz. Onunla ilgilendiniz. Denise, kelimenin tam anlamıyla onu kurtardın." Durakladı. "Olanları sana anlatırsa onu artık sevmeyeceğini düşünebilir."

Lila yine kendi hata bulmakta gecikmedi.

"Yumurta kabuklarının üzerinde yürüyerek onun sessizliğini pekiştiriyorduk."

Sara düzeltti: "İyileşmesi için güvenli bir ortam sağladınız."

Lila yemek pişirmeye geri döndü. Pek sakinleşmiş görünmüyordu. Sara, Will'e "Sen de gel." dedi.

Hepsi bu fikirden geri adım atmış gibi görünüyordu.

Sara, "Mantığa aykırı görüldüğünü biliyorum ama bazen kurbanlar etraflarında erkekler varken kendilerini daha güvende hissederek. Kaba kuvvetin onları koruyabileceğini düşünüyorlar."

Lila kabul etti: "Tecavüz mağdurlarının erkek dedektif istedikleri oldu. Bazen, ama her zaman değil."

Will hepsinden daha tereddütlü görünüyordu. "Emin misin?"

Sara şu tavsiyede bulundu: "Odaya girdiğinizde oturun. Önce size alışmasına izin verin. Yedi yaşındaki çocuklar son derece uyumludur. Ayrıca son derece meraklıdır. Neler olup bittiğine, bundan sonra neler olacağına dair ayrıntıları bilmek isteyecektir."

"Ona hiçbir şey söylemedik," dedi Lila. "Sadece güvende olduğunu söyleyip durduk."

Jasmine, "İhtiyacı olan şey buydu, Lila. Doktoru duydun. Güvende hissetmeye ihtiyacı vardı ve biz de onu güvende hissettirdik." Will'e baktı. "Seni bilmem ama. Üzgünüm ama o sadece küçük bir çocuk ve ona zarar veren insanlar sana çok benziyordu."

Sara zorlamak istemedi ama "Onun odada olmasını çok isterim. Bence yardımı olur."

Gerilim artıyor gibiydi. Sessizliği bozan ilk kişi Lila . "Diğer konularda haklıydı. Bir deneyelim derim. Çocuk çıldırırsa Will her zaman gidebilir, değil mi?"

Will hemen kabul etti. "Doğru."

Denise ve Jasmine birbirlerine baktılar. Sara onların fikir birliğiyle hareket etmeye alışık olduklarını söyleyebilirdi.

Lila, "Dee, eğer bir şey işe yaramıyorsa, onu yapmayı bırakır ve başka bir şey denersin" dedi.

Denise, "Çocuk çoktan kırıldı." dedi.

Lila spatulayla onu işaret etti. "Belki de onu tekrar bir araya getirmek için profesyonellerden yardım almamızın zamanı gelmiştir."

Denise ellerini kupasının etrafında birleştirdi. Koyu çaya baktı. Sonunda, "Pekâlâ. Ama üzgün görünmeye başladığı anda gitmeye söz vermelisin."

Will, hâlâ odadaki en isteksiz kişi gibi görünmesine rağmen, "Söz veriyorum," dedi.

Denise masadan kalktı. "Kapının hemen dışında olacağım, böylece orada olduğumu bilecek."

"Teşekkür ." Sara tezgâhtan tıbbi çantasını aldı.

Denise koridorda onlardan önce ilerledi. Sara, kadının bunu durdurmak, Will ve Sara'yı evden dışarı atmak ve çocuğu o karanlık bodrumdan kurtardığı andan beri şeyi yapmak istediğini anlayabiliyordu. Çocuğu bir haftadan uzun bir süredir koruyorlardı. Ona bakmışlar, beslemişler, koruyucu melekler gibi göz kulak olmuşlardı. İki metre boyundaki bir adamın odaya girmesine izin vermek çocuğun ihtiyacı olan son şey gibi görünüyordu.

İlk başta çocuk kabul etmiş gibi görünüyordu. Will'i görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Sırtını yatak başlığına dayayarak yatakta doğruldu.

Denise nazıkçe yatıştırdı, "Sorun yok bebeğim. Bu insanlar bizim arkadaşlarımız. Sana yardım etmek için buradalar."

Çocuk çarşafı göğsüne kadar çekti. Ona Örümcek Adam pijamaları giydirmişler ve yatağın üzerine uyumlu çarşaflar sermişlerdi. Mevcut her yüzeyde oyuncaklar vardı -Matchbox arabalar, dev bir Transformer, küçük bir kasaba inşa etmeye yetecek kadar Lego. Resimli kitaplar şifonyerin üzerine yığılmıştı. Hiçbir şeye dokunulmamış gibi görünüyordu. Belli ki birisi yerel çocuk mağazasına gitmiş ve tezgâhtara yedi yaşındaki bir çocuğa tam olarak ne alınacağını sormuştu ama bu yedi yaşındaki çocuk ilgilenmiyordu.

"Günaydın." Sara odaya girerken ses tonunu olabildiğince eşit tuttu. Çocuklarla asla aşağılayıcı konuşmamayı her zaman alışkanlık haline getirmişti. "Ben Dr. Linton. Bu da Ajan Trent. Kendisi bir polis memuru ama devlet için çalışıyor, bu yüzden ona dedektif yerine ajan diyorlar." Will'e odaya girmesini işaret etti. "Dr. Thomas bu sabah burada olmayacak. Sana merhaba dememi söyledi. Sorun olmazsa sana ben bakacağım."

Çocuk hareket etmedi ama itiraz da etmedi.

Sara hızlı bir görsel muayene yaptı. Dr. Thomas iyi bir iş çıkarmıştı. Çocuk her yönüyle yedi yaşındaki sağlıklı bir çocuğa benziyordu. Rengi iyiydi. Kilosu normalin altında görünüyordu. Susuzluk ya da ihmal belirtisi yoktu. Yüzündeki yaralar iyi iyileşiyordu. Korku dolu, sinmiş tavrı dışında çocuğun kaçırıldığını asla tahmin edemezdi.

Sara, Will'e köşedeki sandalyeyi işaret etti. "Ajan Trent çok kötü adamlarla kavga etmiş. Bu yüzden yüzü morarmış. Boynundaki kırmızı izleri görebilirsiniz. Birkaç hafta içinde iyileşecekler. Daha önce hiç yaralanmış mıydın?"

Çocuk gözlerini Will'e dikti. Çarşafı boynuna kadar kavradı.

Sara devam etti: "Yaklaşık iki gün içinde Ajan Trent'in morlukları koyu mor, hatta belki de siyah görünecek." Tıbbi çantasını açtı. "Bundan yaklaşık on gün sonra yeşile dönmeye başlayacaklar, sonra kahverengiye dönecekler, yaklaşık iki buçuk hafta sonra da yok olacaklar." Çocuğa, "Daha önce de morarmıştın, değil mi?" diye sordu.

Hâlâ cevap vermiyordu ama şimdi Will yerine Sara'ya bakıyordu.

"Parmaklarımı bileğine koyacağım, tamam mı?" Çocuk yapmadı.

flinch ne zaman Sara aldı onun Nabız. Tarafından
yedi yıllar, muhtemelen düzinelerce kez doktor
muayenehanesine gitmişti. Alışkındı
muayene rutini.

Sara, "Çürüğe neyin sebep olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Çocuk cevap vermedi ama dinlediği belliydi.

"Derinin altında sıkışmış kan. Bu biraz iğrenç, değil mi?"

Sara'ya baktı.

"Bence iğrenç ve ben bir doktorum."

Çocuğun bakışları tekrar Will'e döndü ama şimdi ona bakmak yerine onu inceliyordu.

Sara stetoskopunu çıkardı. Yedek olarak sakladığı eski bir steteskoptu bu. Tıp fakültesine ilk girdiğinde ailesi ona almıştı. Sara göğüs parçasını ağzına götürdü ve nefesiyle ısıttı. Çocuğun ne yapacağını söylemesine gerek yoktu. Sara'nın ciğerlerini dinleyebilmesi için yatakta öne doğru eğildi.

Gömleğinin arkasını yukarı çekti. Derisinde yanıklar vardı. Sara onları görmezden geliyormuş gibi yaptı.

"Derin nefes al," dedi, sonra gereğinden uzun süre dinledi. Dr. Thomas yanıkları tedavi etmiş ama enfeksiyonu önlemek için açıkta bırakmıştı. Sara'nın Will'de gördüğüne benzer yara izleri kalacaktı.

"Vay canına," dedi sonunda. "Ciğerlerin çok güçlü." Çocuk, kalbini dinleyebilmesi için arkasına yaslandı. Çarşafı belinden kavramıştı ama başı üçgen şeklinde dönmeye devam ediyordu. Kapı aralığında duran Denise'e, sonra Will'e, sonra da Sara'ya baktı. Sürekli çevresini kontrol ediyordu. Parmakları, sanki her an yorganın altına saklanmaya hazır olmak istiyormuş gibi çarşafın kenarlarında geziniyordu.

Sara çocuğa, "Georgia eyaletinde olduğunu biliyorsun, değil mi? Florida'nın hemen üstünde."

Çocuk cevap vermedi ama yüz ifadesinden Sara'nın ona zaten bildiği şeyleri söylediği anlaşılıyordu.

Sara, "Birkaç dakika içinde, daha önce yaptığınız gibi bir ambulansa bineceğiz. Ama bu sefer seni Atlanta'ya götüreceğiz." Durakladı. Artık dikkatle dinliyordu. "Yolculuk yaklaşık bir buçuk saat sürecektir. Oraya vardığımızda bir hastanede olacaksınız. Tüm bu süre boyunca sizinle olacağım."

Çocuk Denise'e baktı.

Ona, "Jasmine ve Vivica seni götürecektir. Ben ambulansın arkasındaki arabada olacağım. Lila daha sonra gelip seni kontrol edecektir."

Sanki ikisi de bir sırrı paylaşıyormuş gibi gülümsedi. "Sana hiçbir yere gitmeyeceğimizi söylemişim."

Sara diğer sağlık görevlisinin Vivica olduğunu tahmin etti. Çocuğa şöyle dedi: "Sireni açmayacağız çünkü bu acil bir durum değil. Hasta değilsin. Muhtemelen sadece yorgunsun ve çok korkmuşsun. Ve konuşmuyorsun, bu yüzden ağzının içine bakmam ve seni engelleyen bir şey olmadığından emin olmam gerekiyor. Tamam mı?"

Çocuğun gözleri tekrar Sara'ya kaydı. Sara'nın onun sessizliğine tıbbi bir açıklama bulamayacağını biliyordu.

"Bana bir saniye ver." Sara, Nell'in meşgul görünmek istediğinde yaptığı gibi çantasını karıştırdı. "Dil bastırıcım yok," diye yalan söyledi. Denise'e döndü. "Hiç buzlu şekerin var mı?"

Denise belli ki anlamamış. "Buzlu şeker mi?"

"Dil basacağı olarak tahta çubuğu kullanabilirim. Belki dondurucuda biraz vardır?" Anlamını Denise'e dik dik baktı. "Gidip bakabilir misin?"

Denise belli ki bunu istemiyordu. Yine de çocuğa, "Ben mutfakta olacağım. Tamam mı?" dedi.

Çocuk başını sallamadı ama Denise ile aralarında konuşulmayan bir tür dil vardı. Denise onun gitmesine izin verildiğini anladı.

Sara yine çantasını karıştırdı. "Denise'den çok hoşlanıyorum. Değil mi Ajan Trent?"

Will cevap vermeden önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Evet.

Hepsi çok iyi insanlar."

Çocuğa "Ajan Trent'in sesi komik geliyor çünkü boğazı ağrıyor" dedi.

Çocuk tekrar Will'e baktı, muhtemelen boynundaki görüyordu.

"Ajan Trent övünmeyi sevmez ama iyi şakalar bilir. Siz bilmiyor musunuz?"

Will önce afallamış, sonra da biraz paniklemiş görünüyordu.

Çocuğa karşı kullandığı ses tonunu kullanmamaya çalıştı. "Neden ona bir fıkra anlatmıyorsun?"

Will ne diyeceğini şaşırmış gibiydi. Ona her zaman aptalca şakalar yapardı. Şimdi neden hiçbir şey düşünemediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sara sordu. "Peki ya Sünger Bob? Son zamanlarda başı belaya girmede mi?"

Will cebinden bir şeker çıkardı. Ambalajı karıştırdı. "Kelebekler ayaklarıyla tat alır" dediğinde Sara tam onu serbest bırakmak üzereydi.

Çocuk sadece ona baktı. Sara da öyle yaptı. Adamın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Will şekeri ağzına attı. "Kelebeklerin çiğneyebilen ya da ısırabilen ağızları yoktur, ama nektarı emmek için kullandıkları bu pipet gibi şeyleri vardır. Bu şekilde beslenirler." Boğazını temizledi. "Ama ne yiyeceklerini nasıl biliyorlar? Ayaklarıyla yaprakların ve diğer şeylerin üzerine konuyorlar ve iyi olup olmadığını bu şekilde tadıyorlar. Tat alma duyuları ayaklarında."

Çocuğun gözleri kısıldı. Şüpheliydi ama ilgisini çekmişti.

Will de bunu açıkça anlayabiliyordu. Sandalyesini yatağa birkaç santim daha yaklaştırdı. "Kaplumbağaların çoğunun popolarından nefes alabildiğini biliyor muydun?"

Çocuk, muhtemelen Will "popo" dediği için Sara'ya heyecanlı bir bakış fırlattı.

"Bu doğru." Will sandalyesini yaklaştırdı. "Kıçlarında küçük hava keseleri var. Böylece başlarını suyun altında tutuyorlar ve nefes almaları gerektiğinde kıçlarını yukarı kaldırıyorlar."

Çocuk etrafındaki çarşafı tutmayı bırakmıştı. Will'e açık bir merakla baktı.

Will, "Aslında az önce ormanda bir tür savaş olduğunu duydum," dedi. Tekrar boğazını temizledi. Bir öksürük kriziyle daha kesilmemesini umuyordu. "Böcekler hayvanlara karşı. Bunu duymuş muydun?"

Çocuk hâlâ cevap vermiyordu ama hafifçe öne doğru eğilmişti.

Sara, "Sanırım gazetede okumuştum" dedi.

"Eminim öyledir. Bütün haberlerde vardı." Will çocuğa, "Televizyonda gördün mü?" diye sordu.

Çocuk başını sallarken neredeyse belli belirsiz bir hareket yaptı.

Will ona şöyle dedi: "Sonunda dışarı çıkmaya karar verdiler. Hayvanlar ve böcekler. Bir futbol maçı ayarladılar. Kazanan, sonsuza dek ve bir günlüğüne ormanın kralı olacak. Yani sonsuza kadar, artı fazladan bir tam gün." Will dirseklerini dizlerine dayadı. Çocuğa sordu: "Bu maçı duymadığına emin misin? Çok büyüktü."

Bu kez kafa sallama daha belirgindi.

"Destansı bir maçı," dedi Will. "Yani, unutulmazdı. Böcekler ve hayvanlar yıllarca çocuklarına bunu anlatacaklar."

Çocuk daha da öne eğilmiş, bekliyordu.

"İlk iki çeyrekte hiç çekişme yoktu. Hayvanlar böcekleri dövüyordu. Yani, belli ki fiziksel üstünlükleri var." Will futbol topu atıyormuş gibi yaptı. "Birbiri ardına, gol, gol, gol. Hayvanlar sahaya hükmediyordu. Böcekler onları durdurmak için hiçbir şey yapamadı. Sonra devre arası geldi." Will her şeyi durdurmak istercesine ellerini kaldırdı. "Böcekler soyunma odasında bebekler gibi ağlıyordu. Bu şeyi kaybedeceklerdi. Bunu biliyorlardı. Bunu dış iskeletlerinde hissedebiliyorlardı. Hayatlarının geri kalanı boyunca aşağılanacaklardı. Ama yine de sahaya geri döndüler. Öylece çekip gidemezler, değil mi? Bunca yıldan sonra olmaz. Omurgasız olabilirler ama pes etmezler. Haksız mıyım?"

Çocuk başını salladı. Will'in her sözüne asılıyordu.

"Üçüncü çeyreğe başlıyorlar ve birden tırtıl sahaya giriyor. Kasıla kasıla yürüyor. Geniş alıcı pozisyonunu alıyor - ve gerçekten geniş demek istiyorum. Bu şeyin dönüş yarıçapını hayal edebilirsiniz. Cırcır böceği topu atıyor ve aniden, vınnn" -Will ellerini havaya kaldırdı- "tırtıl havalanıyor. Topu kapıyor, sahada bir aşağı bir yukarı deli gibi koşuyor. Gol üstüne gol atıyor. Yani, tırtıl yanıyor. Sadece oyunu kazanmakla kalmıyor. Skoru da yükseltiyor. Maçın sonunda, hayvanlar 34, böcekler 212."

Çocuğun dudakları bu düşünceyle aralandı.

"Böcekler kendinden geçmiş durumda," diye devam etti Will. "Hepsi sahaya koşuyor. Tırtılı havaya kaldırıyorlar. Onu taşıyorlar. Buna inanamıyorlar. Sonsuza dek ormanın kralı oldular ve

bir gün. Sonra biri tırtıla şöyle der: 'Bu maçı devre arasından önce kazanabilirdik dostum. Bunca zaman neredeydin? " Will etki yaratmak için durakladı. "Ve tırtıl der ki, 'Ayakkabılarımı giyiyorum! "

Çocuk şok olmuş bir nefes çekti, sonra kahkahalarla patladı. Ağzı açıldı. İki büklüm oldu. Minik yumrukları güçlkle sıkılmıştı. Sara'ya baktı, sanki "*Buna inanabiliyor musun?*" diye sorar gibiydi. Sara'nın onunla birlikte gülüyormuş gibi yapmasına gerek yoktu. Çocuğun sınırsız sevinci uzun zamandır duyduğu en tatlı şeydi.

Yan üstü düştü. Çarşaflar unutulmuş bir hatıraydı. Kısa bir an için tekrar çocuk olmuştu.

Sonra, çekilen bir perde gibi, kahkahalar kesildi ve anılar içeri doldu. Çocuk yavaşça kendini yatak başlığına doğru itti. Çarşafları beline sıkıca doladı.

Will cebinden bir avuç Jolly Ranchers çıkardı. "Bir tane ister misin?"

Çocuk karpuz aromalı bir şeker seçti. Dikkatli bir el becerisiyle ambalajını soydu. Sara çöpü almak için elini uzattı. Çocuk şekeri emerken dudakları büzüldü. Farklı bir şeyler vardı. Çocuğun gardının hâlâ yerinde olduğunu biliyordu ama artık çatlaklar arasında gün ışığı vardı.

"Biliyor musun," diye başladı Will, "yüzüme bunu yapan adam yakalandığında başı büyük belaya girecek." Bileğini dizinin üzerinde çaprazladı, rahattı. "Hayatının geri kalanını hapiste geçirecek. Belki Denise ya da Lila onu tutuklar. Ya da belki başka biri. Dışarıda iyi insanlar olan pek çok polis var. Kötü adamların başkalarına zarar vermemeleri için hapse atılmalarını sağlıyorlar."

Çocuk şekeri ağzında yuvarladı. Sara dişlerinin arasında tıkrıdığını duyabiliyordu.

Will, "Kötü şeyler yapan insanlar her zaman yakalanır. Bunu biliyor muydun?"

Çocuk soruyu düşünüyor gibiydi. Sonunda başını salladı.

"Bilmiyor musun yoksa doğru olduğunu mu düşünmüyorsun?" Will sordu. Çocuk yine başını salladı, sonra durdu. Konuşmak yerine iki parmağını havaya kaldırdı.

Will, "Bunun doğru olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" dedi. Çocuk başını salladı.

Will ona şöyle dedi: "Akıllı bir çocuk olduğunu biliyorum ama bu konuda yanılıyorsun. Benim işim bu. Kötü insanları kovalıyorum ve onları hapse atıyorum."

Çocuk çarşafa baktı. Tekrar dikişleri karıştırdı.

"Birkaç ay önce bazı kötü adamları tutukladım. Bu küçük çocuğa, polisle konuşursa anne ve babasının zarar göreceğini söylediler."

Çocuk şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Kötü adamlar yalan söylüyordu," dedi Will. "Sadece küçük çocuğu korkutmaya çalışıyorlardı. Annesi ve babası her zaman güvendeydi. Bana olanları anlattığında kötü adamları tutukladım ve küçük çocuğu eve getirdim." Will tekrar öne doğru eğildi. "Ne dediğimi anlıyor musun?"

Çocuk anlıyor gibiydi ama bunu kabul etmedi.

Will, "Bana ne kadar çabuk ne olduğunu anlatırsan, seni o kadar çabuk ailene geri götürebilirim. Ve inan bana, seni çok istiyorlar. Tek düşünebildikleri sensin. Kötü adamlar sana ne yapmış olursa olsun, sana bakabilmek ve güvende olduğundan emin olabilmek için seni geri istiyorlar."

Çocuk tekrar çarşafa baktı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

Will dedi ki, "Benimle konuşman sorun değil dostum. Başına her ne geldiyse, senin suçun değildi. Sen sadece bir çocuksun. Annen ve baban seni çok seviyor. Eve dönmeni istiyorlar. Tek umursadıkları bu. Kötü adamlar sana ne yapmış olursa olsun, seni her zaman, her zaman sevecekler."

Çocuk başını eğdi. Ağzı hareket etti. Sesleri tekrar kelimelere nasıl dönüştüreceğini düşünmek zorundaydı. "Peki ya Benjamin?"

Will başını kaldırıp Sara'ya baktı.

"Bu senin kardeşin mi?" diye sordu.

Çocuk başını salladı.

Will, "Eminim o da seni geri istiyordur. Onunla kavga etmiş ya da anlaşılamamış olsanız bile, bunların hiçbir önemi yok. Benjamin seni eve, yanına istiyor."

Çocuk sonunda başını kaldırıp Will'e baktı. "Evde değil," fısıldadı. "O da bodrumdaydı."

Sara kalbinin durduğunu hissetti. Konuşamayacak kadar felç olmuştu. Başka bir çocuk, bir kardeş, hâlâ dışarıda bir yerlerde korkunç zalimliklere maruz kalıyordu. Ya da daha kötüsü, hâlâ dışarıda bir yerde değil, sığ bir mezarda yatıyordu.

Will de belli ki aynı olasılıkları düşünüyordu. Sakinliğini korumak için gözle görülür bir çaba harcıyordu. "Benjamin bodrumda seninle miydi?"

Çocuk başını salladı. "Kötü adam onu götürdü." Will'in soğukkanlılığı başladı. Sesi çatallaştı. "Bana adını söyleyebilir misin?"

Çocuk cevap vermedi.

Will, "Dün gece küçük bir çocukla tanıştım ve okulunun adını biliyordu. Sen kendi okulunun adını biliyor musun?"

Çocuk hâlâ cevap vermemişti. Yine korkmaya başlamıştı, çok fazla şey söylediğinden endişeleniyordu. Yataktan aşağı kayd, çarşafı başının üzerine çekti.

Will daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Vazgeçmek istemiyordu ama nasıl devam edeceğini de bilmiyordu.

Sara elini çocuğun koluna koydu. Çocuk titriyordu. Çığlıklarını yatak örtülerinin arasından duyabiliyorlardı. Sara ona, "Sorun yok tatlım. Şimdilik başka bir şey söylemene gerek yok. Ajan Trent'e ne yaptığını söyleyerek çok cesur davrandın. Ve hâlâ güvendesin. Sana kötü bir şey olmayacak."

Denise Branson boğazını temizledi. Kapının girişinde duruyordu.

Sara çocuğa, "Seni şimdilik yalnız bırakacağız ama bize ihtiyacın olursa hepimiz buradayız" dedi. Sara ayağa kalktı. Will'e kendisini takip etmesini işaret etti. "Ben mutfakta olacağım, tamam mı? Hazır olana kadar daha fazla konuşmak zorunda değilsin."

Sara odadan çıktı ama kalbinin bir parçasının çocukla birlikte kaldığını hissetti. Kardeşi de kaçırılmıştı. Onlar neden

onu evde buldu? Nereye götürülmüştü? Sara, Will'e

"Birkaç dakika sonra tekrar deneyeceğim." dedi.

Will telefonunu çıkardı. Cam kırılmıştı ama telefon çalışıyor gibiydi. Sara onun Faith'i aradığını sandı ama sonra şöyle dedi: "Ben Ajan William Trent. Müdür Yardımcısı Amanda Wagner'in yetkisiyle derhal ulusal bir alarm verilmesini istiyorum. İki kayıp kardeş, ikisi de aynı gün, muhtemelen bir haftadan daha uzun bir süre önce kayboldu. İlk çocuğun adı yok ama yedi yaşlarında, siyah saçlı ve kahverengi gözlü. İkinci çocuğun adı Benjamin."

Sara ona, "Ya da Ben. Ya da Benji."

Will'in yüz ifadesinde tam bir şok ifadesi vardı. Neredeyse telefonu düşürüyordu. "Az önce ne dedin sen?"

Onun lakaplarla arasının iyi olmadığını biliyordu. "Benjamin bazen Ben ya da Benji olarak kısaltılır."

"Benji?" Will elini duvara dayadı. Şaşırmış görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Anahtarlarını ver."

14.

Will, Lila'nın çiftliğinden hızla uzaklaşırken BMWnin hız göstergesinin ibresini yüzü geçmeye zorladı. Lila, otoyoldan sadece birkaç kilometre uzakta yaşıyordu. Dönüş için zar zor yavaşladı. Lastikler yol boyunca sıçradı ama BMW dik durdu. Will, otoyola girerken bir şerit arabanın önünü kesti. Hızlı gidiyordu ama yeterince hızlı hissetmiyordu. Macon General çıkışını hızla geçti. Gaza bastıkça motor çığlık atıyordu.

Sonunda telefonu çaldığında, Cayla Martin'in evine giden çıkışa yaklaşıyordu. Will, "Onu yakaladılar mı?" diye cevap verirken tek eliyle arabayı sürüyordu.

Faith, "Cayla Martin'in sokağını bulamıyorlar." dedi.

Will nefesinin altından küfretti. "Peki ya dün gece kapısını çalan polisler?"

"İkisi de görevde değil. İkisi de telefonlarına cevap vermiyor.

Muhtemelen uyuyorlardır."

"Onları için birini gönder." "Sence de öyle değil mi?"

Will hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. "Evi bulmak zorundalar, Faith. Onlara bir helikopter göndermelerini söyle."

"Eyalet otoyolu o posta kodundan otuz mil geçiyor Will. Yol ekiplerini aradık. Park servisini, atık yönetimini, postaneyi ve ortaokulu aradık. Şimdiden üç kruvazör gönderdik. Deniyorlar."

"Toprak bir yol. Bir karavan parkı var ve-"

"Onu bulacağız."

"Onlara beni aramalarını söyle. Macon General'ı geçtim. Şimdi 12. çıkıştan çıkıyorum."

Faith bilgiyi aktarırken telefonda bir sessizlik oldu. Tekrar hatta geldi. "Cayla Martin hastanenin yarısında görüldü.

bir saat önce. Maaş çekini alıyordu. Arabası hala otoparkta ama onu bulamıyoruz."

"Çalışan girişini kontrol ettiler mi? Sigara içmek için oraya çıkıyor."

"Bekleyin." Faith tekrar elini telefonun üzerine koyarak görevliyle konuştu. "Şu anda kontrol ediyorlar."

"İki kayıp kardeşle ilgili bir Amber Alert buldunuz mu?"

"Elimizde bir şey yok."

Will, "Bu imkânsız," diye çıktı. "İki kardeş aynı gün kayboldu. Neden bizim haberimiz olmadı?"

"Belki de polis bunun bir ebeveyn kaçırma olayı olduğunu düşünmüştür?" Faith bariz olanı işaret etti: "Cesetler olmadığı sürece böyle bir şey haberlerde yer almazdı." Will'e sordu, "Çocuğun uydurmadığından emin misin? O yaştaki çocuklar her konuda yalan söyler. Belki diğer çocuk kuzeni ya da arkadaşıydı, ya da-"

Will, "Yalan söylemiyordu," dedi. "Ve sen tesadüflere inanmazsın. Benjamin buralarda yaygın bir isim değil."

"Haklısın," diye itiraf etti Faith. "Amanda Mountiesle konuşuyor." Kanada federal polisi. "Sınır eyaletlerinden birinde olmadığınız sürece haberleri pek yayılmıyor. Çocukların oradan gelmiş olabileceğini düşündü."

"Peki ya Fransızca konuşulan kısımlar?" Will sordu. "Atlı polisler o bölgelere hizmet vermiyor."

"Çocuklardan birinin sesi Fransızca mıydı?"

"Belki de iki dillidirler. Bilmiyorum, Faith. Ona herkesi aramasını söyle."

Faith, "Şu anda ona bir mesaj gönderiyorum," dedi.

Will sessizdi, onun yazmasını bekliyordu. Başı dönüyordu. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu. Benjamin tam önünde duruyordu. Will'e ona yardım etmesi için yalvarmıştı. Bir ay önce kaçırıldığını söylemişti. Will, çocuğun bir sadist tarafından kaçırılmayı değil, polis tarafından annesinden alınmayı kastettiğini düşünmüştü.

Koca Whitey.

Will, Marie Sorensen'e ne olduğunu biliyordu. Bu sabah çocuğun sırtındaki sigara yanıklarını görmüştü. Denise Branson

onu bodrumdan kurtardı. Kurtarılmayan çocuklara ne oldu? Benjamin'e şu anda ne gibi aşağılık şeyler yapıyordu?

"Tamam," dedi Faith. "Amanda'ya mesajı gönderdim. Hastanenin  alı an girişinin önünde Cayla'yı bulamadık. Çatıda ya da merdiven boşluklarında da değil. Evden ne kadar uzaktasınız?"

Will frene bastı. Araba sarsıldı. Vitesi geri vitesine taktı. Neredeyse sapağı kaçırıyordu. "Yol, ana otoyoldan dik bir açıyla ayrılıyor, otoyoldan yaklaşık on mil uzakta." Otoyoldan çıktığında kilometre sayacını sıfırlamadığı için sessizce kendini azarladı. "Sarkan bir sürü ağaç var. D n   n olduğu yerde bir bahçe tabelası var." Logoyu tanıdı. "Karavan parkı için.  zerinde palmiye ağaçları var."

"Kruvaz re haber vereceğim."

Will toprak yolda hızla ilerlerken gaza bastı. Arkasında kızıl tozlar kıvrılıyordu. Sara'nın gösterge panelindeki ekran siyah renkte yanıp sönüyordu. GPS sisteminde toprak yol için bir harita yoktu. Will kendi aptallığına bir kez daha lanet okudu. Ekran bunca zamandır gözünün önünde idi.

Faith'e, "Telefonumu takip et. Belki yollar askeri GPS'te görünür."

"," dedi Faith. "Oraya vardığında beni ara."

Will aramayı sonlandırdı ve telefonunu koltuğa fırlattı. Sonra daha iyi düşündü ve telefonu arka cebine sıkı tırdı. Bir gece önce Cayla'lara yaptığı yolculuk ne kadar uzun geldiyse, bu sabahki yolculuk da o kadar uzun gelmişti. Yol önünde uzayıp gidiyordu. Karavan parkını görene kadar yarım saat geçmiş gibi hissetti. Çocuklar bahçede oynuyordu. Will yava ladı, yüzlerine bakıp Benjamin'i kontrol etti. Hepsini ona bakıyordu. Bazıları evlerine gidiyordu. Muhtemelen yabancı bir adam onlara iki kez bakarsa kaçmaları  ğretilmi ti.

BMW büyük bir çukura çarptığında direksiyon sarsıldı. Will d n    için mücadele etti, a ırını düzeltme yaptı. Tekerlekler sonunda sert bir kaldırıma çarptığında bir başka gürültülü tümsek için zamanında lastikleri düzeltti.

Şimdi alt bölgedeydi. Boş arsalar ve tamamlanmamış inşaat alanları gün ışığında daha da ıssızdı. Neyse ki Will, tamamlanmış evlerin oluşturduğu kümeyi kolayca görebiliyordu. Cayla'nın araba yolunun önünde kayarak durdu. Orada hiç araba yoktu. BMW'den atladı. Garajın pencerelerini kontrol etti. Boştu.

Will ön kapıya doğru koşarken Faith'in numarasını . Dedi ki, "Ben buradayım. Araba yok. Ev boş görünüyor."

"Dün geceki polisler yolda. Yanlarında iki araç daha var. Silahının olmadığını biliyorum. Destek için bekle."

"Beklemiyorum." Will aramayı sonlandırdı. Ön kapıdan bir adım geri çekildi, sonra kapıyı tekmeleyerek açtı. "Benjamin?" diye seslendi. Sesi evin içinde yankılandı. "Benjamin?"

Will vestiyeri açtı. Gizli bir panel olmadığından emin için arka duvarı kontrol etti. Sonra garaja girdi. Alan tamamlanmamıştı, sadece yapısal çiviler vardı. Saklanacak bir yer yoktu.

Mutfak bir gece öncekiyle aynı görünüyordu. Will'in temizlenmiş tabağı hâlâ masanın üzerindeydi. Tencere ve tavalar hâlâ ocağın . Tony Dell'in bira kutuları tezgâhın üzerine yığılmıştı.

"Benjamin?" Will seslendi. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Banyonun önünde durdu ama içeri girmedi. Yatak odası kapılarından birinin üzerinde bir sürgü vardı. Ağır hizmet tipi şifreli bir kilit onu kapalı tutuyordu.

"Benjamin?" Will kapıya vurdu. "Dün gecedен Bay Black. Ben polis . Size yardım etmek için buradayım." Kilit vidalarla değil, sürgülerle sabitlenmişti. Will'in kilidi açmasına imkân yoktu. "Benjamin, geride durmanı istiyorum. Kapıyı kırıp açacağım."

Will birkaç saniye bekledikten sonra ayağını kaldırdı ve kapıyı . Kilit, tahtaya çarparak tıkırdadı. Tekrar tekmeledi. Pervazın etrafındaki tahta parçalanmaya başladı. Ayağını kaldırdı ve tekrar tekmeledi. Sonra bir daha. Sonunda, tekrarlaya tekrarlaya ahşabı parçalamayı başardı. Kapı menteşelerine geri döndü. Tokmak alçı levhaya saplanmıştı.

Benjamin yere zincirlenmişti. Köşede oturuyordu, sırtı duvara dönüktü. Belli ki dehşete düşmüştü.

Will ona, "Sorun yok," dedi. "Ben bir polis . Sana yardım etmek için buradayım."

Benjamin cevap vermedi. Will durumu çabucak kavradı. Bir çift kelepçe, çocuğun ayak bileğini zincire bağlıyordu. Kelepçenin ucu, zemine vidalanmış bir kancaya bağlıydı. Birisi, çocuğun vidayı geri çıkarmasını önlemek için sıvı çiviyle ıslatmıştı. Muhtemelen Tony'dir. Onun yapacağı türden yarım yamalak bir iş gibi görünüyordu. Tony, Benjamin'in tuvaleti kullanacak bir yeri olmayacağı gerçeğini düşünmeliydi. Tahta idrar yüzünden yumuşamıştı. Will kancayı yerden kolayca çıkardı.

Sonra bir araba kapısının çarparak kapandığını duydu.

Will ön pencereye koştu. Paul Vickery beyaz bir Honda'dan indi. Elinde bir silah vardı.

Will, "Kahretsin," diye mırıldandı. Vickery'nin bu işe karıştığını bilmeliydi.

Will iPhone'unu çıkardı. Benjamin'e "Kısa mesaj göndermeyi biliyor musun?" diye sordu.

Benjamin başını salladı, gözleri hâlâ dehşet içindeydi.

"Ortağıma bir mesaj göndereceksin." Will ekranı kaydırdı. Doğru uygulamayı seçti, sonra telefonu Benjamin'e vermeden önce Faith'in numarasını çevirdi. "Adını yaz. Ona Cayla'nın evinde saklandığını söyle. Acele etmesini söyle." Will odadan çıkarken Benjamin'i kucağına aldı. Koridorda bir tavan arası kapağı vardı. Will merdivenlerin tepesinde dururken bunu görmüştü. Benjamin'i yukarı kaldırdı. Çocuğa ne yapacağının söylenmesine gerek yoktu. Kapağı iterek açtı ve tavan arasına tırmandı.

Will ona dedi ki, "Hiç ses çıkarma. Seni bulurlarsa, o telefon olmadan hiçbir yere gitme. Anladın mı? İçinde takip cihazı var. Telefonu saklarsan seni bulabiliriz. Cebine koy. Sakın kaybetme."

Benjamin ayak bileğindeki zinciri yukarı çekti. Ön kapı çarparak açılırken kapak da yerine oturdu.

Will koşar adımlarla merdivenlerden indi. Paul Vickery ona daha önce iki kez saldırmıştı ama her seferinde adam Will'i şaşırtmıştı.

onun tarafında. Bu sefer, Will'in üstünlüğü vardı. Ayrıca Vickery'nin ne kadar sahtekâr olursa olsun, eğitilmiş bir polis olduğunu da biliyordu. Will'in yaptığı'nın aynısını yapacaktı. Dolabı kontrol edecekti. Garajı kontrol edecekti. Mutfağı kontrol edecekti.

Will kendini merdivenlerden aşağı attığında Vickery mutfaktan çıkıyordu. Vickery'nin ağzı açıldı. Çılgılık atacak zamanı yoktu. Will onu bir kazık gibi yere yapıştırdı. Vickery'nin silahı elinden fırladı. Will yumruğunu doğrudan adamın yüzüne indirdi. Durum ne kadar korkunç da, Vickery'nin burnu patlamış bir lastik gibi patlarken, Will intikam almanın tatlı zaferini hissetmekten kendini alamadı.

Will bir kez daha saldırmak için geri çekildi ama Vickery kıpırdamadı. Çoğu kabadayı gibi onun da çenesi cam gibiydi. Bir vuruşta bayılırdı. Will büyük bir hayal kırıklığı içinde topuklarının üzerine oturdu.

"Lanet olsun Bud," dedi Cayla Martin. Kırılarak açılmış ön kapının önünde duruyordu. Elindeki şok tabancasını Will'in göğsüne doğrultmuştu.

M26-C, iki küçük dikenli sondayı on beş metreye kadar uzağa fırlatan bir basınçlı nitrojen hava kartuşu taşıyordu. Sondalar yalıtılmış iletken tellere bağlıydı. Teller de elli bin volta kadar elektrik sağlayan sekiz adet çift A piline bağlıydı. Sinir kaslarını tamamen etkisiz hale getirmeye yetecek kadar.

Will, Vickery'nin silahına doğru hamle yaptı ama nitrojen yükünden kaçacak kadar hızlı değildi. Sondalar boynunun arkasına saplandı.

Yere düşmeden önce bilinci yerinde değildi.

BASKINDAN BEŞ GÜN ÖNCE

Lena, Dr. Benedict'in masaya sırt üstü uzandı. Başı yüksekteydi ama bacakları rahatsız edici bir şekilde ucundan sarkıyordu. Kâğıt önlüğün yukarı çıkmasını engellemeye çalıştı. Ama işe yaramadı. Hamile olmak ile mütevazı olmak arasında bir seçim yapması gerektiğini çabucak öğreniyordu. Bu, Lena'nın geleceğinde gördüğü pek çok tavizin ilkiydi. Vücudunun ele geçirildiğini hissetmeye başlamıştı bile. Daha çok işiyordu. Daha çok uyuyordu. Hatta daha fazla nefes alıyordu. İşin tuhaf tarafı, istila edilmiş hissetmek yerine, Lena'nın hayatında hiç olmadığı kadar mutlu hissetmesiydi.

"İyi misin?" Jared kapının arkasından baktı. Lena'yı gördü ve masaya doğru yürürken alçak sesle ıslık çaldı. "Bebeğim, burada bazı yatak odası fırsatları görüyorum."

O böyle konuştuğunda garip bir heyecan hissetmesine rağmen gözlerini devirdi. Ve son zamanlarda bu şekilde çok konuşuyordu.

"İşten çıkmak için ne dedin?" diye sordu.

"Onlara biraz kişisel zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Bir ilişkim olduğunu düşünüyorlar."

Onun kolunu tokatladı. "Bu hiç komik değil."

O güldü iyi huylu bir şekilde o etrafa bakarken oda .
"Bütün bu saçmalıklar da ne?"

Lena ultrason makinesini tanımasına rağmen, "Anladım," dedi. Ona bakmak bile onu tedirgin ediyordu. Bir sorun çıkarsa ne yapacağını bilmiyordu. Kalp atışı yok. Bebeğin beyni kafasının dışında büyüyor. Korku hikayeleri her yerdeydi

İnternet. Dün gece bilgisayarını kapatmış ve koridordaki banyoya kusmuştu.

Jared  zengilerden birini çıkardı. "Sence bu masaları Costco'da satıyorlar mıdır?"

"İğrenç olamaz mısınız?" Topuğuyla üzengiye tekrar içeri kaydırđı. " n m zdeki sekiz ay boyunca d rt l p d rt lecek olmam yeterince kötü zaten."

"Yedi buçuk." Plastik modelini eline aldı. Parçalar elinde dağıldı. "Kahretsin, bebek masanın altına girdi."

Lena onun plastik fetüsü almak için ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmesini izledi. Kı ı havadaydı.  niformasının pantolonu hiç de hoş olmayan bir şekilde esnemişti. Neredeyse her sabah spor salonunda birlikte çalışıyorlardı. Bazen Lena koçu bandında koşarken onu squat yaparken izliyordu.

"Buldum." Jared ayağa kalktı, fetüsü baş ve işaret parmakları arasında k rdan gibi tutuyordu. "İyi misin? Yüzün kıpkırmızı."

Lena elini yanağına götürdü. Konuyu değiştirdi. "D n markette hamile bir kadın gördüm. Kasiyer kadın sanki bir k pekmiş gibi karnını okşadı. Sonra da 'Aferin anne' dedi, sanki hamile kalmak özel bir yetenek istermiş gibi."

Jared sırtıttı. "İnsanların kasıkları mı okşayıp bana iyi iş çıkardığımı söyleyeceklerini mi sanıyorsun?"

"Glock'umu kı larına sokmamı istemedikleri sürece hayır."

Güldü, plastik bebeği rahme yerleştirdi ve parçaları tekrar bir araya getirdi. "Biliyorsun, annem doğum gerçekleştiğinde burada olmak isteyecek."

Lena bu konuda konuşmak istemedi. Bugünün mutlu geçmesi gerekiyordu.

"Sadece seni uyarıyorum," dedi Jared. "Ve onu burada istediğimi söylüyorum."

"Seçme şansım var mı?"

"Huysuz amcan da muhtemelen gelecektir."

"En azından Hank bir motelde kalma ve ertesini gün oradan ayrılma nezaketini gösterecektir."

Jared buna itiraz edemezdi. Hank evlendiklerinden beri birkaç kez ziyaret etmişti. Hoş karşılanma süresini aşmamak konusunda çok dikkatliydi.

"Şu anda bunlardan bahsetmek kötü şans getirir" dedi. Lena eklemekten edemedi, "Çocuk odasını boyamak gibi. Ve beşiklere bakmak gibi. Birkaç hafta daha beklememiz gerekiyor."

Rahmi bir gümbürtüyle tezgâha geri koydu.

"Ayrıca, evde çalışacaksan mutfak da bitirmelisin" demeye çalıştı.

"Bebek doğmadan önce bitmiş olacak."

"Öyle olsa iyi olur." Lena bir kavganın yaklaştığını hissetti. Günün mahvolmasını istemediği için geri çekildi. Jared bütün hafta boyunca bebeği ilk kez görmekten söz edip durmuştu. Bunu onun için mahvedemezdi.

Lena sordu, "Sen hiç geç kalmazsın. Seni tutan neydi?"

"Bu sabah Lonnie'nin oğlu için bir işaret koydular. Bazılarımız saygılarımızı sunmak için oraya gittik."

"Bu çok hoş." Lena şefe karşı bir sempati kabarması hissetti. Oğlu uzun bir hastalıktan sonra ölmüştü. Lonnie, onu kurtarmak için hiçbir şey yapılamayacağı belli olduğunda bile gitmesine izin vermemişti. Sonunda onu yoğun bakım ünitesindeki her makineye bağlamışlardı.

Jared, "Bana böyle kötü bir şey olursa, fişi çekeceğine söz ver" dedi.

"çekiyorum."

"Ciddiyim," dedi. "Böyle takılmama izin verme. Bir torbaya işiyorum. İnsanlar bana bebekmişim gibi dokunuyor." Lena'ya sordu, "Komadaki birine dokunmanın ne anlamı var? Ya dokunmanı istemezlerse? Seni durduramazlar. Sadece orada kapana kısılmışlardır. Bu çok ürkütücü bir şey." Ürperdi. "Ve annemin bana pijama giydirmesine izin verme. Böyle delireceğini biliyorsun."

Lena dudağının titremeye başladığını hissetti.

Kafası karışmış bir halde ona baktı. "Ağlıyor musun?"

"Evet, ağlıyorum, seni salak." Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Ben senin bebeğini taşıırken neden hastanede ölmekten bahsediyorsun?"

"Tanrım," diye mırıldandı. Tezgâhın üzerindeki bir kâğıt mendil çıkardı. Sadece bir tane kalmıştı. Lena'ya uzattı. "Sakın

Doktor geldiğinde böyle ağlamamalısın. Sana vurduğumu falan düşünecek."

Lena burnunu sümkürdü. "Başka bir şeyden bahset."

Kolayca başka bir konu buldu. "Baskın nasıl gidiyor?" Jared ona Redding'deki bir atış poligonu hakkında bilgi vermişti.

Sokak. Büyük bir bahis oynamış bir kumarbaz gibi davayı takip ediyordu.

Ona "Her şey boka saracak, işte böyle olacak" dedi. Gözlerini silmek için kirli mendili kullandı. "Daha fazla Kleenex'e ihtiyacım var."

Kapıyı açtı ve seslendi, "Hemşire? Biraz daha Kleenex alabilir miyiz?" Açık kapı aralığında bekledi ve Lena'ya "Sid'e takla attıracak birini bulabildin mi?" diye sordu.

"Ne düşünüyorsun?" Burnunu tekrar sildi. "Denise felç geçirmek üzere. Bunun Büyük Beyaz'a giriş yolumuz olduğuna ikna olmuş durumda."

Jared gözlerini devirdi. Denise'i severdi ama Marie Sorensen gibi kızlar hep kaçarlardı. Koca Whitey'yi öcü olarak kullanmak suçun bir kısmını onun omuzlarından aldı.

Lena arkadaşını savunma ihtiyacı hissetti. "O var olabilir. Denise onun adını Florida'dan gelen bir telgrafta buldu."

Jared, kızın onu tokatlamak istemesine neden olan bir umursamazlıkla başını salladı. "Bu konuda Lonnie'ye katılıyorum. Bu bir çıkmaz sokak."

"Anahtar Sid Waller," diye ısrar etti Lena, her ne kadar son zamanlarda çocuğu liseden mezun olduğunda Waller'ın hâlâ serbestçe dolaşıyor olacağını kabullenmiş olsa da. "Hapse girdiğinde şarkı söylemeye başlayacak."

"Kötü kalpli Koca Whitey bunun olmasına izin vermeden önce Waller'ı öldürecektir. Değil mi?"

Lena gözlerini Jared'a dikti. Yine ona bok atıyordu.

"Güven bana, Sid Waller ölür ölmez, Şef Gray Big Whitey işinden çekilecek. Şu anda onun için çok tehlikeli. Ve ikimiz de biliyoruz ki oğlu öldüğünde gücünü kaybetti."

"Doğru," dedi Lena, ses tonu onunkine uyuyordu. "Lonnie Gray hayatında ilk kez geri adım atacak."

Hemşire Jared'a yeni bir kutu mendil uzattı. Ona "Teşekkür ," dedi ve Lena'ya döndü. "Belki de Lonnie gerçekten Koca Whitey'dir. Bunu hiç düşündün mü?" Kapı tıkırdayarak kapandı. Lena'ya sıırıttı. "Bu ne kadar çılğınca olurdu? Şef Gray gizlice uyuşturucu kullanan bir çocuk pezevengi."

"Kıçından konuşmayı kes." Lena birkaç mendil kaptı ve burnunu olabildiğince yüksek sesle sümküdü. Onun aptalca fikrinin aslında tuhaf bir şekilde mantıklı olmasından nefret ediyordu. Gray işe Florida'da başlamıştı. Yıllar boyunca Savannah da dahil olmak üzere kıyıdaki birçok kasabada ya çalışmış ya da danışmanlık yapmıştı. Macon'da gördükleri tüm kargaşa Gray'in gemiye gelişiyile aynı zamana denk gelmişti. Eğer Denise haklıysa ve departmanda bir köstebek varsa, zaman her şeyi bilen bir köstebek olmalıydı. Polis şefi olmaktan daha iyi bir kılıf olabilir miydi?

Kocasının ağzından çıkan her zırva teoriye inanan bir kadından daha büyük bir aptal olabilir mi? Beş dakika önce Jared, Büyük Whitey'nin var olmadığını söylüyordu. Geçen hafta bir adamdan Fort Knox'un ülkedeki tüm altınlardan soyulduğunu duyduğunu iddia etmişti. Neden şimdi onu dinliyordu ki?

Lena başını salladı, Tanrı'ya hamilelik hormonlarından muzdarip olduğunu ve aklını kaçırmadığını umuyordu.

"Neden başını sallıyorsun?" diye sordu.

Bir anlamı olmadığını bildiği için cevap vermedi. "Baskının başarısızlığa uğraması beni strese sokuyor. Denise ve ben ikimiz de bu iş için kışımızı tehlikeye atıyoruz ve Lonnie'nin affetmediğini ve unutmadığını biliyorsun."

Jared ses tonunu yumuşattı. "Bak, bir şey çıkacak." Onun tekrar burnunu sümkümesini bekledi. "Her zaman bir şey çıkar. Sen iyi bir polissin, bebeğim. Zekisin, azimlisin ve asla pes etmiyorsun. Bunu başaracaksın."

Lena buna engel olamadı. Adamın ona bakışında yine ağlamak istemesine neden olan bir şey vardı. Elini onun elinin içine soktu. Jared'in kolu gerildi ama geri çekilmedi. Sevgiye alışık değildi. Annesi soğuk bir balıktı. Lena, Nell'in onlardan birine dokunduğunu hiç görmemişti. Elbette, Lena yapışkan bir tip değildi,

ya da. Son zamanlarda sinirlerini yatıştırmanın tek şeyinin neden Jared'e dokunmak olduğunu açıklayamıyordu. Bu, Dr. Benedict'e sorabileceği türden bir şey değildi. İnternette araştırmayı denedi ama internetteki hamile kadınların çoğu kocalarından nefret ediyor gibiydi. Ve hamilelikle ilgili Google'da aratabileceğiniz sınırlı sayıda kelime vardı, sonra da karşınıza iğrenç pornolar çıkıyordu.

Jared sordu, "İyi misin?"

Dudağını çiğnedi, tekrar ağlamaya başlamamak için sessizce kendini zorladı.

Utangaçlaştı. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye başardı. "Bunu bana SeaWorld'de bir tankın içinde yüzüyor gibi gördüğümde söyle."

"Bebeğim, sen başka yerlerini büyötmeye devam ettiğın sürece ben iyiyim."

Lena gözlerini devirdi. Sonra kapı açılınca elini geri çekti.

Dr. Benedict ellerini yıkamak için lavaboya doğru yürüdü. Lena'ya "Sizi beklettiğim için özür dilerim" dedi.

Jared Lena'ya göz kırptı. Adamın odaya her girişinde söylediğı ilk şey buydu. Karısının da yataktayken muhtemelen aynı şeyi duyduğuna dair şakalaşıyorlardı.

"Benim için arkana yaslan." Benedict masanın üzerindeki uzatma kolunu çıkardı. Lena başını yastığa koydu ve bacaklarını düzelitti.

Başını kaldırıp Jared'a baktı. Elini kızın alnına koydu. Bu hareket beceriksizceydi -daha çok ateşi olup olmadığını kontrol ediyormuş gibiydi- ama

şikayet et.

Benedict ultrason makinesini açtı. Belirsiz bir şekilde kâğıt önlüğü kaldırdı. Lena bütün hafta inkâr ettiğı şeyi gördü. İç çamaşırı çok dardı. Çok yakında karnının altında lastik bir bant gibi yuvarlanacaktı. Jared'e baktı, bir şaka bekliyordu. Ama o gülmüyordu. Ekranda henüz hiçbir şey olmamasına rağmen monitörü izliyordu.

Benedict jel şişesini Lena'nın karnının üzerinde salladı. "Biraz soğuk," dedi, sesi her zamanki gibi pratikti. Şişeyi sıktı. Hiçbir şey . Lena'ya "Bir dakika" dedi, sonra

sandalyesini kapıya doğru yuvarladı. Koridora doğru seslendi, "Bana biraz daha jel getirebilir misiniz?"

Sandalyesini masaya doğru yuvarladı. Soğuk elleri Lena'nın karnına dokunurken, ifade etmeye zahmet etmediği şeyleri yokladı. Bir kez daha kadın bir doktora gitmesi gerekip gerekmediğini düşündü. Yine de her zamanki doktoru bir kadındı ve bir dingo gibi hastaya yaklaşıyordu.

Kapı tekrar açıldı. Lena ayaklarının üzengide olmadığına memnundu. Salon insanlarla doluydu.

"Buyurun." Hemşire, mendilleri getiren hemşireyle aynıydı. Doktora yeni bir jel şişesi uzattı. "Bunu ısıtıcıdan mı aldım?"

Lena hangisinin daha sinir bozucu olduğunu bilmiyordu; kadının cümlelerin sonunda sesini yükseltmesi mi yoksa kimsenin ilk şişeyi ısıtmamış mı?

Benedict aradaki farkı fark etmemiş gibiydi. Şişeyi salladı ve tekrarladı, "Biraz soğuk."

Sıcak sıvı tenine değdiğinde Lena başını kaldırıp Jared'a baktı. Jared ona tekrar göz kırptı. Ultrason probunun karnına bastırıldığını hissetti. Yağ, kabul etmeye hazır olmadığı bir şekilde yuvarlanıyordu. Lena bunun yerine monitörü, değişen beyaz ve siyah kıvrımları izledi.

Bu gerçekten de şimdiye kadar yaptığı en aptalca şeydi. Lena doktorun görüntüyü neden görmek zorunda olduğunu anlıyordu ama Jared'in iç organlarının itilip seyretmesi için hiçbir neden yoktu. İstasyonda eline geçen her ultrason fotoğrafını çerçeveleten hamile bir sekreter vardı. Lena garip küçük uzaylı bloğunun ilerleyişini izlemeden o ce'de yürüyemiyordu. Artık hiçbir şey özel değilmiş gibi görünüyordu.

Benedict'in kaşları çatılmıştı. Sondayı daha sert bastırırken ekrana baktı.

Lena korktuğu kelimeleri sordu. "Bir sorun mu var?"

Benedict cevap vermedi, bu da durumu on kat daha kötüleştirdi.

Hemşire, "Dinle." dedi. Makinenin birini çevirdi. Hoparlörlerden yavaş bir *wah-wah* sesi geldi, sanki

Bir denizaltı filminde duyabileceğiniz bir şey.

Lena dinlemesi gereken şeyi kaçırdığını düşündü, sonra bir kalp atışının hızlı güm güm güm sesi odayı doldurdu.

Jared'in nefesi kesildi. "Bu-" Lena'ya baktı. "Bu kalp atışı." Elini göğsüne bastırıp kalbini yokladı.

"Bu farklı."

Haklıydı. Lena'nın kalbi her zamanki yavaş ritmiyle atarken, bebeğin kalbi pencere camında çırpınan bir sinek kuşunun kanatları gibi ses çıkarıyordu.

Hemşire "Bebeğinizi gördünüz mü?" dedi.

Lena monitöre baktı. Kıvrımların içinde küçük siyah bir nokta vardı. Dr. Benedict elini hareket ettirdi ve nokta bir fasulyeye dönüştü. Lena kalbin yanıp söndüğünü görebiliyordu.

"Vay anasını," diye fısıldadı Jared. "Vay anasını."

Lena kafasının içinde aynı kelimeleri düşündüğünü duydu. Bunu nasıl yapmışlardı? Nasıl bu kadar mükemmel bir şey yaratmışlardı? Gözlerini küçük fasulyeden alamıyordu. Yuvarlak kenarları, ortasındaki karın olacak kıvrımı. Yakında fasulyenin gerçek kolları ve bacakları, tatlı küçük gözleri ve hilal şeklinde ağzı olan bir kafası olacaktı.

Ama şimdilik, o sadece küçük, çırpınan bir fasulyeydi.

Onun fasulyesi.

Lena hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti.

Dr. Benedict, "Her şey iyi görünüyor. Altı haftalık oldunuz. Gelecek hafta aynı saatlerde tekrar gelin." Ultrason makinesindeki bazı düğmelere dokundu. Bir yazıcı canlandı. Benedict ayağa kalktı. Ellerini yıkamak için lavaboya gitti. "Ultrasonla birlikte bir disk aldığınızdan emin olacağım. Resim birkaç dakika içinde hazır olur."

Jared ve Lena'nın gözlerinin içine baktı. " bu, bebeğim. Sen, ben ve her şeyin başlangıcı."

Lena'nın beyni ona bu sözlerin melodramatik olduğunu söylüyordu ama kalbi onun gözlerindeki yaşları, yüzündeki aptalca sırıtışı, parmakları Lena'nın parmaklarının arasından geçerken elinin dokunuşunu algıladı ve parçalanmaya başladı.

Ona şöyle dedi: "Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Bir gün ikimiz de yaşlılar evinde bezlerimizle oturuyor olacağız ve bunun her şeyi değiştiren an olduğunu konuşacağız."

Lena elini onun yanağına koydu. Başparmağı dudaklarında gezindikten sonra onu nazikçe itti. Yabancıların önünde tekrar ağlamaya başlamayacaktı.

Jared anladı. ona göz kırptı, Benedict ile şakalaştı, "Teşekkürler, Doktor. İyi iş çıkardın."

"Bir değil." Benedict belli rutinin dışına çıkmaktan hoşlanmıyordu. Ellerini kurularken hemşireyi inceledi. "Margery'nin yerine bakıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, Doktor." Kadın Lena'nın karnındaki jeli silmeye başlarken sıcak bir şekilde gülümsedi. "Daha önce sizin o ce'nizde çalışmış mıydım? Ben Cayla Martin?"

16.

CUMA

Will'in beyni kafatasının içinde yanıyordu. Şok tabancası yüzünden kasları hâlâ titriyordu. En azından vücudu artık yumruk gibi gergin değildi. Elleri ve ayakları artık top gibi sıkılmamıştı. Dizleri ve dirsekleri düzelebiliyordu. Tüm bu ilerlemeye rağmen, oturmak imkansız bir görev gibi geliyordu. Sırt üstü yere uzandı. Başının üzerinde, Cayla Martin'in yatak odalarından birinde ileri geri yürüdüğünü duydu. En azından Cayla olduğunu varsayıyordu. Paul Vickery onun yanında bağlı ve ağzı tıkalıydı. Üst kattaki her kimse yüksek topuklu ayakkabılarla yürüyordu.

Dedektiflik işi.

Başındaki zonklayan ağrı, şok tabancasından başka bir şeyden kaynaklanıyor olmalıydı. Will daha önce de şoklanmıştı. Amanda bunun bir kaza olduğunu söylemişti ama kadının kıkırdaması Will'e aksini düşündürmüştü. Will geçici olarak başını oynattı. Arkasında hassas bir nokta vardı. Gözlerini kırıştırdı ve son yirmi dört saat içinde görüşünün kaç kez bozulduğunu merak etti. Bunun üzerinde duramazdı. Aslında hiçbir şey üzerinde duramazdı çünkü zihni yine tek bir düşünceye odaklanamıyordu.

Benjamin.

Elimden kayıp gitmeyecek tek kelime buydu. Benjamin tavan arasındaydı. Zincir hâlâ ayak bileğindeydi. Will çocuğa Faith'e mesaj atmasını söylemişti. Faith hangi cehennemdeydi? Will'e ekiplerin yolda olduğunu söylemişti.

Will buradan çıkmak zorundaydı. Cayla kaybolmadan önce polisi bulmak zorundaydı. Paul Vickery baygındı ve bunun tek sebebi

Will ona vurmuştu. Adamın kafa derisinin yan tarafında derin bir yara vardı. Tıbbi yardıma ihtiyacı vardı. Belli ki, Will'in varsayımlarına rağmen, Vickery kötü adamlarla çalışmıyordu. Bunun yeni bir gelişme olup olmadığı daha az açıktı.

Will oturmaya çalıştı. Kasları tepki vermedi. Sadece yan yatabildi. İşte o zaman bileklerini gördü. Birbirlerine sicimle bağlanmışlardı. Düğümler sıkıydı. Sicim derisini kesiyordu. Will bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı. Ayak bilekleri de birbirine bağlıydı. En azından şimdi ayak parmaklarını neden hissedemediğini biliyordu.

Will oturmak için mücadele etti. Ayakları kaydı. Elleri tutunacak bir yer bulamadı. Sonunda kendini oturacak kadar yukarı kaldırdı. Mide bulantısı geçmeden önce sadece birkaç saniye gözlerini kapatması gerekti. Sonra gözlerini açtı ve kendini yeniden hasta hissetti.

Kanepede oturan bir adam vardı. Will'in kafasına bir Glock doğrultmuştu.

Will, Dedektif DeShawn Franklin'le şahsen hiç tanışmamıştı ama adamı Faith'in cep telefonundaki fotoğraftan tanıdı. Bir defans oyuncusu gibi yapılıydı, geniş omuzları ve devrilmiş ağaç büyüklüğünde bacakları vardı. Cayla'nın kanepesinde iki minderlik yer kaplıyordu. Elindeki silah oyuncak gibi görünüyordu ama Will, polis tarafından verilen Glock'un insan durdurucu olduğunu biliyordu.

Will, Paul Vickery'yi tekrar kontrol etti. Hâlâ bağlıydı. Bağlanmıştı, gerçekten. Bu da DeShawn Franklin'in silahını neden Will'e doğrulttuğunu .

Franklin Glock'u indirdi ve silahı dizinin üzerine koydu.
"Paul buraya seni kurtarmaya geliyordu."

Will, ağzından çıkan bir dizi küfrü duyma zevkini ona tattırmadı.
"Onu ortağım mı gönderdi?" diye sordu.

"Ortağın dinleyen herkesi gönderdi." DeShawn gülümsedi. "Ben gelmeden önce Paul'ü dışarı çıkardığın için teşekkürler. Dayakları bir kenara bırakırsak, o kirli bir polis değil. Sizi neden bağlamak zorunda kaldığımı ona açıklamak zor olacaktı."

Will bu yorumu kabul etmedi. Telefonundaki GPS takip cihazının çalışmadığını varsaymak zorundaydı. Faith onun Cayla'nın evinde olduğunu biliyordu. Polisleri gönderecekti. Yirmi polisin kapıyı kırması an meselesiydi.

Franklin, Will'in aklından geçenleri okumuş gibiydi. Seçeneklerini teker teker elinden aldı. "Polislere Paul'le birlikte evin güvenliğini sağlayacağımızı söyledim. Son gördüğümüzde yaya olarak ormana doğru gidiyordun. Otoyolun diğer tarafında bir çember oluşturuyorlar." Will'e, "Bütün polisler seni arıyor, evlat." dedi.

Will elleriyle yüzünü ovuşturdu. Parmakları soğuktu, muhtemelen bileklerindeki sicim kan dolaşımını engellediği için. "Cayla ile mi çalışıyorsun?"

"Eski bir arkadaşına iyilik yapıyorum."

Will, onun bu durumdan hoşnut olmadığını hissetti. "Çocuk nerede?"

"Sen söyle. Evde değil. BMW'nizde değil." Dişlerini göstererek tekrar gülümsedi. "Güzel araba. Eyalet Macon PD'den çok daha fazla ödüyor olmalı."

Will sordu, "Sen Koca Whitey misin?"

Güldü, gerçekten eğlenmişti. "Ben Koca Blackie'yim, orospu çocuğu.

Renk körü müsün?"

Will ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. "Koca Whitey kim?"

Franklin hemen cevap vermedi. Glock'a baktı ve onu dizine doğru ileri geri çevirdi. "Oğluyla arkadaştık. Chuck ve ben birlikte büyüdük. İkimiz de akademiden aynı zamanda mezun olduk. İkimiz de birlikte hareket ettik. O teğmen rütbesini benden önce aldı ama bazen böyle oluyor."

Will başını salladı, bir anıyı unutmaya çalışıyordu. "Sekiz, belki dokuz ay önce, koşuya çıkmıştık. Chuck'ın bacağı bir dal gibi kırıldı. Nedeni yoktu, sadece koptu."

Will bu tür şeyleri daha önce de duymuştu. Tahmin etti, "Lösemi mi?"

"Şimdi onu bir araya getiriyorsun."

Will, "Pek sayılmaz," diye itiraf etti.

"Chuck'ın aile işini devralması gerekiyordu. O gidince, kim bilir?"

"Chuck," diye Will. Bu isim çok tanıdıktı.

"Siz eyalet çocuklarının bundan daha zeki olduğunu sanırdım."

Will, "Kötü birkaç gün geçirdim." dedi.

"Seni anlıyorum kardeşim. Durum pek iyiye gidecek gibi görünmüyor."

Will üst katta yere ağır bir şeyin düştüğünü duydu. Kucağına düşen bir ipucunun sesine benziyordu. Franklin'e, "Cayla Martin bana Tamiami Yolu'ndan Chuck adında bir adamla geçtiğini söyledi." dedi.

Franklin gülümsedi. "Belki o kadar aptal değilsindir."

Will arkasında bir duvar olduğunu fark etti. Sırtını yaslayabilmek için yana kaydı. Dinlenmek ona iyi gelmişti. "Şef Gray'in oğlu geçenlerde öldü," dedi. Will, Faith'in dün sabah ona söylediği bir şeyi hatırladı. "Gray teşkilatın başına geçtiğinde Macon'a kadar onu takip etmen için seni seçmişti."

Franklin bekledi.

Will hesaplı bir tahminde bulundu. "Şef Gray, Koca Beyaz'dır."

Franklin bunu kabul etmedi ama Will'e söyledi, "Lonnie Jacksonville'de çalışıyordu ama Folkston'da yaşıyordu. Ben, küçük kız kardeşim ve annem Funnel'in oradaydık. Orada pek fazla siyah çocuk yoktu ama Lonnie beni yemek masasında otururken bulduğunda gözünü bile kırpmadı."

"Seni kaçırıp tecavüz etmediği için memnun olmalısın."

Silah havaya kalktı. Franklin namluyu tekrar Will'in kafasına doğrulttu.

Will, "Lonnie'nin çocuklarla ilgilendiğini , değil mi?" dedi.

Franklin bir süre ona ters ters baktı. Sonunda silahını tekrar dizine indirdi. "Beni babamdan daha iyi yetiştirdi." Yüzünde tiksinti okunuyordu. "Lonnie'nin çocuklar hakkında bir şey söylediğini hiç duymadım. Onlara baktığını, onlarla konuştuğunu hiç görmedim. Sanırım Lonnie yabancıları bir konuda kandırmakta ne kadar iyiye, arkadaşlarını diğer konuda kandırmakta da o kadar iyiydi."

Will, "nasıl hissettin?" diye sordu. Franklin sessizliğinin soruyu yanıtlamasına izin verdi.

Will, "Belalı bir uyuşturucu satıcısı ve katil olmak bir şeydir. Çocuklara tecavüz etmek ise bambaşka bir kategori." Franklin'in de ona katıldığını söyleyebilirdi. "Çizgiyi aşıyor, değil mi? Bir çocuğun kafasına

Keşin kıcı, neredeyse bunun için imza attı, ama çocuklar masumdur. Onlar hiçbir şey için imza atmadılar."

"Sana bilmediğimi söyledim."

"Denise Branson biliyordu."

"Sence o aptal lezbiyeni dinleyen var mıdır?"

Will, aptal lezbiyenin başından beri haklı olduğunu söylemedi.

"Lonnie benim için bir Tanrı'ydı. Hepimize. Onun hakkında hiçbir fikrim yoktu..." Franklin kelimeleri söyleyemedi bile. "İyi ki Chuck bunu öğrenecek kadar yaşamadı. Bu onu tekrar öldürebilirdi."

"Nasıl ?"

"Ev," dedi Franklin. Atış poligonunu kastediyordu. "Baskından önce adamımı Waller ve ekibini ortadan kaldırması için gönderdim."

Will, Franklin'in adamının Tony Dell olduğunu tahmin etti. Bu olayda öldürme konusunda bu kadar usta olan başka bir oyuncu yoktu.

Will, "Adamın ne buldu?" diye sordu.

"Ne bekliyorduk ki? Üçü ön odada televizyon izliyordu. Sorun değil, adamım onları sessizce dışarı çıkarır. Waller'ı aramak için bodruma iniyor ve onun yerine bu iki küçük çocuğu buluyor." Franklin başını salladı ve Will onun kargaşasının gerçek olduğunu görebiliyordu. "Çocuklardan biri çoktan ölmüştü. Adamım öylece yattığını söyledi."

Will, Lila'nın çiftliğindeki çocuğu düşündü. Ölü taklidi yapmak onu sayısız acıdan kurtarmıştı.

Franklin sözlerine şöyle devam etti: "İkinci çocuk zar zor nefes alıyordu. Adamım onu Cayla'nın bakması için buraya getirdi."

Will, Cayla'nın ona nasıl baktığını bilip bilmediğini merak etti. "Çocuk Koca Whitey'yi teşhis etti mi?" Franklin başını salladı ve Will, Franklin'in rozeti olduğu için Benjamin'in kendini güvende hissettiğini düşünmemeye çalıştı. "Adamın Waller'ın bodrumda olmadığını mı söyledi?"

"Doğru. Sadece, Waller'ın ön taraftan içeri daldığını duyduğunda çocukla birlikte arka taraftan çıkıyordu." Franklin omuz silkti. "Waller zulasını kontrol etmek için bodruma iniyor. Adamım kapıyı destekliyor, onu orada kısıtıyor ve uzaklaşıyor."

"Neden baskından önce Waller'ın ekibini ortadan kaldırmak istediniz?"

Franklin'in isteksiz olduğu belliydi ama "Lena'nın yaralanmasından endişelendim" diye cevap verdi.

Will de az onun kadar kuşkulu görünüyor olmalıydı.

"Ben hayvan değilim dostum. İki yeğenim var. Babam öldükten sonra kız kardeşimin büyümesine yardım ettim." Franklin, "Lee'nin hamile olduğunu biliyordum. Cayla birçok doktorun yerine . Jared'in Lena'ya Lonnie'nin Koca Whitey olduğunu düşündüğünü söylediğini duymuş."

Will, anladığından emin olmak için kelimeleri kafasında tekrarladı. "Cayla gizlice dinliyor muydu?"

"Hayır. Jared açık kapı aralığında duruyordu. ce'nin yarısı onun Lonnie diye seslendiğini duydu."

"Ve Cayla, doktorun o ce'sinde herkesin önünde bu teoriyi ortaya atarak ciddi olduğunu mu düşündü?"

"Cayla öyle dedi." "Sen ne düşünüyorsun?"

"Saçmaladığını." Franklin omuz silkti. "Jared konuşkan biri. Bütün o motorcu çocuklar öyledir. Büyük köpeklerle yarışabileceklerini sanıyorlar ama hiçbir şey bilmiyorlar."

Will'in bu bilgiyi sindirmesi için bir an daha beklemesi gerekti. DeShawn'ın söyledikleri doğruysa, Lena haklıydı. Bütün bunları başlarına açan o değildi. Jared Long yapmıştı. "Lena, Jared'e inandı mı?"

"Hiç sanmıyorum. En azından Lee bana ya da çocuklara hiçbir şey söylemedi," diye itiraf etti DeShawn. "Ama bir şeye kaldığında çok zeki oluyor. Jared onun aklına bir fikir sokuyor, belki de daha önce fark etmediği şeylere dikkat etmeye başlıyor. Onu meşgul etmek zorundaydım. Waller olayını çok önemsiyordu. Onu öldürme şansına atlayacağını biliyordum."

Will sonunda her şeyin bir araya geldiğini hissetti. "Cayla sana doktorun konuşmayı anlattı. Tony Dell adında bir hap satıcısına ulaştın. Tony tutuklandı. İki saat sonra Waller'ı ele veriyor ve Lena'ya atış poligonuna girmesi için gereken kanıtı veriyor."

"Taş gibi soğuk olduğumu düşündüğünüzü biliyorum ama onu korumaya çalışıyordum." Franklin şöyle açıkladı: "Lena Waller'ı tutuklarsa, önümüzdeki altı ay boyunca evrak işleriyle . Bunun zamanını dolduracağını düşündüm."

Hamileyken, belki de çocuk doğduktan sonra anne olmak istediğine karar verir ve işe geri dönmez."

Will, Lena Adams'ın hayatında onun için risk almaktan kaçınan tek bir erkek olup olmadığını merak ediyordu. "Lena bebeğini kaybetti."

"Biliyorum." Franklin pişman görünüyordu. "Cayla onu aradı, biraz izin alması için uğraştı. Dinlemedi. O kız asla kimseyi dinlemez."

Will buna itiraz edemezdi. "Peki ya Jared?"

"Ne olmuş ona? Ceza yazıyor ve yoldaki kırık camları süpürüyor. Bir soruşturma başlatamaz."

Will, "Lonnie Gray bu işi yarım bırakmaz," diye tahmin etti. Adamın ne kadar sert biri olabileceğini kendi gözleriyle görmüştü. "Ona doktorun konuşmadan bahsetmedin, değil mi? Cayla anlattı. Ve Gray senden çok daha fazla ikna olmuştu."

Franklin cevap vermedi ama ikisi de Cayla'nın o kadar kötü niyetli olduğunu biliyordu. Franklin daha kibar bir ifadeyle, "Cay altı yıl boyunca Chuck'la çıktı. Ölmek üzereyken ona destek oldu. Sonunda Lonnie'yle yakınlaştı. Onu önemsiyor."

Will eminim öyledir. Cayla, gelgitlerin aya yöneldiği gibi dramaya yönelmişti. "Bu yüzden buradasın, eski bir dosta iyilik yapmak için."

"Onun hapse girmesine izin veremem. Bunu Chuck'a borçluyum."

Will, suçlular arasında bile bir kural olduğunu biliyordu ama Cayla Martin'in buna layık olduğunu düşünmekte zorlanıyordu. "Lonnie, Lena ve Jared'in peşinden cahilleri gönderdi." dedi.

Franklin başını salladı.

"Eric Haigh'e ölümüne işkence ettirdi."

Franklin'in ifadesi karardı. "Onu bir çöp parçası gibi dışarı attı."

Will, "Lonnie evi temizlemeye çalışıyor," dedi. "Dün gece tiyatronun dışında saldırıya uğradın. Biri Vickery'ye ateş etti. Tony Dell hâlâ . Koca Whitey hepimiz ölene kadar durmayacak."

"Lonnie bana dokunmayacak. Küçük çocukları arıyordu. Birinin onları bodrumda bulduğunu biliyordu. İki çocuk da onun

yüzünü, kim olduğunu biliyordu. doğru olduğunu söylemiyorum, sadece ona geri dönebilecek bir şey olduğunu söylüyorum."

"Tüm bunların Lonnie'nin üzerine kalması kötü bir şey mi olur? Daha fazla çocuğa zarar vermesini engellemek mi?"

Franklin omuz silkti ama belli ki bir sebepten dolayı konuşuyordu.

Will, "Baskına kadar çocuklardan haberin yoktu," dedi. "Ve?"

"Çocuklardan haberin olmadan önce Sid Waller ve ekibine suikast düzenledin." Will, Koca Whitey'nin iş modelinin artık franchise haline geldiğini tahmin ediyordu.

Franklin, "Chuck öldükten sonra işler değişti. Ben ve Lonnie o kadar yakın değildik. İlk başta kederden olduğunu düşündüm ama sonra başka bir şey olduğunu anladım."

"Waller ve Lonnie pedofiliydi. Bunu para için yapmıyorlardı. Lonnie'nin risk aldığı tek zaman, yeni bir çocukla ilgilendiği zamanlardı."

"Haklısın," dedi Franklin. "Ancak, Waller öldükten sonra bu işi birlikte yaptıklarını öğrendim."

"Çocukları birlikte mi takip ediyorsunuz?"

"Her şeyi birlikte yapmak." DeShawn ağzındaki kötü tadı tükürmek istiyormuş gibi görünüyordu. "Lonnie bunun şimdiye kadar yaşadığı en eğlenceli şey olduğunu söyledi."

Will, iki adamın DeShawn Franklin için hiçbirini iyi olmayan birkaç uzun konuşma yaptığını öğrendi. "Baskından önce dağılmaya başlamıştı. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordun. Lonnie ve Waller'ın yakınlaştığını gördün. Lonnie'nin işi Waller'a devredeceğinden endişeleniyordun."

Franklin bir kahkaha attı. "Bunun olmasından endişelenmiyordum. Bunun olacağını zaten biliyordum. Lonnie bana baskından önce söyledi. Cayla Jared'i duymadan önce. Bu saçmalıklar başlamadan önce beni oturttu ve Waller'ın işleri daha iyi idare ediyor gibi göründüğünü söyledi. O cahil piçin yanında ikinci adam olmamı istedi. Bana bir iyilik yapıyormuş gibi davrandı." Franklin acı bir kahkaha attı. "Sanırım beni oğlu gibi sevmiyordu."

Cayla Martin, "Seni kim sevdi?" diye sordu. Büyük bir bavul taşıyarak merdivenlerden indi. Çok fazla doldurmuştu. Yapamadı

. Çanta merdivenlerden aşağı ve ön kapıya çarpana kadar durmadı.

Cayla aldırıyor gibiydi. Merdivenlerin geri kalanını, yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde dikkatle ilerleyerek indi. Giyinip kuşanmıştı ya da en azından Will'e öyle gelmişti. Dar deri mini eteği yepyeni görünüyordu ve ona uyan ipek bluzu, sütyenindeki pembe fiyongu gösterecek kadar düşük kesilmişti.

Franklin ona "Arabada bekle." dedi.

"Nuh-uh." Çantasından bir paket sigara çıkardı. "Söylemeliyim ki Bud, Benji'nin öyle gitmesine izin vererek beni gerçekten siktin attın."

Will Franklin'e baktı ama adam bir fikir beyan etmedi.

"Almanya'da onun için otuz bin dolar ödemeye hazır bir ailem var" dedi.

"Aile mi?" Will onun kandırılmış mı yoksa saf mı olduğunu bilmiyordu.

"İyi ki o lanet uçak biletini almışım." Ağzına bir sigara koydu ama yakmadı. "Shawn beni hastaneden almasaydı, mutlu kığım muhtemelen hapiste olacaktı. Öyle değil mi, tatlım?"

Franklin cevap vermedi. Kanepede öylece oturdu ve kalkmayı başaramayacağını düşünüyor gibiydi. Bir yanı hâlâ polis olmak zorundaydı. Lena'yı korumaya çalışmıştı. Paul Vickery bağlanmıştı, öldürülmemişti. Franklin, Tony Dell'in adını hikâyenin dışında tutmak için elinden geleni yapmıştı. Bir de Will'in hâlâ nefes alıyor olduğu gerçeği vardı.

DeShawn Franklin'in tüm bunlarla işi bitmişti. Belki çocuklar yüzündendi. Belki de Lonnie Gray'in ihanetiydi. Her iki durumda da, işi bitmişti. "Kahretsin, ." Cayla onun sarsılan kararlılığını hissetmiş gibiydi. Topuklu ayakkabılarının üzerinde sallanarak Franklin'e doğru yürüdü. "Biliyorsun ki bunu yapmalıyım."

Franklin elini cebine attı. Arabasının anahtarlarını çıkardı.

"Sadece otoparka bırak."

"Olamaz." Cayla'nın başı ileri geri sallanmaya başladı. "Hayır, efendim."

Franklin dedi ki, "Şehirden ayrılıyorsun. Sonunda ne yaparsam yapayım benim sorumluluğumda. Seninle hiçbir ilgisi yok. Senin adının bu işin dışında kalmasını sağlamayı Chuck'a borçluyum."

"She-it, sen hiçbir şey yapamazsın, Shawn ve ben de hayatımın geri kalanında Wiener schnitzel yemeyeceğim." Cayla çakmağı çaktı ve alevini sigarasına dokundurdu. "Hadi ama. Bitir şunu. Vicdanının kendini rahatlatması için zamanımız yok."

"Gitmeyeceğim-"

Cayla Glock'u kaptı ve Paul Vickery'ye dört el ateş .

Silah sesleri küçük odada yankılandı. Hava gürültüyle sarsıldı.

Kurşunlar sırtına isabet ederken Vickery'nin vücudu şiddetle sarsıldı.

Will'in elleri yüzünün önünde havalandı. Beyninin bir kısmı kendini bir top haline getirip kurşunları durdurabileceğini düşünmüş gibi dizlerini çekti. Cayla'nın silahı ona çevirmesini bekledi. Ve bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Will, Glock'un kendisine baktığını görmeyi umarak başını kaldırdı.

Onun yerine Franklin'in silahı elinden aldığını gördü. Zor nefes alıyordu ama belli ki bir boğuşma olmamıştı. "Kahretsin, Cayla!" diye bağırdı. "Bu da neydi böyle!" Franklin, Vickery'nin yanına diz çöktü. Parmaklarını adamın boynuna bastırdı. "Onu sen öldürdün!"

"Bir değil, orospu çocuğu." Cayla'sigarası ağzında sallanıyordu. "Seni yukarıda duydum, Shawn. Onlara olan biten her şeyi anlatmışsın. Lonnie'nin işi sana devretmek istememesine şaşmamalı."

"Kapa çeneni!" Franklin Glock'u Cayla'ya doğrulttu. "Kapa şu lanet çeneni!"

Sigara ağzından düştü. "Çek şu silahı suratımdan."

"Kapa çeneni dedim!" Franklin silahı Cayla'nın göğsüne dayadı. "Sana bu işi bana bırakmanı söylemiştim. Sana sefil hayatında bir kez olsun çeneni kapamanı ve nasıl yapılacağını bildiğim şeyi yapmama izin vermeni söyledim."

Cayla sordu, "Ne yapacaksın, Shawn? Eyaletin kanıtlarını geri mi çevireceksin? Polislere gidip üzgün olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Konuşmayı kes."

"Beni göğsümden mi vuracaksın, Shawn? Chuck'a yapacağına söz verdiğin şey bu muydu? Beni öldürmek mi?" Sözleri

ama o bir adım geri çekildi. "Ondan kurtulmamız gerektiğini biliyorsun, yoksa doğruca polise gidecek."

"Polise gitmeyecek!" Franklin ılık attı. "O bir dolandırıcı. Şartlı tahliye edildi!"

Will kendini ele vermemek için yere baktı. Franklin'in neden gizlenmeye devam ettiğı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ve asla öğrenemeyecekti.

Tony Dell salonun mutfağı açılan kapısını iterek açtı. Will onun ne kadar zamandır orada durduğunu tahmin edemiyordu. Belli ki yeterince şey duymuştu.

Tony odanın içinde üç adım attı ve bıçağını Franklin'in boynuna sapladı.

Franklin'in ağızı açıldı. Silahını düşürdü. Bir elini boğazına götürdü, diğeriyle bıçağın sapını sabitlemeye çalıştı.

Ve sonra Tony bıçağı çıkardı.

Yaradan su tabancası gibi kan fışkırdı.

Franklin tek dizinin üzerine çöktü. Nefes nefese kalmıştı. Will, boynundaki açık yaraktan nefesinin hırıltısını duyabiliyordu.

Cayla, "Tanrım, Tony, bitir ." dedi.

Tony istemedi. Franklin'in ölümünü iliklerine kadar hissediyordu. Boynundan akan kanı. Yardım için uzandığında parmaklarının titreyişini. Franklin sonunda dengesini kaybetti. Tüm vücudu kaydı, dizi altından kaydı. Omzu yere çarptı. Başının etrafında kan birikti. Parmakları titremeye devam etti. Keskin bir koku havayı doldurdu. İri göğsü, asla bırakmayacağı son bir nefes için yükseldi.

Ve sonra bitti.

"Kahretsin," diye fısıldadı Tony. "Sanırım altına sıçtı."

Cayla Tony'nin ensesine bir tokat attı. "Seni daha kaç kere aramam gerekiyor? Yemin ederim, Shawn'ın beni hastanenin dışında tutuklayacağını sandım. Sana bu konuda haklı olmadığını söylemiştim."

"Gevezeliğı bırakıp buraya gelmek için boynumu riske attığım için bana teşekkür etmek ister misin?" Tony bıçağı botunun içine sokmadan önce kot pantolonuna sildi. "Otoyolun diğ er tarafına yirmi tane ekip arabası yerleştirmişler. Arka yoldan gitmek zorunda kaldım."

"Yazık sana." Cayla hâlâ yanmakta olan sigarasını yerden aldı. Franklin'in Glock'unu kaptığı gibi mutfığa fırlattı. "Bud'la ilgilen ve bavulumu getir. Eğer arka yollardan gitmek zorunda kalırsak uçağıma geç kalacağım."

Tony, "Kahretsin, oraya dört saat önceden gitmene gerek yok. Bu onlar için, sizin için değil."

"Daha önce hiç uluslararası bir uçuşta bulundun mu?" diye sordu. Tony'nin ifadesi onu ele verdi. "Çabuk ol ve bavulumu getirmeyi unutma." Kapıyı açtı ama gitmedi. Will'e doğru yürüdü ve parmaklarını onun ön cebine soktu. Will vücudunu olabildiğince hareketsiz tuttu. Sara'nın BMW'sinin anahtarlarını çıkardı. "Oraya şık bir şekilde gitsek iyi olur."

Tony onun kışını tokatladı. "Evet, bebeğim."

Cayla, Will'e kötü kötü baktı. Sesi her tiz şarkı söyleme tonundan bir cadı hırıltısına dönüştü. "Canını yak, bebeğim. Bu pislik bana otuz bine mal oldu."

Kapıyı çarptı.

Will sessizlikte bir tıkırtı sesi duydu. Bunun, ağzından kekeleyerek girip çıkan nefes olduğunu fark etti.

Tony başını salladı. "Bu kız tam bir baş belası, benden söylemesi."

Will hiçbir şey söylemedi. Tony Dell'in neler yapabileceğini iki kez görmüştü. Eric Haigh'in bıçaklanışını izlerken Will'in tek düşünebildiği, asla o şekilde ölmek istemediğiydi. Şimdi alternatifini gördüğüne göre, o kadar da emin değildi.

Tony derin bir iç çekti. "Ayağa kalk Bud. Seni yerde öldürmeyeceğim."

Will dizlerinin üzerine çökmek için mücadele etti. Sonunda Tony kolundan tutup onu yukarı çekti. Will çalıştı ama faydası olmadı. Elleri ve ayakları bağlıydı. Kapana kısılmıştı. Bu evde, bu katta, Paul Vickery ve DeShawn Franklin'in yanında ölecekti. Ona huzur veren tek şey

Benjamin'in tavan arasında güvende olduğunu bilmektir. Will'in telefonu ondaydı. Onun izini bulacaklardı. Benjamin'i kardeşine götüreceklerdi. İki çocuk da yakında evde olacağını söyledi.

Ama Sara hiçbir şey alamayacaktı. Will hâlâ Angie Polaski ile yasal olarak evliydi. Will' onu aylardır görmemiş olması, izini bulması için bir boşanma avukatı tutmuş olması mahkemenin umurunda olmayacaktı. Karısı onun üzerinde hak sahibiydi, sadece bedeni değil, anıları da. Angie, Will'le birlikte büyümüştü. Yakınlığı sayesinde, onun hakkında dünyadaki herkesten daha çok şey biliyordu. Onun Pandora'nın kutusuydu ve sadece acı çektirme zamanı geldiğinde açılıyordu.

Sara'da Will'in köpeği, diş fırçası ve dairesinde bıraktığı kıyafetleri vardı.

"Welp." Tony bıçağı botundan çıkardı. "Şu işi bitirsek iyi olacak." Will'in görmesi için bıçağı havaya kaldırdı. Belli ki bu numarayı cahilden öğrenmişti. Ve daha önce olduğu gibi, numara işe yaradı. Will midesinin sıkıştığını hissetti.

Tony bu etki karşısında gülümsedi. "Korkuyor musun Bud?"

Will, Bill Black'i çağırmaya çalıştı. Bir korkak olarak ölmesine izin veremezdi. "Devam et ve yap dostum. Uzatma."

Tony her zaman aykırı biriydi. Bıçağı indirdi. "Sanırım birini fena kızdırmışsın." Will'in yüzünü gösterdi. "İki gözün morarmış, burnun kırılmış. Bunu sana Junior'ın yapmadığını biliyorum."

Will yutkundu. Boğazı hâlâ acıyordu. Sara'nın onu içmeye zorladığı viskiyi düşündü. Sara haklıydı. Kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Yaptığı her şey Will'i çok daha iyi hissettiriyordu.

Tony, "Sana kim sataştı Bud?" diye sordu.

Will, Tony'nin bir cevap istediğini biliyordu. Bu, öldürme oyununun bir parçası değildi. "Polis. Dün gece beni yakaladı. Bana yumruk attı." Paul Vickery'ye baktı. "Sanırım bir daha yapmayacak."

Tony güldü. "Bu iyi bir şey Bud. Sanırım yapmayacak." Tırnaklarının altını temizlemek için bıçağı kullandı. Bıçak başparmağının altındaki deriye saplandı. Tony irkilmek yerine kanın boncuk boncuk olmasını izledi. "O süslü arabayı nereden buldun?"

Sara'nın BMW'si. Ruhsatı torpido gözünde idi.

"Kafeteryadaki bir kadından çaldı." "Bu doğru mu?"

"Anahtarlarını masanın üzerinde bırakmıştı. gittim ve bulana kadar düğmeye bastım."

"Bu iyi bir numara. Bunu aklımda tutmam gerekecek." Tony bıçağı eline aldı, sonra uç uca çevirmeye başladı. "Ben de bir şeyi merak ediyordum Bud." Yalnız olduklarından emin olmak istercesine omzunun üzerinden baktı. "İbne falan değilim ama seni biraz bakım yaparken gördüm." "Kulüpte Denny sana şortunu indirttiğinde mi?" diye açıkladı.

Will başını salladı. "Ne?"

"Bana öyle geliyor ki, bir erkek bunu bir kadın için yapmadığı sürece kendini böyle tımarlamaz. Haksız mıyım?"

Will tekrar yutkundu. Cinsel organları hakkında konuşurken ölecek kabullenemiyordu.

Tony bıçağı çevirmeye devam etti. "Cayla bir keresinde taşaklarımı traş etmem için beni ikna etmişti. O kadar kötü kaşınıyorlardı ki neredeyse onları kazıyacaktım." Omuz silkti. "Sanırım senin yaptığın daha iyi oldu?"

Will onun bir soru mu sorduğunu yoksa bir gözlem mi yaptığını anlayamadı.

Tony bıçağı sapından yakaladı. Bir şeyi çözmüş gibi . "Tennessee'deki o kadından hâlâ hoşlanıyorsun, değil mi?"

Will bir Bill Black cevabı bulmaya çalıştı ama sonra bunun tam da Bill Black gibi bir adamın karşılaşacağı türden bir ölüm olduğunu hatırladı. "Evet," dedi Will. "Ona aşığım. Ben de Tennessee'ye gidiyordum. Çocuğumun babasız büyümesini istemiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Tony. "Sen sadece onu kışkırtmaya çalışıyordun, değil mi? Cayla'yla bu şekilde çıkmak."

Will başını salladı. "Evet."

"Buraya Cayla'ya bunu söylemek için geldin, değil mi? Hiçbir şey olmayacağını?"

"Onun senin kızın olduğunu biliyorum Tony." Will neden burada olduğunu açıklamak için bir bahane aradı. "Hastanede onu aradıklarını duydum. Buraya ona bir süre ortalıkta görünmemek isteyebileceğini söylemeye geldim. Sen yapamazsın diye ona göz kulak oluyordum."

Tony bu bahaneyi düşünürken çenesi yana doğru büküldü. Sonunda kararını verdi: "Sen gerçek bir centilmensin Bud, ona böyle göz kulak oluyorsun. Senin iyi biri olduğunu hep biliyordum." Durakladı. "Şehirden ayrılma meselesi de ne?"

Will yutkunurken irkilmemeye çalıştı. "Senin için Cayla'yı kontrol ettikten hemen sonra Tennessee'ye gidiyordum. Macon'da benim için hiçbir şey yok."

"Bu doğru mu?" Tony sordu. "Şartlı tahliyenin atlayacak mıydın?"

"Buralarda sıcaklık çok fazla. Çok fazla ölü polis var. Domuzların her şeyi benim üzerime yıkmaya çalışması an meselesi."

"Her zaman dönebilirsin."

"Ben arkadaşlarımı ispiyonlamam. Ve yapmayacağım-" Will yalvarmaya başlamadan önce sözünü kesti. Tony insanların yalvarmasını severdi. "Çocuğumun büyüdüğünü görmek istiyorum. Buraya bir daha gelmem için bir neden yok."

"Çok tatlısın Bud. Eminim iyi bir baba olurdun." Will, "Tek istediğim buydu," diye yalan söyledi. Çok fazla kötü şey vardı. Will'in kendi çocuğunun olmasını istemesi için çocukların başına gelebilecek şeyler. Yine de Tony'ye, "Ben çocukken babam beni terk etti. Bunu kendi çocuğuma yapmak istemiyorum."

Tony onu dikkatle inceledi. Sonunda, "Benim babam da beni terk etti," dedi.

Will'in boğazındaki her kas, konuşmayı sürdürmek, Tennessee'deki kadın ve birlikte yaşadıkları harika hayatlar hakkında kurgusal bir peri masalı yaratmak için gerildi.

Ama Will artık çok geç olduğunu biliyordu. Tony dinlemeyi bitirmişti. Bir karar vermeye çalışıyordu. Gözlerinin, sanki Will'in zihnini okuyabiliyormuş gibi bir ileri bir geri gidip gelmesinden bunu anlayabiliyordu.

Sonunda Tony bıçağını tekrar botunun içine soktu. "Dağ yollarında dikkatli ol."

Will dudaklarının ayrıldığını hissetti. İşte böyle, eski iyi çocuk Tony geri dönmüştü.

"Tennessee'nin çok güzel olduğunu duydum." Tony kapıya doğru yürüdü, sonra Cayla'nın bavulunu hatırladı. Sapını tutmak zorunda kaldı.

iki eliyle. "Kahretsin, evdeki hemen hemen her şeyi buraya doldurmuş."

Will konuşmadı.

Tony dedi ki, "Senden hoşlanıyorum Bud. Seni bir daha göremeyecek olmam çok yazık." Will'e sert bir bakış attı. "Öyle değil mi?" Will öfkeyle başını salladı. "Doğru."

Tony, Cayla'nın bavulunu ön kapıdan dışarı sürükledi. Kapıyı arkasından kapatmaya zahmet etmedi.

Will, bavulun verandaya sürtünmesini dinlerken vücudunun sallandığını hissetti. Bavul beton basamaklara çarptı, sonra da araba yoluna sürtündü.

Sara'nın anahtarlığını çalıştıramadılar. Panik alarmı çalmaya başladı ama siren sesini çok yükselmeden durdurmayı başardılar. Bir kapı açılıp kapandı, sonra bir başkası. Birkaç saniye sonra bir kapı daha açılıp kapandı.

Motor çalıştı. Tony gaza bastığında lastikler gıcırdadı.

Will'in vücudu yavaş yavaş bıçaklanarak öldürülmeyeceği gerçeğine alıştı. Ön kapıya ulaşabilmek için ellerine dayanmak ve dizlerini arkasından sürüklemek zorunda kaldı. Tony kükreyerek alt mahalleden çıkarken Sara'nın BMW'sinin fren lambalarının parladığını gördü.

Will topuklarının üzerine oturdu. Gözlerini kapadı ve sadece nefes aldı. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, neredeyse kaburgalarına vurduğunu hissedebiliyordu.

Benjamin.

Çocuk hala tavan arasındaydı.

Will, Tony fikrini değiştirirse diye onu çağırmak istemedi. Ayrıca, Will'in elleri ve ayakları bağlıydı. Merdivenlerden yukarı koşup, çocuk kapaktan aşağı atladığında onu yakalayamazdı.

Ve burada iki ceset vardı. Benjamin hayatı boyunca yetecek kadar kötü şey görmüştü.

Paul Vickery yan yatıyordu. Kafasındaki oyuktaki kanama durmuştu. Bilekleri, ipin etini yerde kıpkırmızıydı.

Will ellerini yere bastırđı ve bir tırtıl gibi hareket ettiğini düşünerek dizlerini sürükledi. Çocuğa bu futbol şakasını sadece birkaç saat önce anlattığına inanmak zordu. Muhtemelen şu anda Grady Hastanesi'ndeydi. Sara da öyle. O güvendeydi. Gerçekten önemli olan tek şey buydu.

Will, Vickery'nin cesedinin yanında durdu. Cep telefonu için adamın ceplerini kontrol etti. Bir cüzdan, bir araba anahtarı ve bir avuç bozuk para buldu ama telefon yoktu. Will, Vickery'nin göğsünü okşadı. Gömleğinin altında sert bir şey vardı.

Vickery inledi ve Will bir yılan saldırmaya çalışmış gibi geri çekildi.

"Uck." Vickery ağzındaki tıkaçı indirdi. Yakasını gevşetirken birkaç kez daha küfretti. Will, gömleğinin altındaki siyah Kevlar yeleğini görebiliyordu. "Ne oldu böyle?"

"Vuruldu." Will, Vickery'nin sırtını kontrol etti. Yassılaştırmış dört kurşun yeleğe saplanmıştı.

"Senin tarafından mı?" Vickery sordu.

"Hayır." Will tekrar dizlerinin üzerine oturdu. "Dün gece seni yolda Tony Dell ile konuşurken gördüm."

Vickery anlamamış gibi gözlerini kırptırdı. "Hayır, anlamadın."

"Beyaz Honda. Tony'nin kamyonu tarafından çekildin."

"Yolda kaç tane beyaz Hondas olduğunu biliyor musun?" Vickery sırt üstü dönmeye çalıştı. "Bana polis olduğunu neden söylemedin?"

"Dayak yemekle çok ."

Vickery sanki güzel bir anıymış gibi kıkırdadı. Sonra DeShawn Franklin'e baktı ve yüzü düştü. "O piç kurusuna hayatım pahasına güvenmiştim."

Will muhtemelen haklı olduğunu söylemedi. "Telefonun nerede?"

"Ön cep." Vickery aşağı uzanmaya çalıştı ama sicim onu durdurdu.

Will cebin boş olduğunu biliyordu zaten.

İsteksizce Franklin'in cesedine doğru süründü. Kalbiyle birlikte kan pompalaması da durmuştu. Boynundaki yara yavaşlayarak bir damlaya dönüşmüştü. Will cesedi ararken ürpermeye çalıştı. Bileklerinin neredeyse birbirine yapıştırılmış olması

görev kolaydı. Franklin'in gömleğinin cebinde telefonu bulana kadar bir sonsuzluk geçti.

Will daha telefona bakmadan ölü adamdan uzaklaştı. Mecburen telefonu iki eliyle tuttu. Başparmağıyla ekranı kaydırды. Tuş takımı yerine bir mikrofon simgesi parladı. Altındaki kırmızı düğme yanıp sönüyordu. Saniyeleri sayan bir saat ve onun altında da kalp monitöründeki gibi düz bir çizgi vardı.

Will, Vickery'ye "Sanırım bizi kaydetti" dediğinde hat bir aşağı bir yukarı .

Vickery başını salladı ama cevap vermedi.

On iki dakika, yirmi üç saniye. Kayıt cihazı kadar süredir çalışıyordu. Will şok şokundan uyandığında Franklin başlatmış olmalı.

Vickery, "Birini arayacak mısın?" diye sordu.

Will kırmızı düğmeye bastı. Zamanlayıcı durdu. Telefonun işletim sistemine aşına değildi ama hepsi hemen hemen aynıydı. Başparmağıyla bir evin simgesine dokundu. Telefon ahizesi sembolüne dokundu. Tuş takımı . Will, Faith'in numarasını çevirdi. Bağlantının gerçekleşmesini beklerken elini yüzüne dayadı.

İlk zil sesinde cevap verdi. "Franklin, ne oldu?" Will

ona, "Benim," dedi. "Cayla'nın evindeyim."

"Will?" Faith'in sesi yükseldi. "Senin için ormanı tarayan altmış polisimiz var. Telefonunun yerini tespit edemiyoruz."

"Sara'nın arabası için arama bülteni çıkarmalısın. Tony Dell ve Cayla Martin çaldı. Atlanta havaalanına doğru gidiyorlar, arka yolları kullanıyorlar. Uluslararası terminal. Almanya'ya gidiyor."

Faith ekibine bağırarak emirler telefonu kapatmaya zahmet etmedi. İşini bitirir bitirmez Will'e, "Benjamin ne olacak?" diye sordu.

"O güvende." Will, Paul Vickery'ye baktı. Adama hâlâ güvenmiyordu. "Peki ya diğer şey?"

"Grady'deler. Sara bir saat önce aradı. İkisi de iyiymiş."

Will rahatladığını .

Faith, "Çocuk ambulansa konuşmaya başladı. Adı Aaron Winsler. Amanda haklıydı. Ailesi Newfoundland'de yaşıyor. Kötü bir velayet savaşı yaşıyorlarmış. Baba balık tutmaya gitmiş. Annesi onun çocukları kaçırdığını düşünmüş. Polis onu tutuklamak üzereymiş." Faith çok hızlı konuştuğunun farkına varmış gibiydi. Sözlerini yavaşlattı. "Aileleri şu anda Atlanta'ya gidiyorlar. Tanrım, Will. Beni ölümüne korkuttun."

"Dayan." Will dizlerinin üzerinde daha fazla kalamadı. Oturmak istemiyordu, bu yüzden kendini duvara doğru itti. Vickery'nin gözleri onun her hareketini izliyordu. İkisi de uzaktan siren sesleri duydu.

Will, "Kruvazörler ne kadar uzakta?" diye sordu. Faith, "En fazla beş dakika. Sara'yı ara." "Muhtemelen meşguldür."

"Aptal olma."

Will, kadın telefonu kapatırken bir klik sesi duydu. Paul Vickery'ye baktı. Adam hâlâ sırt üstü yatıyordu, dirsekleri ve dizleri rahatsız edici bir açıyla bükülmüştü.

Vickery sordu, "Bana yardım edecek misin? Bu çok acıtıyor."

"Kesinlikle acı verici görünüyor." Will, ayak bileklerine batan ipin biraz gevşediğini hissetti. Birkaç başarısız sarsıntıdan sonra mutfağa doğru zıpladı.

"Nereye gidiyorsun?" Vickery bağırdı. "Buraya geri dön!"

Will, salonun kapıları arkasından kapanana kadar durmadı. Nefes almak için tezgâha yaslandı. Ayrıca kendini toparlamak için de, çünkü zıplamak görüldüğünden daha zordu.

DeShawn Franklin'in telefonu ekran koruyucu moduna geri dönmüştü. Resimde Mickey Mouse kulakları takmış iki küçük kız görünüyordu. Will, birinin adamın yeğenlerine neler anlatmasını düşünmek istemiyordu. Ekranı kaydırды ve Sara'nın numarasını çevirdi.

Hastane telefonundan garip çağrılar almaya alışkındı. Yine de, "Dr. Linton" diye cevap verirken ses tonu gergindi.

Will, tam tersi bir ses tonuyla, "Ben iyiyim," dedi.

"Emin misin?"

"Evet." Will, şimdi Sara'yı telefonda yakalamışken, her şeyin kendisini yakalamaya başladığını hissetti. Sara onu kelimenin tam anlamıyla kıl payı kurtarmıştı.

"Will?"

"Her şey yolunda." Sesini daha da güçlendirdi. "Sadece şu anda biraz elim kolum bağlı." Kendi esprisine gülmek için kendini zor tuttu, çünkü Sara'nın bunu o kadar da komik bulmayacağından emindi. "Yine de arabanı bilmiyorum."

"Tatlım, sence arabam umurumda mı?"

Will, haberleri açıp BMW'sinin I-75'te izlendiğini gördüğünde hâlâ aynı şeyi hissettiğini umuyordu. "Hastanede misin?"

"Ben evdeyim. Amanda çocukla görüşürken Denise beni bıraktı. Ailesi gelene kadar Aaron'la kalmak için Grady'ye geri dönecek. Faith sana söyledi mi?"

"Evet." Will gözlerini kapadı. Sara'nın evde güvende olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Kanepede uzanıyorum. Duş alacaktım ama üzerimden kamyon geçmiş gibi hissediyorum. Hareket edemeyecek kadar ağrım var."

Will önceki geceyi düşündü. "Benden kızgın mısın?"

"Biraz," diye izin verdi. "Atlanta'ya ne zaman dönmeyi düşünüyorsun?"

"Bu gece geri dönüyorum." Will o anda, bunu gerçekleştirmenin tek yolu buysa işini bırakmaya karar verdi. "On dakika sonra seni ararım." Telefonun alt kısmını eliyle kapattı, bilekleri arasında gün ışığı olmadığı düşünülürse bu kolay bir işti. Yine de sesini alçaltarak Sara'ya, "Aradığımda küveti doldurmanı istiyorum," dedi.

Sesi şaşırmış gibiydi ama "Tamam." dedi.

"Oraya gittiğimde, benimle küvete girmeni istiyorum."

"Tamam" demesi bu sefer çok farklıydı.

"O zaman konuşacağız."

Sesi yine değişti. "Sadece konuşmak mı?"

"Bana sorduğunuz her soruya cevap vereceğim."

"Her soruda mı?" diye tekrarladı. "Su soğuyacak."

"Onu sıcak tutacağız," dedi ona. "Ciddiyim Sara. Artık sır yok." Will mutfak penceresinden dışarı baktı. Uzakta tozu dumana katan bir polis arabası gördü. Kararlılığı başlamıştı. Will kendini bir ipin üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordu. Elleri o kadar kaygandı ki telefonu zar zor tutabiliyordu.

Yine de ona en başta gereken tek şeyi söylemeyi başardı. "Sana güveniyorum."

Sara konuşmadı ama telefondan nefesini duyabiliyordu.

Will boğazının düğümlemeye başladığını hissetti. Muhtemelen telefonu kapatmalıydı. Kapatmak istiyordu. Ama sordu, "Ne düşünüyorsun? Kulağa hoş geliyor mu?"

"Bebeğim." Kelimeyi içini çekerek söyledi. "Bence bu, hayatımızın geri kalanına başlamak için mükemmel bir yol gibi görünüyor."

17.

MACON, GEORGIA

BEŞ GÜN SONRA

Lena masada bir başka İç İşleri müfettişinin karşısında oturuyordu. Brock Patterson'ın siyah-beyaz kıyafeti ona bir hafta önce kendisini soruşturan kadını hatırlattı. Lena departmanda bir kıyafet yönetmeliği olup olmadığını ya da hepsinin Olive Garden'da gizlice gece vardiyasında çalışıp çalışmadığını merak etti. Eğer aldıkları ücret Lena'ninkiyse orantılıysa, bu hiç de zor değildi.

"Dedektif Adams?" Patterson söyledi. Belli ki bir soru sormuştu. Lena onun sorgusunun tekrar eden şifresini çözdüğünde dikkatini vermeyi bırakmıştı. Her yirmi dakikada bir, daha önce sorduğu soruları yeniden soruyor, ama farklı tonlamalar, farklı ifadeler kullanıyordu.

Çocuğu ne zaman buldun?

Çocuğu ne zaman buldunuz?

Onu bulduğunuzda çocuk neredeydi?

Çocuk. Aaron Winser. Artık güvendeydi ama hepsi de kayıтта adını söyleyemeyecek kadar korkmuşlardı.

Lena dürüst olmak gerekirse, o çocuğu bir daha asla düşünmek istemedi. İnadından değil, kendini koruduğu için. Dört gün boyunca çekim galerisindeki her korkunç detayı tekrar tekrar düşünmüştü - cesetler, Sid Waller'a baktığında karnına oturan o soğuk korku. Ve sonra en kötü kısmı, ilk soruşturma sırasında atladığı kısmı, çocuğu bulmayı.

Lena bodrumdaki o paneli geri çekip kendisine bakan o iki dehşet dolu gözü gördüğünde hâlâ kâbuslar görüyordu. Aaron'un gözbebekleri kömür gibi siyahtı ve kırmızımsı beyaz bir alana yerleşmişti. Lena onu delikten çıkardığında tek kelime bile etmemişti. Kendini çok hafif hissetmişti. Bir battaniye gibi. Lena onu kollarının arasına almış, ona miyavlamıştı. Vücudunda hiçbir zaman anaç bir kemik olmamıştı, ama Aaron'la birlikte bu doğal olarak gelmişti. Onun saçlarını okşadı. kuru alnını öptü. Sırtındaki eliyle kalbinin hızlı güm güm atışını hissetti ve bilgisayarında tuttuğu ultrason dosyasında sonsuza kayıtlı olan küçük fasulyesini düşündü.

"Dedektif Adams?" Patterson söyledi. "Lütfen odaklanırmısınız?"

"Notlarınıza bakıp ne yazdığımı yazamaz mısınız?
sana ilk seferinde söylemiş miydim?"

"İlk kez mı yoksa ilk kez gerçeği söylediğinizde mi?"

Anlaşıldı.

Lena sandalyesinde arkasına yaslandı. Tasarım gereği rahatsızdı. Oda soğuktu, vinil süpürgeliklerin etrafında sürtünme izleri olan boyalı cüruf blokları vardı. Patterson'ın arkasındaki aynaya baktı ve kimin izlediğini merak etti. Sıçan ekibiyle son karşılaşması konferans odasında gerçekleşmişti. Lena, Lonnie Gray'in hapiste olması nedeniyle tüm teşkilata farklı davranıldığını tahmin ediyordu.

Masanın üzerinde yarısı boş bir kola şişesi vardı. Lena şişeyi yerine koymadan önce uzun bir yudum aldı. "Bana bunun neden olduğunu anlat."

Patterson'ın ağzı aşağıya doğru döndü. Asık suratlı bir ifadenin vücut bulmuş hali gibiydi.

Lena, "Kimse bana Jared ve benim neden saldırıya uğradığımızı söylemiyor.

Çocuk yüzünden miydi? Onun nerede olduğunu bildiğimi mi düşündüler?"

Tahmin edilebileceği gibi, Patterson pes etmedi. "Soru sormak benim işim."

"Onlara cevap vermek gerçekten benim işim mi?" Lena sordu. Bilmemekten bıkmıştı. Tek düşünebildiği buydu. Bunu başlarına getirecek ne yapmıştı? Hangi aptalca hatayı yapmıştı? Hangi pisliği kızdırmıştı?

Patterson'a şunları söyledi: "Kocam neredeyse öldürölüyordu. Evimde saldırıya uğradım. Sence nedenini bilmeyi hak etmiyor muyum?"

"Meslektaşım saldırıyı soruşturuyor. Bildiğiniz gibi siz ve ben farklı bir konu için buradayız." Patterson'ın yüzünde kredi vermeyi reddeden bir bankacının poker suratı vardı. "İşbirliğiniz uzun bir yol kat edecektir."

"Neye doğru?" diye araya girdi. "Ben bunların karışmadım. Komutanımın cer bana yapmamı söylediği şeyi yaptım."

"Yemin altında yalan söyledin."

"Öyle mi?" Lena gülümsedi. Bunun için çok dikkatli davranmıştı. İlk müfettiş çocuk hakkında soru sormamıştı. Lena'nın bildiği kadarıyla, gönüllü olarak bilgi vermek zorunda olduğunuzu söyleyen bir yasa yoktu.

Patterson sandalyesinde arkasına yaslandı, belli ki onun rahat tavrını taklit etmeye çalışıyordu. "İkimiz de aynı taraftayız, Dedektif Adams." Mantıklı görünmeye çalıştı, ancak ikisi de bu oyunda kendisinin de payı olduğunu biliyordu. Birkaç kötü polisi daha ayıklayabilirse büyük bir terfi alacaktı ve adam başından beri Lena'ya güvenmediğini açıkça belirtmişti. "Biz sadece Bay Gray'e karşı açılan davanın tuttuğundan emin olmak istiyoruz. Bana öyle geliyor ki burada aynı amacı paylaşıyoruz."

"Bay Gray," diye Lena. Artık kimse ona Şef demiyordu. Hiç kimse ona sahip çıkmıyordu. "Amacım kocamın yanına dönmek. O daha iyi bu arada. İlginiz için teşekkürler."

Patterson çenesini göğsüne bastırdı. Lena ne zaman geri itse bunu yapardı, duvara çarpmanın fiziksel bir tezahürüydü bu. Kısa bir nefes verdikten sonra masanın üzerindeki birkaç kâğıdı bir araya getirdi. "Bir dakikaya geliyorum." Ayağa kalktı. "İhtiyacınız olursa tuvalet molası vermekten çekinmeyin."

Lena odadan çıkarken ona bir selam verdi. Belli ki tek yönlü aynanın arkasındaki kişiyle görüşecekti. Onun Amanda Wagner olduğunu tahmin etti. Müdür yardımcısı, Lonnie Gray'i tutuklamasını övünç kaynağı sayacaktı ama gerçekte övgüyü Will Trent hak ediyordu. Hayatını riske atan oydu.

Lena'nın bir adamı öldürmesini engelleyen de oydu.

Lena elini kana bulamaya yabancı olmasa da, evine giren iki cahille farklıydı. Bunu uzun süre düşününce kana susamışlığı geri geldi. Boğazının arkasına doğru kaydığını hissedebiliyordu. Kasları gerildi. Elleri kenetlendi. Yoğun bakım ünitesinde Jared'in yatağının başında dururken bile, Lena bir kat aşağı inip kocasını öldürmek isteyen canavarın işini bitirme dürtüsüyle mücadele etmişti.

Başarılı olduğundan değil.

Bir mucize eseri, doktor Jared'in tamamen iyileşeceğini söyledi. Birkaç ay fizik tedavi görmesi gerekcekti ama sağlığı ve gençliği onun yanındaydı. Tabii ki şimdi aynı iki şey onun aleyhine işliyordu. Jared eve geleli otuz altı saat bile olmamıştı ve şimdiden delirmeye başlamıştı - çok fazla ayakta kalıyor, çok fazla hareket ediyor, çok fazla işine .

Onu annesinin yanına göndermek istiyordu. Lena artık o kadından o kadar nefret etmiyordu, belki de Lena'nın işleyen bir mutfağa sahip olmasının tek nedeni Darnell Long olduğu için. Neyse ki Jared'in annesi ateşkesin ancak aralarındaki kilometreler kadar güçlü olduğunu anlamış görünüyordu. Alabama'ya bir kez geri dönmüşü bile. Lena şanslıysa, Nell duruşmaya kadar Macon'a dönmeyecekti.

Lena bir duruşma olacağını düşünmüyordu. Daha bu sabah, ikinci tetikçi Fred Zachary, Tipsie'nin yerindeki cahilleri ele verme karşılığında bir anlaşma yapmıştı. Cahiller konuşmuyordu ama muhtemelen top oynamaya karar vermeleri an meselesiydi.

Geriye Tony Dell kalıyordu ve Bay Snitch anlaşma istemediğini açıkça belirtmişti. Jared'in vurulduğu gece sokakta olduğunu itiraf etti. Eric ve DeShawn'ı bıçaklayarak öldürdüğünü itiraf etti. DeShawn'ın Will Trent'e Big Whitey ve Sid Waller hakkında anlattığı her şeyi doğruladı. Kısacası, kendisi dahil herkesi otobüsün altına atmıştı. Birinin Dell'in konuşmayı kesmesi gerektiğine karar vermesi uzun sürmeyecekti. Lena onun kendi intiharını planladığını düşündü. Gerçek şu ki Tony Dell'in kaybedecek bir şeyi yoktu.

Atlanta polisi Dell ve Cayla Martin'i Atlanta Hartsfield-Jackson Havaalanı'ndaki uluslararası terminalin dışında yakalamıştı. Dell'in bir psikopat olduğu belliydi ama aynı zamanda hayatta kalmayı başaran biriydi. İşin bittiğini biliyordu. Ellerini kaldırmış ve arabadan inmişti.

Cayla Martin o kadar kolay gitmeyecekti. Direksiyona atlamış ve polisten kaçmaya çalışmıştı. Ne yazık ki yanlış yöne doğru koşmuştu. Lena, servis otobüsünün kendisine doğru hızla geldiğini gördüğünde hemşirenin aklından neler geçtiğini merak etti. Kaza raporuna göre, Martin'in direksiyonu kırmaya çalıştığı an ile kafa kafaya çarpışma arasında yaklaşık iki saniye vardı. Lena ölmek üzere olduğunu düşünmenin nasıl bir his olduğunu biliyordu. İki saniye bir sonsuzluktu. Martin emniyet kemeri takmıyordu. Muhtemelen bir saniye daha geçtikten sonra servis otobüsüne kafa üstü uçtu ve boynunu koltuk arkalıklarından birine çarptı.

Lena bu hikâyenin en tatlı kısmının Martin'in acımasız ölümü değil, Sara Linton'ın altmış beş bin dolarlık BMW'sinin dünyanın en pahalı Rubik Küpüne dönüşmüş olması olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Kendini sandalyeden kaldırırken kahkahalar Lena'nın boğazını gıdıkladı. Odada volta atmaya başladı, adımlarını saymamak için kendini zorluyordu çünkü alanın on iki fit genişliğinde ve on fit derinliğinde olduğunu zaten biliyordu. Başını kaldırıp kameraya baktı. Dişlerindeki hırıltıyı hissetmesine rağmen gülümsedi. Masasındaki evrak yığınının üstesinden gelmek istiyordu. Jared'i kontrol etmek istedi. Eve gidip kendisini normal bir insan gibi hissettiren şeyleri yapmak istiyordu: evi baştan aşağı temizlemek, çamaşırları yıkamak, ön bahçedeki bahçesiyle ilgilenmek. Kış gelmek üzereydi. Lena'nın muhtemelen petunyaları sökmesi gerekiyordu ama şu anda hiçbir şeyin ölmesine izin verecek hali yoktu.

Son zamanlarda çok fazla cenazeye gitmişti.

DeShawn Franklin'in cesedi Macon'un dışındaki bir tesiste yakılmıştı. Cenaze levazımatçısı dışında cenazeye katılan tek kişi Lena'ydı. Kız kardeşi çocuklarının orada olmasını istememişti. Eski karısı onun adını ağzına almazdı ve şimdiki karısı da yüzünü insan içine çıkarmazdı. Jared Lena'nın gitmesini istememişti,

Ama onu durdurmaya da çalışmadı. Hayatında pek çok hata yapmıştı. DeShawn'ın en sonunda doğru olanı yapmaya çalıştığını dūřındı. Telefonundaki kayıt cihazını açmıştı. Lena kaydın kaydettiği her řeyi bilmiyordu - istasyondaki hiç kimse bilmiyordu - ama görünüşe göre DeShawn, Will Trent'e Büyük Whitey'nin organizasyonunu çökertmek için yeterli kanıt vermişti. Sadece bu ayrıntı bile DeShawn'a, onu yaratıcısına giderken izleyen bir çift temiz göz kazandırmıştı.

Eric Haigh'in defni oldukça farklı olmuştu. Eyalet dn sabah defin işleminden hemen önce onu aklamıştı, bu yüzden üniformalı polisler ve tam bir polis eskortuyla uygun bir şekilde uğurlanmıştı. Lena, hep birlikte katıldıkları son cenazenin Chuck Gray'inki olduğunu dūřınan tek polisin kendisi olmadığını tahmin ediyordu. Lonnie'nin oęlu üç ay önce lösemiden lmştı. Lena Chuck'ın töreninde ağlamıştı -şefin oğlundan beklenecek türden şımarık bir pislik olan Chuck'ı sevdiği için değil- ama Lonnie Gray için çok zlmştı.

Lonnie'nin řu anda kendisi için çok üzüldüęünü hayal ediyordu. Hakkındaki suçlamalarla mücadele eden mükemmel bir hukuk firması vardı ama Lonnie ne kadar zeki olsa da çok büyük bir hata yapmıřtı. Lena onu bu duruma dūřrenin kibir olduęunu dūřındı. Lonnie, GBI'n evindeki bilgisayara el koyma ihtimalini hiç dūřnmemiřti. Cinayetler, adam kaçırmalar ve tecavüzler olmasa bile, eyalet řefin sabit diskinde onu yüz yıl hapse göndermeye yetecek kadar ocuk pornosu bulmuřtu.

Aptal, hasta piç.

Geçen ay Lena, Lonnie ile birlikte 10K koşmuştu. Lösemi araştırmaları için para topluyorlardı. Lonnie ondan otuz yıl öndeydi ama bitiş çizgisine kadar onu geçmişti. Lena, sefil hayatının geri kalanı için hapisane zamanını işaretlerken onun güçlü kalbinin tik taklarını dūřnmekten zevk alıyordu. Büyük, iğrenç bir dolandırıcının Lonnie Gray'e Marie Sorensen ve diğer tüm zavallı çocuklara yaptıklarının aynısını yapmasını umuyordu. Lena, Lonnie yorgunluktan dūřene kadar bunu ona her gün her saniye yapmalarını umuyordu. Ve sonra onu tekrar kaldırıp her řeye yeniden başlamalarını umuyordu.

Lena, Lonnie'nin hapsedilmesinin Marie Sorensen'in annesi ve Winsor ailesinin geceleri daha rahat uyumasına yardımcı olacağını düşünmek istiyordu ama bazı şeytanların asla ortadan kaybolmadığını tecrübelerinden biliyordu.

Kapı tekrar açıldı. Patterson eli kapının tokmağında durdu. Odaya girmedi. Oldukça sinirli görünüyordu, bu da ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Lena, "Sanırım fare peynirini alamadı," dedi.

Patterson'ın yanıtını beklemedi. Dişlerini kameraya gösterdiği gibi göstererek yanından geçti. Lena zorlamaması gerektiğini, hiçbir şeyden paçayı sıyıramadığını biliyordu ama fare ekibinden rozetinle ayrıldığın her an bunu kutlamak için bir sebepti.

Lena, koridorda duran Denise Branson'ı gördüğünde gülümsemesinin aniden düştüğünü hissetti. Denise'in binada olduğunu biliyordu ama Lena bu kadını bir daha görmek zorunda kalmamak için deli gibi dua etmişti. Gerçi Lena'nın hayatında daha önce hiç duası kabul olmamıştı.

Denise Branson'ı da hiç bu kadar rahatsız görmemişti. Ona bakmak zordu. Bir ayağından diğerine sallanıyordu. Lena'nın gözlerinin içine bakmıyordu. Sanki son dört gün içinde o kadar çok dayak yemişti ki, tekrar ayağa kalkmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Patterson, "Bayan Branson?" dedi.

Ses tonunda Lena'nın hoşuna gitmeyen bir alaycılık vardı. Eğer adam sessiz kalsaydı, Lena muhtemelen Denise'le bir daha hiç konuşmayacaktı. Bu yüzden kadına, "Tuvalet molasına ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Denise'in bu soru karşısında şaşırdığı belliydi. Yine de başıyla onayladı ve ikisi birlikte Brock Patterson'ın onları takip edemeyeceği tek yere doğru yöneldiler. Kadınlar tuvaletinin kapısı kapanırken Lena onun yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini gördü.

Denise hemen konuya girdi. Sesinde özür dilemeye alışkın birinin alıştırmış tonu vardı. "Özür dilerim. Sana yaptığım şey için hiçbir mazeretim yok."

Lena, "Ama?" diye sordu.

"Aması yok." Denise kararlı görünüyordu. Her zamanki kendinden emin havasından eser yoktu. "Çocuk konusunda seni yanlış yönlendirdim. Haberin olmadan seni bu işin içine sürükledim. Yanlış bir şey yapmadığın halde seni ispiyoncu takımına yakalattım."

Lena soruyu sordu. "Beni ve Jared'i bu yüzden mi öldürmeye çalıştılar, çocuğun nerede olduğunu bildiğimi düşündükleri için mi?"

Denise başını salladı, sonra omuz silkti. "Bilmiyorum, Lee. Benim yerime sizin peşinize düşmeleri hiç mantıklı değil."

Lena aynı sonuca varmaya devam etti. Kuyruğunu kovalayan bir köpek gibiydi. "Çocuktan başka kime bahsettin?"

"Arkadaşlar. Güvenebileceğim insanlar."

"Güvenebileceğin bir arkadaş olduğunu sanıyordum."

Bu sefer Denise'in bir bahanesi vardı. "Seni koruduğumu sanıyordum."

"Bu bir yalan," dedi Lena. "İş yerinde kimseye güvenmezdin. Ne bana, ne de Lonnie'ye. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordun. Bir köstebek olduğunu ve bunun en tepeden en aşağıya kadar herkes olabileceğini düşündün."

Denise derin bir iç çekti. Artık tartışacak gücü kendinde bulamıyor gibi görünüyordu.

Lena, "Lonnie'nin Koca Whitey olduğundan mı şüpheleniyordun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. Lena yüz ifadesinden bunun doğru olduğunu anlayabiliyordu. "Koca Whitey'nin ihbar edilmesi garip geldi. Lonnie'nin sekreterlerinden biri ya da senin ekibinden biri olabilir diye düşündüm."

"Ya da ben?"

Denise'in bakışları Lena'nın arkasında bir yere yerleşti. "Ben öyle düşünmüyordum ama riskler bu tür bir risk için çok yüksekti."

Lena Denise Branson'ı incelerken ilk kez beş yıl önceki kendisine baktığını düşündü. Eski Lena kesinlikle yalnız gitmeye çalışırdı. Kimseye güvenmezdi. Kimseye sırtını dayamazdı. Asla yardım istemezdi. Tüm dünyada işleri doğru şekilde yapabilecek tek bir kişi olduğunu düşünürdü. Bugün bile, tüm bu eğilimler hala oradaydı. Lena zamanının büyük bir kısmını temel dürtüleriyle savaşıyor geçiriyordu. Bazen

kazandı. Çoğu zaman yine de kaybetti. En azından denediğini bilerek kendini teselli ediyordu.

Lena, "Onu yakaladıklarında Lonnie'nin belediye başkanının odasında olduğunu duydum. Onu doğruca belediye binasının ön kapısına götürmüşler ki Tanrı ve herkes onu görebilsin."

Denise sırtıttı, belli ki hikâyeyi biliyordu. "Onu tutuklayan şu sarışın hatun. Ajan Mitchell. Bahse girerim ayağını sürekli adamın kıcına sokmuştur."

Lena bundan şüphe duymuyordu. "Eğer Lonnie iddia ettiğinin yarısı kadar adam olsaydı, kendini öldürmenin bir yolunu bulur, mahkemeyi zahmetten kurtarırdı."

"Bana bir sustalı verin, kendim yaparım."

"Sıraya gir." Lena uzun bir nefes verdi "O piçle daha fazla zamanımı harcayamam. Çocuklar nasıl?"

Denise'in yüzü sadece saf sevinç olarak tanımlanabilecek bir şeyle aydınlandı. "Çok iyiler, Lee. Aaron'ı annesinin kollarına ben bıraktım. Etrafı ailesi tarafından sarıldı. Kardeşine geri döndü. Zor olacak ama birbirlerine sahipler."

Lena yine kendine bakıyormuş gibi garip bir hisse kapıldı. Havada hokkabazlık yaptığınız tüm o toplar, onları devam ettirmeyi başardığınızda buna değerdı. Onların uçuşunu izlemek sokaktaki herhangi bir uyuşturucudan daha büyük bir heyecan veriyordu. Tabii ki, bu keyif hiç uzun sürmezdi. Kimse o kadar çok topla uzun süre hokkabazlık yapamazdı. Biri ilk düştüğünde ölmek isterdiniz. İkincisinde kendinizi kötü hissederdiniz. Üçüncü ve dördüncü seferlerde, havaya atacak başka bir top bulur ve yolunuza devam ederdiniz.

Lena hayatı boyunca o kadar çok top düşürmüştü ki sayısını unutmıştu.

Denise'e "Seni affediyorum." dedi.

Denise önce şaşırmış, sonra da temkinli görünüyordu. "Neden?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Lena. İkinci şansların işe yaradığının yaşayan kanıtıydı ama bu nezaketi başka hiç kimseye gösterememişti. Jeffrey Tolliver'ı kaybetmek ona pek çok şey öğretmişti ama Jared'ı kaybetme ihtimali onu şaşkına çevirmişti.

Denise, "Bunu düşünmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır." Lena çıplak, süslenmemiş gerçeği söyledi. "DeShawn ve Eric öldü. Lonnie'nin Şeytan olduğu ortaya çıktı. Paul'ün bir

Atlanta Polisi'ne başvurmuş. Jared neredeyse ölüyordu." Lena boğazında bir yumru hissetti. Küçük fasulyesini listeden çıkarmıştı ama anısı hâlâ tazeydi. "Sanırım başka birini kaybetmeyi göze alamam."

Denise hâlâ şüpheciydi. "Jared'le neredeyse ölüyor olmanız muhtemelen benim suçum. Seni kovdurabilirdim. IA'deki o pisliklerin hikâyene inanması sadece Tanrı'nın lütfudur."

"Bana inandıklarını mı sanıyorsun?" Lena güldü. "Sokaklarda ya da bir hapisane hücresinde olmamamın tek nedeni hiçbir şeyi kanıtlayamamaları." Lavaboya doğru yürüdü ve musluğu açtı. Su buz gibiydi. Lena eğildi ve musluktan su içti.

Denise, "Senin için kötü bir arkadaş oldum. Bunu biliyorum." Sesi alçaldı. "Ve bazı şeyler yaşadığını da biliyorum. Tüm bunlardan önce yani."

Lena musluğu kapattı. Güven sorunu olan tek kişi Denise değildi. Lena'nın aklına bebeğini kaybettiği konusunda kimseyle konuşmak gelmemişti - ne Jared'la, ne Denise'le, ne de kendisiyle. Doğrusu, bu ona çok büyük bir başarısızlık, utanması gereken bir şeymiş gibi geliyordu.

hissetmese bile, Lena karakoldaki kadınlar tuvaletinde içini dökecek değildi.

Denise'e "Sorun değil. Kendi başıma atlatmam gereken bir şeydi."

"Anladım." Denise de oturup göbeğine bakacak biri değildi. "Yine de konuşmak istersen ben buradayım."

Lena eline baktı. Boş karnına bastırmak yerine lavabonun üzerinde duruyordu. Acaba böyle mi oluyordu diye düşündü - art arda. Dr. Benedict'in odasındaki hemşire bir konuda haklıydı: Geçmiyordu ama farklılaşıyordu.

Lena uzun bir nefes daha verdi. Lavabonun üzerindeki aynaya baktı ve tüm bunlar başladığından beri yaklaşık yirmi yıl yaşlandığını düşündü. "Jared beni çok rahatsız ediyor. Evden çıkmak için bir bahane bulabilirim."

Denise aynada Lena'nın bakışlarını yakaladı. "Ben de." Lena bekledi.

Denise boğazını temizledi. Konuşmakta zorlandı. "Adı Lila. Bir süredir çıkıyoruz."

Lena . "IA seni burada ne kadar tutacak?" "Ne kadar sürerse."

"İşin bitince beni ara. Barney's'e gideriz."

Denise başka tarafa baktı. Dayak yemiş ifadesi geri gelmişti. Barney's bir polis barıydı. Belli ki eskiden komuta ettiği adamlar tarafından görölmek istemiyordu.

"Biliyor musun?" Lena bir avuç kâğıt havlu aldı. "Anladığım kadarıyla, tüm bu kuvvetlerde Lonnie'de bir sorun olduğunu gören tek polis sendin. O kaçırılan çocuğun hayatını kurtardın. Onu sakladın ve güvende tuttun. Evine, ailesinin yanına dönmesini sağladın. Marie Sorensen'in annesine bir isim verdin. Acımasız bir yırtıcıyı sokaklardan uzaklaştırdınız. Tüm bunları devletin çözmesi için güzel bir kurdeleyle sardınız." Kâğıt havluları çöpe attı. "Haksız mıyım? Bütün bunları sen mi yaptın?"

"Bunu ifade etmenin bir yolu da bu."

"Bana kalırsa, soran herhangi bir pisliğe bunu ifade etmenin tek yolu bu."

Denise başını salladı. Bu işin nereye varacağını anlamıştı. "İç İşleri beni bir kahraman olarak görmeyecek Lee. Sandalyeye oturur oturmaz kıcıma tekmeyi basacaklar."

"O zaman onlara hangi haber kanalı seni kabul ederse oraya gideceğini söyle. Kahretsin, ulusal kanallara git. Kanada'ya git. Onlara o çocuğu kurtarmak için ne yaptığını anlat ve sonra da Macon Polisi'nin seni neden kovduğunu açıklamasına izin ver." Lena bu düşünceye güldü. "Eğer hikayeni doğrulayacak birine ihtiyaçları olursa, onlara numaramı ver."

Denise açık açık baktı. "Sen çılgın bir kaltaksın. Bunu biliyor muydun?" "Belki de." Lena elini dayadı ama açmadı.

"Şu anda tam olarak senin olduğun yerde o kadar çok bulundum ki, bundan nasıl kurtulacağımı bilemiyorum."

"Bunun gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"Modern polis teşkilatının kötü reklamdan hoşlanmadığını asla hafife alma," dedi Lena, bunu kapısının yanındaki bir plakete yazması gerektiğini düşünerek. "Emekli maaşına dokunmalarına izin verme. İlk önce bunun peşine düşerler. Rütbeni dedektiflikten daha aşağıya düşürmelerine izin verme." Lena aklına bir şey gelince gülümsedi. "Sence Paul'ün Atlanta Polisi'ne girme ihtimali nedir?"

Denise de gülümsedi. "Beyaz erkek, eski asker? Kırmızı halı sereceklerdir."

"Her iki durumda da yeni bir ortağa ihtiyacım olacak." "Biraz tuz ve biber mi?"

"Daha çok *Chico ve Adam* gibi." Lena kapıyı açık tuttu. Gülümsemesi o gün ikinci kez düştü.

Will Trent duvara yaslanmıştı. Yüzü darmadağınktı. Siyah ve mavi morluklar, yetişkin bir adamın parmak eklemleri büyüklüğünde koyu kırmızı lekelerle noktalanmıştı.

Lena Denise'e "O bira için beni ara" dedi.

"Tamamdır." Denise sorgu odasına doğru ilerlerken Will'e bakmadı. Patterson kapının girişinde nöbet tutuyordu. Lena'ya ters ters baktı. Lena ona dilini çıkarma isteğine karşı koydu.

Will, Denise kapıyı kapatana kadar bekledi. Lena'ya, "Jared'in dışarıda olduğunu görüyorum," dedi. Lena'nın kafası karışmış olmalıydı, çünkü Will, "Az önce onu soyunma odasına girerken gördüm," dedi.

Lena çenesinin sıkıştığını hissetti. Jared'i öldürecekti. Aptal kocasının yaşadığı onca şeyden sonra, onu çıplak elleriyle boğacaktı.

Will koridorda Denise'e doğru başını salladı. "O iyi olacak mı?"

"Sen ne düşünüyorsun?" Lena sordu. Kavgacı davranmıyordu. Denise'in davasında devletin büyük etkisi olacaktır.

Will, "Bence departman Denise Branson gibi birini kızdırmadan da yeterince kötü basına sahip" dedi.

Lena, Will'in koridorda dikilirken ne kadarını duyduğunu merak etti. "İlacını almaya hazır görünüyor."

"Tecrübelerime göre, böyle insanlar genellikle sayım için aşağıda kalmazlar." Gözlerini Lena'nın içine dikmişti. İkisi de Lena'nın küllerinden doğmak gibi bir alışkanlığı olduğunu biliyordu.

"Doğru." Lena saatine baktı ama şu anda gündemindeki tek şey aptal kocasını yakasından eve sürüklemektir. "Seni işine geri dönmen için yalnız bırakayım."

"Ben çoktan bitirdim. Seninle konuşmak için bekliyordum." Lena dehşetin vücudunu kapladığını hissetti. "Ne hakkında?"

"Haklı olduğunu söylemek için."

Bunun bir tür şaka olduğunu düşünerek güldü. "Ne konuda haklısın?"

"Saldırı. IA sana söylemek için aklanmanı beklememi istedi."

Lena artık gülmüyordu. "Bana neyi anlatacaksın?"

"Bu senin hatan değildi. O iki adamın o gece evinize nedeni Jared'in doktorunuzun muayenehanesinde bir şeyler söylemiş olmasıydı."

Lena kelimelere anlam veremedi. Sanki Japonca konuşuyor gibiydi.

Will açıkladı, "Cayla Martin siz oradayken Dr. Benedict'in muayenehanesinde hemşirelerden birinin yerine bakıyordu. Jared'in Koca Whitey hakkında konuştuğunu duymuş."

Lena'nın ağzı sadece şaşkınlıkla açılmadı. Çenesi neredeyse yere değecekti. Cayla Martin. Lena bu ismi üç gün önce ilk kez duyduğunda tanıdık gelmişti ama bir milyon yıl geçse de bu ismi bir araya getiremezdi. "Onun sadece hastanede çalıştığını sanıyordum. Tony Dell'in üvey kız kardeşi olduğunu sanıyordum."

"Dr. Benedict'in muayenehanesinde yarı zamanlı çalışıyordu." Will sanki bir çocuğa açıklama yapıyormuş gibi dikkatle konuşuyordu. "Cayla, Jared'in sana Lonnie Gray'in Koca Whitey olduğunu söylediğini duymuş."

"Hayır." Lena kuru bir kahkahanın boğazını tırmaladığını hissetti. Konuşma gittikçe daha çok kötü bir şakaya benziyordu. "Ciddi değildi."

"Cayla farklı düşünüyordu. DeShawn Franklin'e söyledi, o da muhtemelen bir şey olmadığını söyledi, sonra da Lonnie Gray'e söyledi, o da size ve kocanıza suikast düzenledi."

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. "O nasıl-"

"Cayla, Chuck Gray lösemiden ölmeden önce onunla çıkıyordu.

Lonnie'ye yakındı. Ya da böyle iki insan ne kadar yakın o kadar yakındı." Will ellerini ceplerine soktu. "Benim kişisel teorimi mi istiyorsun, bence o sadece ortalığı karıştırmayı seven kadınlardan biriydi."

Lena, beyni bilgiyi işlemeye çalışırken bile başının titrediğini hissetti. Doktor ziyaretini hatırladı. Jared'in saçma sapan konuştuğunu hatırlıyordu. Ve onu ciddiye aldığını hatırladı.

ağzından çıkan her ahmakça teoriyi reddettiği gibi onun teorisini de reddetmeden önce kısa bir an geçirdi.

Tek yapabildiği "Sana inanmıyorum" demek oldu.

"Neden olmasın?" Will sordu. "Gerçek bu." Yüzünde gülümseme yoktu, can alıcı noktayı açıklamak üzere olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. "Bu senin hatan değildi. Jared'in suçu olduğunu da söyleyemem. Sadece olan bir şeydi."

Lena sırtını duvara yasladı. Nerede yanlış yaptığını, ne yaptığını anlamaya çalışarak beynini zorluyordu ve sonunda tamamen suçsuz olduğunu anladı. "Ben sadece..." Lena tekrar başını salladı. Oyuncak bir bebeğe dönüşüyordu. "Bunun işle ilgili bir şey olduğunu sanıyordum."

"Bu makul bir varsayım," diye kabul etti Will. "Hepimiz bunun işle ilgili olduğunu düşündük. Ama öyle değilmiş."

"Biz ..." Sesinin kesilmesine izin verdi. Lena en şaşırtıcı kısmı söyleyememişti: Sokakta kötü şeyler olmasını beklersiniz. Doktorunun muayenehanesindeydiler. Lena güvende olduklarını düşünmüştü.

Will'e şöyle dedi: "Onunla tanıştığımı bile hatırlamıyorum. Yüzünü tüm haberlerde gördüm ama aklımın ucundan bile geçmedi." Uzak bir anıdan gelen bir sarsıntı hissetti. "Sanırım beni telefonla bile aradı."

Will, "Eğer yardımı olacaksa, ortağımı gerçekten kızdırdınız. Profesyonel kariyerini tesadüf diye bir şey olmadığını söyleyerek geçirdi."

Lena başını sallamaya devam etti. O da tesadüflere hiç .

"Evet," dedi Will. "Sorusu olan var mı?"

Lena'nın aklına sadece bir tane geliyordu. "Sara bunun benim hatam olmadığını biliyor mu?"

Tereddüt etti, ama ona "Evet" dedi.

Lena dudaklarındaki gülümsemeye karşı koymaya bile çalışmadı. "Ve burada bana söylediğini biliyor mu?"

"Evet."

"Seni durdurmaya çalışmadı mı?"

"Atlanta'ya geri dönmeliyim." Will duvardan uzaklaştı, belli ki bu konudan rahatsız olmuştu. "Jared ve senin için her şeyin yolunda gitmesine sevindim."

Gitmesine izin veremezdi. "Neden beni aramadın? Ya da e-posta atmadın?"

Ona bilmiş bir bakış attı. "Kayıt dışı olduğumuzda her zaman daha iyi ortaya çıkıyorsun."

Lena'nın açıklama istemesine gerek yoktu. Hafızası, çekici kafasına indirdiği o geceyi hatırladı. Jared yerde kanlar içinde yatıyordu. Bir adam çoktan ölmüştü. Şimdi bile Lena'nın dizinde, tüm ağırlığını Fred Zachary'nin omurgasına bıraktığı yerdeki çürük hâlâ hassaslığını koruyordu. Eğer yeterince düşünürse, kulaklarında yankılanan kemik duyabilirdi.

Georgia'nın Kale Doktrini yasası, herhangi bir erkek veya kadının hayatının tehlikede olduğuna inandığı sürece davetsiz bir misafire karşı ölümcül güç kullanabileceğini öngörüyordu.

Will Trent de en az Lena kadar Fred Zachary'nin artık bir tehdit olmadığını biliyordu.

Hafifçe eğildi, aralarındaki tek gerçeği kabul etmiş oldu. "Bir dahaki sefere kadar."

"Bir dahaki sefer olmayacak."

"Lena." Sesi neredeyse hüzünlü geliyordu. "Umarım haklısındır."

Will uzaklaşırken ellerini cebinde tutuyordu. Lena onunla ilk tanıştığı zamanı hatırladı. Üç parçalı takım elbisesi ve yumuşak tavırlarıyla bir polisten çok bir cenaze levazımatçısına benziyordu. Lena'nın hatalarından ders çıkarma arayışında, Will Trent büyük hayat derslerinin başında geliyordu. O cenaze levazımatçısı onu neredeyse hapse gönderiyordu.

Ve iyi bir sebep olmadan değil.

Lena, sorgu odasının kapısına yaklaşmadan önce Will'e binadan çıkması için yeterli zamanı tanıdı. Dikkatle dinledi ama hiçbir şey duyamadı. Denise'in sessiz bir sesi vardı ve Brock Patterson'ın sesi de eski bir rahibenin tatlı tonlarına sahipti. Lena sessiz bir dayanışma eylemi olarak avucunu kapıya bastırdı. Pek çok kez, Lena

o kapının diğerk tarafındaydı. Pek çok kez, kalbinin derinliklerinde diğerk tarafta kimsenin beklemediğini biliyordu.

"Hey."

Arkasına döndüğünde Jared'i arkasında görünce şaşırdı. Şokun etkisi çabuk geçti. "Seni aptal. Burada ne yapıyorsun? Nasıl-"

Onu için özensiz bir şekilde öptü.

Lena uzaklaşırken kaşlarını çatı. Mavi bir eşofman altı ve parlak turuncu bir Auburn sweatshirt giymişti. Bandajları çıkarılmıştı. Saçları arkaya doğru ördek kıcı gibi uzanıyordu. Kafa derisinde, birkaç Facebook sayfasında çoktan belgelenmiş olan Frankenstein dikişleri vardı.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu. Araba kullanmaman gerekiyordu."

"Estefan yeni Harley'leri görmem için beni aldı."

"Estefan," diye mırıldandı. İkisinin arasında yarım beyin vardı.

"Eve gitmen gerek."

"Öyleyse beni eve götür." Kollarını onun beline doladı.

"Jared."

"Beni eve götür." Onu harekete geçirmek için kıcını tuttu. Lena onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. Kameralar binanın neredeyse her açısını . Resepsiyondaki çavuşun tam şu anda *kayıt* tuşuna bastığını hayal etti.

Dedi ki, "Şu anda evde uyuyor olmalıydın. Hastanedeydin. Neredeyse ölüyordun."

"Uykum yok."

"Saçmalık. Gözlerini zar zor açık tutabiliyorsun."

"Keşke sen de ağzını açık tutamasaydın."

Lena ona sert bir bakış attı ama kadın ipucunu aldı. Lena, Nell'in nasıl bir eş olmak istemediğini bilecek kadar onunla vakit geçirmişti. Bir erkeğe haddini bildirmekten yanaydı ama Jared'in babası o kadar kııırdı ki muhtemelen işemek için tuvalete oturuyordu.

Ön çıkışa doğru ilerlerken Jared ona yaslandı. "Bu motosikletler harika gidecek, bebeğim. Çantaların üzerinde düğmeler var, hepsinde 103 güç paketi var ..."

Lena onu duymazdan geldi. Will'in vahyinin zihninden geçmesine izin verdi. Cayla Martin. Dr. Benedict'in o ce'si. Lena ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu kadınla tanıştığını hatırlayamıyordu. Manzaraya karışmış, yüzü olmayan insanlardan sadece.

Jared de onu hatırlamıyordu. En azından Lena'yla birlikte haberleri izlediği tek seferde yorum yapmamıştı. Cayla Martin'in yüzü ekrana gelmiş ve haber başlamadan önce televizyonu kapatmıştı.

Lena'nın aksine Jared neden hedef alındıklarını öğrenmekle ilgilenmiyor gibiydi. Tetikçiler başarılı olamadığı için mutlu olmaya odaklanmıştı. Daha büyük olasılıkla, bunun Lena'nın hatası olduğunu düşünüyor ama onun bu konuda kendini kötü hissetmesini istemiyordu.

Lena'nın onun mutlu bir cehalet içinde yaşamasına izin vermek gibi bir sorunu yoktu. Fred Zachary savunma anlaşması yaptığı için duruşma olmayacaktı. Lena ve Jared'i öldürmek için neden iki adamın gönderildiğini açıklayan bir ifade olmayacaktı. Jared'in tüm bu kötülüklerin kökeninde kendisinin olduğunu öğrenmesi için hiçbir neden yoktu. Başkalarına karşı ne kadar bağışlayıcı olsa da, kendini kolay kolay affetmezdi. Lena suçluluk duygusuyla yaşamaya çok daha alışkındı.

Kocasına yalan söylediği için kendini suçlu hissettiğinden değil.

Sonunda ön lobiye ulaştılar. Jared yürümeyi bıraktı. Dengesini korumak için elini duvara dayadı. İkisi de kameranın kör noktasında olduklarını biliyordu. Binadaki bütün polisler kameradan nasıl uzak duracaklarını biliyorlardı.

Müstehcen bir şey yapmak yerine Lena'ya "Biraz terli kokuyorsun" dedi.

"Çok teşekkürler." Onun omzuna bir yumruk attı.

Tatlı tatlı gülümsedi. "Gözlerin hep kahverengi miydi?"

"Her zaman aptal mıydın?"

Gülümsemeyi bıraktı. Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar tamamen geçmemişti. "Tekrar denemek istiyorum."

Lena yüzünün kızardığını hissetti. Tekrar denemek istediği şeyi ona söylemesine gerek yoktu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

"Tabii ki hayır." Güldü. "Bu bizi ilk seferinde durdurmadı."

Lena cevap veremedi. Nasıl hissettiğinden, hazır olup olmadığından emin değildi. Son seferinde bir kaza olmuştu. Bunu yapmak için

amaç kadere meydan okumak gibi görünüyordu.

"Lee." Jared onun elini tuttu. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu. Lena kızgın hissetmeyi bekledi, ama çoğunlukla kendini onun elinin sağlam hissini, ona iyi olacağını söyleyen sıkı kavrayışını takdir ederken buldu.

Dedi ki, "Senden bir bebek istiyorum. Birlikte bir hayat kurmak istiyorum.

Bir aile."

Sadece bu sözleri duymak bile her şeyi istemesine neden oluyordu ama Lena cevap vermekten çok korkuyordu, umutlarını yeniden yeşertmekten çok korkuyordu.

Bu yüzden "Tamam." dedi.

Jared aptal gibi sıırttı. "Gerçekten mi?"

"Evet." Emin olmak için tekrar söyledi. "Evet."

Onu öptü, ağzı her zamankinden daha uzun süre kaldı. Eli kızın yüzünü okşadı. Jared onun gözlerinin içine baktı. Başparmağı dudaklarının olduğu yerde gezindi. "Ve mutfağı söküp atmak istiyorum çünkü babam yanlış yaptı."

Lena'nın küfürler dizisi, otoparka giren motosikletlerin trompet sesiyle susturuldu. Cam kapıların arkasından sıraya girdiklerini görebiliyordu. Altı Harley-Davidson polis motosikleti, Sid Waller'ın atış poligonunun bodrumundaki para zulası sayesinde güneş ışığında parıldıyordu.

"Lanet olsun!" Jared'in sesi havuz partisindeki bir öğrenci derneği çocuğı gibi ydi. Park yerine doğru topallayarak ilerledi, bir sandalyenin arkasına, kapı koluna, kendini bisikletlere doğru itmek için kullanabileceğı herhangi bir şeye tutundu.

Lena cebinden bir anahtar çıkarırken başını salladı. Mahkûmların tutulduğı alanlarda silah bulundurmak yasaktı, bu yüzden ön kapının yanında bir sıra dolap vardı. doğru kilide soktu. Lena hiçbir zaman çanta taşıyacak bir kadın olmamıştı. Postacı çantasını küçük dolabın içine o kadar çok sokmuştu ki, metal kenarların malzemeye sürtündüğü yerdeki kanvas aşınmıştı. Alışkanlıktan ötürü çantanın hızlı bir envanterini çıkardı; Glock'unun, cüzdanının, anahtarlarının ve kalemlerinin içinde olduğundan emin oldu.

Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, kartpostal için dış cebi kontrol etti. İşte oradaydı, mühürlenmişti ve gitmeye hazırdı. Lena bir süredir

kartpostalı üç gün boyunca yanında taşımış, çantasına koymuş, cebine sokmuş, şifonyerin üzerine fırlatmıştı. Şimdi kartı çıkardı ve Macon şehir merkezinin fotoğrafına baktı. "Georgia'nın Kalbini ziyaret ettiğiniz için teşekkür ederiz" yazıyordu en üstte, kıvırcık sarı bir yazıyla.

Lena kartı ters çevirdi. Adres, yıllar önce Atlanta'ya postaladığı bir zarfın üzerine yazdığı adresle aynıydı.

Mektup.

Lena, Sara Linton'ın fikirlerine her zaman çok fazla değer verdiğini biliyordu. Lena yıllarca Jeffrey'nin ölümünden sorumlu tutulmanın her hareketini gölgelemesine izin vermişti. Bir noktada o kadar alçalmıştı ki, dibe dokunmak için yukarı uzanmak zorunda kalmıştı. Lena mektubu Sara'dan af dilemek, günahlarının bağışlanmasını istemek için yazmıştı. Davasını mahkemede bir soruşturmayı sunacağı şekilde yapılandırmıştı. Kendi iyi karakterine tanıklık etmişti. Kanıtları ortaya koymuştu. Tutarsızlıkların altını çizdi. Farklı gerçekleri ustalıkla kendi lehine çevirmişti. Lena bir özür yazısı yazmıyordu. Ruhunun geri verilmesi için yalvarıyordu.

Kartpostal farklıydı. İki kelime, üç sayfa değil. Bir şey vermek, istemek değil.

Gerçek şu ki, Lena ruhunu kendi kendine iyileştirmişti. Şimdi hayatına baktığında görebildiği tek şey iyiydi. İşinde iyiydi. Arkadaşlarına karşı iyiydi. Çok konuşsa da iyi bir adamla evlenmişti. Sonunda birlikte bir çocukları olacaktı. Belki birden fazla çocuk. Ailelerini büyüteceklerdi. Nell'in ziyaretlerine katlanacaklardı. Doğum günü partileri, Noeller ve Şükran Günleri yapacaklardı ve Sara Linton, Lena'nın seçimleri hakkında ne düşünürse düşünsün, her zaman doğru şeyi yaptığını bilecekti.

Erdem kendi kendini affettirirdi.

Dolapların yanında bir posta yuvası vardı ve üzerinde kalın harflerle ABD POSTASI pirinç bir plaket bulunuyordu. Her gün öğle yemeği saatinde, ön kadın giden postaları toplar ve postaneye götürürdü. Polis karakolunda çalışmanın avantajlarından biri. Özellikle de uzun öğle yemeklerini seviyorsanız.

Lena kartpostala baktı. Bir an için onu yırtmayı düşündü. Ama bunu yapmaya cesaret edemedi. Lena iyiydi. Affedilmeye ihtiyacı olan Sara'ydı. Gitmesine izin veremeyen oydu. Onu serbest bırakmanın hiçbir bedeli yoktu.

Lena kartpostalı posta yuvasına doğru eğdi. Bir saniye kadar tutuktan sonra aşağıdaki sepete bıraktı.

Dışarıda bir motosikletin devri dönüyordu. Jared motosikletin üzerindeydi.

Estefan onun arkasındaydı çünkü tek başına dayanamıyordu.

Lena kapıya doğru yönelirken çantasını omzuna aldı.

Jared'e doğru.

Hayatına doğru.

Sara'nın kartpostalı okuyacağı düşüncesiyle gülümsedi. Mesaj basitti. Lena bunu kolaylıkla kendine de yazabilirdi

-

Sen kazandın.

*Angela, Diane ve Victoria için- benim
şampiyonlarım*

Teşekkür

Ekibimde Angela Cheng Caplan, Diane Dickensheid ve Victoria Sanders gibi gerçekten harika insanlar olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum. Bu işi bir arada tutmaya yardımcı olan yapıştırıcı olduğunuz için hepinize çok teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi, editörlerim Kate Elton ve Jennifer Hershey'e anlayışları ve cömertlikleri için çok teşekkür ederim.

Dr. David Harper tıbbi detaylar konusunda yine çok yardımcı oldu. Sara'nın yıllar boyunca pek çok insanı öldürmesini engelledi ve devam eden rehberliğini takdir ediyorum. Georgia Soruşturma Bürosu'ndaki iyi ajanlara, çılgınca gibi görünen sorulara cevap verdikleri için sonsuz şükran borçluyum. Yemin ederim ki sadece hikayeye hizmet etmek için nasıl suç işleyeceğimi soruyorum. Chip Pendleton, MD, harika bir doktor ve Grady ile ilgili her konuda daha da cömert bir danışman. Mizah anlayışınız ve daha da önemlisi

-Senin zamanın.

Cincinnati Media'dan Beth Tindall'a, nam-ı diğer Webmaster Beth'e, nam-ı diğer iyi arkadaşıma: bunca yıldır bana destek olduğu ve çok fazla flaş kullanmama izin vermediği için teşekkürler.

Dünyanın dört bir yanındaki tüm yayıncılarıma ve kitaplarım üzerinde çalışan iyi insanlara: Desteğiniz için çok teşekkür ederim. Okurlarıma: Nezaketiniz ve Facebook'ta paylaştığınız tüm kedi fotoğrafları için minnettar olmaya devam ediyorum.

Babama: Genç ve aptal olduğum zamanlarda bile hep yanımda olduğu için teşekkürler.

D.A.'ya: Yaşlı ve bilge olduğumda yanımda olacağına söz verdiğin için teşekkürler. Bunlardan sadece biri gerçekleştiği için üzgünüm.

AYRICA KARIN SLAUGHTER TARAFINDAN

Kör Görüşlü

Kisscut

Soluk Soğuk Bir

Korku Silinmez

Like a Charm (Editör)

Faithless

Triptych

Beyond Reach

Fractured

Undone

Kırık Düşmüş

Kriminal

Orijinal e-Kitap

Snatched

İçimdeki Diken

Çıktı

YAZAR HAKKINDA

KARIN SLAUGHTER, *Criminal*, "Snatched" ve "Thorn in My Side" (e-kitap orijinal romanları), *Fallen*, *Broken*, *Undone*, *Fractured*, *Beyond Reach*, *Triptych*, *Faithless*, *Indelible*, *A Faint Cold Fear*, *Kisscut* ve *Blindsighted* kitaplarının *New York Times* ve 1 numaralı uluslararası çok satan yazarıdır; *Like a Charm'a* katkıda bulunmuş ve editörlüğünü yapmıştır. Kitapları bugüne kadar otuzdan fazla dile çevrilmiştir. Atlanta, Georgia doğumlu olan yazar, halen burada yaşamakta ve bir sonraki romanı üzerinde çalışmaktadır.

www.karinslaughter.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

